

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*One man is my past.
One man is my forever.*

the
infiniteness
of
yesterday
a novel

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MICALEA
SMELTZER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DÜNÜN SONSUZLUK MİCALEA

SMELTZER

© Telif Hakkı 2025 Micalea Smeltzer

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya kitabın herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır.

yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Emily Wittig Designs

Biçimlendirme: Micalea Smeltzer

Bizi bugün olduğumuz kişi yapan geğmişe.

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Önsöz

1. Harlow
2. Harlow
3. Spencer
4. Harlow
5. Spencer
6. Harlow
7. Harlow
8. Harlow
9. Spencer
10. Harlow
11. Harlow
12. Spencer
13. Spencer
14. Harlow
15. Harlow
16. Harlow
17. Spencer
18. Harlow
19. Harlow
20. Harlow
21. Spencer
22. Harlow
23. Spencer
24. Harlow
25. Spencer
26. Harlow
27. Spencer

28. [Harlow](#)
29. [Harlow](#)
30. [Harlow](#)
31. [Harlow](#)
32. [Spencer](#)
33. [Harlow](#)
34. [Harlow](#)
35. [Spencer](#)
36. [Harlow](#)
37. [Spencer](#)
38. [Harlow](#)
39. [Spencer](#)
40. [Harlow](#)
41. [Spencer](#)
42. [Spencer](#)
43. [Harlow](#)
44. [Spencer](#)
45. [Harlow](#)
46. [Harlow](#)
47. [Spencer](#)
48. [Spencer](#)
49. [Spencer](#)
50. [Harlow](#)
51. [Harlow](#)
52. [Harlow](#)
53. [Spencer](#)
54. [Harlow](#)
55. [Spencer](#)
56. [Harlow](#)
57. [Spencer](#)
58. [Harlow](#)
59. [Spencer](#)
60. [Harlow](#)
61. [Spencer](#)

62. [Harlow](#)
63. [Harlow](#)
64. [Harlow](#)
65. [Spencer](#)
66. [Harlow](#)
67. [Spencer](#)
68. [Harlow](#)
69. [Harlow](#)
70. [Harlow](#)
71. [Spencer](#)
72. [Harlow](#)
73. [Spencer](#)
74. [Harlow](#)
75. [Harlow](#)
76. [Harlow](#)
77. [Harlow](#)
78. [Harlow](#)

[Epilog](#)

[Üç Yıl Sonra Yazarın](#)

[Son Notu](#)

YAZARIN NOTU

The Infiniteness of Yesterday, şu anda satışta olmayan romanım The Other Side of Tomorrow'daki karakterleri konu almaktadır. Bu nedenle, hikayeye daha uygun olması için zaman çizelgesinin bir kısmı biraz değiştirilmiştir. The Other Side of Tomorrow'u okuduysanız ve bu kitabı okursanız, bazı detaylar "doğru" şekilde uyuşmayabilir. O kitabı okumadığınız için hiçbir şeyi kağırmadığınıza emin olabilirsiniz. O kitap bir genę yetişkin romanıdır ve bu kitap ise yıllar sonra geğmektedir.

PROLOG

HARLOW

"Harlow?"

Sesini duyunca arkamı döndüm. Yumuşak, ikna edici, neredeyse gergin bir ses.

Onun tek diz çökmüş halini görünce boğazımdan bir çığlık kopar.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken elim ağzımı kapatmak için hızla yükselir. Şok.

Donup kalırım. Bu küçük zaman diliminde askıda kalırım. Bir saniye bir dakika gibi gelir.

"Jameson?" Onun adını sorgulayarak, neredeyse nefes almadan ağzımdan çıkarırım.

Elmasa bakıyorum. Büyük, güzel, çok abartılı. Elim ağzımda titriyor, sinir ve şaşkınlıkla, ve... korkuyla da.

Çünkü erkek arkadaşım bana evlenme teklif ettiğinde, ilk düşüncem sevdiğim çocuk olmamalıydı - ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da karşı koyamadığım adam.

"Harlow, son iki yıl hayatımın en güzel yıllarıydı," diye başlıyor, dudaklarında gergin bir gülümsemeyle. Neredeyse siyah saçları gömleğinin yakasına kıvrılıyor, kahverengi gözleri gözlüklerinin arkasında endişeli ama mutlu. "Seni seviyorum. Kızını seviyorum. Birlikte geçirdiğimiz hayatı seviyorum. Lütfen, benim karım olacağını söyle."

Gözlerimi kapatıyorum, suçluluk duygusuyla ona bakamıyorum.

Spencer, zihnim bana fısıldıyor. *Spencer ne olacak?* Bana ilkleri yaşatan adam.

İlk öpücüğüm.

İlk seferim.

İlk aşkım.
Ama ilk her zaman son anlamına gelmez.
Jameson'ın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, gözyaşları
yanaklarımdan süzülürken yüzünü ellerimle tutuyorum.
Ağzımı açtım ve ona cevap verdim.

BÖLÜM 1

HARLOW

"Roe, o sevimli poponu yataktan kaldırmazsan, ben senin için kaldırmak zorunda kalacağım," diye dar koridorda bağıryorum, altı yaşındaki kızımın tüm yalvarışlarımı defalarca duyduğunu, ama bunları görmezden gelmeyi tercih ettiğini biliyorum.

Monroe için uyumak dünyadaki en sevdiği şeydir ve o daha altı yaşında. O ergenlik çağına geldiğinde ne yapacağım bilmiyorum.

Kanepenin altında kaybolan pembe ve mor Skecher tenis ayakkabısını bulur bulmaz, onu alıp odasına geri dönerim ve ayakkabıyı diğerinin yanına koyarım.

"Kalk, kalk, kalk. Kalk," diye bağırarak dolabının kapısını açıp bir kıyafet çıkardım.

Henüz yataktan kalkmadığı için, o gün giyeceği kıyafeti seçme ayrıcalığını kaybetmiştir.

"Anne," diye çok yetişkin bir sesle şikayet ediyor. "Beş dakika daha."

"Bunu beş dakika önce de söyledin, Roe. Şimdi kalk. Dişlerini fırçalamalı, saçını taramalı, giyinmeli ve kahvaltı etmelisin." Yorgunum ve saat daha sabah sekize bile gelmedi, ama çocuk sahibi olunca böyle oluyor. "Baban seni almaya buraya kadar geliyor, en azından hazır olabilirsin."

"Babam beni almaya mı geliyor?" Yatakta dik oturur, kumral - ne kahverengi ne de sarı - saçları dağınık bir şekilde havaya dikilir. Birkaç kuşun orada yuva yapmamış olmasına şaşırıyorum. "Neden söylemedin?"

Gözlerimi devirip, sinirden ellerimi havaya kaldırıyorum. Dokuz ay boyunca çocuğu karnımda taşıdım, onun tombul poposunu pişirdim, ama doğduğunda en sevdiği kişi babası oldu. Anlaşılır bir şey. Bunu kıskandığımdan değil. Babası ona gerçekten çok iyi davranıyor.

Yataktan atlayıp koridordan koşarak banyoya gider. Bir dakika sonra tuvaletin sifonu çekilir ve ben "Ellerini yıka!" diye bağırırım.

Mutfakta, onun için omlet ve tost yapmak için ihtiyacım olan her şeyi çıkarırım. Onu uyandırıp hazırlanması için uğraştığımdan beri, henüz pijamalarımı değiştirmedim, duş almadım, hatta dişlerimi bile fırçalamadım. İşe saat 10'a kadar gitmem gerekmiyordu, ama bu sabah aldığım bir telefonun ardından, bir saat içinde orada olmam gerekiyor.

"Dişlerini fırçala," diye hatırlatıyorum ona, yatak odasına koşarken silüetini gördüğümde.

"Fırçaladım!"

"İkimiz de yapmadığını biliyoruz. Geri dön, genç bayan." Monroe dramatik bir şekilde inler ama banyoya geri döner.

O çok ateşli biridir ve ben bu özelliğini seviyorum, ama bazı günler bu çok yorucu olabiliyor.

Yumurtaları ocağa koyamadan kapı çalınır ve vücudum otomatik olarak gerilir.

Kızımızın hayatının büyük bir bölümünde birlikte ebeveynlik yapmış olsak da, onun yanında hala biraz garip hissediyorum.

Elimdeki çatalı bırakıp, üç adım yürüyerek apartman kapısına gidip ona kapıyı açarım.

"Spencer," diye selamlıyorum. "Günaydın."

Mavi gözleri parlak, koyu halkalar ya da kötü bir gece uykusunun izi yok. Benim aksime. Muhtemelen saatlerdir ayaktır, spor yapıp, her ne yapıyorsa onu yapıyordur. Aynaya bakıp kendine ne kadar yakışıklı olduğunu söylüyordur muhtemelen.

"Günaydın, Harlow." Buzlu kahveyi uzattı. "Buna ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Teşekkürler." Ona minnetle teşekkür ederek onu elimden alıyorum. "Kızınız bu sabah çok yaramazlık yapıyor."

"Kızım." Hafifçe gülümsüyor. "Komik, bu özelliğini annesinden aldığından eminim."

Gözlerimi devirip şakacı bir şekilde onun yan tarafına vuruyorum.

Spencer ve ben iyi anlaşıyoruz ve arkadaşlık olarak nitelendirebileceğim bir ilişkimiz var, ama her zaman beni gergin hissettiren başka bir şeyin altta yattığını hissediyorum. Kötü anlamda değil, Spencer gerçekten iyi bir adam, yani rahatsız olduğumdan değil, ama

İlişkımızde, sanki parmak uçlarında yürümek zorunda olduğumu hissettiğim bir gerginlik var. Onun da bunu hissedip hissetmediğini sık sık merak ettim, ama sormak istemedim.

"Yolculuğun nasıldı?" Monroe'nun kahvaltısına devam ederken, bu sabah en iyisi küçük bir sohbet etmek.

"Güzel. Bir sesli kitap dinledim." Tasarımcı kot pantolonunun ceplerine ellerini sokmuş, sanki daha önce hiç buraya gelmemiş gibi dairemi inceliyor. Oysa sık sık gelmiştir. Çenesindeki sakal normalden daha kalın ve elini uzatıp kaşıyor. "Neden burada yaşıyorsun, Harlow? Sana daha iyi bir yer bulabilirim."

Gerginleşiyorum ve spatula ile tavadaki yumurtaları karıştırıyorum. Bu, onun ilk kez söylediği bir şey değil ve her seferinde sinirlerimi bozuyor. Bunu küçümsemek için söylemediğini ve bu yorumun beni nasıl hissettirdiğini fark etmediğini biliyorum — sanki kızımıza bakamayacağımı düşünüyor gibi — ama bu, bana sürekli bunu söylemesini haklı çıkarmaz. Loftlu iki yatak odalı daire, Santa Monica'daki plaja birkaç blok uzaklıkta. Evet, biraz bakım gerektiriyor ama çöplük değil ve bence onu bir yuva haline getirdim.

Ama sanırım Spencer'ın Malibu'daki saray gibi sahil eviyle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey.

"Burayı seviyorum," diyorum, yumurtaları tabağa aktarırken. "Ve bir ev satın almam için yardımına ihtiyacım yok, istemiyorum da. Ben büyük bir kızım, Spence."

O yüzünü buruşturur. Normalde takma isimler şakacı bir tavrın işaretidir, ama ikimiz de biliyoruz ki ben ona sadece sinirlerimi bozduğunda Spence diyorum.

"Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

"Biliyorum." Ona sırtımı dönerek tostlara tereyağı sürüyorum. "Ama bunu kesmelisin. Bunu Roe'ya götür." Tabağı ona uzatıyorum.

Açıkçası, onu karşılamak için henüz buraya gelmemiş olmasına şaşırıyorum.

O, tabağa küçük bir gülümsemeyle bakar. "Yumurta, ha?" "Monroe **sever**," diye fısıldarım, anılarla savaşmaya çalışarak.

beni geçmişe geri çekmekle tehdit ediyor. Tabii ki, kızımızın yumurta sevdiğini biliyor, ama aynı zamanda benim yumurta pişirmekten nefret ettiğimi de biliyor. Yumurtalar çok yapışkan ve her yumurta kırıdığım da midem bulanıyor.

Yumurtayı yemekten sorunum yok, sadece çiğ yumurta beni iğr e n d iriyor.

Şimdi tabağı benden alıyor ve koridordan onun odasına doğru yürüyor. Bir dakika sonra, "Harlow?" diyor.

İçimden küfür ediyorum. Sesindeki tereddütlü tonu sevmiyorum.

Koridorda ağır adımlarla yürüyerek kızımın yatak odasına kafamı sokuyorum. "Monroe." Yüzümü ellerimle kapatıyorum. "Ne yaptın sen?" Okula zamanında yetişmek için on dakikadan az bir süre içinde evden çıkması gerekiyor ve makyaj yapmış. Kırmızı ruj dudaklarının dışına taşmış, maskara da gözlerine bulaşmış.

Bunun için vaktim olmadığı için kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. "Makyaj yapmak istedim," diye mantıklı bir şekilde açıklıyor.

Nefesimi veriyorum ve Spencer artan paniğimi hissetmiş olmalı ki, "Merak etme. Onu temizleyip zamanında buradan çıkacağım. Sen sadece... yapman gerekeni yap" diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Banyoya kilitlenip dünyanın en hızlı duşunu alıyorum, kız kardeşimin nişanlısının ailesine ait olan ve benim çalıştığım kahve dükkanı Cool Beans'in üniformasını rekor sürede giyiniyorum, böylece Monroe ayrılmadan önce ona veda öpücüğü verebileceğim.

Kapının eşiğinde durup, onu ve babasını bir süre izliyorum. Küçük eli babasının elinde, izlediği bir YouTube videosunda bir çocuğun Barbie bebeğini ambalajından çıkardığını anlatıyor. Neden kendi oyuncaklarıyla oynamak yerine başka bir çocuğun oyuncaklarını açmasını izlemeyi tercih ettiğini asla anlayamayacağım.

Spencer bana gülümseyerek bakıyor ve ben de onlara el sallayıp kapıyı kapatıp kilitliyorum.

Hızlıca hafif bir makyaj yapıyorum, vücuduma biraz parfüm sıkıyorum ve kuru bir granola barını mideye indiriyorum.

Çantamı alıp omzuma astım, kapının yanındaki dar masadan anahtarlarımı aldım. Masanın üzerinde asılı duran aynaya son bir kez baktım, gözümün altındaki maskara izini sildim ve kapıdan çıktım.

Apartmanın merdivenlerini koşarak inerim ve sonunda otoparka varırım. Burada, Cherry adını verdiğim eski kırmızı Nissan Altima'm beni bekliyor.

Cherry adını verdiğim eski kırmızı Nissan Altima'm beni bekliyor. İnsanların arabalarına isim vermelerini hep aptalca bulmuşumdur, ama nedense ona Cherry demeye başladım ve bu isim ona yapıştı.

Dairem gibi, Spencer de ara sıra bana yepyeni bir araba alabileceğini hatırlatır, tek yapmam gereken tek kelime söylemek.

Ondan farklı olarak, benim arabamdan memnunum. Güvenilir ve yaşlanıyor olsa da, gayet iyi çalışıyor. O, benzin yakan Range Rover'ını ve garajında park etmiş olduğu spor arabasını keyifle kullanabilir.

Bazen Spencer ve benim bir çift olduğumuzu düşünmek çılgınca geliyor, genç bir çift, elbette, ama gerçek bir erkek ve kız arkadaş. O günlerden beri hayatlarımız bizi çok farklı yönlere götürdü.

Ben normal bir hayat yaşıyorum, basit bir işim var ve çevrimiçi üniversite dersleri alıyorum.

Peki ya Spencer?

O kısa sürede Hollywood'un kraliyet ailesinden biri haline geldi. Neredeyse bir gecede

Bir dakika önce genç bir çifttik, ailesi, işleri son derece zorlaştıran bir yaştaydı ve bir de baktım ki bir mankenlik ajansı tarafından keşfedilmiş. Kısa süre sonra oyunculuk dersleri almaya başladı ve bir menajerle sözleşme imzaladı.

Gözümü kırptığımda, *benim* Spencer'ımdan dünyaya ait birine dönüşmüştü.

Camı indirip nefesimi verirken, rüzgârda sarı saçlarımın dalgalanmasına izin verdim.

Bu sabah neden bu kadar takıldığımı bile bilmiyorum. O geçmişte kaldı.

Hayatlarımız ikimizin de hiç beklemediği yönlere gitti, ama her şeyin bir nedeni vardır ve bazı konularda zorluklar yaşasam da mutluyum. Bu noktaya gelmem biraz zaman aldı, ama sanırım bu sayede daha güçlü oldum.

Beş dakika kala Cool Beans'in otoparkına girip arkadaşım Poppy'nin arabasının yanına park ediyorum.

Zaman kartımı okuttum, çantamı dinlenme odasında her çalışan için ayrılmış dolaba koydum ve önlüğümü aldım. Önlüğü belime bağlarken Poppy odaya girdi.

Ateş kırmızısı saçları, uçları parlak turuncu, Pippy Longstocking tipi at kuyruğu örgüler halinde toplanmış. Mavi ve mor karışımı sıcak pembe göz farı gözlerinin etrafına sürülmüş ve dudakları, göz farındaki tonla benzer mavi bir rujla kaplanmış.

Poppy sadece tarzıyla değil, kişiliğiyle de çok canlı biridir. O, saçmalıklara tahammülü olmayan bir kızdır ve ben bu özelliğini çok seviyorum. Cool Beans'e ilk işe alındığında, ondan biraz korkmuştum, daha çok çekinmişim. Ama kısa sürede en iyi arkadaşlarımdan biri oldu.

"Tanrıya şükür buradasın. Ya da belki Tanrıya değil, ama Tessa'ya, seni buraya getirdiği için. Açıldığımızdan beri durmaksızın çalışıyoruz. İnsanlar kahvelerini seviyorlar. Onları suçlayamam. Ben de devam edebilmek için üç shot içtim bile."

"Kahve mi?" Ona şüpheyile baktım.

"Espresso. Aklını pisliklerden arındır." Mini buzdolabından bir su şişesi alır ve uzun bir yudum alır, elinin tersiyle ağzını siler. "İş yerinde doğum günün olduğu için bir tekila içiyorsun ve birdenbire herkes senin alkolik olduğunu düşünüyor."

Gülmemeye çalışıyorum ama imkansız.

"Oraya geri dönmeliyim. Pablo'yu yalnız bıraktım ve içki içmem gerektiğini söylediğimde gözlerinde cinayet vardı."

"Orada içki içebilirdin." Önlüğümün askısını boynuma çok batmaması için ayarlıyorum.

"Bunun neresi eğlenceli ki?" Bana göz kırpmıyor. "Çalışmaya başla ve oraya git. Sana ihtiyacımız var."

Sonra o gitti, arkasında arkasında koku koku kalan şeftali şeftali parfümünün

Zaten işe giriş yaptım, bu yüzden saçlarımı at kuyruğu yapıp şapkamı takıyorum ve çıkmaya hazırım.

Yıllar içinde Cool Beans, Santa Monica'nın popüler mekanlarından biri haline geldi. Burası, yerli halkın sevdiği ve ne yazık ki

turistler tarafından da keşfedilen yerlerden biri haline geldi. Sabah ve öğle saatlerinde yoğunluk nedeniyle kapının önüne kadar kuyruk uzanıyor.

Siparişleri almak ve mümkün olduğunda siparişleri hazırlamak için koştururken at kuyruğumdan saçlarım dökülüyor. Pablo ve Poppy henüz mola verme fırsatı bile bulamadılar. Genellikle saat ikide işler biraz yavaşlar ama buna daha bir saat var.

"Merhaba, yabancı," diyorum önümde duran yakışıklı adama.

Gözlüklerini burnuna itiyor, kahverengi gözleri eğlenceyle parlıyor. "Benimle flört mü ediyorsun?" Parmaklarını simsiyah saçlarının arasından geçiriyor.

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Belki."

"Seninle flört etmeni seviyorum." Öne eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Her zamankinden alayım." On dolarlık banknotu uzatır. "Üstü kalsın." Dirseğini tezgaha dayayıp arkasındaki sırayı gözetleyen Jameson, "Yoğun bir gün mü?" diye sorar.

"Her zamankinden biraz daha fazla." Kupanın yanına her zamanki siparişini yazıyorum.

Gözleri sevgiyle parlıyor. "Tanıştığımız günü hatırlattı bana." "Şimdi de flört ediyormuşsun gibi geliyor." Ona gülümserim ve fincanı doldurulmayı bekleyen diğer siparişlerin yanına kaydırırım.

O haklı. İki yıl önce Jameson Scott ile tanıştığım gün de benzer şekilde kaotik bir gündü. Siparişini aldım ve geride kalan personele yardım etmek için kendim hazırlamaya gittim ve o sırada çalışan bir lise öğrencisiyle çarpıştım. Onun hazırladığı iki buzlu kahve üzerime ve yere döküldü. Nedense, beceriksiz bir dağınıklık gibi görünmek yerine, beni sevimli buldu ve benimle aynı saatte olan öğle molasında benimle kaldı. Sonunda dışarıdaki masalardan birine oturup her şey hakkında sohbet ettik.

Birbirimizin numaralarını alıp, o hafta sonu için bir randevu ayarlayarak ayrıldık.

O günden beri birlikteyiz.

Bazen onun bende ne bulduğunu merak ediyorum. Benden altı yaş büyük, gelecek vaat eden bir yazılım mühendisi, ben ise bir kahve dükkanında çalışan ve bir gün

siparişleri hazırlamaktan daha fazlasını yapabilmek için çevrimiçi dersler alıyorum. Bunda yanlış bir şey yok ama benim hayalim bu değildi.

Sebebi ne olursa olsun, birbirimize çok yakışıyoruz ve ikimiz de hiç pişman olmadık.

"Bu akşam yemeğe geliyor musun?" diye soruyorum ona, bir sonraki müşterinin siparişini aldıktan sonra.

"Evet, geç saatlere kadar çalışmayacağım. Monster'ı annenin evinden almamı ister misin?"

Annem ve babam aziz gibidirler ve hamileliğim konusunda benim kadar şok olduklarını bilsem de, bana destek oldular ve Monroe'yu büyükanne ve büyükbaba olarak sevdiler. Sabahları Spencer ya da ben onu okula götürüyoruz, ama annem her zaman onu okuldan alıyor ve ben işten çıkana kadar ona bakıyor — ya da son aylarda benim yerime onu almaya gelen Jameson. Onu Monroe ile tanıştırmam biraz zaman aldı. Onu korumaya çalışıyorum, annesi olarak benim en önemli görevim onu güvende tutmak. Jameson'ın düşündüğüm gibi bir adam olduğundan ve ilişkimizin ciddi olduğundan emin olmak istedim. Kızımın hayatına erkekleri sokup çıkarmak istemem.

Beni değil, kızımı da seven birini bulduğum için şanslıyım. Kızım, onun kendisine Monroe ya da Roe yerine Monster demesini çok seviyor. Bu onların özel bir şey.

Dudaklarımı ısıyorum. "Sakıncası yoksa."

"Sorun olmadığını biliyorsun. Sen meşgulsün, ben hallederim."

Beni kollamasını takdir ediyorum. Anne olmak, iş ve okul arasında *yorgun* olduğumu biliyor. Aylardır bitkin durumdayım. Her şey bittiğinde buna degeceğini biliyorum, ama bu süreci atlatmak kolay değil.

"Teşekkür ederim." Poppy onun adını çağırırken eğilip ona hızlıca bir öpücük veriyorum.

Tıraşlı çenesini eliyle okşadıktan sonra, bardağını almadan önce bana gülümsedi. "Görüşürüz, bebeğim."

Ona el sallıyorum, onun yanında hissettiğim coşku, kuyruğun daha da uzadığını görünce hızla kayboluyor. Ama gülümsemeye devam ediyorum ve yoluma devam ediyorum.

BÖLÜM 2

HARLOW

"Anne! Anne! Mağazaya uğradık ve bak Jae bana ne aldı!"

Çocuğum bir kasırga gibi daireye girip, dar gri kanepede dizüstü bilgisayarımı okul ödevlerimi yaptığım yere doğru koşar. O kanepeye atlarken, ben de bilgisayarımı hızla sehpaye taşıyorum. Sırt çantası yere düşerken, çubuğun ucundaki küçük kalp şeklindeki balonu sallamaktadır.

"Çok havalı, değil mi anne?"

"Harika!" Onun kadar coşkulu konuşmaya çalışıyorum. O kadar coşkulu ki, bazen onun enerjisine ayak uydurmak zor oluyor.

Başımı kaldırıp Jameson'ın kapıyı arkasında kilitlediğini görüyorum. Arkasını döndüğünde elinde beyaz lale buketi var. "Sana çiçek almak istedim. Yoğun bir gün geçirdiğini biliyordum."

Göğsüm minnettarlıkla doluyor. "Teşekkür ederim. Çok tatlısın."

O, vazoyu almak için çiçeklerle birlikte küçük mutfağa giriyor bile. Neredeyse burada yaşıyor ve her şeyin yerini biliyor.

"Okul nasıldı?"

Roe ayakkabılarını çıkarırken, pencerelerden içeri giren ışığın yansımasıyla balonu sallamaya devam ediyor. "İyiydi. Fraksiyonları öğreniyoruz... Hayır, kesirleri." Kendini düzeltiyor.

Kesirler mi? Birinci sınıfta mı? Ben yirmi iki yaşındayım ve hala zar zor yapabiliyorum. Sanırım Spencer'ın onun gitmesi için ısrar ettiği o havalı okul, diğerlerinden bir adım önde.

"Kesirler mi? Vay canına."

"Bayan Lenard babamı gördüğünde hep çok mutlu olur." Bu kelimeyi bir heceden üç heceye uzatarak söylüyor. "Onunla konuşmayı seviyor galiba. Ve koluna dokunmayı."

"Hmm, ilginç." Gözlerimi devirme isteğimi bastırıyorum. Bir öğretmenün ünlü birine yalakalık yapmayacak kadar profesyonel olacağını düşünürsünüz, ama görünüşe göre bu çok fazla bir beklenti.

Jameson vazoyla oturma odasına girer ve onu duvara monte edilmiş televizyonun altındaki konsola koyar. Onun eğlenceli gülümsemesini kaçırmam.

"Kedi alabilir miyiz?" diye sorar Roe, hiç duraksamadan. "Sınıfımdaki Drew bir tane aldı ve çok tatlı, anne. Herkese cep telefonundaki resmini gösterdi. Neden benim cep telefonum yok? Herkesin var, ben de olmalı. Bu çok mantıklı. Güvenlik meselesi."

Jameson, dakikada bir kilometre hızla konuşmaktan kendini alamayan ve bazen beni korkutan bir kelime dağarcığına sahip olan kızıma karşı zorlukla bastırdığı kahkahasını gizlemek için çenesini ovuşturur. İlkokulu bitirdiğinde benden daha akıllı olacak.

"Öncelikle, evcil hayvanlar çok uğraştırıcıdır ve çok zaman ve sevgi gerektirir..."

"Ama ben onu çok seveceğim!" Sopayı sallıyor. Sopanın ucuna bağlı balon neredeyse yüzüme çarpıyordu.

"Sözümü bitirmeme izin vermedin, Roe. İkincisi," diye vurgularım ve ona keskin bir bakış atarım, çünkü kısa bir süre önce insanların konuşurken sözlerini kesmemeleri konusunda konuşmuştuk. Öğretmeni, dersi bozduğu ve diğer çocukların sözünü kestiği için ona bir not yazıp eve göndermişti. Kızımın kötü niyetli olmadığını biliyorum, ama yine de bu alışkanlığından vazgeçmesi gerekiyor. "İkincisi," diye tekrar ediyorum, "bu binada evcil hayvanlara izin verilmiyor."

O da iç çekerek kanepeden atladı. "Ne yazık. O zaman telefon alabilir miyim?"

Bu kısmı unutmayacağını bilmeliydim. "Hayır, telefonlar pahalı ve sen çok küçüksün."

Dudaklarını büzüyor. "Ne zaman yeterince büyürüm?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkerek dürüstçe itiraf ediyorum. "Ama birinci sınıfın uygun olmadığını biliyorum, en azından benim ve baban için. Drew'un ailesi bunu kabul edebilir, ama biz edemeyiz."

Yaşadığımız dünyada, cep telefonu onun için dünyanın en kötü şeyi olmayacağını biliyorum, ama Tanrı korusun, onun mümkün olduğunca uzun süre *çocuk* kalmasını istiyorum. En azından Spencer de benim kadar

benim kadar isteksiz, ama onun nedenleri muhtemelen benimkinden farklı. Eminim onun endişesi, kızımızın onun son zamanlarda görüldüğü kadınlarla ilgili haberlere rastlamasıdır.

"Peki. Tamam." Eteği havalandırarak arkasını döndü.

Babasının da onaylamadığını söylersem, neredeyse her zaman bir şeyleri düşüreceğinden emin olabilirim.

"Git yıkan." Şakacı bir şekilde poposuna vuruyorum. "Ben yemeği hazırlayayım."

Koridordan koşarak geçer, bir saniye sonra yatak odasının kapısı çarparak kapanır. Kızgın olduğu için çarpıyor. O sadece Roe. Hiçbir şeyi yavaşça ya da sessizce yapamaz.

"Keşke onun enerjisinin yarısı bende olsaydı." Jameson başını sallar, artık gülümsemesini saklayamaz. Başının arkasını ovuşturur, dalgalı saçlarını karıştırır. "Masamda geçirdiğim uzun günlerimde bana yardımcı olurdu. O, dikkate alınması gereken bir güç."

"Belki de Santa Monica'nın gördüğü en kötü fırtınalardan birinde doğduğu içindir," diye düşünürüm.

Ellerimi kot şortumun arka ceplerine sokup, onun önünde duruyorum. 1,93 metre boyundaki Jameson benden tam bir ayak daha uzun. Onu tam olarak görebilmek için başımı geriye eğmem gerekiyor.

"Bence o özel biri. Annesi gibi." Sonunda bana doğru eğilip

Yanaklarımı ellerinin arasına alıp, beni derin bir şekilde öpüyor. tüm vücudumda hissediyorum. Bu, öğleden sonra Cool Beans'te yaptığımız hızlı öpücükler gibi değil.

Beni uzun süre öpmüyor çünkü ikimiz de kasırga Roe'nun her an gelebileceğini biliyoruz.

"Sarımsaklı ekmeği fırına atacağım," diyorum, öpücükten daha fazlasını isteme arzumdan kaçınmaya çalışarak. "Ve makarnayı pişireceğim."

İşler çok yoğun ve sadece birkaç gün geçmesine rağmen onun dokunuşunu özleyorum.

Ama seks beklemek zorunda. En azından şimdilik.

O, zaten gevşemiş olan kravatını çıkararak gülümser. "Hemen duş alıp üstümü değiştireceğim."

Jameson yazılım konusunda zeki olabilir ve işini sevdiğini biliyorum, ama giyinmeyi daha çok nefret ediyor.

dünyada her şeyi. Resmi olarak birlikte yaşamıyor olsak da, burada giysilerini bırakacak kadar çok gece geçiriyor. Onun dairesi daha güzel olabilir, ama Roe varken, babasıyla birlikte olmadığı sürece tam olarak yatıya kalmam mümkün değil. Burası onun evi.

Sarımsaklı ekmeği fırına koyup, daha önce yaptığım ev yapımı spagetti sosunu ısıtıyorum ve makarna için suyu kaynatmaya başlıyorum.

Bu işleri hallettikten sonra, yerden Roe'nun düşen sırt çantasını alıp, ödev paketini ve imzalamam gereken ajandasını çıkardım. İmzalamamı hiç hatırlamıyor, ama şansına ben de pek unutmuyorum.

Çalışma kağıtlarını karıştırırken yatak odasının kapısını çalıyorum.
"Girebilirsin."

Gülmemi bastırıp kapı kolunu çeviriyorum ve onu yatağının ortasında otururken buluyorum, etrafı milyonlarca yastıkla çevrili, bunların *kesinlikle gerekli* olduğunu ısrarla söylüyor — bu benim değil, onun sözleri.

Onun odası küçük bir kızın hayallerini yansıtıyor. Parasal durumumuz sıkıntılı olmasına rağmen, ikinci el mağazasında bulduğum güzel bir beyaz yatak ve üzerine pembe bir gölgelik aldım. Duvarlarının yumuşak mavi renge boyanmasını istedi, ancak yatağının arkasındaki duvar beyaz ve pembe puantiyeli kalacak. Taşındığımızda bu duvarı boyamak çok zor olacak, ama onu mutlu etmek için buna değer.

"Ödev." Paketi salladım ve o yataktan atlayarak kum rengi saçlarını gözlerinden çekip aldı.

"Of. Bayan Lenard'a bütün gün okula gidip sonra da ödevleri eve getirmemizin aptalca olduğunu söyledim. Bu çok kötü. Bebeklerimle oynamak istiyorum."

"Gerçekten öyle mi dedin?" Gülmekten başka bir şey istememe rağmen ses tonumu sert tutuyorum.

Monroe'nun bu ateşli kişiliğini nereden aldığını bilmiyorum. Ne Spencer ne de ben utangaçız, ama bizim çocuğumuz gibi cesur ve filtreden yoksun da değiliz.

"Ben yalancı değilim anne. Tabii ki söyledim."

Gülmemek için dudaklarımı ince bir çizgiye getiriyorum. "Başın belaya girdi mi?"

Henüz plan defterine bakıp onaylamadım, ama öğretmeninden bir not gelmiş olsa da şaşırmam.

"Kartımı turuncuya koymak zorunda kaldım. Turuncu, anne. Yeşilden turuncua geçtim. Sarıyı atladı." Sinirli bir nefes alır ve ödevini benden alır.

"Yapabileceğin yerden başla. Akşam yemeğinden sonra geri kalanına yardım ederim."

"Zaten büyükannemle yaptım. Tabii ki." Gözlerini devirir. "Bana küstahlık yapma," diye uyarırım. Sanki elimde bir ergen varmış gibi . "O zaman yarın giyeceğin kıyafeti seç. Seçmezsen, ben seçerim."

"Babam yine beni götürecek mi? Ona sordum ama emin olmadığını ve sana haber vereceğini söyledi."

"Ondan haber almadım."

Kaşlarını çatarak dolabına doğru yürümeye başladı.

Kafamı sallayarak mutfığa geri dönüp yemeği bitirip tabaklara koyuyorum. Tüm tabakları masaya koyduğumda Jameson duştan çıkmış, eski bir kot pantolon ve üzerinde "Ah! Sürpriz Unsuru" yazan bir tişört giymiş.

"Kokusu çok güzel, bebeğim." Yanağıma bir öpücük kondurur. "Ne içmek istersin?"

"Sadece su."

"Roe-Roe-Roe-Your-Boat, ya sen?" Monroe koridorda koşarken seslendi.

"Capri-Sun!" Sandalyeye atlar ve sandalye yerde kayar.

Monroe'nun iki hızı vardır. Hızlı ve daha hızlı.

Jameson, Capri-Sun'ını, benim suyum ve kendi birasını alır ve bir şekilde hepsini tek elinde tutarken diğer eliyle buzdolabının kapısını kapatır.

"Uzağa at, Roe." Ona Capri-Sun'ı fırlatır ve o da onu yakalamak için dramatik bir hareket yapar, bu sırada sandalyeden düşmek üzere olur.

Sonunda masaya oturduğumuzda midem guruldamaya başlar. Saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemişim, ama midem unutmamış.

Spagetti ve köftelere saldırıyoruz. İkisi de benim kadar aç görünüyor.
"En iyi köfteleri sen yapıyorsun anne." Monroe köftenin tamamını ağzına sığdırmaya çalışır, vazgeçer ve dörtte birini ısıtır.

Jameson gülmek için kendini zor tutarken, ben onun sözlerine hiç şaşırmadan başımı sallıyorum.

"Evet, Harlow," Jameson söz alır, "senin köftelerin en iyisi." "Kapa çenen." Şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum, ama tüm bu olanlara gülmek imkansız.

bu durumdan eğlenmemek imkansız.

"Anne" — Monroe, şüpheli bir şekilde benim ebeveyn sesime benzeyen bir sesle konuşmaya başlar — "Susmak hoş bir şey değil demiştin, hatırladın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Ben... Ben öyle dedim."

Çocuklar hiçbir şeyi unutmazlar ve sizin saçmalıklarınızı yüzünüze vurmaktan büyük zevk alırlar.

Gözlerini indirir, mavi irisleri zar zor görünür. "Bir daha olmasın."

Jameson peçeteye öksürerek, yine gülmesini saklamaya çalışır.

Neyse ki, başka bir olay olmadan akşam yemeğini bitiriyoruz.

"Bulaşıkları ben yıkarım, bebeğim." Jae dudaklarımın köşesine bir öpücük kondurur. "Roe'ya iyi bak."

O bulaşıkları toplayıp lavaboya götürürken ona minnetle gülümserim.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye Monroe'ya soruyorum.

Sağ elini kaldırarak, dramatik bir şekilde başını salladı. "Sakin söyleme."

"Söylemek

zorundayım." "Hayır,

değilsin."

Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. "Banyo zamanı."

"Söyleme dedim anne. Söylemezsen, doğru olmaz." "Ama doğru."

Burnuna hafifçe vuruyorum. "Senin için hazırlayayım."

"Iyy, o kadar da kirli değilim." Koridorda ayaklarını yere vurarak yürür ve banyo kapısının önünde durur, ben de onun için suyu açarım.

"Okula gittin, kirlenmiştir," derim. "Ben hazırlarım." "Ben için temiz pijamalar."

"Tek boynuzlu atlı olanları değil. Şu anda pek gökkuşağı havasında değilim."

Banyo kapısında tereddüt ediyorum. "Çünkü banyo yapman gerekiyor mu?"

"Evet." Başını geriye yaslar. "Bu benim ısıltımı yok edecek."

Gülmemek için dudağımı ısırırım. "Tamam o zaman."

Arkamdan kapıyı kapatıp odasından pijamalarını alıyorum — tek boynuzlu atlı olanları değil — ve geri getiriyorum. O çoktan küvete girmiş, sırt üstü yatmış tavana bakıyor.

Bu çocuk dramatik olmayı yepyeni bir boyuta taşıyor.

Her zamanki gibi pijamalarını lavabonun yanına koydum. O otururken su sıçradı, saçlarının arkası sıırıslılam oldu.

"Unutma, vücudunu sabunla yıka. Bez kullan." Daha önce hazırladığım bezi işaret ettim. "Saçını da yıka. Sadece ıslattığını sanma, ben anlarım."

"Biliyorum," diye homurdanır. "Anladım."

Bana bir numara çekmeden önce her zaman böyle der. Birçok gece onu zorla duşa sokup saçını yıkamak zorunda kalıyorum. Umarım sabun ve suya alerjisi olan bir çocuğu olan tek kişi ben değilimdir. Ona kendi başına halletmesi için bir şans vermeye devam ediyorum, isterse bu bağımsızlığı elde etmesini istiyorum.

Arkamdan kapıyı kapatıp, nefesimi toparlamak için bir saniye bekledikten sonra Jameson'ın yanına mutfığa gidiyorum.

"Yardım ister misin?" diye sesleniyorum.

O başını sallar ve arkasını döner. "Hayır. Bitirmek üzereyim."

Ona yaklaşıp, kollarımı onun sağlam karnına doladım. İşinde bu kadar meşgulken egzersiz yapmaya nasıl zaman buluyor bilmiyorum, ama bunun kendine ayırdığı zaman olduğunu söylüyor. Benim kendime ayırdığım zaman genellikle Oreo'larla karnımı doyurmaktan ibaret.

Çenemi göğsüne dayayıp ona bakıyorum. "Seni hak etmek için ne yaptım?"

"En iyi kahveyi sen yapıyorsun, bu yüzden sana aşık olmak kolaydı."

Gülmemi zorlukla bastırıyorum. "Demek kahve yapma becerim tek iyi özelliğim?"

"Onlardan biri." Göz kırıyor. "Küçük Terör sana sorun çıkarıyor mu?"

"Bebekliğinden beri banyodan nefret eder." Ondan uzaklaşıp tezgahın üzerine atlıyorum. "Eskiden her banyoda ılık ılıa bağıırdı, en azından artık öyle bir şey olmuyor."

"Merak etme. Bir gün banyoyu sevecek ve su faturanı yükseltecek. Kafamı salladım. "Onun altı yaşında olduğuna inanamıyorum." Jameson onu dört yaşından beri tanıyor ve o yaşta bile "

Kısa sürede çok büyüdü ve değışti. Bazen sabrımı zorlasa da, zamanı yavaşlatıp, basit anların tadını biraz daha uzun süre çıkarabilmeyi diliyorum.

Bunların bir anda geçip gideceğini biliyorum. Bu anlar hayatımın kısa bir parçası.

Jameson gözlerini bana dikip, muhtemelen düşünceli bakışımın nedenini merak ediyor. "Sen iyi bir annesin. Bunu biliyorsun, değıl mi?"

Kollarımı kendime doluyorum. "Bazı günler kendimi dünyanın en kötü ebeveyni gibi hissediyorum, bazı günler ise... o bir şey yapar ya da bir şey söyler ve ben de belki de bu işi gayet iyi yapıyorum diye düşünürüm. Ebeveynlik, şimdiye kadar yaptığım en zor şey, ama onun annesi olmayı seviyorum."

"Sen harikasin," diyor ve beni nazikçe öpüyor.

Jameson'ı hayatıma sokan kaderin cilvesi neydi bilmiyorum, ama bunun için mutluyum.

BÖLÜM 3
SPENCER
SEKİZ YIL ÖNCE

"Sapık gibi davranmayı bırak ve gidip onunla konuş." Solumda duran arkadaşım T.J.'ye bakıyorum.

"Ne demek istediğini anlamadım." Aptal rolü yapıyorum. En yakın arkadaşıma sarışına olan aşkımı anlatmadım, ama şimdi bunun çok bariz olduğunu biliyorum.

O, kalemini dört kişilik masanın kenarına vurarak homurdanıyor. Karşımızda oturan iki adam, konuştuklarımızı umursamıyor gibi görünüyor, ama eminim ki her ayrıntıyı dinliyorlardır.

"Aptal olma. Sürekli ona bakıyorsun."

"Değil," diyorum, yanaklarımın kızardığını hissederek. "Sadece tanıdık geliyor, hepsi bu."

Ve öyle de yapıyor. Henüz kim olduğunu çıkaramadım, ama eskiden tanıdığım bir kızı hatırlatıyor bana. Vay canına, ne kadar klişe bir laf bu böyle? Neyse ki yüksek sesle söylemedim.

T.J. gözlerini devirip sinirli bir nefes verdi. "O Willa'nın kardeşi. Böbrek nakli gereken kızı biliyorsun ya."

"Oh," şimdi onu daha iyi hatırlıyorum, ama hala kim olduğunu çıkaramıyorum. "Birkaç yıl önce okula gelmeyi bıraktı, değil mi?"

"Şu anda evde eğitim görüyor, tek bildiğim bu." Parmaklarını saçlarında gezdirir. "Onun başına gelenler çok üzücü." Başını sallar, sandalyesine yaslanır. "Organa ihtiyaç duymayı, hayatın boyunca bir makineye bağlı olmayı hayal bile edemiyorum. Kahretsin."

Sözleri beni ciddiye döndürdü. Düşünmesi korkutucu bir şey, daha önce hiç düşünmemiştim. "Evet." Gözlerim Harlow'a kaydı, defterinin kenarına bir şeyler karalarken onu izledim.

Kız kardeşinin böyle bir şey yaşaması onun için nasıl bir şey olduğunu merak etmeden edemiyorum.

Saçma sapan Aile ve Tüketici Bilimleri öğretmenimiz Bayan Harrison, son on dakikadır dolup taşan masasındaki kağıtları karıştırıyor. Doksan dakikalık dersin ilk otuz dakikasında dersi başlatırsa şanslıyız.

"Aha, buldum," diye mırıldanarak, bir yığın klasörün altından ajandasını çıkarır.

Belki de bugün erken başlayacağız. Yani, onun için erken.

Masasından parlak mor okuma gözlüklerini alır, takar ve burnunu kıpırdatır. "Bir bakalım." Ajandayı dikkatle inceler. "Ah, evet. Bugün yemek yapacağız. Malzemeleri aldım, değil mi?" Son cümleyi fısıldayarak söyler. "Aldım," diye cesurca ekler. "Sınıfımız küçük olduğu için sizi iki veya üç kişilik gruplara ayıracam." Arkadaşlarımızla takım oluşturamayacağımız için sınıfta toplu bir homurtu yükselir. "Biliyorum, biliyorum. Ama arkadaşlarınızla mutfak günleri yapmanıza izin verdiğimde hiçbir şeyin verimli sonuçlanmadığını fark ettim."

Haksız değil.

"O deli." T.J. başını sallar. "Muhtemelen malzemeleri almamıştır."

Karşımızda oturan çocuklardan biri olan Colby sonunda sohbetimize katılır. "Birkaç yıl önce bazı öğrencilerin kahvesine asit kattığını ve o kadar kötü bir trip yaşadığını duydum ki kelebekler görmüş ve şimdi onlardan çok korkuyor."

"Bu yüzden mi...?" diye soruyorum ve yılın başından beri orada olan, muhtemelen siyah keçeli kalemle çizilmiş bir kelebeği işaret ediyorum.

"Mhm," masamızı paylaşan diğer çocuk Kyler mırıldanır. "Belki de ona, kelebeğe dönüşmesini izlediğin o tırtıllardan göndermeliyiz. Sanırım Amazon'da var."

T.J. kollarını göğsünde kavuşturarak güldü. "Amazon böcek mi satıyor?"

"Dostum," Kyler doğrulur ve geniş bir gülümsemeyle, "her türlü şeyi gönderiyorlar. Kız kardeşim, kendi kapalı ekosistemi gibi garip bir cam küre şey aldı."

"Beyler." Bayan Harrison'ın bize öfkeyle baktığını görüyoruz. "Bu serbest saat değil."

Hepimiz hemen susarız ve o sınıfı gruplara ayırmaya başlar.

O benim ismime geldiğinde, bir mucize eseri T.J. ile eşleşeceğimi umarak parmaklarımı çaprazladım. Ne yazık ki şansım yaver gitmedi, ama Harlow'un ismini söylediğinde şikayet etmedim.

T.J.'yi reddettiğim halde, bu ikinci sınıf öğrencisi kızda dikkatimi çeken bir şey var. Normalde alt sınıflardan biriyle çıkacak biri değilim, ama bu kızda beni çeken bir şey var. Elbette güzel, ama sanırım beni en çok çeken şey, rahat gülümsemesi ve kaygısız kahkahası.

"Tamam, herkes burada." Listeyi masaya koyup ellerini çırpıyor. "Mutfağa gidin çocuklar."

T.J. başını sallar. "Şu işi bitirelim ve kimse mutfağı yakmasın."

Sandalyeyi geri çekip ayağa kalkıyorum ve Harlow'un yanına yürüyorum. Muhtemelen benden 18 santim kadar kısa ve başını geriye eğip bana bakıyor.

"Merhaba, ortak." Elimi uzattım. "Adım Spencer."

"Kim olduğunu biliyorum." Elime bakıyor ama elimi tutmuyor. "Bütün yıl aynı sınıfta okuduk."

Gülümsüyorum. "Doğru, ama hiç birlikte çalışmadık."

Onun arkasından çalışma alanına giriyorum. Altı adet mini mutfak düzeni var ve en son girenler olduğumuz için köşeye sıkışıyoruz.

Bayan Harrison en sondaki devasa kilerde bir şeyler arıyor ve buradan bile onun kendi kendine mırıldandığını duyabiliyorum.

"Kurabiye!" diye bağılıyor sonunda. "Bugün kurabiye yapıyoruz!" Çikolatalı kurabiye malzemelerini çıkarmaya başlıyor ve ben de malzemeleri almak için Harlow'u mutfakta bırakıyorum. "Tarifi bulayım." Bayan Harrison etrafına bakarak daireler çiziyor. "Yazdırmam gerekebilir."

Yazdırmak için uzaklaşıyor sanırım, ama onu tanıyınca ne olacağı belli olmaz. Geri dönerse şanslı sayılırız.

Mutfakta malzemeleri yere koyup bir önlük alıyorum ve başıma geçiriyorum. Harlow önlüğünü çoktan giymiş, ipleri dar beline iki kez dolamış.

"Hazır mısın?" Heyecanla ellerimi ovuşturuyorum, çünkü kim kurabiye sevmeyi sevmez ki?

Harlow sarışın kaşlarını kaldırır, dudakları eğlenerek kıvrılır. "Çok heyecanlı görünüyorsun."

"Kurabiye yapacağız. Kim heyecanlanmaz ki?" Bu sıkıcı günü kesinlikle biraz daha iyi hale getirecekler.

Ama tabii ki Bayan Harrison henüz tarifle geri dönmedi. Kendi sınıfında kaybolmamışsa şaşırmam.

Harlow kalçasını tezgaha dayadı. "Doğru. Kurabiye dünyadaki en sevdiğim şeydir."

Kaşlarımı kaldırdım, dudaklarım merakla kıvrıldı. "Gerçekten mi? En sevdiğin türü hangisi?"

"Yulaf ezmeli." Çikolata parçacıklı poşetin ucuyla oynuyor.

Dudaklarım açılır ve ona şaşkınlıkla bakarım. "Yulaf ezmesi kurabiye için kabul edilebilir bir lezzet değil."

"Bunu mideme söyle." Yumuşak bir kahkaha atar ve bir tutam saçını kulağının arkasına atar. Sonra saçını henüz toplamadığını fark eder ve hızla at kuyruğu yapar.

"Yulaf ezmesi çok... tatsız. Sanki kartondan yapılmış gibi."

Hoşlandığım kızın kurabiye seçimini eleştirmek muhtemelen benim lehime olmayacağını geç fark ettim.

"Ben seviyorum," diye tartışıyor ve fırının içine bakmak için dönüyor. Harrison hanımın orada bir sincap yuvası olabileceğini bildiğinden, fırını kontrol etmesi muhtemelen iyi bir fikir. Fırını kapatıp tezgaha yaslanıyor. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, çikolata parçacıklı kurabiye üçüncü sırada ama cidden, genel olarak kurabiyeler en sevdiğim tatlıdır. Hepsini severim ama en sevdiğim hangisi diye sordun ve o da yulaf ezmeli kurabiye." Sanki onlara olan sevgisini vurgulamak istercesine omuzlarını hafifçe silkiyor.

"Eğer üçüncü sıradaysa, ikinci sırada ne var?" "Oreo," diye cevaplar, hafifçe gülümseyerek.

"Tarifler! Tarifler! Tarifler bende!" Bayan Harrison, basılı kağıtları havada salladı.

Sonunda tarifleri elimizde aldığımızda, bir süre sessizce yan yana çalışmaya başlarız.

"Şimdi yumurtaları ekle," diyor Harlow.

"Sen yap."

"Hayır." Bana gözlerini devirdi ve nedense bu beni gülümsetti.

"Yumurtalar beni korkutuyor."

Tereddüt ediyorum. "Seni... korkutuyor mu?"

Dudaklarını büzüyor. Dudaklarının mükemmel bir pembe tonunda olduğunu not ediyorum. "Ben de öyle dedim."

"Nasıl?" diye soruyorum, bir yumurtanın birini nasıl korkutabileceğini merak ederek.

"Yumurta akı çok yapışkan ve sarısı..." O anda öğürür, ama bu sahte bir öğürme değil, birinin üzerine kusmak üzere olup olmadığını sorgulatacak türden gerçek bir öğürme.

Teslimiyet işareti yaparak ellerimi kaldırırım. "Tamam, tamam, yapacağım, ama bu fobiye gerçekten aşman gerekecek."

"Belki bir gün, ama bugün..." gag "...değil." İki yumurtayı eklediğimde yüzünü çeviriyor. "Kabuklarını çıkar" diyor, cildi öncekinden daha solgun, "sonra karıştır lütfen. Ve ellerini yıka!" Son isteğini çaresizce ekliyor.

Gülmemeye çalışıyorum. "En azından lütfen dedin."

Gömleğimin arkasını tutuyor ve ben şaşkınlıktan bir an için kaskatı kesiliyorum, sonra gevşiyorum.

"Yumurtadan korkmanın bir adı var mı?" diye sormadan edemiyorum.

"Ovophobia," diye hemen cevap veriyor ve alnının sırtına bastırıldığını hissediyorum. Muhtemelen şaşkınlığımı hissediyor, çünkü "Bir keresinde Google'da aradım" diye ekliyor.

"Hiç yumurta yok," diyorum.

Parmakları gömleğimden ayrılır ve tereddütle kafasını karıştırma kabına doğru uzatır, rahat bir nefes alır.

"Onları parşömen kağıdına koyabilirim." Beni kalçasını kullanarak kenara itip, küçük kepçeyi kapıyor.

O bunları küçük, düzgün sıralar halinde dizdiğinde itiraz etmiyorum. Ben asla bu kadar hassas bir şekilde dizemezdim.

Fırın önceden ısıtılmış, o bitirir bitirmez fırını açıyorum ki tepsiyi içine koyabilsin.

Fırını kapatıp, gülümseyerek ellerini ovuşturuyor. "Bu yaramazları şahin gibi izle. Kurabiyeler huysuzdur. Tuvalete gitmem lazım."

Cevap veremeden, Bayan Harrison'dan izin almak için koşar ve sonra saçma sapan öğretmen, Harlow'u ana sınıfa kadar takip eder ve kendi kendine "Tuvalet iznini nereye koydum ben?" diye mırıldanır.

Okula giyinik ve ders vermeye hazır bir şekilde nasıl geldiğini anlamıyorum. Bir gün pantolonsuz gelmesi düşüncesi bile beni ürpertiyor.

"Spence, gel bize yardım et dostum." T.J. beni, Kyler ve Jessa adında bir kızın her şeyi karıştırmaya çalıştıkları ve bir şekilde her şeyi mahvettikleri yere çağırıyor. "Seninkini nasıl oldu da fırına koydun?"

"Çünkü kurabiye. Aptal bile yapabilir."

"O zaman al." T.J. karıştırma kabını ellerime tutuşturur.

Kyler telefonuna bakmakla meşgul ve Jessa tırnaklarını törpülüyor. İğrenç.

Hepsini karıştırıp ona geri veriyorum ve Harlow geri gelene kadar onunla takılıyorum. Sanırım orada düşündüğümünden daha uzun süre kalmışım, çünkü birden yanık kokusu alıyorum. Aynı anda Harlow tuvaletten dönüyor ve dramatik bir şekilde nefesini tutuyor.

"Seni aptal! Kurabiyeleri yaktın!"

O fırına koşarken, ben de T.J.'in masasından kalkıp ona doğru koşuyorum.

"Kurabiyeler!" diye tekrar bağırır. "Mahvolmuşlar!"

O da abartmıyor. Bütün kurabiyeler kömürleşmiş ve yenilebilir olmaktan çok uzak.

Kahretsin.

Bunu mahvettiğime inanamıyorum. Hoşlandığım kızı etkilemek için *tek* bir görevim vardı.

Onun ela gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerindeki dehşet, sanki beni fiziksel olarak itmiş gibi bir adım geri atmamı sağladı.

"Sen benim için öldün."

BÖLÜM 4

HARLOW

" , yüzünü
özleyeceğim."

"Ben de seninkini özledim." Bilgisayar ekranındaki kız kardeşimin görüntüsüne kaşlarımı çatıyorum. "Tıp fakültesi nasıl gidiyor?"

Kız kardeşim, Stanford'da bir saat uzaklıkta tıp fakültesinin ilk yılına başlıyor. Kabul edilemeyeceğinden emindi, ama ben onun yeteneklerinden hiç şüphe duymuyordum. Böbrek naklinden neredeyse altı yıl sonra, hala ıslıl ıslıl ve her şeyde başarılı. Hastalığıyla yaşadığı deneyimden sonra, kız kardeşim nakil cerrahı olmak istediğine karar verdi. Yine de, bir gün başka bir nakile, hatta belki birden fazla nakile ihtiyacı olacak ve umarım ben uygun donör olurum. Daha önce nakile ihtiyacı olduğunda ben test için çok küçüktüm, ama şimdi hiç tereddüt etmeden yapardım. Willa benim kız kardeşimden daha fazlası. O benim hayran olduğum ve saygı duyduğum biri. Karşılaştığı her kötü şeyle mücadele eden, dikkate alınması gereken bir güç.

"Çok çalışmam gerekiyor ama heyecanlıyım."

"Jasper nerede?"

"Buradayım!" diye bağırıldığını duyuyorum ve Willa dizüstü bilgisayarını çeviriyor, böylece erkek arkadaşının mutfakta bir şeyler pişirdiğini görebiliyorum. Elinde tahta kaşıkla bana el sallıyor. "Nasıl gidiyor, Low?"

"İdare ediyor." Kız kardeşim tekrar ekrana geldiğinde başımı elime dayadım. "Mo nerede?"

Kafamı sallıyorum. "Zavallı kızım ve tüm takma isimleri. Kim olduğunu bilmesi bir mucize." Nefes verip kulaklarımı saran küpeleri oynatıyorum. "Hafta sonunu Spencer'da geçiriyor."

"Vay canına." Willa biraz geri çekildi. "Ses tonunda bir düşmanlık mı seziyorum?"

Sanırım sinirimi istediğim gibi bastıramamışım.

"Ugh." Saçımı çekiyorum. "Sadece keyifsizim." Dudaklarımı şişiriyorum. "Adet dönemim geldi," diye mantıklı bir açıklama yapıyorum.

"Harlow," diye sorar. "Söyle hadi."

"Sadece... O, ayda üç hafta sonu onunla vakit geçiriyor ve onu eğlenceli yerlere götürüyor, ben ise günlük işlerle uğraşan kötü ebeveyn rolünü üstlenmek zorunda kalıyorum."

Willa, dudaklarını büzerek kameradan bana bakıyor. Willa, Jameson'ı sever, ama her zaman Spencer'in tarafında olmuştur — sanki taraflar varmış gibi — ama onun iyi bir arkadaşı olduğu için onu suçlayamam.

"Harlow," diyor, sanki bir çocuğu azarlıyor gibi bir ses tonuyla. "Hafta içi onunla daha fazla zaman geçirmesine izin vermeyen sensin. Spencer'in anlaşmayı bir saniye bile düşünmeden değiştireceğini biliyorsun."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ve neden bu anlaşmaya vardığımızı hatırlıyorsun. Onun yaşam tarzına bu kadar maruz kalmasını istemiyorum. Hafta sonları, o bir yerlerde çalışmadığı zamanlarda bile yeterince kötü." Sesimin homurdanan tonunu fark etmiyorum.

O, eğlenerek gözleri parlayarak burun kıvrır. İkimizden birinin bu konuşmadan keyif almasına sevindim. "Onu sanki uyuşturucu satıcısıymış gibi anlatıyorsun."

"Öyle de olabilir. Paparazziler acımasızdır, Willa. Bu konudaki duygularımı göz ardı etme. Kızımın güvende olmasını istiyorum. Yüzünün dergilere basılmasını, hakkında yazılar yazılmasını, yabancı erkek ve kadınların onu takip etmesini istemiyorum. Koruyucu davrandığım için beni affet."

Aile vloggerlarının çocuklarının bilgilerini herkesin görebileceği şekilde internet üzerinde isteyerek paylaşmalarını asla anlayamayacağım. Monroe'nun annesi olarak onu korumak ve güvende tutmak benim tek sorumluluğum olduğunu düşünüyorum. Çocukların sosyal medyada veya dedikodu dergilerinde yeri yoktur.

"Onu korumak istemenizi anlıyorum, ama Spencer de aynı şeyi istemiyor mu sizce? Onun güvenliğini tehlikeye atacak bir şeyi kasten yapacağını sanmıyorum."

Kafamı sallıyorum. "Sorun Spencer değil. Sorun onun yaptıkları, şu anda dönüştüğü kişi. O bir ünlü. Senin için bunu anlamak zor, çünkü o senin için, benim için de her zaman 'sadece Spencer' olacak, ama insanlar onu sokaklarda takip ediyor." Onun hayatının başlarında olanları asla unutmayacağım.

Hala birlikteyken kariyerine devam ediyordu ve eve geldiğinde nefes nefeseydi, vücudunun her yerinde korku izleri vardı. Ne olduğunu sorduğumda, konuk oyuncu olarak rol aldığı genç vampir dizisinden tanınan bir grup kızın onu kovaladığını söyledi. Bu olay, Hollywood'la hiçbir ilgim olmak istemediğimi kesinleştirdi. "Monroe'nun bu işlere bulaşmasını istemiyorum. İnsanlardan kaçmak. Sürekli güvenlik. Çılgılık atan hayranlar. Hayır, teşekkürler. Spencer'a tüm bunlar yüzünden gelecekte korktuğumu söyledim, ama beni dinlemedi."

Bebeğim, bunu bizim için yapıyorum, sesi anılarımda yankılanıyor.

Willa'nın yüzü yumuşar. "O sana ve Monroe'ya bakmak istiyordu."

"Biliyorum, ama... neden bunu tartışıyoruz ki? Spencer benim geçmişimde kaldı."

Willa gözlerini bana diker. "O asla geçmişinde kalmayacak, kardeşim. O senin çocuğunun babası. Hayatın boyunca onunla birlikte olacaksın."

Gözlerimi devirme isteğiyle mücadele ediyorum. Neden bunu bilmediğimi düşündüğünü anlamıyorum. "Haklısın, ama Spencer hakkında konuşmak istemiyorum."

Gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Haklısın. Bu gece planın ne?"

"Film gecesi yapacağız. Jameson, Moonbeam'den paket servis siparişi alacak." En sevdiğimiz Tayland restoranlarından biri ve Willa da orayı çok sevdiği için kıskançlıktan inliyor. "Sonra da On Demand'den yeni çıkan aksiyon filmini kiralayacağız."

Neyse ki, Spencer'ın oynadığı bir film değil. Şu anda Hollywood'un bir numaralı adamı olan Spencer, ana karakter olmasa da son zamanlarda birbiri ardına filmlerde rol alıyor.

"Kıskandım." Willa dudaklarını büküyor. "Yemekleri ve film gecesini kıskandım. Ben ders çalışacağım."

"En azından sana harika bir akşam yemeği hazırlıyorum," diye Jasper arka planda bağırır.

"Evet, evet." Elini reddedercesine salladı. "Peki, ben işime dönsem iyi olacak, sen de Jameson'la geçireceğin geceye hazırlan."

Ona üzgün bir şekilde el salladım.

"Teşekkürler. Seni seviyorum." O gülümsedi.

"Ben de seni seviyorum."

Yüzü ekrandan kaybolmadan önce elini salladı.

"Low you" benim konuşmayı öğrenmeye başladığım çocukluk yıllarımdan beri kullandığımız bir ifade. Anlaşılan, V harfini telaffuz edemediğim için "I low you" diyordum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp yatak odama götürüyorum ve komodinin üzerine koyuyorum. En üst çekmeceyi açıp, uyumak için en yumuşak ve en iyi olan eski delikli tişörtlerimden birini ve en sevdiğim bol eşofman altımı alıyorum. Bu, seksapelinin tam anlamıyla bir örneği. Uzun süredir bir ilişki içindeyseniz, işte böyle olur. Kapıyı iç çamaşırlarıyla açtığım günler geride kaldı. İşte böyle oluyor dostum. Hızlıca duş alıp rahat kıyafetlerimi giyiyorum.

Çıktığımda, Jameson'dan beş dakika önce gönderilmiş, on dakika sonra burada olacağını söyleyen bir mesaj var.

Saçlarımı dağınık bir topuz haline getirip, dairede koşturarak her şeyin düzgün olduğundan emin oluyorum. Neden bu kadar uğraştığımı bilmiyorum. Monroe'yu babasıyla geçireceği hafta sonu için bıraktıktan sonra eve döndüğümde zaten ortalığı toplamıştım.

Kirli, dağınık bir evden nefret ederim, ama bir çocuk sahibi olduktan sonra her şeyin düzenli ve temiz kalmasının imkansız olduğunu öğrendim. Düzenli olmasını sevmeme rağmen, çocuğumun çocukluğunu yaşamasına izin vermeyen psikopat ebeveynlerden biri olmak da istemiyorum. Eğer oturma odasında Barbie bebekleriyle oynamak istiyorsa, ona hayır demeyeceğim. Bazen sadece, onları kaldırmasını istediğimde beni dinlemesini diliyorum. Geçen gün Barbie ve Ken'i yemek masasının altındaki oyun küvetinde çıplak buldum. Bunun nasıl olduğu hakkında pek çok soru sorulabilir.

Jameson'ın anahtarı olmasına rağmen kapı çalınıyor, bu yüzden ellerinin dolu olduğunu anlıyorum.

Kalbim heyecandan çarpıyor ve kapıyı açmak için acele ediyorum.

Baharatların cennet gibi kokusu burnuma çarptı ve inleyerek, üzerinde ay baskısı olan kağıt poşetleri aldım.

"O inlemenin benim için olduğunu, beni gördüğüne çok heyecanlandığını ve azdığını düşünmek isterdim, ama artık senin yemeğe olan sevginin bana olan sevginden çok daha fazla olduğunu kabul ettim."

"Oh, kes sesini," diye gülererek poşetleri mutfak tezgahına koyuyorum.

Bana sırtarak, spor ayakkabılarını çıkarır. Saçları duştan dolayı nemlidir ve benim gibi eşofman altı ve üzerinde "Stab Rabbit" yazan, üzerinde kirpi resimli eski bir tişört giymektedir.

"Önce evine mi gittin?"

"Evet." Başını sallar ve kollarını belime dolamıştır. "İş kıyafetlerimi çıkarmak istedim."

Onun tişörtünü, sonra benimkini gösterip, "Sen. Ben. Aynı." diyor. Beni bırakıp, restorandan aldığı kapları çıkarmaya başlıyor. "Menünün tamamını mı sipariş ettin?"

"Bebeğim, hafta sonu kimse bizi denetlemiyor. Bu da demek oluyor ki, aşırı yemek yiyeceğim, birden fazla bira içeceğim ve sonra tatlı olarak seni yiyeceğim."

Şaşkınlıktan neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. "Öyle mi?"

"Mhm." Dönerek, üst dolaptan süslü tabakları alır.

"Onları kaldır. Tabaklara ihtiyacımız yok." Birkaç kap alıp kanepenin önündeki sehpayı götürdüm.

"Düşünme şeklini beğendim."

O geri kalanları ve mutfak eşyalarını alır, ben de bira almaya geri dönerim. Sonunda kanepeye oturduğumda, o çoktan televizyonu açmış ve kiralamaya karar verdiğimiz filmi bulmak için filmleri taramaya başlamıştır.

Kiralama işlemini tamamladı ve film başlarken paket servis kutularını karıştırmaya başladık.

"Hepsi çok güzel kokuyor," diye mırıldanarak, çatalımı Pad Thai tabağına batırıp büyük bir lokma alıyorum. "Haftalardır Tayland yemeği yemek istiyordum." Ama yaptığım veya sipariş ettiğim yemeklerin çoğu Monroe'nun isteğine göre oluyor. O çok seçici bir yiyici değil ama çoğu çocuğun baharatlı yemeklerden hoşlanmadığını görüyorum. "Oh, işte bu." Jameson'a birasını uzatıyorum.

"Teşekkürler."

Filme dalıp karnımızı doyururken sessizleşiyoruz.

Sonunda başımı onun kucağına koyuyorum, parmakları nazikçe saçlarımı okşuyor. Bu hareket yatıştırıcı ama yeterince yorgun olmam gerekirken kendimi uykuya dalmış bulamıyorum. Aksine, heyecanlıyım, vücudum başka yerlerde onun dokunuşuna ihtiyaç duyarak ağrıyor.

Böyle gecelerin nadirliği, sadece ikimiz, beni oturup bacaklarımı onun etrafında sallamaya ve kucağına oturmaya itiyor.

penisi zaten yarı sertleşmiş, bacaklarımın arasında.

"Jae?" Parmaklarım saçlarına dalıyor.

"Hmm?" Gözlüklerini burnuna itiyor. "Siktir et filmi."

Ona cevap verme şansı vermeden, dudaklarımla dudaklarına saldırıyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve boğazından ilkel bir homurtu çıkıyor. Elleri hemen kalçalarımı buluyor ve sıkıca kavlıyor. Altımda sertleşen penisini hissediyorum ve sürtünme arayışıyla kalçalarımı ona doğru itiyorum.

"Siktir, Harlow." Alt dudağımlı ısıyor, başımı geriye doğru eğip boynuma öpücükler yağıdırıyor.

"Evet," boğazımdan bir iç çekişle nefes alıyorum. "Siktir. Harlow." Beni kaldırıyor, muhtemelen yatak odasına taşımak için, ama ben ona karşı koyuyorum. "Hayır, burada. Beni kanepede sikmeni istiyorum. Ya da masada. Hatta duvarda. Yatak dışında herhangi bir yerde."

Kıkırdar. "Yataktan sıkıldın mı?" Beni yere indirir. "Evet, tahmin bile edemezsin. Ve sessiz olmaktan."

Beni derin bir şekilde öper. "Bu gece çığlık atacak mısın?"

"Komşular polisi arayabilir."

Buna gülümser. "Oyun başlasın."

Gözlerinde parıldayan meydan okuma, amımı arzuyla kasılmaya zorluyor. Uzun parmaklarını eşofmanımın altına kaydırıyor ve onu aşağı çekiyor. İç çamaşırımı giymediğimi görünce sırtıtmamaya çalışıyor.

Beni kanepeye yatırır ve pantolonumu yere atar.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" O benim en mahrem yerime bakarken, dilini dudaklarını nemlendirmek için çok yavaşça dışarı çıkarırken, sesim nefes nefese çıkıyor.

Kahverengi gözleri şehvetle kararır. "Çok beğendim."

İşaret parmağı ve orta parmağı yarıklarımı ovuşturur ve orada birikmiş nemi fark edince tıslar. Parmaklarını biraz daha içeri sokar ve vücudunu açık ve bekleyen bacaklarımın arasına indirir. Dudakları klitorisime yapışır ve emer, içimden derin bir inilti çıkarır.

"Aman Tanrım." Kalçalarım yukarı doğru kalkar.

Bana karşı kıkırdar ve titreşim boğazımdan bir inilti çıkarır.

Büyük elini karnıma koyar ve beni kanepeye bastırır, böylece kalçalarımı ona doğru sallayamam.

"Jameson," diye yalvarırım, alt dudağımı ısırarak. Göğüslerim zevkten ağırlaşır, onun dokunuşunu arzulayarak. "Lütfen."

Yalvarışımı görmezden gelir, kendi yavaş temposunda devam eder, bana işkence eder. Parmakları içimde biraz daha derine kayar ve ona karşı kıpırdamamak için büyük çaba sarf ederim.

"Daha fazla."

Kafasını sallar, dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirir. "Bu gece seninle acele etmeyeceğim."

Amımın dibinden klitorisime kadar uzun, yavaş bir hareketle yalıyor.

"Oh, lanet olsun."

Başımı geriye atıp alt dudağımı ısırıyorum, sağ eli gevşek tişörtümün altına girip sol göğsümü kavırıyor. Onu sahiplenircesine sıkıyor, sonra başparmağıyla meme ucumu yumuşak, nazik dairesel hareketlerle okşuyor ve piercingimi hafifçe çimdikliyor. Neden meme uçlarımı deldirdim bilmiyorum, ama bu kararımdan pişman değilim.

Jameson orada zamanını geçiriyor, zevkimi dalga gibi doruğa ulaşıncaya kadar artırıyor ve ben doruğa ulaştığımda tüm vücudum titriyor. Titreyen uyluklarımı açık tutuyor ve beni büyük bir dikkatle izliyor.

Gözlerimi kırpıştırarak, yüksekte inerken bulanık gözlerle ona bakıyorum, amım hala titriyor.

Gözlüklerini burnuna itiyor, ağzında alaycı bir gülümsemeyle.

Aklımı toplayıp ona gülümserim. "Sıra bende."

Onu geri iterek kanepeye oturtuyorum ve açık bacaklarının arasına çömeliyorum. Pantolonunu aşağı indirmeme yardım etmek için oturuyor ve sonra başparmaklarını gömleğinin arkasına takıp tek bir hareketle gömleğini çıkarıp arkasına, yere atıyor.

Tanrım, o kadar seksi ki. Uzun boylu, zayıf ve hafif kaslı.

"Gömleğin," diye emrediyor, gözlerindeki o ışıltı hala orada. "Çıkar onu. Hemen."

Jameson, bütün gün bilgisayar başında kod yazan zeki bir adam, aptalca gömlekleri ve sevimli gamzeli gülümsemesiyle tam bir inek, ama benim dışında kimsenin görmediği bir yanı daha var. O da benim, bedenimin ve zevkimin kontrolünü ele aldığı yanı. Beni rahatsız etmeyen bir şekilde dominant ve seks sırasında bana emir verirken çok seksi oluyor.

Bir yanı, ne yapacağını görmek için ona karşı gelmek istiyor, ama onun penisini ağzıma almak için çok sabırsızlanıyorum.

Bacaklarımın üzerine oturarak yavaşça gömleğimi kaldırıyorum, karnımı ve sonra göğüslerimin alt kıvrımlarını ortaya çıkarıyorum.

"Harlow," diye homurdanıyor ve ben sırtıyorum.

Onu acısından kurtarıp onu çıkarıyorum ve yanıma bırakıyorum. Hemen öne doğru dalıyor. Her iki eliyle de şişkinlikleri kavrar, önce bir meme ucunu, sonra diğerini emer. Pop sesiyle onu bırakır ve geriye yaslanır, dudakları nemli ve kızarmıştır. Çıplak vücudumu baştan aşağı süzer, dişlerini dolgun alt dudağına geçirir ve sonra alçak, ipeksi bir sesle homurdanır, "Sikimi ağzına al, bebeğim."

Elimi kalın tabanına doladım, başparmağımla sikinin alt tarafındaki damarı ovuşturdum.

Beklentiyle dudaklarımı ıslattım ve başı geriye düştü. "Bebeğim, sikimi ağzına al."

"Yoksa ne olur?" diye meydan okurum.

Gözlerini kısarak bana bakar. "Bunu öğrenmek isteyeceğini sanmıyorum."

Hiç korkmadan hafifçe güldüm, ama yine de dudaklarımı mantar şeklindeki ucuna doladım ve ön sıvısını yaladım. Ben ağzımı indirip onu daha fazla içine alırken, o bulanık gözlerle beni izledi.

Geri çekilerek, onun penisinin yanlarını yalıyorum, başının altındaki hassas bölgeye ekstra dikkat göstererek, sonra onu tekrar derinlemesine alıyorum.

"Daha fazla, bebeğim. Hepsini al, yapabileceğini biliyorum."

Boğazıma kadar alabildiğim kadar alıyorum, sonra geri çekilip tekrar yapıyorum. Tükürüğüm onun penisinin uzunluğu boyunca damlıyor ve o, ağır göz kapaklarıyla, büyük bir dikkatle izlerken inliyor.

Boğazından bir inilti yükselir ve boğuk bir sesle "Siktir" der, sonra başımı ellerine alır ve beni penisi üzerinde daha hızlı yukarı aşağı hareket ettirir. Onun sertliği beni daha da tahrik eder ve ıslaklık uyluklarımdan aşağı sızar. Bir elimle aşağı uzanıp klitorisimi okşarım, zevkten inleyerek penisine karşı inlerim.

Beni sertçe sikinden çekip çıkarır ve itiraz etmeden önce beni kaldırır, bacaklarım beline dolanır. Sırılsıklam olan amım onun alt karnına bastırılır, kalın sikini kığımın arasına sokar.

Beni yere indirdiğinde, vücudumu yemek masasının üzerine, karnım aşağıda, bacaklarım açık olarak yatırmamı söylüyor. İçime girmeden önce kalçalarımı avuçluyor, önce bir tarafımı, sonra diğer tarafımı tokatlıyor.

"Tanrım," diye inleyerek, sağ yanağımı serin ahşap masanın üzerine dayadım. Bu, o beni arkadan sikerken ona bakmamı sağladı. Elleri kalçalarımıdaydı, parmakları bükülmüş, o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri soluyordu. Başını geriye attı, saçlarını gözlüklerinin üzerine düşmemesi için geriye attı. Testisleri klitorisime çarpıyordu ve orgazmım artıyordu, içim onun penisi etrafında beklentiyle titriyordu.

Aniden çekildiğinde protesto etmek için inledim.

Beni ters çevirip kollarını uyluklarımdan etrafına dolayarak beni masanın kenarına çekiyor, böylece kığım masanın kenarından sarkıyor. Yüzümü elleriyle kavrayıp üst bedenimi yukarı çekerek dudaklarımızı ateşli bir öpücükle birleştirirken aynı anda içime giriyor.

Dili benim dilime dokunur, boğazımdan bir inilti yükselir.

Beni nazikçe geri iter; eli hafifçe boğazımı sarar.

Başını eğiyor, vücutlarımızın birleştiği yeri izlerken bakışları arzuyla doluyor. "Siktir, Harlow. Şuna bak. Bize bak."

Ben de izliyorum, zevkim daha da artıyor ve sonra orgazmım beni parçalarken çığlık atıyorum.

"Oh, evet, lanet olsun." Elleri kalçalarıma kayar, beni acımasızca pompalarken onları sabit tutar. Penisini vücudumdan çektiğinde inlerim. Penisini yumruğuyla sarar, elini

kaba bir şekilde okşuyor, yapışkan beyaz spermi karnımı kaplarken derin bir inilti çıkarıyor.

İkimiz de nefes almaya çalışırken, ben yemek masasında yorgun bir şekilde uzanıyorum.

"Vay canına." Terden ıslanmış saçlarını gözlerinden çekiyor. "Bu..."

"Biliyorum." Sesim koşmuşum gibi nefes nefese. "Beni kirlettin," diye suçluyorum, yarım gülümsemeyle, tembelce eğilip karnıma yayılan spermlerini yayıyorum. "Görünüşe göre ikimiz de tekrar duş almamız gerekiyor." Diğer elimle terli göğsüne dokunuyorum.

O sırtıyor ve beni gelin gibi kucağına alıp taşıdığında ben çığlık atıyorum. "Görünüşe göre haklısın."

Sırtışından, duşa gitmeden önce beni çok daha fazla kirleteceğini anlıyorum.

BÖLÜM 5

SPENCER

SEKİZ YIL ÖNCE

"G , bana da ondan bir tane ver."

"Hayır." Plastik kabı T.J.'nin ulaşamayacağı bir yere çekip, sırt çantamdaki kitapları değiştirirken dolabımın en üst rafına koydum.

"Neden kurabiye yiyemiyorum?" En iyi arkadaşım gerçekten incinmiş ve kırılmış görünüyor.

"Çünkü onlar benim değil." Sırt çantamın fermuarını kapatıyorum.

"Onları çaldın mı?" Bakışları sorgulayıcı hale geldi.

Kutuyu alıp dolabımı kapatıyorum, kilidi çeviriyorum. "Neden kurabiye çalayım ki?"

"Bilmiyorum, ama paylaşmadığın için bu meşru bir soru."

"Onlar Harlow için."

"Neden?" Şüpheyile gözlerini kısıyor.

"Kurabiyeleri yaktığımda oradaydın, bu yüzden. Ona borçluyum ona borçluyum."

Anneme ev yapımı yulaf ezmeli kurabiye yapmam gerektiğini ve yardımını istemek zorunda olduğumu açıklamak çok garipti. Ona, ortak olduğumuz için ve kurabiyeleri mahvettiğim için telafi etmek için ona kurabiye vermek istediğimi söylememe rağmen, annem benim onu sevdiğimi ve kaderimizde evlenip gün batımına doğru yola çıkacağımızı falan söyleyen bir hikaye uydurmuştu.

"En iyi arkadaşına tek bir kurabiye bile veremiyor musun?" Kaşlarını çatıyor, sanki ona fiziksel olarak zarar vermişim gibi elini göğsüne koyuyor.

"Hayır." Kutuyu daha sıkı tutuyorum. "Git kendi kurabiyelerini al."

"Belki de alırım." Gülümsüyor, sırıttıyor. "Ve kesinlikle seninle paylaşmayacağım."

Bu veda sözleriyle, koridorda soluna doğru ilerleyerek matematik dersine gider. Ben ise ikinci sınıfların dolaplarına doğru yürümeye devam ederim ve Harlow'un sarı saçlarını görünce rahat bir nefes alırım. "Harlow," diye seslenirim ve o şaşkın ela gözleriyle bana döner. gözlerle bana bakar. Dolabını kalçasıyla kapatır ve koridorun ortasında benimle buluşur.

"Spencer," diye cevaplar. "Burada ne yapıyorsun?" İnce omuzlarındaki sırt çantasının askılarını düzeltir.

Şimdi kendimi çok garip hissediyorum, sanki kurabiye yapmak onu sevdiğim gibi bir izlenim yaratacakmış gibi... Yani, onu *seviyorum*, ama onun bunu bilmesini istemiyorum.

"Spencer, dünyaya dön." Parmaklarını yüzümün önünde şıklatır.

"Ah, şey, bunlar senin için." Plastik kabı ona uzattım. "Yaktıklarımı telafi etmek için yulaf ezmesi." Dudakları seğirdi, gülümsemeyi zor tutuyordu. "Ve bunlar da berbatsa, okula gelirken sana bunları aldım." Sırt çantamı çevirdim, orta bölmesinin fermuarını açtım ve taze bir paket Oreo çıkardım — tabii ki çift dolgulu olanlardan.

İkisini de benden alır, yüzü şimdi tam bir gülümsemeye aydınlanır. "Kurabiye alabilmek için daha sık yalakalık yapmalısın." İkisine de bakar, sonra tekrar bana bakar. "Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin, biliyorsun."

"Kendimi kötü hissettim. En azından bunu yapabilirdim. Hala senin için ölü müyüm?"

Omuzlarını yukarı aşağı salladı. "Artık daha çok zombi gibisin. Ya da belki vampir. Ölü değilsin ama tam olarak canlı da değilsin. Yaşam durumuna geri dönmek için kurabiyelerden fazlası gerekecek."

Gülümsememeye çalışarak dilimle dudaklarımı ıslattım. Kahretsin, bu kızla dalga geçmeyi seviyorum. "Kabul ediyorum, bu tamamen ölmekten iyidir, ama birdenbire beynini yemeye ya da kanını emmeye başlarsam, bunun sorumlusu sensin, unutma."

"Tabii ki." Plastik kabı Oreo'ların üzerine koydu ve boş eliyle saçlarını kulağının arkasına itti. Daha önce fark etmemiştim ama burnunda birkaç çil vardı.

Sanırım çilleri gerçekten seviyorum.

"Yarın sınıfta görüşürüz?" Neden soru olarak çıktığını bilmiyorum.

"Mhm," diye mırıldanır. "Gitsem iyi olacak." "Tabii, ben de."

Ne zaman bu kadar garip biri oldum?

Ayrılmak için dönüp birkaç adım attığımda, "Hey, Spencer?" diye bir ses duydum.

Biraz fazla hevesle geri döndüm. Normalde kızlar konusunda daha soğukkanlıyım, ama görünüşe göre Harlow beni tedirgin ediyor — ve bunu iyi anlamda söylüyorum.

"Evet?"

"Bunu gerçekten neden yaptın?"

Dürüstçe cevap veriyorum. "Henüz emin değilim."

O da başını sallar ve hafifçe gülümser, sonra arkasını dönüp uzaklaşır. Gözlerim onun peşinde, ta ki gözden kaybolana kadar.

BÖLÜM 6

HARLOW

"Seni çok özledim!" Dizlerimin üzerine çöküp kızımın yüzünü ellerimle kavradım ve burnundaki ve yanaklarındaki her bir çileğe birer öpücük kondurdum.

"İğrenç, anne, bırak beni. Sadece iki günlüğüne gitmiştim."

İki gün ama sanki sonsuzluk gibi geldi. Yanlış anlamayın, o yokken rahatlama fırsatını ve Jameson'la yetişkinler gibi vakit geçirmeyi seviyorum ama Monroe hep aklımda. O benimle değilken endişeleniyorum. Aptalca olduğunu biliyorum, Spencer'la güvende ve o da benim kadar ona iyi bakıyor ama o benim bebeğim.

"Seni." Öpücük. "Sadece." Öpücük. "Özledim." Öpücük. "Seni."

"Beni tükürüğünle ıslatıyorsun. İğrenç." Monroe yüzünü siler ve gülerek, sonunda onu içeri alırım, Spencer'ın eğlenceli bakışlarıyla karşılaşmak için ayağa kalkarım.

"Hafta sonun çok mu sakın geçti?"

Jameson'ın ellerinin vücudumda dolaştığı ve zevk çılgınlıklarımın zihnimi doldurduğu anılarım aklımda canlanınca yanaklarım kızardı. "Hayır, ama o yokken garip oluyor. Siz iyi bir hafta sonu geçirdiniz mi?"

"Babam beni iskeleye götürdü. Pamuk şeker aldım ve bana doldurulmuş bir hayvan kazandı, çantamda duruyor, sonra dönme dolaba bindik ve ellerimi böyle kaldırdım!" Roe çantasını yere koydu ve ellerini havaya kaldırarak gösterdi.

Spencer ve ben, onun yerine cevap verdiği için birbirimize gülümseyerek bakiştık.

"Umarım baban hafta sonu boyunca seni şekerle fazla heyecanlandırmamıştır."

O, bronzlaşmış elini göğsüne koyarak alaycı bir şekilde nefesini tutar. "Asla yapmam."

"Evet, babam asla yapmaz," Monroe da aynı şeyi tekrarlar ve daireler çizerek döner.

"Neden hep sen baba oluyorsun da ben artık nadiren anne olarak anılıyorum?"

Omuzlarını silkiyor, ellerini tasarımcı kot pantolonunun ceplerine sokuyor. Pantolon vücuduna o kadar mükemmel oturuyor ki, sanki onun için özel olarak dikilmiş mi diye merak etmeden edemiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Ben özel biriyim galiba."

Gülümser, gamzeleri bana göz kırpar. O gamzeler eskiden beni hep bacaklarımın titremesine neden olurdu. Eskiden değil, hala öyle. Eminim gamzeler tüm kadınlar üzerinde böyle bir etkiye sahiptir.

"İçeri girebilirsin," diyorum, hala kapıda durduğu için kendimi kötü hissederek.

Kafasını sallıyor. "Giremem. Lydia ile buluşmam lazım."

Gözlerimi devirmemek için tüm gücümü kullanıyorum.

Lydia St. Clair.

Büyük
göğüsler.

Büyük
dudaklar.

Büyük
dişler.

Ve doğal olmaktan çok uzak, kırmızı saçları... Ama onunla ilgili her şey zaten sahte, neden saçları da olmasın ki?

Lydia yaklaşık beş yıldır Spencer'ın halkla ilişkiler sorumlusu ve ben o zamandan beri ondan nefret ediyorum. Birlikteyken, kendimi güvensiz ve kıskanç hissediyordum. Yeni anne olmuş bir kadın olarak, erkek arkadaşına yalakalık yapmasını ve tırnaklarını ona geçirmesini hiç hoş karşılamıyordum. Ama ayrıldıktan sonra bile bu his hiç geçmedi. Spencer bunu göremiyor, ama o kadın iğrenç.

Boğazımı temizleyip, tek söylediğim şey, "Umarım senin için iyi geçer." Eğlenceli kahkahası havayı dolduruyor. "Hala ondan nefret ediyorsun, değil mi?"

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Neden ondan nefret edeyim ki? Ondan nefret etmek için hiçbir nedenim yok." Çenemi yukarı kaldırıyorum.

Spencer'ın eğlencesi azalmıyor. "Sen ne dersen o. Roe, gitmem gerek," diye sesleniyor ve bir saniye sonra kızımız ona doğru koşarak geliyor.

Bacaklarına çarparak ona sıkıca sarılır. "Gitme baba. Kalabilir misin? Belki üçümüz birlikte akşam yemeği yiyebiliriz.

Yüzünde bir anlık acı belirir ve ben görmemiş gibi davranarak başka yere bakarım.

"Bugün olmaz, prenses. Öğle yemeğinde bir toplantım var, kalamam."

Büyük, yuvarlak mavi gözlerini ona doğru kırptırdı. "İptal edemez misin?"

Spencer'in kalbi kırıldığını duyuyorum. Çocuklar birkaç basit kelimeyle insana bunu yapma eğilimindedir. "Hayır, üzgünüm tatlım. Bu önemli bir iş. Ama belki annen izin verirse, sabah seni alıp okula götürebilirim?"

Roe, istediği her şeyi elde etmesini sağlayan o tehlikeli mavi gözlerini bana çevirir. "Lütfen anne, yarın babam beni götürebilir mi?"

"Tabii ki."

"Yaşasın!" Zıplıyor, dönüyor ve ona tekrar sarılıyor, sonra bir anda ortadan kayboluyor.

Spencer bir adım geri çekilir, başını hafifçe eğerek bakır rengi saçlarının gözlerinin üzerine düşmesini sağlar.

"Sabah görüşürüz." Kapıyı kapatmak için elimle kapıyı tutuyorum.

"Bekle," diye fısıldadı, o kadar yumuşak bir sesle ki, gerçekten duymamı istediğinden emin olamadım.

"Evet?" Tereddüt ediyorum, gözlerimi kısıyorum.

Boğazını temizler, omuzları sanki gerginmiş gibi kulaklarına yaklaşıp. Dudaklarını ileri geri kıvrarak gözlerime bakar. "Özür dilerim."

Ona göz kırparak, huysuz tarafım "*Ne için?*" diye bağırarak ister. Ama ne için özür dilediğini biliyorum, o yüzden bunu söylemiyorum. "Özür dileme. Her şeyin bir sebebi vardır, değil mi?" Zorla gülümserim ve kapıyı kapatırım.

O benim adımları söylüyor, ama kapının kapanma sesi benim artık konuşmak istemediğimi ifade etme şeklim.

Roe'nun yatma vakti geldi ve yatağındaki yastık dağlarını yere indirip, yorganını geri çekiyorum. Bir kasırga gibi, soluk mavi Prenses Elsa pijamalarıyla odaya dalıyor ve sevgiyle Mr. Kitty diye adlandırdığı doldurulmuş tembel hayvan oyuncağıyla yatağa atlıyor. Küçükken,

Mr. Kitty'nin bir kedi değil, bir tembel hayvan olduğunu anlatmak imkansızdı ve bu isim ona yapıştı kaldı.

Üzerine battaniyeyi çekip köşedeki pembe kitaplığı işaret ediyorum. "Bu gece hangi kitabı okumak istersin?"

Gülümser ve rahat etmek için kıvrılır. "Su samuru olan."

Bu noktada şaşırmamam gerekir. Bu onun en sevdiği kitap ve haftada birkaç kez onu istiyor. En üst raftaki değerli yerinden kitabı alıp yanına götürüyorum ve yatağa yanına uzanıyorum.

Bu gece sadece ikimiz varız. Jameson'ın sabah erken saatte Los Angeles'ta bir toplantısı var ve mesafe olarak uzak olmasa da, zaman olarak çok uzak. Sadece Los Angeles'ta bir saatten fazla trafikte kalıp yine de hiçbir yere varamazsınız.

Monroe vücudunu mümkün olduğunca bana yaklaştıyor ve başını omzuma yaslıyor. Hala nemli saçlarından çilek ve muz kokulu şampuanının kokusu burnuma geliyor.

Gözlerimi kapatıp, küçük vücudunun benimkine değdiği hissini içime çekiyorum. Çok hızlı büyüyor. On yedi yaşında anne olmaya hazır değildim belki, ama oldu ve hiçbir şeyi değiştirmezdin. Monroe benim her şeyim.

"Seni özledim anne," diyor aniden, beni şaşırtarak. Başımı eğiyorum.

"Özledin mi?"

"Tabii ki," diyor dramatik bir şekilde. "Babamla birlikteyken seni hep özlüyorum, tıpkı seninle birlikteyken babamı özlediğim gibi."

Onun sözleri kalbimi parçaladı.

Monroe, babası ve benim birlikte olduğumuz zamanları hatırlamıyor ve bunun için ona çok üzülüyorum. Keşke üçümüzün bir aile olarak güzel anıları olsaydı.

Okyanus gibi gözleriyle bana bakıyor. "Neden sen ve babam artık birbirinizi sevmiyorsunuz? Diğer ebeveynler birbirlerini seviyor, ama siz sevmiyorsunuz."

Kahretsin, kızım kalbimi bir koçbaşı ile parçaladı.

Altı yaşındaki bir çocuğa, babasıyla ilişkinizin neden yürümediğini nasıl açıklarsınız?

"Baban ve ben hala birbirimizi seviyoruz," diye onu teselli ediyorum, kitabımı bir kenara bırakıp küçük bedenini kollarımın arasına alıyorum. "Onu nasıl

onu sevmem? O bana seni verdi." Onu gıdıklıyorum ve o kıkırdıyor. "Ama bu farklı bir aşk."

Pembe dudaklarını birbirine sürter, meraklı beyninde dişliler dönmeye başlar. "Nasıl farklı? İki babası olan Jacob gibi mi?"

Parmağımı saçlarında gezdirirken boğazımdan yumuşak bir kahkaha çıkar. "Hayır, bebeğim, bundan biraz farklı."

"Anlat bana."

Derin ve sakın bir nefes alıp, küçük çocuğuma bunu en iyi şekilde nasıl açıklayabileceğimi düşünmeye çalışıyorum.

"Dünyada her türlü aşk vardır, Roe. Ailene duyduğun aşk vardır. Arkadaşlarına duyduğun başka bir tür aşk vardır. Sonra tek bir kişiye, sadece tek bir kişiye duyduğun aşk vardır, ama bazen zamanlama, koşullar, sadece... hayat... o aşkı kötü bir şeye dönüştürebilir. Bazen birini çok seversin, ama yine de onu bırakmak zorunda kalırsın." Gözlerim yaşlarla doldu. Yıllar geçmesine rağmen, ayrılığımızın acısını asla unutmayacağım. Spencer'ın kalbini kırmak, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Ama kendimi ve kızımızı korumak zorundaydım.

"Babamı bıraktın mı?"

Hıçkırmamak için dudağımı sertçe ısırıyorum. "Evet."

"Yani, Jae'yi eskiden babamı sevdiğin gibi mi seviyorsun?"

"Evet ve hayır. Aşk her insanda farklıdır, ama evet, Jameson'ı romantik bir şekilde seviyorum, tıpkı babamı sevdiğim gibi."

O daha da ısrar ediyor. "Sen ve baban artık sadece arkadaş mısınız?"

Gözlerimi kapatıp, iki yıl önce, Jameson'la tanışmadan sadece birkaç ay önce, Spencer'la tekrar yatağa düştüğümüz son zayıf anımı düşünüyorum. Bunu durdurmadan önce sadece birkaç kez oldu. Kalbim buna dayanamadı. Kalp dayanıklı bir organdır, ama aşılmaz değildir.

"Evet, bebeğim." Onu daha sıkı sararım. "Artık sadece arkadaşız."

Başının üstüne bir öpücük kondururum, derin bir nefes alırım ve kitabını yüksek sesle okumaya başlarım.

BÖLÜM 7

HARLOW

Pablo, Poppy ve ben yoğun kahve dükkanında uyum içinde çalışıyoruz. Birbirimizle ne kadar kolay uyum sağladığımız ve işleri hızlı bir tempoda yürüttüğümüz neredeyse bir sanat eseri gibi. Dükkanın sahibi ve Jasper'ın annesi Tessa'nın, günün en yoğun saatlerinde üçümüzü birlikte çalıştırmaya çalışması hiç de şaşırtıcı değil.

"Seksi İnek uğrayacak mı?" Poppy buzlu kahveyi karıştırıp kapağını kapatıyor. "Normalde şimdiye kadar gelmiş olurdu. Corey!" Buzlu kahveyi isteyen müşterinin adını sesleniyor.

Başımı sallayarak, hazırladığım macchiato'ya süt eklerim. "Bugün Los Angeles'ta, bu akşama kadar dönmeyecek. Tiffany!" Müşteriye seslenirim ve sarı saçlı, pembe dudaklı kadına kahvesini uzatırım. Kadın cep telefonuna neredeyse bağırircasına konuşmaktadır.

Kapı, içeri giren daha fazla müşteri ile çınlıyor, ancak mekanı saran sessizlik beklenmedik bir durum. Burası asla sessiz olmaz. Espresso makinesinin arkasından kafamı uzatıp, suçluyu hemen fark ettim. Spencer, başı eğik bir şekilde sıranın arkasında duruyor, soluk mavi LA beyzbol şapkasının altından bakır rengi dalgalı saçları görünüyor. Bu sabah Roe'yu aldığı anda giydiği gibi giyinmiş, bol spor şortu ve kolları kesilmiş eski bir tişört.

Gözden kaçan görünüşüne rağmen, o hiç de öyle değil.

Kahve dükkanındaki herkes Spencer Shaw hakkında fısıldaşılıyor.

Spencer Shaw, bir bayan hayranlıkla fısıldıyor, onların arasında.

Spencer bakışlarımı yakaladı ve sıradan çıktı, doğruca bana doğru yürüdü.

Siktir, siktir, siktir. Ne istiyor?

Avuçlarımı mavi önlüğümle siliyorum.

"Hey." Sesi nedense biraz nefes nefese. "Konuşabilir miyiz acaba?"

"Neden? Bir sorun mu var?"

Omuzlarını silkiyor ve dünyanın dört bir yanındaki kadınları bayılttıran o muhteşem gülümsemesini gösteriyor, ama beni değil. Artık değil. "Çünkü uzun zamandır konuşmadık."

"Biraz meşgulüm." diyorum. "İş başındayım." Elimi etrafıma sallayarak kaotik dükkânı işaret ediyorum. "Onları tek başına bırakamam."

Poppy yanıma koşar, çenesini omzuma dayar ve arkamdan bana sarılır. "Merak etme kızım. Sen yokken Pablo ve ben burayı idare ederiz. Zaten mola zamanın geldi. Al, bir sandviç ye." Solumdaki buzdolabından hazır hindi sandviçlerinden birini alır ve elime tutuşturur. "Git, git." Mutlu bir gülümsemeyle bana el sallar, benim mutsuzluğumdan çok fazla keyif alır.

Şu anda başka seçeneğim olmadığını bilerek, Spencer'a dönüp zoraki bir gülümseme takınıyorum. "Sanırım konuşacak vaktim var."

"Daha özel bir yerde mi?" Sesinde yalvaran bir ton var ve etrafa bakınca bunun nedenini anlamak kolay.

Herkes, ama gerçekten herkes, ona bakıyor. Eminim birkaç kişi onun kim olduğunu bilmiyor olabilir, ama diğerlerinin merakı onları da çekiyor. Birkaç kişinin telefonlarını kaldırdığını görüyorum, belli ki kayıt yapıyorlar ya da fotoğraf çekiyorlar, böylece daha sonra sosyal medyada Spencer Shaw ile aynı kafede olduklarını kanıtlayacak bir paylaşım yapabilecekler. Paparazzilerin henüz gelmemiş olmasına şaşıyorum, ama eminim bu sadece an meselesi.

Spencer'ın Hollywood'un kraliyet ailesine girme konusundaki ani isteği konusunda beni en çok caydıran şeylerden biri de buydu. Bu tür bir incelemeye maruz kalmaktan hoşlanmıyorum.

"Arkada bir oda var," diye mırıldanıyorum sonunda. "Bu taraftan." Geri gelebilmesi için tezgahın içine yerleştirilmiş, menteşeli, kalça yüksekliğindeki kapıyı işaret ediyorum.

Poppy "İyi eğlenceler" diye şarkı söylerken, o da arkamdan adımlarını hızlandırır. Onu daha sonra boğazından yumruklayacağım.

Dinlenme odasında, mini buzdolabından bir şişe su alıp duvara yaslı masaya oturuyorum. Spencer karşımdaki sandalyeyi çekip oturuyor.

"Bu bölgelere seni getiren nedir?" Parmaklarımı tembelce gezdirerek, streç filmle sarılmış sandviçi aşağıya doğru bakıyorum. Aç, hatta açlıktan ölmek üzere olmam gerekirdi, ama iştahım kaçmış durumda.

Bir zamanlar, gerçek dünyadan ve onunla birlikte gelen her şeyden mutlu bir şekilde habersiz, aşık gençler olarak bu kahve dükkanında onunla bu kadar çok zaman geçirdiğime inanamıyorum. Bana bakan yüz, eskisine göre daha belirgin ve köşeli. Gözlerinin köşelerinde birkaç çizgi oluşmuş ve yanaklarında kırmızımsı kahverengi tüyler belirginleşmiş.

Gençken, birlikte olmaktan mutluyduk ve saatlerce her konuda konuşabilirdik. Her anımı onunla geçirmek istiyordum ve doyamıyordum.

Şimdi ise, konuşmamız gerektiğinde midem hep bulanıyor.

Spencer iyi biridir, asla yalan söyleyip öyle olmadığını söylemem, ama artık birlikte değiliz ve bir kızımız var ama para konusunda tamamen dengesiziz. Aptalca görünebilir, ama ne zaman "konuşmak" istese, aklıma hemen "ya tam velayeti isterse?" diye bir düşünce geliyor. Spencer'ın Roe'yu benden alacağını hayal edemiyorum, ama bu "ya eğer" düşüncesi parlak bir giyotin gibi kafamın üzerinde asılı duruyor. Onun avukatıyla rekabet edebilecek bir avukatı asla karşılayamam.

"Şehirdeydim," diye gülümseyerek şaka yapar ve düşüncelerimi keser.

Gözlerimi deviriyorum. "Aptalca bir şaka." Ama yine de gülümsüyorum, umarım hissettiğim kadar gergin görünmüyordumdur. Titrek parmaklarla sandviçi açarken tereddütle soruyorum, "Ne istiyorsun?"

Şapkasını çıkarır, kesilmesi gereken dağınık saçlarını parmaklarıyla düzeltir ve şapkasını tekrar takar, ama bu sefer tersine. Yorgun bir iç çekiş göğsünde yankılanır. "Eskisi gibi konuşup takılamaz mıyız?"

Gözlerimi kısarak sandviçten avokado parçalarını ayırıyorum.

Neden bu günlerde her şeyin içinde avokado var?

"Ben işteyim," diye işaret ediyorum, gözlerini sabitleyerek.

Başını yana eğip su şişemi alır, kapağını açar ve büyük bir yudum alır.

"O benim suyumdu," diye suçluyorum.

şişeyi bana geri verirken dudaklarında küçük bir gülümseme belirir, ama kapağı elinde tutar ve uzun, zarif parmaklarıyla çevirir.

"Ben mikrop taşımam, Harlow. Ayrıca, geçmişte tükürükten çok daha fazlasını paylaştık." Kahretsin, şimdi kızardım. "Yemelisin." Sandviçime başını eğiyor. "Eminim açsındır."

Keşke bu konuyu uzatmayı bırakıp sadede gelse. Bir anlamı olmalı, değil mi? Sanırım, ama belki de yok. Her şeyin gizli bir amacı olmak zorunda değil.

Hindi sandviçine sanki beni kişisel olarak kırmış gibi kaşlarımı çatıp baktım, sonra onu elime alıp kocaman bir ısırık aldım. Çiğnedim. Yuttum. "şimdi mutlu musun?"

Kaşlarını kaldırıyor, tek bir kılı bile yerinden oynamıyor. Eminim onları ağda yaptırmak zorunda kalıyordur.

"Çok." şişenin kapağını masaya koyar ama parmaklarıyla masaya vurur. "İyi görünüyorsun."

Bu sefer kaşlarımı kaldıran benim, yüzümde inanamama ifadesi var. "Teşekkürler, makinelerden çıkan buhar temelde beş yıldızlı bir yüz bakımı gibi, sadece ücretsiz."

Sandalyeye yaslanarak derin bir nefes aldı. "Bu bir iltifattı."

Omuz silkiyorum ve sandviçten bir ısırık daha alıyorum. "şu anda berbat görüdüğüm gerçeğini değiştirmiyor."

Gözlerini kısarak, bir anlığına bana hiç gözünü kırpmadan bakıyor. "Bu, her ne olursa olsun seni her zaman güzel bulduğum gerçeğini değiştirmez." Neredeyse dilimi ısıırıyordum. "Seni özledim, Harlow."

Yarısı yenmiş sandviçimi kenara itiyorum. Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmiyor. Spencer'ın yeniden bir araya gelmeye çalışması ilk kez olmuyor. "şu anda Jameson'la birlikteyim."

"Biliyorum." Bana bakıyor ve yemin ederim ki, onun çok mavi gözlerinin altında biraz solmaya başlıyorum. "Ama bu, senin gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşündüğüm gerçeğini ya da seni hala sevdiğimi değiştirmez."

Onun açıklamasına şaşırdığımı söyleyebilmeyi isterdim ama şaşırmadım. Dört yıl önce ayrıldığımızdan beri, ilişkimizi bitiren kişinin ben olduğumu ve onun bunu hiç istemediğini ve o günden beri beni sevmekten vazgeçmediğini çok net bir şekilde ifade etti. Ben de onu hala seviyorum, nasıl sevmem ki, ama ona aşık değilim ve aradaki fark da bu. Ama bu, onun ara sıra beni tekrar bir şans vermem için ikna etmeye çalışmasını engellemiyor.

"Ben Jameson'la birlikteyim," diye yavaşça tekrar ediyorum, sanki o kelimeleri anlamayacak kadar aptalmış gibi.

"Bir zamanlar arkadaştık. Tekrar arkadaş olmak istiyorum. Seni özledim. Bu çok mu yanlış?"

İkimiz de birbirimize aşık olduğumuz için sadece "arkadaş" olduğumuzu biliyoruz.

Dudaklarımdan uzun bir iç çekiş çıkar. "Spencer, sen ve ben... biz... bu..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum ama hiçbirisi doğru gelmiyor.

"Arkadaş olabiliriz," diye devam ediyor, kekemeliğimi görmezden gelerek. "Bunda yanlış bir şey yok. Elbette bir geçmişimiz ve bir kızımız var. Ama onun hatırı için arkadaş olmamız gerekmez mi sence?"

Onun sözlerine kaşlarımı çattım. Parmaklarım, muhtemelen bitiremeyeceğim sandviçten domatesi çıkarmak için çalışıyor. "Sanki düşmanmışız gibi konuşuyorsun."

Omuzlarını silkiyor. "Değiliz, ama aramız daha iyi olabilirdi, sence de öyle değil mi?" Kafasını, ödül bekleyen hevesli bir golden retriever gibi yana eğiyor.

Cevap vermedim, çünkü haklıydı. İlişkimiz daha iyi olabilirdi ve bu tamamen benim suçumdu. Yıllar boyunca Spencer'dan uzak durdum, temel nezaket sözleri dışında konuşmalarımı sadece Roe ile sınırladım.

O, sessizliğimi sanki çok bariz değilmiş gibi görmezden gelerek devam eder. "Hadi Low, daha iyi bir noktaya gelmeye çalışalım."

Yıllardır kullanmadığı takma adıma dudaklarımı büzüyorum. "Bunu nasıl yapacağız?"

Sanki çoktan kazanmış gibi sırtıyor, ama ben bunun bir tür rekabet olduğunu bilmiyordum.

"Basit bir şeyden başlayalım." Ona göz kırparak, açıklaması için beklerim. Ona sorarak tatmin olmasını istemiyorum. "Yarın çalışıyor musun?" Başımı sallarım. "Roe'yu okula bıraktıktan sonra benim evimde buluşalım."

Bunun kötü bir fikir olacağını bilerek başımı sallarım. "Tamam."

BÖLÜM 8

HARLOW

Arabamı, güzel İspanyol tarzı sahil evinin kaldırım taşlı garaj yoluna park ettim. Spencer'ın üç yıl önce yaptığı yenilemeyle modern bir hava kazanmıştı.

Gözlerimi kapatıp, bu evi satın aldığı ve bana göstermek istediği günü hatırlıyorum. Tekrar yatmaya başladıktan kısa bir süre sonra, lüks SUV'sini garaj yoluna çekmişti. Monroe arka koltukta huzurla uyuyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Spencer, elini direksiyonda tutarak bana döndü.

"Ne demek ne düşünüyorum?" Ses tonum şüpheliydi. "Ev hakkında."

"Bu..." Bir an durup, onu inceledim. Güzel bir evdi, biraz bakımsız ve biraz ilgiye ihtiyacı vardı, ama potansiyelini görebiliyordum. "Her zaman istediğin gibi görünüyor."

Spencer yıllardır Malibu'da bir ev satın almaktan bahsediyordu. Arka kapısından çıkıp sörf tahtasını alıp denize girmek istediğini söylüyordu.

Emniyet kemerini çözdü ve arabadan indi. Arabanın önünde durarak bana da inmemi işaret etti.

"Hadi," dedi ve Monroe'yu araba koltuğundan alıp kucağına aldı. Monroe bir an uyandı, sonra yüzünü Spencer'ın boynuna dayadı ve tekrar uykuya daldı.

SUV'dan inip onu takip ederek ön kapıya geldim. Cebinden anahtarını çıkardı. Ahşap kapı gıcırdayarak açıldı ve kemerli tavanlı bir giriş holü ile güzel eski karo zeminli büyük bir merdiven ortaya çıktı.

"Zaten satın aldın mı?" diye sordum, elinde tuttuğu anahtara başımı sallayarak.

Sinirli bir şekilde dudağını ısırđı. "Evet." Roe'yu tutmayan eliyle başının arkasını ovuşturdu. "Aldım."

"Harika. Burayı seveceksin." Gülümsemem içtendi. Burası tam da Spencer'ın yaşayacağını düşündüğüm türden bir yerdi. Tabii, biraz daha büyüktü, ama çevredeki soğuk malikanelerden daha sade ve ev gibi bir yeri vardı.

"Burayı sevecek misin?"

"Ben mi?" diye patladım. "Neden önemli olsun ki?"

Başını eğdi ve bana soru dolu bir bakış attı. "Bunu bizim için aldım bizi m "Biz mi?" diye tekrarlardım, ona inanamayan bir bakışla. "Ne demek için istiyorsun?" "Sen, ben ve Roe. Mükemmel değil mi?" Etrafına aldı m."

"O büyüdükçe ve daha fazla çocuğumuz olduğunda harika olacak ve..."

"Dur, dur, dur." Ellerimi havada salladım. "Spencer..." Durup, ona nazikçe haber vermeyi denedim ama aklıma bir şey gelmedi. "Biz birlikte değiliz."

Bana deliymişim gibi baktı. "Low, aylardır tekrar birlikteyiz."

Ondan bir adım uzaklaşarak kapıya yaklaştım. Kollarımı kendime doladım ve başımı salladım. "Hayır, Spencer, birlikte değiliz. En azından benim için birlikte değiliz."

"Senin evinde çok kalıyorum," diye açıkladı, parmağıyla sayarak, "birlikte vakit geçiriyoruz, ailece şeyler yapıyoruz, seks..."

"Spencer," sesim çatladı, "benim için hepsi bu kadar. Seks. Ve aile işleri, onlar Roe içindi. O, annesi ve babasıyla bir tür normallik yaşamayı hak ediyor."

"Ama..." Ellerini beline koydu, alt dudağını ısırđı. "Bizi bir çift olarak görmüyor musun?" Gözlerindeki acı benim için neredeyse dayanılmazdı. Onu incitmek istemedim hiç.

Üzüntüyle başımı salladım. "Hayır, Spencer. Görmüyorum. Bunu bildiğini sanıyordum. Bunu konuştuğumuzu sanıyordum..."

"Öyle yaptık." Gözlerini kaçırđı, gırtlığı titredi. Yavaşça, mavi gözleri benimkilerle buluştu, derin rengi, düşmesine izin vermediği gözyaşlarıyla doluydu. "Senin için de benim için olduğu kadar önemli olacağını umut eden aptal bendim."

Gözlerimi kapattım, sağ gözümün köşesinden tek bir gözyaşı süzüldü. "Üzgünüm." Ve gerçekten çok üzgündüm.

Bir kez kalbini kırmıştım. Tekrar kırmak istememiştim.

"Evet." Boğazını temizledi, eve yeni, hüzünlü gözlerle baktı. Sanki şimdi onu tamamen farklı bir şekilde görüyordu. "Ben de."

Anıları kafamdan silkelerek, yolcu koltuğundan çantamı alıyorum. Arabadan inip çantayı omzuma asıyorum ve ön kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı güzel, yemyeşil sarmaşıklar çevreliyor. Elimi uzatıp kapı ziline basıyorum.

Kapı açılana kadar neredeyse hiç beklemem gerekmedi ve Spencer, V şeklindeki kesimi ortaya çıkaran düşük bel spor şortuyla karşımda duruyordu...

Oraya gitme, Harlow.

Bazen zor oluyor. Yıllarca birlikteydik, bir çocuğumuz oldu ve o artık benim olmasa da, bazen hala benimmiş gibi hissediyorum.

"Günaydın." Bir şişe suyu dudaklarına götürerek içini boşaltıyor. Saçları ve göğsü terden ıslak. "Egzersizimi yeni bitirdim."

"Günaydın," diye karşılık vererek içeri giriyorum. "Lütfen kahve olduğunu söyle."

"Kendin al." Mutfağa gelmem için bana işaret eder. Kendin al dediği halde, iki fincan alır ve kahveyi kendisi döker, birini bana uzatır. Karın kaslarını kaşıyarak, fincanı dudaklarına götürür. "Biliyor musun, burada olmana biraz şaşırdım."

"Beni bu işe sen bulaştırdın," diye hatırlatırım. Sıcak kahveden bir yudum alıp gözlerimi kapatırım. "Aman Tanrım, bu kahve harika."

"Dünyanın en iyi kahve makinesi." Parlak paslanmaz çelik aleti işaret eder. "Her kuruşuna değer."

"Bunu yüzüme vurma," diye şaka yaparım, ama o kaşlarını çatar.

"Sana bir tane bulabilirim." Yüzü biraz aydınlanır.

Kafamı sallarım. "İhtiyacım yok. Nerede çalıştığımı hatırlıyor musun? Her gün, gün boyu bedava kahve."

Gülümser ve başka yere bakar. "Doğru."

Gelirlerimiz arasında büyük bir fark olduğunu biliyorum, olmaması imkansız. Bunun onu benden çok daha fazla rahatsız ettiğini de biliyorum. Ben basit hayatımdan memnunum. Sahip olduklarım için çalışmaya inanan biriyim ve sadaka almayı hiç sevmedim.

Fincanı parmaklarımla kavrayarak başımı eğiyorum ve onun kalçasını parlak mermer tezgaha dayayıp, arka bahçesine açılan tavandan tabana pencerelerden dışarıya, güneş ışığında parıldayan havuza ve onun ötesindeki okyanusa bakışını izliyorum.

"Öyleyse neden buradayım?" diye soruyorum ve o, kendisini esir alan düşünce ve anılardan kurtulmaya çalışıyor.

"Sana söyledim. Tekrar arkadaş olmak istiyorum."

"Ve bu, kahve içip mutfağında oturmak anlamına mı geliyor?"

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Tam olarak değil. Bekle." Parmağını kaldırır ve uzaklaşır. Bir kapının açılıp kapandığını duyarım ve sonra aqua renkli biyeli uzun siyah bir giysi ile geri döner.

"Dalış elbisesi mi? Dalış elbisesi ne yapacağım?" "Sörf yapmaya gidiyoruz."

Ona şüpheyile bakarak, neoprene dokunmak için elimi uzattım. "Yıllardır sörf tahtasına binmedim. Bu bir felaket olacak."

Yüzünde bir gülümseme belirir, gözlerinde daha önce olmayan bir heyecan parıltısı belirir. "Bisiklete binmek kadar kolaydır. Unutmazsın. Ayrıca, ben sana göz kulak olurum."

Nefesimi veriyorum. Mantıken, hayır demeli, çantamı alıp gitmeliyim. Kendimi inciteceğim kesin, ama nedense bunu istemiyorum. Aslında, heyecanlı hissediyorum. Belki de buna Spencer kadar ihtiyacım var. İlişkimiz çok uzun süredir gergin ve ne olursa olsun, her zaman birbirimizin hayatında olacağız.

"Tamam." Ondan dalış kıyafetini alıyorum. "Eğer bir çizik bile olursa..."

Gülümser, gamzeleri belirir ve lanet olsun, içimdeki bir parça bu manzarayı görünce bayılır.

"Pişman olmayacaksın."

Islak saçlarımı gözlerimden çekip, kısa sörf tahtalarımızla yukarı aşağı sallanırken sağımdaki Spencer'a gülümserim. "Vay canına, bunu ne kadar sevdiğimi unutmuşum."

"Güzel, değil mi?" Güneş ışığına karşı gözlerini kısıyor.

"Buraya ne sıklıkla geliyorsun?"

Burnunu kırıştırır. "Hemen hemen her sabah. Güne burada başladığımda her zaman daha iyi bir ruh halinde olurum. Beni sakinleştirir. Bazıları yoga yapar ya da esrar içer. Benim yaptığım şey bu."

"Senin durumun nasıl?" diye sormaya cesaret ettim. "İş ve diğer şeyler açısından?"

Parmak uçlarını gri-mavi suda gezdiriyor. "Yakında önemli bir seçmem var."

Kalbim durur. "Ne kadar büyük?"

Tereddütle gözlerime bakar. "Marvel Universe'e rakip olacak, bir sonraki büyük gişe hasılatı beklenen bir film olacak, ama bu sadece bir seçme, Low. Kesin bir şey değil."

"Sen yeteneklisin. Başaracaksın."

Spencer tiyatrocusu bir çocuk olmamasına, oyunculukla uğraşan bir ailede büyümemiş olmasına ve bu yolu izlemeye eğilimli olmamasına rağmen, bu iş ona gerçekten çok doğal geliyor.

"O kadar emin değilim." Omuz silkiyor ve parmağıyla tahtasındaki kıvrımlı deseni izliyor. "Ama göreceğiz." Daha dik oturarak parmağıyla işaret ediyor. "Bir tane daha geliyor. Hazır ol."

"Bunu sen al, büyük gibi görünüyor."

O, kararlı bir şekilde başını salladı. "Siz kürek çekmeye başlasanız iyi olur."

Tartışmaya devam etmek sadece zaman kaybı olur. Karnımın üstüne yatarak, dalga toplanırken heyecanla damarlarımın titremesini hissederek kürek çekiyorum. Ayağa kalkarken biraz sallanıyorum, ama içgüdülerim devreye giriyor ve dengemi buluyorum. Bu günün en büyük dalgası ve kendimi şaşırtarak kolaylıkla sörf yapıyorum. İçten içe Spencer'ın beni desteklediğini biliyorum, ama tek odak noktam dalgayı olabildiğince uzun süre sürmek.

Sörf, Spencer için her zaman çok önemli olmuştur, kaykay da öyle, ama özellikle sörf. Bu yüzden ben de sörf ile yakından tanıştım ve bu konuda oldukça iyi oldum. Yıllardır sörf tahtasına binmediğim için, bugünün büyük bir başarısızlık olacağını düşünmüştüm, ama o

haklı, tıpkı bisiklet sürmek gibi. Unutmazsınız. Vücudunuz ne yapacağını bilir. Sezgisel hale gelir.

Spencer'ın sörf tahtasında oturduğu, suda sallanan yere geri döndüğümde, "Son bir dalga daha yakalayayım, sonra öğle yemeği yiyelim" dedi.

Tereddüt ediyorum. Bugün Monroe'yu almaya gidene kadar gidecek bir yerim ya da yapacak bir işim yok, ama... "Gitmeliyim."

"Kal," diye yalvarır, gözleri samimi. Bakışlarının arkasında gördüğüm yalnızlık beni suçlu hissettirir. "Sadece öğle yemeği."

Neden içimden bunun kötü bir fikir olduğunu, Spencer'la takılmanın bugün olmasa da bir gün başımı belaya sokacağını söylüyor, bilmiyorum.

Ama yine de "Tamam" diye cevap veriyorum.

"Bu çok lezzetli." Spencer'ın öğle yemeği için hazırladığı karides tacolardan bir ısırık daha alıyorum. Tezgahın başında oturup onun her şeyi hazırlamasını izlemek biraz garipti, ama bu, bir restoranda yediğim her şeyden çok daha lezzetli.

"Teşekkürler." Mutfak masasında bacaklarını uzatıyor. "Ders alıyorum. En kötü aşçı olduğumdan değil, ama kendimi geliştirmem gerekiyordu, özellikle de Roe bir şeyi beğenmediğinde lafını esirgemediği için."

Yüksek sesle gülerek bir cips alıyorum. "Hayır, söylemez. O kız filtre tanımayan biridir."

"Onu çok seviyorum," diye fısıldadı.

Yumuşak bir gülümsemeyle karşılık

verdim. "Ben de."

Masada birbirimize bakıyoruz. "İyi iş çıkardık, değil mi?" "Bazen zor olsa da, iyi iş çıkardık."

O masayı boğazını boğazını "Sen biliyorsun ben düşünmüyorum düşünmüyormusenden senden hiç özür dilemedim."

"Ne için?" diye tereddütle soruyorum.

"Yaşadıkların için." Boğazını temizler, ellerini birleştirir. "Ben... Hayatın içinde boğulmuştum, genç bir

, geimimi sağlamaya ve işleri yoluna koymaya çalışıyordum ki, senin için durumun ne kadar kötüleştiğini fark etmedim."

Derin bir nefes veriyorum. O günleri fazla düşünmemeye çalışıyorum. Kontrolm dışında olan şeyler olduğunu biliyorum, doğum sonrası depresyon şaka değil, ama yine de kendimi suçluyorum. Sanki farklı bir şey yapabilirdim ya da yapmalıydım gibi. Sonunda işler düzeldi, ama Roe'nun ilk günlerinde ona yeterince iyi bir anne olamadığım ve o zamanlar Spencer'a kesinlikle iyi bir eş olamadığım endişesi nedeniyle suçluluk duygusu bugüne kadar devam ediyor. Bir gün başka bir çocuğum olduğunda bunun tekrar başıma geleceğinden endişeleniyorum. Görünüşe göre işler öyle yürümüyor, ama endişelenmeden edemiyorum.

"Sorun değil. Uzun zaman önceydi."

"O kadar da uzun zaman önce değildi." Parmaklarını birbirine geçirip masanın üzerine koydu. "Zamanda geriye gidip istediğim kadar her şeyi yeniden yapamam, ama sana yardım alman için ısrar etmediğim için zgn olduğumu bilmeni istiyorum. Yapabilirdim..."

"Spencer," diye yalvararak gözlerimi kapattım. Yavaşça gözlerimi açarak nefes verdim. "zr dilediğin için teşekkür ederim, ama bence buna gerek yok. Kimsenin suçu yok, bu sadece olan bir şey."

"Tamam." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Tamam," diye tekrarladı, pencereden dışarı bakarken, zihninin çok uzaklarda olduğunu biliyordum.

Onunla burada vakit geçirmekten keyif aldım ve ortamı bozarak ayrılmak istemiyorum.

"Roe'nun odasını görebilir miyim?"

Bana dönüp, parmaklarını dudaklarına sürer. "Buraya geldiğinde sana bir tur sunmalıydım."

"Tur istemiyorum," diye başımı sallayarak ısrar ediyorum. "Ama odasını görmek istiyorum."

Fotoğraflarda görmüştüm ama hiç şahsen görmemiştim. Genellikle Spencer, onu benim evimden veya okuldan alır. Onu getirdiğim zamanlarda, onu n kapıya kadar geçirip giderim.

Her zaman bir sınır çizmeye ve bu sınırı asla aşmamaya dikkat ettim. Bugüne kadar.

O başını sallar ve kalkar, yarısı yenmiş tabağını kenara iter. Ben de aynısını yaparım, doğum sonrası depresyonumdan bahsedince iştahım kaçmıştır.

Spencer'ı takip ederek büyük merdivenlerden yukarı çıkarken, siyah ferforje korkuluğa tutunarak etrafımdaki güzel evi seyrediyorum. Duvarların çoğu beyaz veya açık gri renkte, korkulukta olduğu gibi siyah tonları da var ve zeminden tonozlu tavanı çaprazlayan kirişlere kadar zengin koyu renkli ahşaplar kullanılmış. Hem aydınlık hem de sıcak bir ortam.

Merdivenlerin tepesinde, geniş bir koridora dönüyor ve soldaki ilk kapıyı açıyor.

Oda geniş ve balkona açılan tavandan tabana kadar uzanan büyük bir Fransız kapısı var.

Nereye baktığımı görünce, "Merak etme," diyor, "dışarı çıkamam diye anahtarla kilitliyorum, aptalca bir şey yapacağını düşünmüyorum ama tedbirli olmakta fayda var."

Sağımda, duvar pastel renkli bir gökkuşağı ile boyanmış. Alçak, soluk pembe bir ikili koltuk, doldurulmuş hayvanlarla kaplı olarak orada duruyor. Yanına gidip bir kakadu alıyorum ve parmaklarımı kafasının üstünden geçirip yerine geri koyuyorum.

Karşı duvar sıvalı, üzerinde kraliçe boy bir yatak var, çerçevesi zemine neredeyse uyan koyu renkli ahşaptan yapılmış, dört direği ve etrafını saran bir kanopi var. Yatak örtüleri soluk pembe ve benim odamdaki gibi, çok sayıda yastıkla kaplı. Yerde de pembe renkli, kabarık bir halı var. Diğer temel eşyalar da var: şifonyer, sandık ve oyuncaklar. Balkonun yanındaki köşede güzel bir ahşap oyuncak ev duruyor.

"Onu onun için yaptım."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Sen mi yaptın?"

Kafasının arkasını kaşıyarak gülümsüyor. "Evet, kurmak çok zordu ama başardım. Sürekli onunla oynuyor." "Çok güzel." Övgüye başını eğiyor. "Bütün oda çok güzel." Yukarıda sallanan avizeye gülümseyerek daireler çizerek dönüyor. El yapımı olmalı, asma gibi tasarlanmış. ve çiçekler. Bu bir sanat eseri. "Bir tasarımcı mı tuttunuz?"

Gülümsüyor. "Kızımız." Kıkırdayarak, sanki her şeyi ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Ben internet sitelerine baktım, o da istediği şeyleri seçti ve duvarlarda bir yerlere gökkuşağı istediğini söyledi, ve sonuç böyle oldu."

"Eminim buradan hiç ayrılmak istemeyecektir." Bu sözler, anlamlarını düşünmeden ağzımdan çıkıyor. Boğazımdaki düğümü yutuyorum. Ayrılmamızın gerekli olduğunu biliyorum — benim akıl sağlığım ve onun kariyeri için, ama bu, küçük kızımın bu yüzden iki ayrı evde yaşamak zorunda olduğunu bilmek işimi kolaylaştırmıyor.

Boğazını temizledi, hafifçe kaşlarını çattı. "Hayır, beni yanlış anlama, burada mutlu olduğunu ve beni sevdiğini biliyorum, ama ... o seni daha çok seviyor." Gözlerini kaçırır. Çenesindeki bir kas seğirir.

Ellerini şortunun içine sokar ve omuzları yukarı doğru kalkarken yere bakar.

Onun bir gerçek olarak gördüğü şeyden duyduğu bariz acı, benim için görmek zor. Ben çoğu zaman Monroe'ya sahiptim ve sonra Jameson'la tanıştım. Spencer gibi hiç yalnız kalmadım, gerçekten. Biz olmadan ne kadar yalnız kalmış olabileceği aklıma bir ton tuğla gibi düşüyor ve bunun için kendimi berbat hissediyorum.

"Bu doğru değil."

Dudaklarını ıslatır, ellerini eve döndükten sonra giydiği kargo şortunun ceplerine sokar. "İnan bana, doğru."

"Ben eğlenceli ebeveyn değilim," diye patladım. "Ona dişlerini fırçalamasını ve sebzelerini yemesini hatırlatan benim. Ödevini yapıp yapmadığını soran benim. Banyo yapıp yapmadığını kontrol eden benim ve..."

Kaşları çatılır. "Sence eğlenceli ebeveyn ben miyim?" Başını geriye atar ve güler. "Tabii, birlikteyken her zaman eğlenceli şeyler yapmaya çalışırım, ama burada olduğunda yapması gereken işleri var, dişlerini fırçalaması, sebze yemesi ve banyo yapması gerekiyor, tıpkı seninle olduğunda olduğu gibi. Ama sen... onun sabit noktası, güvenli limanı, ben sadece bazen gittiği bir yerim."

Sanki göğsüme bir hançer saplamış, çevirmiş ve kalbimin tam ortasına batırmış gibi.

Düşüncelerimi toparlamak için bir an duruyorum. "Seni çok seviyor. Sürekli senden bahsediyor, dinleyen herkese babasının ne kadar harika olduğunu anlatıyor. Sen onun dünyası. İnan bana."

Boğazını temizledi. "İkimiz de öyleyiz, Low. Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilseydim." Vücut dilinde veya ses tonunda hiçbir tehdit unsuru olmamasına rağmen, algıladığım tehdit karşısında vücudum gerildi. Dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı. "Biliyorsun ki ben..."

Onu senden asla almayacağım. Şu anki durumdan... evet, memnun değilim. Bu ayrılığı istemedim. İkimizin arasında parmağını salladı. "Bunu biliyorsun. Her zaman birlikte olmak, kızımızı birlikte büyütmek istedim. Seni seviyorum, Low. Hiçbir zaman sevgim bitmedi..."

"Spencer..." diye araya girdim, ama o elini kaldırarak sessiz olmamı istedi.

"Biliyorum, inan bana, biliyorum. Sen şimdi Jameson'la birliktesin, senin hayatın var, benim de hayatım var, inan ya da inanma." Çenesini ovuşturarak, bir anlığına balkon kapısından dışarıya bakar. "Ama bu, olabilecekleri merak etmemi engellemiyor, ama bunun sonsuza kadar böyle kalacağını kabul ettim. Aklımda ideal bir resim vardı. Sen, ben ve Roe. Hamile kalmanın şimdiye kadarki en harika şey olduğunu düşünmüştüm. Tabii, zamanlama berbattı, ama bunun bir macera olduğunu düşünmüştüm." Yine sözünü kesmek için ağzımı açtım, ama o beni susturdu. "Senden çok daha büyük değildim, biliyorum, ama yine de senden büyüktüm ve o zamanlar bir bebek yüzünden hayatının ne kadar değişeceğini göremedim. Sanırım bu benim bencilliğimdi, ya da sadece erkeklerin yaptığı bir şeydi. Bilmiyorum." Omuzlarını silkiyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ama evet, ben bizim sonsuza kadar birlikte olacağımızı düşünüyordum ve sen... sen öyle düşünmüyordun, bu da canımı yaktı."

Başımı sallayarak ayaklarıma bakıyorum. "Spencer, seni incitmek istemedim ve sen sanki tüm ilişkimiz boyunca bir ayağım kapıda gibi konuşuyorsun ama bu doğru değil, ama biz gençtik. Çocuk sahibi olan çocuklardık. Biz sadece... büyüdük."

Kafasını sallar. "Üzgünüm, bu konuyu açmak istememiştim. Seni bugün buraya bu yüzden davet etmedim. Gerçekten tekrar arkadaş olmak istiyorum. Seni özledim. Hayatımda zaten bir arkadaşımı kaybettim. Seni de kaybetmek istemiyorum, ama öyle hissediyorum."

Asla arkadaşlığımız bitmedi demek istiyorum, ama o haklı. Bu evi üçümüz için olduğunu düşünerek satın aldığından beri ilişkimiz gergin.

"Sorun değil. Muhtemelen bir gün, işler düzeldiğinde daha fazla konuşmamız gereken bir konu bu."

O başını sallar ve dikkatli bir mesafe bırakarak yaklaşır. "Haftaya öğle yemeği yiyebilir miyiz?"

"Vay canına," diye gülüyorum, "hemen işe koyuluyorsun, ha?" Bir saniye düşünerek, "Çarşamba uygun, ama kesin olarak sana haber veririm," diyorum.

Telefonumdaki saate bakıp inlerim. "Roe'yu zamanında alabilmek için gitsem iyi olacak."

Gün su gibi akıp gitmiş.

"Tamam." Boğazını temizler, odasındaki ışık düğmesini kapatır. "Ona selam söyle ve onu sevdiğimi söyle."

"Öyle yapacağım." Beni merdivenlerden aşağıya, arabama kadar geçirir. Kafası başka yerde gibidir. Arabamın kapısını açar, arkasında durur ve ona gülümserim. "Bu çok hoştu. Cidden. Seni özledim."

Gözlerinde, benim çözemediğim yoğun bir bakışla bana bakıyor. "Seni sandığından daha çok özledim." Boğazını temizleyerek ekliyor, "Dikkatli ol."

Kapıyı kapatıp motoru çalıştırdım ve geniş garaj yolunda döndüm. Dikiz aynasına baktığımda, ellerini ceplerine sokmuş, gözlerini kısarak benim uzaklaşmamı izlediğini gördüm.

BÖLÜM 9

SPENCER

SEKİZ YIL ÖNCE

"Dostum, açlıktan ölüyorum," diye şikayet eder T.J., karnını ovuşturarak. "Durup bir şeyler yiyelim." Sahilde yemek servisi yapan bazı tezgahları işaret eder ve kaykayından iner.

"Ben de yemek yiyebilirim," diye ekliyor arkadaşlarımızdan Jason.

Kısa süre sonra tüm grup karnının acıktığını söylüyor ve yemek sipariş ediyoruz.

Boş piknik masalarından birini kapıyoruz ve satın aldığımız çeşitli yiyeceklerle masayı dolduruyoruz.

Öğleden sonra kaykay parkında geçirdiğimiz zamanın etkisiyle cildim terden kayganlaşmış ve kollarımda ve bacaklarımda birden fazla çizik var. Düşme sonucu bacağımda büyük bir çürük oluşacağı kesin, ama umurumda değil. Kaykay yapmanın bir parçası da yaralanacağını bilmektir. Eğer bununla sorunun varsa, kaykaya binme.

Bir sepet patates kızartması alıp ketçapla ıslatıyorum ve birkaç tanesini ağzıma atıyorum.

Öğle yemeğimizi bitirdikten sonra, etrafta kaykay yapıp, şakalaşıp, birbirimizi kaykaylarımızdan itip kakıyoruz. Kısacası, tam birer pislik gibi davranıyoruz

—özellikle de kaykay yapmak için okulu asmış olduğumuzu düşünürsek. Ailem bunu öğrenirse çok hayal kırıklığına uğrayacak, ama herkes ara sıra okulu asmayı hak eder.

Tahtamı ters çevirince, gözümün ucuyla sarı saçları görüyorum ve Harlow'un da okulu asmış olabileceğini düşünerek daha yakından bakıyorum. Ama o değil. Kız ona çok benziyor ama.

Gözlerime bakıyor ve hemen başka yere bakıyor, yanakları kızarıyor.

"Hey." T.J.'nin göğsüne vuruyorum. "Hemen dönerim."

"Nereye gidiyorsun..." Jason başlıyor ama onu görmezden gelip kıza doğru yürüyorum.

Onun önünde durduğumda, piknik masasında oturan ince vücudunu gölgem kaplar.

Boğazımı temizleyip, basit bir "Selam" ile onu selamlıyorum.

Gerçekten çok nazik. Muhtemelen benim bir sapık olduğumu düşünüyor. Başını eğdiği için yüzünü tam olarak göremiyorum, ama onda tanıdık bir şeyler var.

"Merhaba," diye cevap veriyor ve ses tonundan hoşnut olmadığını anlayabiliyorum.

"Tanıdık geliyorsun. Birlikte okula mı gittik?" Gözlerimi kısarak onu inceliyorum, bir şeyler hatırlamaya çalışıyorum.

O, kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Sanmıyorum."

"Adın ne?" diye soruyorum, aynı anda bunun Harlow'un kardeşi Willa olduğunu anlıyorum. Onu yıllardır görmemiştim, ailesi diyaliz tedavisini daha kolay yapabilmesi için onu evde eğitmeye başladığından beri.

"Yabancılarla adımları verme alışkanlığım yoktur."

Eğlenerek güldüm. Harlow'a benzer bir cesareti vardı. "Ben Spencer."

"Willa."

"Willa... Willa... evet, seni hatırlıyorum." Onun hastalığıyla ya da kız kardeşi ile ilgili olmayan bir şey söylemek için zaman kazanmaya çalışıyorum. Kız kardeşine bir şey söylemesini ve Harlow'un onu takip ettiğimi düşünmesini istemiyorum. Bu çok ürkütücü olurdu. Sonunda aklıma bir şey geliyor. "İlkokuldayken evinde çok havalı bir doğum günü partisi vermiştin, değil mi?" Doğru hatırladığımı umuyorum. "Şişme ev mi?" Hafızamı zorluyorum. "Evin okyanusun hemen yanında, değil mi?"

Anılarım parça parça geri gelmeye başlıyor.

"E-Evet, doğru. O benim." Utangaç mı yoksa sadece rahatsız mı olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bir adım geri çekiliyorum.

"Harlow da senin kız kardeşin, değil mi?" Ellerimi şortumun ceplerine sokarak soruyorum. Ağzını açıp tek kelime bile etmeden başını sallıyor. "Öyle düşünmüştüm." Ona gülümsüyorum. "Birbirinize çok benziyorsunuz. Seni görmeyi özledim." Bunu söyler söylemez, içten geldiğini anlıyorum.

Onun yaşadıklarını yaşamayı hayal bile edemiyorum. O, tanıdığım herkesten çok daha güçlü.

T.J. o anda yanıma gelip omzuma dokundu. "Gitmemiz gerek."

"Hemen geliyorum, T.J."

O başını sallar ve sonra Willa'ya bakar, ona küçük bir gülümseme ve el sallama hareketiyle veda eder ve arkadaşlarımızın yanına geri döner.

"Seni görmek güzeldi, Willa. Belki bir ara tekrar karşılaşırız."

"Belki."

Ama ses tonu bundan şüphe duyduğunu gösteriyor, bu da beni gülümsetiyor.

Ne olduğunu bilmiyorum, belki içgüdüsel bir his, ama o kızla birbirimize ihtiyacımız olduğunu söylüyor. Yanılıyor olabilirim, ama ikimizin iyi arkadaş olacağımızı düşünüyorum.

BÖLÜM 10

HARLOW

"Gözlerimi kapatırsan bir şeye çarparak seni düşürürüm," diyor Jameson, Monroe'ya uyarıyor. Monroe, kaldırımında yürürken Jameson'ın omuzlarına tünemiş, elleriyle Jameson'ın gözlerini kapatmış durumda.

Ayın son hafta sonu, her zaman son hafta sonu, Roe'yu alacağım tek hafta sonu, bu yüzden Jameson ve ben onu dışarı çıkarmaya, alışveriş yapmaya ve ikramlar almaya karar verdik.

"Beni asla düşürmezsin Jae. Sen süper güçlüsün," diyor o, sanki bu çok açılmış gibi.

"Haklısın, ben çok güçlüyüm. Ama göremiyorsam gücümün bize bir faydası olmaz."

"Peki." Ellerini gözlerinden çekip sarkıtıyor, vücudu bacaklarına koyduğu ellerle güvenli bir şekilde tutuluyor. "Ooh, oraya gidelim."

Tabii ki caddedeki tek oyuncakçı dükkânını işaret ediyor.

"Anlaşıldı, Canavar."

Jameson koşmaya başlar, Monroe omuzlarında gülmekten kırıılır, beni geride bırakırlar.

Ben yavaş adımlarla ilerlemeye devam ettim, vitrinlere bakarak. Oyuncakçıya vardığımda, Jae ve Roe'yu bebeklere bakarken buldum.

"Şuna bak." Monroe heyecanla doktor önlüğü giymiş sarışın bebeği işaret ediyor. "O da Willa teyze gibi doktor. Şimdilik doktor değil ama yakında olacak."

"Büyüyünce ne olmak istiyorsun?" O, şakacı bir şekilde kızın saçlarını karıştırır.

Bir oyuncak bebek alır, yakından inceler ve sonra rafa geri koyar. "Bilmiyorum. Şarkıcı. Ya da köpek doktoru. Köpekleri çok severim."

O gülümser ve kızına sanki o dünyadaki en harika şeymiş gibi bakar. Yani, benim için öyle ama erkek arkadaşımın da öyle düşünmesi çok hoş.

"Zamanın var, evlat. Bir yolunu bulursun."

Kızım ona bakar. "Neden ... şey ... neydin sen?"

Gülümser, bebeklerden birini alır ve kutuyu ters çevirip arkasını okur. "Ben yazılım mühendisiyim ve dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bilgisayarlarda iyiyim ve iyi para kazanabileceğimi düşündüm."

Onun dürüstçe cevap vermesini seviyorum, soruyu geçiştirmiyor ya da cevabını onun için basitleştirmiyor.

"Ama sevdiğin bir şey yapman gerekmez mi?" Bu kelimeyi dilinde yuvarlar.

Adam onun boyuna eğilir, onun çok daha küçük ellerini kendi büyük ellerine alır. "Bazen o kadar basit olmaz. Yetişkin olmak karmaşık bir şeydir."

O, dilini şaklatarak, "O zaman ben sonsuza kadar çocuk kalmak istiyorum," der.

O gülerek ellerini sıkar ve tekrar ayağa kalkar. "Akıllıca bir fikir. Mümkün olduğunca uzun süre tadını çıkar." Omzunun üzerinden bana bakar ve yüzünü aydınlatan gülümseme midemi kıpır kıpır eder. "Hey, bizi buldun."

"Anne!" diye bağırır Roe, bana doğru koşarak elimi tutar ve beni Jameson'ın yanında durduğu yere çeker. "Şu bebeğe bak. Willa'ya benziyor. Onu almalıyız."

"Ya da" — burnuna dokunurum — "sen alıp onunla oynayabilirsin."

O bebeğe bakar. "Eh, pek benim tarzım değil." Bebeği geri koyar ve mikrofonlu, göz alıcı bir kıyafet giymiş bir bebek alır. "Bu hoşuma gitti."

"O mu?" Gülümsememi zorlukla bastırıyorum.

"Bak anne, saçında turkuaz ve pembe var. Keşke saçımı boyamama izin versen."

Parmaklarımla, babasından miras kalan hafif çilek kokulu sarı saçlarını okşuyorum. "On üç yaşına geldiğinde konuşuruz."

"Gerçekten mi?" Mavi gözleri daha da büyüdü, yuvarlaklaştı ve bir şekilde daha da parlaklaştı.

"Tabii, neden olmasın."

"On üç yaşına daha ne kadar var?" Ben cevap veremeden parmaklarıyla saymaya başlar. "Yedi mi? Yedi yıl mı? Çok uzak. Bu hoşuma gitmedi." Ellerini beline koyar ve başını sallar. "Bu haksızlık."

"Hayat adil değildir, evlat." Kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Ama hayır demedim ki."

Göğsünden bir iç çekiş yükselir. "Sanırım öyle."

Oyuncakçıdan çıktıktan sonra, Roe Jameson'ın hediye ettiği rock yıldızı bebeği içeren çantayı sallayarak, Santa Monica'daki en sevdiğimiz öğle yemeği mekanlarından biri olan Monsterwiches'e doğru yola koyuluruz.

"Siz bir masa kapın." Dışarıdaki terasta boş olan birkaç masadan birini işaret ettim. "Ben yemeğimizi alacağım."

"Anne, ne istediğimi biliyor musun?" Roe dudaklarını büküyor. "Emin olmak için seninle gelmeliyim belki."

Jameson eğlenerek başını sallayarak gülümsedi.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Beyaz ekmek, hindi, mayonez ve Amerikan peyniri. Değil mi?"

Gözlerini devirip, hoşnutsuz bir hareketle elini aşağıya doğru salladı. "Gösteriş yapma. Tamam, git o zaman."

Jameson kahkahayı bastı ve elini kızının omzuna koyarak onu masaya yönlendirdi.

İçeride sıraya girerim, tebeşir tahtasındaki menüye bakarım. Her zaman sundukları bazı sandviçler vardır, hindi ve jambon gibi temel malzemelerle marul ve mayonez gibi basit soslarla yapılanlar, ama haftalık olarak değişen, biraz daha... sıra dışı özel sandviçler de vardır.

Hiçbiri bana çekici gelmedi, bu yüzden sipariş verirken her zamanki gibi Roe'nun hindisini, benim B.L.T.'mi ve Jameson'ın rosto etini aldım.

Kenarda, sipariş numaramın çağrılmasını beklerken kollarımı kendime doluyorum.

"Bu kesinlikle o." Solumdaki, lise çağındaki bir grup kızın oturduğu masadan fısıldayan bir ses duyuyorum.

Onlara bakmıyorum, bunun yerine dükkanın içini incelemeye karar veriyorum. Duvarlar parlak maviden limon yeşiline ve hatta mercan kırmızısı tonlarına kadar parlak renklerle boyanmış. Sevdiğim tuhaf bir sahil havası var. Turistlerin beklentilerine göre şekillenmemiş, kendine özgü bir tarzı var. Bence bu yüzden yerli halk arasında bu kadar popüler.

"Kesinlikle o. O olmalı. Yani, LA'ya yakın bir yerde yaşaması gerekir, değil mi?" Başka bir kızın sesi düşüncelerimi keser ve gözlerim kızların masasına döner, hepsinin bana baktığını görürüm.

Bana.

Neden

?

Ne aptalca bir soru. Nedenini biliyorum. Nedenini her zaman bilirim, ama bilmiyormuş gibi davranmayı severim.

Kızlar, yakalandıkları için utançla başka yere bakıyorlar, ama fısıltıları devam ediyor.

"Sence o kızla mı birlikte? Belki dışarıdadır? Gidip bakalım mı?"

Gözlerimi devirme isteğimi bastırıyorum.

"Ona sor gitsin," diyor bir başkası.

Nefesimi veriyorum, bu sefer gerçekten gözlerimi deviriyorum.

Kızlardan biri parmağını şıklattığında hiç şaşırmadım. "Hey. Hey, sen."

Hey. Sen.

Belli ki kim olduğumu biliyorlar, yani adımı biliyorlar, ama onu kullanacak kadar nezaketleri bile yok.

Onların yönüne dönerek, konuşan sarışını gözlerimle tararım. "Evet?" diye sorarım, ses tonum açıkça onların saçmalıklarına ayıracak vaktim olmadığını ima eder.

Keşke bunun sıradan bir şey olmadığını söyleyebilseydim, ama Spencer ve ben yıllardır birlikte olmamıza rağmen bu durum değişmedi. Onun yaptığı işin getirdiği şöhretin hiçbir parçasını istememiştım, ama mesele şu ki, bu kadar hızlı bir şekilde ün kazandığınızda - çoğunlukla son üç yıldır rol aldığı gençlik dizisi sayesinde - bu şöhret size en yakın insanlara da sıcıyor ve ben onun çocuğunun annesi olduğum için, bu ilgi bana da yöneliyor.

"Sen Spencer Shaw'un bebeğinin annesisin, değil mi?"

Dilimi o kadar sert ısıyorum ki kan tadı alıyorum. "Hayır," diye kısa bir cevap veriyorum.

Spencer Shaw'un bebeğinin annesi mi? Ben sadece bu muyum?

Onlardan gözlerimi ayırarak, sipariş numaramın yakında çağrılmasını diliyorum.

"Kesinlikle öylesin," diyor bir diğeri. Kahretsin, bu kızlar.

Gözlerimi tekrar onlara çeviriyorum. "Kimden bahsettiğinizi hiç bilmiyorum. Beni başka biriyle karıştırmış olmalısınız."

İçlerinden biri bir telefon kaldırır ve ben, Spencer'la birlikte, kucağında Monroe'nun küçük bir versiyonu olan bir fotoğrafıma dişlerimi sıkarım.

"Bu sensin." Ekranı işaret ediyor. "Ben aptal değilim. Spencer burada mı?"

Tüm kızlar sandviç dükkanının içinde etrafa bakınıyor, kafaları Animal Planet'teki küçük mirketler gibi sağa sola dönüyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Eğer bu kadar büyük hayranlarıysanız, bizim birlikte olmadığımızı bilirsiniz, yani hayır, o burada değil ve olsa bile, bu sizi ilgilendirmez. O da herkes gibi bir insan. Biraz saygı gösterin."

Kaba mı davrandım? Muhtemelen. Umurumda mı? Hayır.

Neyse ki sipariş numaram çağrılır, çantayı alıp oradan olabildiğince çabuk çıkarım ve bu garip karşılaşmayı unutmaya çalışırım. Aceleyle uzaklaşmak için kapıyı gereğinden fazla sert kapatırım.

"İşte başlıyoruz." Çantayı yere koyup, paketlenmiş sandviçleri çıkarıp Roe ve Jae'ye veriyorum.

Oturduğumda, nazikçe bileğimi tuttu. "İyi misin? Orada bir şeyler oluyor gibi görünüyordu."

Nefesimi veriyorum. "İyiyim, sadece... bilirsin. Her zamanki gibi."

Monroe sinirli bir şekilde nefes verir. "Benim yanımda şifreli konuşmana gerek yok."

Gülerek sandviçimi açtım. "Üzgünüm, Roe. O kızlar seni tanıdılar çünkü senin baban var."

"Oh." Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Onunla birlikteyken bu her zaman olur."

Göğsüm sıkışır. Tabii ki onunla birlikteyken böyle olur, ama bu benim bundan hoşlanmam gerektiği anlamına gelmez. Kızımın

Yabancıların onu tanıyormuş gibi konuşması? Rastgele paparazzilerin fotoğrafını çekmesi?

Jameson'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor. Bu küçük olayın keyfimi kaçırmamasına izin vermek istemiyorum. Roe ile ayda sadece bir hafta sonu geçirebiliyorum ve bunu keyifle yaşamak istiyorum.

Bir köpek ve sahibi yanımızdan geçiyor ve Roe yüzünde bir gülümsemeyle onları izliyor. "Ben de köpek istiyorum. Köpek alabilir miyiz?"

Konuyu tamamen değiştirmek Roe'ya kalmış. "Perry'yi her zaman görüyorsun," diye hatırlatıyorum ona, ailemin yaşlı golden retriever köpeğini kastederek. Roe'ya hamileyken, benimle birlikte yatağıma uzanır, başını karnıma koyar ve onun tekmelerini beklerdi.

"Evet." Gözlerini devirir. "Ama o büyükannem ve büyükbabamın köpeği. Ben kendi köpeğimi istiyorum. Sevimli, beyaz, tüylü bir köpek ya da kedi yavrusu."

Yine aynı şey. Şaşırmamam gerek. Kızım hayvanları seviyor.

"Unutma, Roe, bunu daha yeni konuştuk. Apartmanda evcil hayvan besleyemeyiz. Belki bir ev alabilecek duruma geldiğimde bu konuyu tekrar konuşabiliriz."

O da öfkeyle, "Ama bu sonsuza kadar sürer," der. "Bu tavrın," diye uyarırım.

"Neden babamın sana ev almasına izin vermediğini anlamıyorum. Alacağını söyledi."

Yumruklarım sıkılır ve yüzümün kızardığını hissederim. "Babanın bana ev almasına ihtiyacım yok. Düşünceli bir teklif, ama evimi kendim almak istiyorum."

Jameson düşünceli bir şekilde bana bakar. "Ya da birlikte bir tane satın alabiliriz." "Ne?" Şaşkınlıkla ona bakarım.

Birlikte yaşamayı kısaca konuşmuştuk, ama hiç ciddiye almamıştık, ve şimdi bana bunu mu söylüyor?

"Sadece bir fikir." Sanki bu en sıradan sohbetmiş gibi sandviçini ısıtıyor.

Erkekler, yemin ederim.

"Merhaba," diyor Roe aniden ve evlerle ilgili düşüncelerim kafamdan uçup gidiyor.

Kiminle konuştuğunu görmek için dönüp bakıyorum; yine içerideki kızlar. Sinir bozukluğu damarlarımdan fışkırıyor ama yumruklarımı sıkıp onu geri tutuyorum. Spencer yüzünden biri beni ya da onu tanıdığında kendimi kaybedemem.

Jameson, sinirlenmek üzere olduğumu hissedip, bunu engellemeye çalışarak elini benimkinin üzerine koyar.

"Bayanlar," diye seslenir, "size yardımcı olabilir miyim?"

Daha konuşkan olanı, saçını omzunun üzerinden atarak konuşur. "Bir fotoğraf çekilebilir miyiz acaba?"

"Kiminle?" Kaşları karışık bir şekilde birbirine yaklaşır.

"Onunla."

Kızımı işaret ederler ve ben öfkelenirim.

Monroe bir çocuk. Diğerleri gibi sıradan bir çocuk. Spencer ünlü olduğu için kızımız da ünlü olmuyor ve bu kızların onunla fotoğraf çekilmeyi istemesinin neden normal olduğunu anlamıyorum. Neden fotoğraf çekilmek istediklerini ise hiç anlamıyorum.

"Üzgünüm kızlar," Jameson sakın bir sesle konuşur, "ama hayır demek zorundayız."

Kızlardan biri tartışmak için ağzını açıyor, ama diğeri onun kolunu çekiyor. "Sorun değıl. Yine de teşekkürler."

Neyse ki, dönüp uzaklaşıyorlar. Tartışmadıklarına şaşırdım. Ama günüm ve yemeğim artık mahvoldu. Bunu hissedenden Jameson, tek kelime etmeden yemeğimizi toplayıp çantaya koyuyor ve Monroe'ya sessizce eve gideceğimizi söylüyor.

Ona minnetle gülümsüyorum, ama içim hala kaynıyor.

BÖLÜM 11

HARLOW

"Aşırı tepki mi veriyorum?" diye patladım, elimde yatağımdaki dekoratif yastıklardan birini sıkıca tutarak.

Yatağın karşısında Jameson, yorganı katlamayı bırakır. Saçları duştan dolayı nemlidir. Kalçalarına gevşekçe asılı duran gri bir pijama ve üzerinde "Bilmiyorum, sadece burada çalışıyorum" yazan beyaz bir tişört giymektedir. Siyah çerçeveli gözlüğü burnundan biraz kayar ve o da otomatik olarak elini uzatıp gözlüğünü düzeltir.

"Ne hakkında?"

"O kızlar." Yastığı yere koyar, gergin bir şekilde dudağımı ısırırım. "Buna sinirlenmekle deli miyim?"

Jameson hemen cevap vermez, ne söylemek istediğini düşünür. Bir süre sonra şöyle der: "Hayır, deli ya da aşırı tepki gösterdiğini düşünmüyorum. O senin kızın ve onu korumak istiyorsun. Ama" — bu kelimeye sinirlenirim ve o gülümser — "Spencer'ın yaptıklarıyla, kızının yabancıların ilgisini çekeceğini kabul etmelisin. Sen de öyle." Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Spencer'ın yakın zamanda spot ışıklarından uzaklaşacağını sanmıyorum. O çok iyi bir oyuncu ve insanlar onu seviyor, bu yüzden önümüzdeki yıllarda durumun daha da kötüye gideceğini düşünüyorum. Bu durumun varlığını inkar etmektense, onunla başa çıkmayı öğrenmek daha iyi olabilir."

Yattığım yastığı alıp ona fırlatıyorum. O da kolayca yakalıyor ve bana sırtarak bakıyor. "Haklı olduğunda nefret ediyorum."

"Bak" — yastığı yatağa geri atar — "Dikkat çekmeyi sevmen gerektiğini söylemiyorum ve sınırların olması iyi bir şey bence. İnsanlarla fotoğraf çektiirmek zorunda değilsin. Sen ünlü değilsin. Bu yolu sen seçmedin. Ama sen ve Monroe zaman zaman tanınacaksınız. Kaçınılmaz olanı beklemek, hiç olmayacakmış gibi davranmaktan daha iyidir."

Omuzlarım düşer ve bakışlarımı kaçıırım. "Çoğu insan bu durumu sever, değil mi? Ünlü olmayı ya da ünlü birini tanımayı sever, ama ben bundan nefret ediyorum. Her şeyin normal kalmasını istedim. Roe'nun normal bir çocukluk geçirmesini istedim ve Spencer..."

Düşüncemi tamamlamak istemiyorum çünkü çok acı veriyor.

Spencer ünlü olmayı hiç hayal etmemişti, ama biz de genç yaşta ebeveyn olmayı planlamamıştık. O ajansla sözleşme imzalayarak bizim için en iyisini yaptığını düşünüyordu.

Şu anki hayatımdan memnunum, gerçekten, ama bazen merak ediyorum, o ilk modellik sözleşmesini imzalamamış olsaydı, bu da onun hızla televizyona çıkmasına yol açmamış olsaydı ve her şey normal seyrinde devam etseydi, bizim için ne olurdu diye düşünüyor mu acaba?

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak yatağa giriyorum ve Jameson diğer tarafa geçiyor. Dönerek battaniyeyi çeneme kadar çekiyorum ve ona dönüp bakıyorum.

Esnemesini bastırarak bana utangaç bir bakış attı. "Bu hafta işler beni çok yordu. Yarın pazartesi olduğuna inanamıyorum."

"Üzgünüm." Kaşlarımı çatarak, dolgun dudaklarının şeklini izliyorum.

O ellerimi tutar, küçük parmağımın altındaki dış kısma nazikçe bir öpücük kondurur. "Daha önce bitirmemiştin, Roe için normal bir çocukluk istediğini söylemiştin ve sonra Spencer hakkında bir şey söyleyecektin."

Gözlerimi tavana doğru çeviriyorum. Kaçındığımı fark etmesine şaşırmamalıyım. Jae her şeyi fark eder.

Boğazıma takılan yumruyu yutarak ona şöyle dedim: "Spencer, Monroe ve benim için en iyisini yaptığını düşünüyordu. Bize bakmak istiyordu ve modellik yaparak birkaç yüz dolar kazanırsa, mama ve bebek bezi için paramız olur diye düşünüyordu. Bunun çok ileriye gitmeyeceğini biliyordu, ama içgüdülerim bana başarılı olma şansı olduğunu söylüyordu ve bunun her şeyi nasıl değiştireceğinden korkuyordum. Ama o gerçekten sadece iyi bir baba ve erkek arkadaş olmaya çalışıyordu."

Jameson beni kendine doğru çekiyor, bir kolunu bana dolayarak başımı koluna yaslıyor ve parmakları omzuma tembelce dokunuyor. "Seninle evlenmek istiyordu."

Bu bir ifade çünkü o bunu biliyor. Spencer ile olan ilişkim, geçmişimiz ve şimdiki durumumuz hakkında her zaman açık ve dürüst oldum. Spencer her zaman hayatımda olacak.

"Öyle yaptı." Parmağımı göğüs kaslarının arasındaki çukuru izlerim. "Ama ben çok gençtim, çok gençtim ve sırf bir çocuğumuz olduğu için evlenmek istemedim."

"Spencer'ın seninle evlenmek istemesinin tek nedeni bu mu sence? Birlikte bir çocuğunuz olduğu için mi?"

Dudaklarımı ısırp, yavaşça ve titrek bir nefes veriyorum. Bu konuyu Jameson'la konuşmak tuhaf geliyor, ama bunu yapmamın önemli olduğunu biliyorum. "Eskiden öyle düşünüyordum. Bana evlenme teklif etmesinin tek nedeninin hamile olmam olduğunu, sonra da bebeğimizin olması olduğunu sanıyordum. Eminim hamile kalmasaydım, o zaman evlenme teklif etmezdi, ama sonra..." Duraklıyorum, anılar akın akın geliyor ve aptalca gözyaşları gözlerimi yaşartıyor. "Sonra, ondan ayrıldıktan sonra, onun benimle gerçekten evlenmek istediğini anladım. Çünkü beni o kadar çok seviyordu." Burnumu çekip gözyaşlarımı siliyorum. Jameson'a bunu anlattığımda kendimi güvensiz hissetmeyeceğini bilecek kadar ona güveniyorum, ama yine de bunu konuşmak kolay değil. "O zamanlar Spencer'ın bizim için tüm bir gelecek planladığını fark etmemiştim. Düğün, ev, işler, daha fazla bebek ve sonunda birlikte yaşlanmakla dolu bir gelecek. O gelecekte olacak her şeyi hayal ederken, ben sadece şimdiki zamanı görebiliyordum ve "ya olursa"lardan korkuyordum." Nefes alıp kendimi topluyorum.

"Sırf çocuğumun babası olduğu için onunla evlenmek istemedim. Ona aşıkım. O, hayatımda sevdiğim ilk erkekti. Ama o yaşta... Onun hayatımda seveceğim tek erkek olduğundan emin değildim, anlıyor musun? Ve ona bunu söylediğimde, onun kalbini kırdığımı gerçekten anladım." Parmaklarımla Jae'nin sakallı çenesine dokunduğumda, alt dudağım titriyor. "Bana tek görebildiğinin ben olduğumu söyledi, ama ben onu göremiyordum ve haklıydı. Bu kadar genç yaşta hamile kaldığım için kendimi birine bağlanmış gibi hissetmek istemedim. Bu çok mu kötü bir şey? O kötü bir adam değil, ama bir çubukta iki çizgi göründü diye sonsuza kadar bağlanmak istemedim."

Bunu yüksek sesle söyleyince kendimi çok kötü hissediyorum, ama biz gerçekten çocuk sahibi olan çocuklardık. O zamanlar evlenmeye hazır değildim

. Test sonuçlarını beklerken ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. Spencer yatağımda otururken ben odamda volta atıyordum. Testi kontrol edip pozitif olduğunu gördüğümüzde, ben deli gibi korkarak ağlarken o beni kucakladı.

"Siktir, Harlow. Buraya gel." Jae iki kolunu da bana dolayarak vücudumu tamamen kendine doğru çekti. Bacaklarımız battaniyenin altında birbirine dolandı ve başımı çenesinin altına soktu. "Bu seni korkunç biri yapmaz. Haklısın, sen çocuk sahibi bir çocuktun ve evlenmemekle akıllıca davrandın. Bunu sadece bugün sana sahip olduğum için bencilce sevindiğim için söylemiyorum. Zaten büyük bir yaşam değişikliği yaşıyordun. Üstüne bir de evlilik eklemene gerek yoktu. Bununla birlikte, Spencer'ın seninle evlenmek istemesinin kötü bir niyetle olduğunu düşünmüyorum."

"Biliyorum." Ve şimdi bunu biliyorum. Derin bir nefes alarak, Jameson'ın sıcak kahverengi gözlerine bakıyorum. "Artık Spencer hakkında konuşmak istemiyorum."

Sesimdeki değişikliği fark etti ve gözleri karardı. "Ne istiyorsun?" Sesi daha da kalınlaşmıştı.

Parmaklarımla boynunu kavradım ve dudaklarını benimkilerden bir milim uzaklaştırdım. "Seni."

Dudakları benimkilerle buluştu ve beni altına yuvarladı.

Saniyeler içinde konuşma unutulur ve tek var olan, bedenlerimiz birleştiğinde ikimiz oluruz.

"Bugün babam beni okula götürecek mi?" Monroe, her iki elinde bağcıkları tutarak ayaklarını spor ayakkabılarına sokar ve babasınıninkiyle aynı renkteki yuvarlak mavi gözleriyle bana bakar.

"Bugün olmaz tatlım." Parmaklarımı saçlarımla arasında gezdirerek kamera çantamı bıraktığım yeri arıyorum. Bu sabah dolabımdan çıkardım — pahalı ekipmanları Monroe'nun ulaşamayacağı üst rafta saklıyorum — ama şimdi kafam karışık ve nereye koyduğumu hatırlayamıyorum. Bugün izinliyim — nadir bir durum — ama sadece izin aldığım için, Stanford'a gidip nişan fotoğrafları çekebileyim diye.

kız kardeşim ve Jasper için. Aylardır gecikti, ama hiçbirimizin programı uymadı ve sonunda onlara ne zaman uygun olduklarını bana bildirmelerini, ben de ayarlayacağımı söyledim.

Fotoğrafçılık benim tutkum; ironik bir şekilde doğum sonrası depresyonumdan sonra keşfettiğim bir tutku. Annem, sevdiğim bir hobi bulana kadar farklı hobiler denememi tavsiye etmişti, böylece anne ve öğrenci olmaktan ayrı, tamamen kendime ait bir şeyim olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, o dönemde beni en çok kurtaran şeylerden biri buydu. Bazen hala bebeğimi doğurduktan sonra bu kadar zorluk çektiğim için sinirleniyorum. Elbette zamanlama berbattı, ama ben Roe'yu istiyordum. Onu doğurmaya karar verdiğimi hemen anladım ve bunu nasıl başaracağımı düşünerek stresli olsam da, ailem bana destek oldu ve Spencer her adımda yanımdaydı. Birçok yönden şanslıyım. Kızlar bu kadar genç yaşta hamile kaldıkları için sürekli evden atılırlar, ama benim ailem öyle değildi. Ama bunların hiçbirisi önemli değildi, çünkü onu doğurduktan sonra hormonlarım bana büyük bir "siktir git" dedi.

Ellerimi belime koyarak Monroe'ya dönüyorum. "Siyah bir çanta gördün mü? Yaklaşık bu büyüklükte?" Ellerimi yukarı kaldırıp boyutunu göstermek için dışarı doğru uzatıyorum.

O başını sallar. "Hayır. Bugün Lunchable alabilir miyim?" "Tabii."

Başparmağımı omzumun üzerinden buzdolabına doğru uzatırım.

"İsteddiğini seç."

Yatak odasına geri dönerek çantayı arıyorum.

Jameson bu sabah erkenden, ben uyandıktan kısa bir süre sonra çıktı ve o sırada çantayı almadığımı biliyorum, bu yüzden onu arayıp çantayı görüp görmediğini sormamın bir faydası olmaz.

Banyoya girdiğimde, rafın yanında yerde duran çantayı görüyorum. Rafta cilt bakım ürünlerim, saç ürünlerim ve diğer çeşitli ürünlerim var. Şimdi hatırladım, saçımı ve makyajımı yapmadan önce çantayı oraya koymuştum.

Hamilelik beyni bir yana, anne beyni de gerçekten baş belası.

Çantayı alıp omzuma asıyorum ve kapıda Roe ile buluşuyorum.

"Lunchable'ı çıkardın mı?"

O şiddetle başını sallıyor. "Nacho olanı." Küçük ellerini birleştirip sallanıyor. "Tezgahın üstünde."

Çantamı yere koyup, onun öğle yemeği kutusunu alıyorum ve içine seçtiği Lunchable'ı, bir şişe su ve bir paket çift dolgulu Oreo ekliyorum, çünkü kızım da benim kadar onlara bağımlı.

Kutuyu kapatıp ona uzattım. "Al bakalım. Artık çıkmalıyız. Zaten geç kaldık."

Kapının yanındaki masadan anahtarlarımı alıp, çantamı omzuma asıyorum ve kamera çantamı alıp, Roe'nun önce çıkabilmesi için kapıyı açıyorum.

Bana meraklı bir bakışla bakar. "Babam beni okula götürmeyeceği için okuldan beni alacak mı?"

Kafamı sallayıp arkamızdan kapıyı kilitliyorum. "Hayır, her zamanki gibi büyükannen alacak."

"Peki," diye mırıldanır.

"Neden şikayet ediyorsun?" Saçlarını okşuyorum. "Büyükannen ve büyükbabanla vakit geçirmeyi seviyorsun."

"Seviyorum." Barbie öğle yemeği kutusunun askısıyla oynuyor. "Ama babamı özlüyorum."

Siktir, siktir, siktir, siktir. Kalbime bıçak saplanmış gibi.

Spencer çok ilgili bir baba. Kariyeri ve sürekli meşgul olmasına rağmen, Monroe için her zaman zaman ayırır. Onu haftada birkaç kez ve ayda üç hafta sonu görür. Ama bu onun için hala yeterli değil ve bu benim kalbimi kırıyor. Ebeveynlik kolay değil, iyi anlaşırsanız bile. Ne olursa olsun, çocuğunuz her zaman bir şekilde kaybeder.

"Bu gece onu arayabilirsin," diye söz veriyorum ona.

Umarım bu boş bir söz değildir. Bu sabah onu okula götürmesi gerekiyordu, ama dün gece geç saatlerde planladığından daha erken bir saatte Las Vegas'a bir görüşme için uçuşması gerektiğini mesaj attı.

Neyse ki Roe, onu götürmesi gerektiğini bilmiyordu. Maalesef, randevuyu iptal etmek ve onu götüreceği günleri yeniden planlamak zorunda kaldı, bu yüzden ben de onun geleceğinden emin olana kadar ona söylememeye alıştım. Onun hayal kırıklığına uğramasını görmekten hoşlanmadığımı zor yoldan öğrendim.

Arabamın kilidini açtığımda, Monroe arka koltuğa ve araba koltuğuna atladı. Sürekli büyük bir kız olduğunu ve araba koltuğuna ihtiyacı olmadığını söylüyor

ama boyu ve kilosu nedeniyle yükseltici koltuğa henüz hazır değil, bu yüzden ergenlik dramlarıyla uğraşmaya devam etmek zorunda. Araba koltuğu güvenliği benim için tartışılmaz bir konu.

O kemerini takıyor, ama her zamanki gibi ben de her şeyin doğru şekilde bağlandığından emin olmak için denetliyorum. Bir kaza ya da ufak bir çarpışma bile olsa, Monroe koltuğuna doğru şekilde bağlanmamışsa kendimi asla affetmem.

Arabayı çalıştırırken, pencereden güneşlikleri kaldırıyorum — bunlar, birkaç yıl önce filmleri izledikten sonra Harrison Ford'un ne kadar yakışıklı olduğunu durmadan anlatıp durduğum için kız kardeşim tarafından bana hediye edilen klasik Star Wars güneşlikleri. Yani, yaşlı bir adam olmasına rağmen hala yakışıklı. Klimayı ayarladığımda, soğumaya başlamadan önce bir dakika boyunca sıcak hava üflüyor. Sonbahar olmasına rağmen, hava hala 27-32 derece arasında. Kıyıda yaşamayı en çok sevdiğim şeylerden biri de bu, hava her zaman sıcak.

Monroe'nun okuluna giden yol kısa ve ben sıraya girip onu arabadan indiriyorum ve her sabah çocukları kapıya kadar eşlik etmek için bekleyen yardımcıya el sallıyorum.

Okuldan uzaklaşırken Willa'yı arıyorum ve yolda olduğumu, trafik durumuna bağlı olarak bir buçuk, belki iki saat sonra nişan fotoğraflarını çekecekleri parkta buluşacağımızı söylüyorum.

Ondan ayrıldığımda, zaman geçirmek için bir podcast açıp dinliyorum.

Parka girerken, parmaklarım hem heyecan hem de gerginlikle direksiyona vuruyor. Kameramı çıkarıp kullanmayalı çok uzun zaman oldu. Çok uzun zaman. Yıllardır kendime fotoğrafçılığı daha öncelikli hale getireceğime ve yavaş yavaş tam zamanlı bir kariyer haline getireceğime söz verdim.

Umarım bir gün mezun olduğumda, diplomamı kullanabileceğim.

Park yeri bulup arabamı oraya kaydırıyorum, geri geri gidip arabamı sıdırmak için tekrar denemek zorunda kalıyorum. Arabam küçük olabilir, ama iki

Uzay aracının yanındaki devasa SUV'ler park etmeyi zorlaştırıyor.

Telefonumu bardaklıkta bulup, kız kardeşime geldiğimi mesajla bildiriyorum. Cevabı neredeyse anında geliyor, kahve içmek için mola verdiklerini ve beş dakika içinde orada olacaklarını söylüyor. Bir şey isteyip istemediğimi soruyor ve bedava kahveyi geri çevirecek değilim, bu yüzden evet diyorum.

Çilek ve salatalıkla demlenmiş su bardağımı alıp arabadan inerim ve kameramı almak için diğer tarafa geçerim. Parkta yürüyüş yaparken, fotoğraf çekmek için mükemmel olacağını düşündüğüm bir yer ararım.

Ağaçların arasından bir göletin görüldüğü yeri bulduğumda, Willa'yı arayıp buluşma yerini söylüyorum.

Çimlere oturup, onların gelip beni bulmasını bekliyorum. Güneş sıcak ama gölgedeyim, bu yüzden çok ısınmaktan endişelenmeme gerek yok.

Cebimde telefonum titrer ve onu çıkarıp Jameson'dan gelen bir mesaj gördüğümde kendime gülümserim.

Jameson: Oraya güvenli bir şekilde vardın mı? Ben: Sağ salım vardım.

Bir selfie çekip ona gönderiyorum. Fotoğrafta gözlerimi kısmış, dilimi hafifçe dışarı çıkarmış ve sol elimle iki parmağımı kaldırmışım.

Jameson: Çok güzel.

Ben: Bu akşam görüşecek miyiz?

Cevap vermesi birkaç dakika sürer.

Jameson: Muhtemelen hayır. Ofiste geç saatlere kadar kalacağım, o yüzden direkt eve gideceğim. Roe'yu uyandırmak istemiyorum.

Ben: Evet, haklısın. Seni özleyeceğim.

Jameson: Seni şimdiden özledim.

Telefonumu cebime koyar koymaz, "Low!" diye bir ses duydum.

Zıplayarak, kız kardeşimi görünce yüzüme yayılan gülümsemeyi kontrol edemiyorum. Jasper ile birlikte aile barbeküsü için eve geldiklerinde, onu bir aydan fazla süredir görmemiştim. Willa ve ben birbirimize doğru koşuyoruz, yarı yolda karşılaşp birbirimize sarılırken, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanmış halde gülerek yere düşüyoruz. Jasper, kahveleri bir taşıyıcıda tutarak yanımızda duruyor ve başını sallayarak bize bakıyor.

Kardeşlerin birbirleriyle geçinemediği korkunç hikayeler duydum, ama Willa ve ben hiç öyle olmadık. Elbette, aramızda tartışmalar oldu, kimde olmaz ki

ama ne olursa olsun, kız kardeşime güvenebileceğimi hep biliyordum. O, dünyadaki en iyi insanlardan biri.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, Jasper'ın gölgesi üzerimize düşüyor. Başını ileri geri sallıyor, dudakları eğlenerek kıvrılıyor. "Siz kızlar delisiniz." Willa'ya elini uzatıp onu kaldırıyor, sonra aynı şeyi yapmak için bana elini uzatıyor.

"Oh, umarım kıyafetine çim lekesi bulaştırmamışsındır." Willa'nın uzun eteğinden çim yapraklarını koparıyorum.

İkisi de fotoğraf çekimi için giyinmişler. Jasper, haki pantolon ve soluk mavi düğmeli gömlek giymiş, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış. Sol kolunda yaptırdığı dövmenin en ufak bir kısmı görünüyor. Willa'nın dalgalı eteği, beyaz çiçeklerle işlenmiş benzer bir mavi tonunda. Üstünde, göğsünü saran, onu olduğundan daha dolgun gösteren dar beyaz bir tişört var. Ama eğer bana benziyorsa, çocuk doğurduktan sonra göğüsleri daha da büyüyecek ve öyle kalacak. Tabii eğer bunu istiyorsa.

Willa'nın kıyafeti düzeldiğinde, kamera çantamın olduğu yere gidip, Spencer'ın yıllar önce benim için aldığı pahalı, çok pahalı Nikon'u çıkarıyorum. İkinci eldi, ama yine de onun için çok pahalı bir harcamaydı. İkinci veya üçüncü modellik işinden aldığı çekle almıştı.

Diyaframı ayarlayıp birkaç deneme çekimi yaptıktan sonra, Willa ve Jasper'ı istediğim yere yönlendiriyorum. Fotoğrafları çeken ben olmama rağmen, Willa'nın hala gergin olduğunu anlayabiliyorum. İlk birkaç poz yönlendiriyorum ve o kamerayı unutmaya başladığında, gerçekten istediğim fotoğrafları çekiyorum: doğal çekimler, birlikte oldukları ve birbirlerine neden uyduklarını gösteren çekimler.

Fotoğraf çekerken kendimi gülümserken buluyorum. Kamera arkasında hissettiğim rahatlık ve mutluluk eşsizdir. Yanlış anlamayın, Cool Beans'te çalışmayı seviyorum. İşler söz konusu olduğunda, nefret ettiğim bir yerde sıkışıp kalabilirdim, ama kahve dükkanında çalışmak hiçbir zaman nihai hedefim olmadı.

Mola verip, bana getirdikleri kahveyi yudumlarken, çektiğim fotoğrafları gözden geçiriyorum.

Bir süre sonra, "Daha fazla fotoğraf çekmek için başka bir yer bulalım" diyorum.

"Buralarda bir çiçek bahçesi var. Bir tabela olmalı," diyor Jasper, gözlerini güneşten koruyarak.

Fotoğrafta çiçeklerle çevrili halelerini hayal edince heyecanlanıyorum. "Harika. Hadi bulalım."

Eşyaları toplayıp tabelayı bulduktan sonra, parkın başka bir bölümüne on dakika yürüyoruz.

Burası biraz daha kalabalık ama neyse ki, insanlar ne yaptığımızı anladıklarında saygılı bir mesafede durup fotoğrafları bozmamaya özen gösteriyorlar.

İhtiyacım olan tüm fotoğrafları çektiğimi hissettiğimde, arabalarımıza geri dönüyoruz.

"Öğle yemeği için vaktin var mı?" diye sorar Willa, ben çantamı yolcu koltuğunun yanına koyarken arabamın yanında durur.

"Evet, annem Roe'yu alacak, o yüzden acele etmem gerekmiyor."

"O minik yavruyu çok özledim." Kız kardeşim kaşlarını çatır. "Bu kadar uzakta yaşamak çok kötü."

"Dr. Hansen olduğunda o kadar da kötü olmayacak." Onun yan tarafına hafifçe vuruyorum. "Yoksa Dr. Werth mi olacak?" Ona ve Jasper'a bakıp tekrar ona dönüyorum.

Kız kardeşim dilini çıkarır. "Dr. Hansen, çok teşekkürler. Sıkı çalışmamın sonucu, soyadım." Jasper'a gülümser. "Ama seni seviyorum, bebeğim."

O ellerini havaya kaldırır. "Hey, bu beni hiç rahatsız etmiyor."

"Ne yemek istersiniz?" Willa konuyu değiştirir. "Açlıktan ölüyorum, ne olursa olsun.

çok sevdiğiniz bir yer var mı?"

Birbirlerine bakıp başlarını sallarlar. "Bizi takip et."

"Aman Tanrım, bu pizza hayatımın en iyisi." Dilimin ucundan bir parça koparıp ağızma atıyorum.

Willa ve Jasper eğlenerek gülüyorlar. Beni takip ettikleri pizzacının dışında oturuyoruz. Görünüşe göre, buraya ilk taşındıklarında keşfettikleri

buraya ilk taşındıklarında keşfettikleri ve şimdi en sevdikleri bir yer.

Nedenini anlayabiliyorum.

Barbekü tavuklu pizza, şimdiye kadar yediğim en lezzetli pizzaydı ve kendini pizza uzmanı olarak gören biri olarak, bu çok şey ifade ediyor. Onların önerisiyle büyük boy sipariş ettiğim için mutluyum, çünkü bu, daha sonra yiyebileceğim artan pizza olduğu anlamına geliyor.

"En sevdiğim yeğenim nasıl?" Willa, Jasper ile paylaştığı pizzadan bir mantar koparıyor. Jasper hemen atılan mantarı alıp ağzına atıyor.

İkisi, kelimelerden daha fazlasını anlatan sevimli bir gülümsemeyle birbirlerine bakıyorlar. Willa, hastalığı nedeniyle uzun süre saklandı ve sevgiye layık olmadığını düşündü, ama Jasper onun için her şeyi değiştirdi. Kız kardeşim için daha iyi bir eş seçemezdim.

"Her zamanki küstah hali." Ellerimi peçeteye silerek pizzadan kalan yapışkan kalıntıları temizledikten sonra limonlu suyum aldım. "Onun nasıl benim çocuğum olduğunu hiç anlamıyorum." Göz kırpıttım.

Willa'nın ağzının köşeleri üzüntüden aşağı doğru kıvrıldı. "Onu özledim. Hafta sonu için tekrar eve gitmeliyiz." Jasper'a onay için baktı ve o da başını salladı. "Belki ödevlerimle boğuşmak zorunda kalmazsam, onu alacağın gelecek hafta sonu gelebiliriz?"

"İyi fikir. Bana haber ver."

"Derslerin nasıl gidiyor?" diye sorar, gözleri merakla. "Seninkiler kadar zor değil, eminim."

Bir iç çekiyor. "Bunu yapma. Benimkinden farklı bir şey okuduğun için, onun zor olmadığı ya da daha az önemli olduğu anlamına gelmez."

Bir hırıltıyı bastırıp, bir parça kabuğu koparıp ısıyorum. "Sen organ nakli cerrahı olacaksın, ben ise fotoğraf çekip tasarımlar yapmak istiyorum. Bence senin mesleğin çok daha önemli."

Willa başını yana eğiyor, gözleri hüzünlü. "Kendini küçümsemenden nefret ediyorum. Sen zekisin, Low."

Başımı yumruğuma dayayarak kız kardeşime gülümserim. "Jae de aynı şeyi söylüyor."

Bana ciddi, kardeşçe bir bakış atar. "O zaman onu dinlemeye başla."

Gölerek, yarısı yenmiş ekmeği yere düşürdüm. "Bu çok güzel. Seni özledim. Seni bile." Jasper'a dilimi çıkardım.

O gülerek kolunu Willa'nın sandalyesinin arkasına atar. "Ben de seni özledim, Harlow."

"Sadece açıklığa kavuşturmak için, ben baş nedime olacağım, değil mi? Eğer benim yerime Meredith'i seçersen, bu savaş demek olur."

Willa başını sallar, dudakları gülmekten titrer. "Evet, tarihi belirledikten sonra sana nedimem olmanı isteyecektim."

Kaşlarını kaldırııım. "Büyük günün ne zaman olacağına dair bir fikrin var mı?"

Birbirlerine bakıp omuz silkiyorlar. "Bu yaz hakkında konuştuk," diye Jasper ilk cevap veriyor.

Willa onun sözünü tamamlar, "Ama bazı şeylere ve nasıl gideceğine bağlı. Neyse ki, sade bir düşün istiyoruz, bu yüzden birkaç ay öncesinden bu yaz yapmaya karar verirse, büyük bir sorun olmaz."

"Unutma, nedimelerin elbiseleri için turkuaz rengi ve düşün şarkın için 'I Honestly Love You'yu seçersen, evliliğin uzun sürme ihtimali yok."

Jasper benim yorumuma kaşlarını çatıyor, ama kardeşim hemen anlıyor ve kahkahaya boğuluyor. "O yaz *The Wedding Planner*'ı kaç kez izledik?"

"Çok fazla."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Jasper şaşkın bir şekilde ikimiz arasında bakışıyor. Zavallı adam, biz birlikteyken zar zor yetişebiliyor.

Kız kardeşim onun bacağını okşayarak gülümsedi. "Bir film. Bu akşam kiralayacağız."

Yiyebileceğim kadar yedikten sonra, kalan pizzayı paketlemek için bir kutu alıyorum. Willa ve Jasper'a veda etmek biraz hüzünlü ama eve dönüp Monroe'yu anne babamdan almam gerektiğini biliyorum.

"Keşke daha uzun kalabilseydin." Willa bana sarılır. "Seni çok özleyeceğim."

Onu sıkıca sarıyorum, bırakmak istemiyorum. "Yakında tekrar görüşeceğiz. Belki bir ay sonra, hatırladın mı?"

Beni bırakıp gözlerini siler. "Bana bak, berbat durumdayım." Jasper kolunu ona dolarken gülüyor. "Ama evet,

Herkesi görmek için eve gelmeye çalışacağız."

Çantamı omzuma astım. "Bu gece fotoğrafları düzenlemeye başlayacağım ve sana birkaçını göndereceğim."

Willa'nın neşeli gülümsemesi benim de dudaklarıma yayılıyor. Uzun zamandır kardeşim kendi kabuğuna çekilmişti. Sonunda iyileştiği için çok mutluyum. "Sabırsızlanıyorum."

Her birine son bir kez sarıldıktan sonra arabama binip uzaklaşıyorum.

Yatağa girip dizüstü bilgisayarımı hazırlayarak kamera çantamı yanıma çekiyorum. Çantayı alıp SD kartı çıkarıyorum ve dizüstü bilgisayarına takarak bugün çektiğim fotoğrafları yüklüyorum. Monroe çoktan uykuya dalmış, Bay Kitty'yi kollarında sıkıca tutarak rüya alemine dalmış.

Fotoğrafları inceleyerek favorilerimi işaretliyorum ve sonra tekrar gözden geçirip benzer olanları eleyerek en iyilerini seçiyorum.

Düzenleme işine başlıyorum, saatlere bakarak çok geç saatlere kadar uyanık kalmamaya çalışıyorum

Willa: Aman Tanrım! Bayıldım!

Fotoğraflardan birinin ekran görüntüsünü Willa'ya gönderdiğimde, Willa'nın mesajına gülümsüyorum.

Fotoğrafta Jasper onu döndürüyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var.

Birkaç fotoğraf daha düzenledikten sonra, bu gecelik bu kadar yeter diye karar veriyorum. Kendimi kaptırıp çok fazla zaman harcamaya meyilliyim. Eşyaları çantaya geri koyarken, bir an durup, çantanın dibinde bir şeyin dışarı çıktığını fark ediyorum.

Kılıfın kapağının altından ne olduğunu çıkarmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor. Orada neyin sıkıştığını veya ne kadar süredir orada olduğunu hiç bilmiyorum. Başparmağım ve işaret parmağımla tutabilecek kadar onu dışarı doğru sallıyorum. Sonunda onu çıkardığımda yüzüme zafer dolu bir gülümseme yayılıyor. SD kartına şaşkın bir ifadeyle bakıyorum.

Muhtemelen bir süre önce takılıp kalan kullanılmamış bir şey, ama içimden bir ses onu bilgisayarıma takmamı söylüyor, ben de öyle yapıyorum.

Fotoğraflar yüklenirken ağzım yavaşça açılıyor.

Bu fotoğrafları kaybettiğimi sanıyordum. Monroe bebekken bilgisayarımdan kaybolduğunda çok üzülmüştüm. Bu fotoğrafları kaybetmek, bir parçamı kaybetmek gibi hissettirmişti, özellikle de onları çekmek beni karanlık bir dönemden kurtarmaya yardımcı olmuştu.

Ama işte oradalar.

Yüzlerce, binlerce fotoğraf.

Ekranı saygıyla dokunuyorum, tatlı bebeğimin görüntüleri ekranı dolduruyor. Salya akmış yüzü ve kafatasını küçük tüyler gibi kaplayan yumuşak sarı tüyler. Fotoğrafları karıştırırken çok fazla duyguya kapılıyorum. Spencer'ın annemlerin evinde kanepede sızmışken onun göğsünde uyuyan bebeğimin fotoğrafına bakıp kendime gülümsüyorum. Roe'nun minik ayak parmaklarını yakınlştırıyorum ve kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Daha fazla fotoğraf çıkıyor ve hepsini incelemekten kendimi alamıyorum. Telefonumu alıp Spencer'a bir mesaj atıyorum.

Ben: Ne bulduğuma inanamayacaksın.

Ondan cevap almayı beklemiyorum. Önemli ünlü işleriyle meşgul olduğunu düşünüyorum, ama birkaç saniye içinde cevap geliyor.

Spencer: Ne?

Daha önce durdurduğum, Roe'nun göğsünde uyuduğu görüntünün fotoğrafını çekip gönderiyorum.

Yine, yanıtı neredeyse anında gelir, ancak mesaj yerine, telefonum

Facetime araması geldiğini belirten zil sesiyle çalar.

Aramasını kabul ediyorum ve onun yatak odasında olduğunu düşündüğüm bir yerde olduğunu görünce şaşıyorum. Üzerinde düz beyaz bir tişört var, saçları duştan dolayı ıslak ve koyu renkli.

"Selam," diyor, sesi normalden daha kalın, yorgun gibi, ama gülümsüyor. "O fotoğrafı nerede buldun?"

Ekranı çevirip dizüstü bilgisayarımı görebilmesini sağlıyorum ve kamerayı tekrar bana çevirmeden önce hızlıca diğer fotoğraflara bakıyorum. "Bilgisayarım çöktüğünde kaybolan fotoğrafları hatırlıyor musun? Sonra SD kartı bulamamıştım. Eh, SD kartı buldum.

Kart. Kamera çantamın dibinde sıkışmış ve ben hiç fark etmemişim. Sanırım kapak ve diğer lenslerim tarafından gizlenmiş.

"Daha fazlası mı var?" Gülümsemesi genişledi ve yatakta doğruldu, bir şeyi yana itti.

"Çok daha fazlası var. Çok fazla. Gizli bir hazine bulmak gibi." Sesimdeki duyguyu gizleyemiyorum. Bebeğinin fotoğrafları paha biçilemez ve ben o kadar çokunu kaybetmişim.

"Göster bana." Sesi duygu dolu, gözleri yalvarıyor.

Ekranı çevirerek dizüstü bilgisayarımı görebilmesini sağladım ve fotoğrafları kaydırarak bazılarına diğerlerinden daha uzun süre baktım.

"O günü hatırlıyorum," diyor, sesinde özlem ve belki biraz da hüznün var. "Altı aylık aşılarını olmuştu ve sonra dondurma yedik çünkü o ağladığında ikimiz de ağlamıştık."

Gülüyorum, onun gördüklerine bakarak. Kasabadaki bir dondurma dükkanının önünde sandalyede oturan bir fotoğrafım. Monroe, kalın uyluklarında mor yara bandı olan tek parça tulumuyla kollarımda dinleniyor. Ben kurabiye ve krema dondurma külahını yalıyorum ve pencerenin yansımada Spencer'ın bir elinde fotoğraf makinesini, diğer elinde külahını tuttuğunu görebilirsiniz.

"Bana daha fazlasını göster," diye yalvarırcasına rica eder.

Ve ben de, kaybolduğunu sandığımız o küçük SD kartta saklı anıları gözden geçiriyorum.

"Tanrım, bize bak," diyorum, parmağım onun görüş alanında görünecek şekilde durduğum fotoğrafı işaret ederek. "Çok genç görünüyoruz."

O gülüyor ve telefonda gördüğüm görüntüsünde, bizim fotoğrafımızı daha iyi görebilmek için öne eğildiğini görüyorum.

Bu fotoğraf sahilde çekildi. Omuzlarımız kumla kaplı ve burnum güneşten kızarmış. Dudaklarım onun yanağına yapışmış ve o kameraya gülümsüyor. Bu fotoğrafı Willa çekti, sahilde geçirdiğimiz bir gün boyunca birlikte bir fotoğraf çekilmesini istedi. Monroe bu fotoğraf çekildiğinde neredeyse bir yaşındaydı. O iki yaşına geldiğinde, Spencer ve ben artık birlikte değildik. Bu fotoğrafa baktığımızda çok aşık görünüyoruz ve öyleydik de, ama ben zorlanıyordum, hala doğum sonrası depresyonumla uğraşıyordum ve sadece on yedi yaşındaydım. Bu fotoğraf çekilmeden birkaç ay önce GED diplomamı almıştım ve Spencer ile ben

kendi dairemize taşındık, duvarında küçük bir delik olan bir yerdi, ama ikimiz de orayı evimiz haline getirmek için elimizden geleni yaptık.

"Yaşlandığımızı mı söylüyorsun?" Şakası düşüncelerimi kesintiye uğrattı. "Sadece sen."

Benim cevabıma gülerek, "O zamanlar mutluyduk... değil mi?" diyor. Sesinde bir tereddüt var, sanki emin değilmiş gibi. Bu durumun onu rahatsız edip etmediğini merak ediyorum. Belki de benim onunla hiç mutlu olmadığımı düşünüyor.

"Olabilirdi mutluydum," diyorum ve bu doğru. Hayatımın kolay bir dönemi değildi ve bu onun suçu değil.

Ekranı bana bakacak şekilde çevirerek, "Bize ne oldu?" diyor.

"Spencer," diye iç çekiyorum, omuzlarımla ağırlaştığını hissediyorum.

Aklıma gelen pek çok farklı neden var, bazıları çocukça, bazıları değil, ama sonuçta suç tamamen bende ve bunu kabul ediyorum.

"Çok gençtik." Sesim yumuşak, tereddütlü. Bizim ayrılığımızdan bahsetmekten hoşlanmıyorum, her ne kadar bizden ayrılan ben olsam da. Spencer'ı seviyordum. Onu, yaşıtlarımla çoğunun sevebileceğinden daha çok seviyordum ve onun da beni sevdiğini biliyorum, ama belki yaşımdan, olgunlaşmamışlığımdan ya da kim bilir başka nedenlerden dolayı paniğe kapıldım. Hamile kaldım diye ilk aşık olduğum adama bağlı bir hayat yaşamak istemiyordum. Dışarıda başka neler olduğunu görmek istiyordum.

"Asıl sorun buydu, değil mi?" Duşunu bitirdikten sonra tıraş olduğu belli olan pürüzsüz çenesini eliyle okşadı. "Bunun sürmesi için çok gençtik, değil mi?" Sorusunda bir parça öfke vardı ama bana cevap verme şansı vermedi. "Pişman mısın? Hamile kaldığın için?"

Bir an sessiz kaldım.

Spencer ve ben yatak odamda oturup hamilelik testi sonuçlarını beklerken, hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. En çılgın hayallerimde bile, on yedi yaşında, neredeyse bir yıldır birlikte olduğum erkek arkadaşım ile ilk kez birlikte olduğumda hamile kalacağımı hiç düşünmemiştim. Prezervatif kullanmıştık, ama sanırım yırtılmış ya da başka bir şey olmuştu.

Ama korkmama rağmen, Monroe'yu bir saniye bile pişmanlık duymuyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Monroe, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir hediye. O... o benim her şeyim. Sen pişman mısın?" Soruyu ona yöneltiyorum. Cevabını söylemeden önce biliyorum.

"Asla." Boğazını temizleyerek yatakta doğrulur. "Eğer bildiğim bir şey varsa, o da onun babası olmam gerektiğidir."

Küçük bir gülümseme alışverişinde bulunuruz. Bizim, geçmişimizin ve koşullarımızın aksine, koridorun karşısında uyuyan o küçük kız bizi her zaman birbirimize bağlayacaktır.

BÖLÜM 12

SPENCER

SEKİZ YIL ÖNCE

"Seni burada görmek ne güzel."

Gözlerimi sıkıca kapatıp, kıpırdamamaya çalışıyorum. Kahretsin. Sesim acınası geliyor.

O arkasını döndü, saçları omuzlarında dalgalandı. Şampuanının kokusu burnuma ulaştı. Meyveli ve tatlı bir koku. "Burası ikinci sınıfların koridoru ve benim dolabım, yani pek de tesadüf sayılmaz, değil mi?"

Harlow, beni baştan aşağı, sanki içimi görebiliyormuş gibi görünen ela gözleriyle süzdükten sonra, sanırım bir ders kitabı aramak için gözlerini tekrar dolabına çevirdi.

"Kız kardeşine rastladım."

Sarışın kaşlarını kaldırır. "Öyle mi?"

"Mhm," diye mırıldanırım.

Omuzlarını hafifçe silkiyor. "Bana söylemiş olabilir."

"Öyle mi?" Onun sorusunu ona tekrar ediyorum. Başını sallar, dudakları eğlenerek kıvrılır.

Bu konuşmayı bitirmiş gibi dramatik bir şekilde iç çeker, ama dudakları eğlenceden kıvrılır. "Evet, senin hakkında sormuş olabilir."

"Peki sen ne dedin?" diye ısrar ettim.

Elinde tarih kitabıyla dolabını kapatır ve metal yüzeye yaslanır.

"Kurabiyelerimi yaktığını söyledim."

Ben alaycı bir şekilde "O hikayeyi mezara götürmen gerekiyordu" derim.

O hafifçe omuz silkiyor. "Çok geç. Şimdi, ne istiyorsun?"

"Numaranı," diye bir ezik gibi pat diye söylüyorum. Boğazımı temizleyerek, kızaran yanaklarımı fark etmemesini umuyorum. "Kız kardeşinin numarasını," diye düzeltiyorum. Gözlerinde bir anlık bir acı belirliyor ama o kadar hızlı geçiyor ki, gördüğümünden emin olamıyorum. "Ben... şey... seninkini de alabilirim."

Bu konuda hiç iyi değilim. Harlow'un yanıdayken, sanki daha önce hiç bir kızla birlikte olmamışım gibi davranıyorum ve onunla ne kadar çok etkileşim kurarsam, durum o kadar kötüleşiyor. Sakin olmayı öğrenmem lazım, ama onda bir şey beni dengesizleştiriyor. Sanki rollercoaster'da, düşmeden hemen önceki an gibi, büyük bir şeyin olacağını hissedip kendinizi ona hazırladığınız an gibi.

"Sana kız kardeşimin numarasını vereceğim."

Numarasını alamadığım için içim sızladı, ama bu konuda aptalca davrandığım için bunun benim hatam olduğunu biliyorum.

Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Harika."

Çantasından bir kalem çıkarır ve elimi tutar. Omurgamdan elektriksel bir titreme geçer ve gözlerim onun geniş ve şaşkın gözleriyle buluşur. Belki o da bunu hissetmiştir. Boğazını temizler ve numarasını bileğime yazar.

"İşte oldu. Şimdi derse gitmem gerek."

"Harlow?" Onun arkasından seslenirim, ama o çoktan uzaklaşmıştır.

Ben: Merhaba, sen Willa'sın, değil mi?

Harlow'un benim beceriksiz girişimimden sonra bana yanlış numara vermiş olması beni şaşırtmaz, bu yüzden aptalca bir şey söylemeden önce bu basit soruyu mesajla sormamın daha iyi olacağını düşündüm.

Willa: Evet... Sen kimsin?

Onun Steve adında kel ve şişman bir adam olmadığı için rahat bir nefes alıyorum. Steve adında kel ve şişman adamlara alınmayın lütfen.

Ben: Ben

Spencer. Willa:

Ohhhh.

Spencer: Numaranı kız kardeşinden aldım. Umarım sorun olmaz.

Willa benden hiç haber almak istemeyebilir, bu anlaşılabilir bir durum. Birbirimizi pek tanımıyoruz, ama kız kardeşine aşık olmama rağmen, onu plajda gördükten sonra onunla iletişime geçmek istedim. Ona ulaşmam gerektiğini söyleyen bir şey içimi kemiriyordu.

Willa: Evet, tabii ki. Bir tahıl katili ele geçirmiş falan diye endişelenmiştim.

Şüphesiz korkunç bir otomatik düzeltme hatası olan mesajına gülümseyerek cevap veriyorum.

Ben: Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ben bir mısır gevreği katili değilim.

Willa: Otomatik düzeltme beni sevmiyor. Ne demek istediğimi anladın. Ben: Evet, anladım.

Ben: Bu hafta sonu planların ne? Plaja gitmek ister misin?

Willa: Harlow ve arkadaşım Meredith ile planlarım var.

Harlow'un adını duyunca kalbim bir an durdu, aptal kalbim. Harlow, Willa ile iletişime geçmek istememin nedeni değil, ama kalbim bunun farkında değil gibi görünüyor. Willa hoş birine benziyor ve bir arkadaşına ihtiyacı var gibi görünüyor. Kız kardeşine deli gibi aşık olmama rağmen, bunu bu yüzden yapmıyorum.

Ben: Oh, o zaman başka bir zaman belki.

Birkaç dakika geçtikten sonra telefonum göğsümde titreyerek başka bir mesaj geldi.

Willa: Neden bize katılmıyorsun? Onların sakıncası olmayacağını biliyorum. Ben: Emin misin?

Willa: Evet. Eğlenceli olur.

Cevap vermeden önce bir saniye düşünürüm.

Ben: Tamam. Öyleyse öyle yapalım. Nerede buluşalım?

Willa: Cumartesi saat 11'de Cool Beans'te buluşalım mı? Genelde oraya uğrayıp sonra plaja gidiyoruz.

Ben: Harika. Görüşürüz o zaman.

Arabamı bir blok ötede park edip, arabadan inip kahve dükkanına kadar kalan yolu yürüyerek gidiyorum. Buraya daha önce birçok kez geldiğim için yerini çok iyi biliyorum. Dükkan T.J.'nin ailesine ait ve birkaç kez personel yetersizliği olduğunda ikimiz de onlara yardım etmiştik.

İçeri girerken üç kızı görüyorum, iki sarışın – Harlow ve Willa – ve benim okulumda okuyan bir kızıl saçlı kız, ama bildiğim kadarıyla aynı dersleri almadığımız için yanılıyor da olabilirim. İki binden fazla öğrencinin okuduğu bir okulun dezavantajlarından biri de bu. Kalabalıktan bahsetmişken.

"Merhaba, geciktiğim için özür dilerim," diye özür dilerim masalarına yaklaşırken. "Anneme yardım etmem gerekti. Bir kahve alayım." Parmak eklemlerimle masaya vuruyorum.

"Umarım kahveni yakmazlar," diye espri yapar Harlow.

Bana kurabiye felaketini asla unutturmayacak.

"Muhtemelen ne yaptıklarını benden daha iyi biliyorlardır," diye karşılık verdim.

Sıraya girerken, orada çalışan kızlardan biri olan Jess'e el salladım. "Her zamanki gibi mi?"

"Evet." Ödeme için kartımı uzatıyorum ve kısa sürede içeceğimi bana uzatıyor. "Teşekkürler."

Gülümser ve arkamdaki kişinin siparişini almaya hazırdır.

Masadaki kızların yanına geri dönerek, Willa'nın yanındaki tek boş koltuğa oturuyorum. Harlow'un Willa'ya attığı zafer dolu gülümsemeyi kaçırmıyorum ve omuzlarımı kamburlaştırıyorum.

Geriye yaslanıp, içeceğimdeki pipetle oynayarak soğukkanlı davranmaya çalışıyorum. "En iyi arkadaşımın ailesi burayı işletiyor." Willa bana boş boş bakıyor, açık renkli kaşları çatılmış. "Onunla tanışmıştın," diye açıklıyorum. "T.J.," diye ekliyorum ve o da hatırlayarak başını sallıyor.

"Ah, doğru." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırır, masanın karşısındaki kız kardeşi ve arkadaşına bakar. "Burayı çok seviyoruz. Sık sık buraya geliriz."

Willa'da bir utangaçlık var, sanki normal çevresi dışındaki insanlarla nasıl iletişim kuracağını tam olarak bilmiyor gibi.

"Şimdi plaja gidelim mi?" Her bir kıza bakarak, teklifime verdikleri tepkiyi ölçüyorum. "Merhaba, ben Spencer." Kızıl saçlı kıza elimi uzatıyorum, ona kendimi tanıtmadığım için kaba davrandığımı fark ediyorum.

O, normalde yanındaki kıza olan ilgim olmasaydı beni etkileyebilecek utangaç bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Ben Meredith." Dilini dudaklarında gezdiriyor.

Willa'ya meraklı bir bakış attım ve dudakları gülümsemeyle titredi.

Plaja gitmeye karar verdik ve orası sadece bir mil uzaklıkta olduğu için arabalarımızı kahve dükkanının önünde bıraktık.

Kaldırımda yürürken Willa yanımda kalır. "Mezuniyete hazır mısınız?"

Omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Evet, birçok yönden hazırım. Bu bir sonraki adım, biliyorsun, ama aynı zamanda korkutucu da."

Birkaç adım önümüzde yürüyen Meredith, "Bir erkeğin böyle bir şey söylediğini duyduğuma şaşırdım," diyor.

Kaşlarımı çatarak burun kıvırıyorum. "Ne? Duygularımız ve endişelerimiz olamaz mı? Bu çok önemli bir şey. Üniversite. İş. Yetişkinlik. Sizi bilmem ama ben kendimi hiç hazır hissetmiyorum. Vergi nasıl ödenir, çek defteri nasıl dengelenir, ya da... daha bir sürü şey nasıl yapılır, nereden bileceğim? Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirerek sinirleniyorum. "Düşünülmesi gereken çok şey var."

Harlow başını yana eğerek bana bakar. Yumuşak, hoş sesiyle bana sorar, "Üniversiteye karar verdin mi?"

"Santa Monica Üniversitesi" diye cevap veriyorum. Yıllardır gitmek istediğim okul ve kısa süre önce kabul edildim. "Evden ayrılmak istemiyorum. Burayı çok seviyorum." Santa Monica, plaj, insanlar, atmosfer... hepsi ruhumu besliyor. "Başka bir yerde yaşamayı hayal edemiyorum, sadece birkaç yıl olsa bile. Ya sizler?" Harlow henüz üçüncü sınıfa geçeceği için Willa ve Meredith'e soruyorum.

"Emin değilim." Willa ilk cevap veren oldu, gözleri - kız kardeşininkine benzer bir ela rengi - bir an için biraz kaybolmuş gibi görünüyordu. "Birkaç yere kabul edildim, bazıları burada, bazıları ise buradan ayrılmam gerekecek yerlerde, ama dürüst olmak gerekirse üniversiteye uygun muyum bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi bilmiyorum, bu yüzden üniversiteye gitmek beni korkutuyor. Sevmediğim bir şeyi yapmak zorunda kalmak istemiyorum, ama eğitim almamak da istemiyorum. Yakında ne yapacağıma karar vermem gerekecek.

Uzun uzadıya konuştuktan sonra derin bir nefes aldı.

Omuz silkiyorum ve ona anlayışlı bir gülümseme atıyorum, çünkü bunun ne kadar karmaşık olduğunu anlıyorum.

"Kendine bir yıl daha zaman tanıyabilirsin, biliyor musun? Şu anda bir karar vermek zorunda değilsin. Bu büyük bir karar ve senin istediğin şey olmalı. Kalbinin sesini dinle."

Gözle görülür bir rahatlama ile gülümser. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Ona gülümsedim ve Meredith'e döndüm. "Peki ya sen?"

"UCLA'ya gitmeyi planlıyorum."

"Gerçekten mi?" Biraz fazla hızlı konuşuyorum ve ne kadar inanılmaz geldiğimi fark edince neredeyse yüzümü buruşturuyorum.

"Ne?" Benim gafımı kaçırmamış olduğu belli olan Meredith keskin bir şekilde sorar. "Akıllı görünmüyor muyum?"

"Hayır, öyle değil." Hatalarımı düzeltmeye çalışıyorum. "Sadece... orası zor bir okul. Şaşırmadım ama etkilendim."

Geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi ve ben de kendimi o durumdan kurtardığım için şanslı yıldızlarıma şükrettim.

"Sık sık kaykay yapar mısınız?" Willa, ben yine kendimi rezil etmeden önce konuyu değiştirir. "Ben bunu asla yapamazdım. Yüzüstü düşerdim." Sanki dizini sıyırmış ve acı çekiyormuş gibi gözlerini sıkıca kapatır.

"O kadar da zor değil, söz veriyorum," diye gülerek, kargo şortumun ceplerinde parmaklarımı oynatıyorum. "Aslında hoşuna gidebilir. Eğer denemek isterseniz, arkadaşlarım ve ben size seve seve öğretiriz." Kızların gözlerine tek tek bakıyorum.

Harlow'un yanaklarında çok hafif bir pembe kızarıklık olduğunu yemin ederim, ama o başka yere bakıyor, sokağa dönük ve emin olamıyorum. Rüzgar, omuzlarının etrafındaki sarı buklelerini savuruyor; güneşin parlaklığından gözlerini kısıyor.

Onu izliyorum ve bunu yapmamam gerek. Boğazımı temizleyip, kendimi başka yere bakmaya zorluyorum.

"Bu... eğlenceli olabilir." Meredith ilk cevap veren kişi, ama ses tonu bunun eğlenceli olacağını hiç düşünmediğini gösteriyor.

"Sana karşı nazik davranırız," diye onu temin ediyorum.

"Çılgın numaralar yok." Harlow omuz silkiyor. "Bana eğlenceli geliyor."

Harlow'un sesindeki samimi coşkuya gülümsemeden edemiyorum.

Plaja vardığımızda, iskeleye doğru ilerliyoruz. Hafta sonu olduğu için, turistler ve yerli halkla dolup taşıyor. Ama bu beni rahatsız etmiyor. Her zaman böyledir. İskele bu kadar kalabalık olmasaydı, aynı iskele olmazdı diye düşünüyorum.

En sevdiğim oyunlardan birini görüyorum — rakibinizle oynadığınız, basketbol topunu potaya atarak en çok puanı almaya çalıştığınız türden bir oyun. "Oynamak isteyen var mı?" Oyunun yanında durup, üç kıza bakarak içlerinden gönüllü olan var mı diye bakıyorum.

Harlow hafifçe gülümser ve "Tamam" dediğinde ben de gülümsemeden edemem.

Bu kız söz konusu olduğunda hızla acınası bir ezik haline geliyorum.

Harlow'un ödeme yapmasına izin vermeyeceğim için parayı çalışan adama veriyorum. Gururlu olduğumdan ya da onun ödeyemeyeceğini düşündüğümünden değil, bu benim fikrim olduğu için doğru olanın bu olduğunu düşündüğümünden.

Oyun sıfırlanır ve bir zil sesi duyulur. Harlow yanımda durur ve fileye toplar atar. Ona dikkat etmemem gerekir, ama kendimi tutamıyorum. Aniden onu izlemeye başlarım, beyaz Converse'leriyle parmak uçlarında duruşu, her atışında dilini dışarı çıkarması, kazanmaktan ya da oyunu oynamaktan çok daha önemli gelir bana.

Beni yirmi puan farkla yenmesine şaşırmadım.

"Seçini yap." Sesi sıkıntıdan patlayacakmış gibi geliyor.

Harlow birkaç saniye düşündükten sonra devasa mavi bir gorili işaret ediyor. Ya da belki de o kadar küçük olduğu için devasa görünüyor. Adam gorili ona uzatıyor ve Harlow onu kollarının arasına sıkıştırıp parlak bir gülümsemeyle yanakları kızarıyor.

Onun peluş hayvanı göğsüne sıkıca bastırdığını görünce gülmekten kendimi alamıyorum. "İyi oyundu."

Yanakları daha da kızarır. "Gerçekten gorili istiyordum, yoksa sana karşı daha nazik davranırdım."

Onun sözlerini önemsemiyorum. "Öyle yapmadığına sevindim."

Ve gizlice, onu incelediğimi fark etmemesine sevindim.

İskeledeki başka bir oyun standına geçiyoruz, bu seferki sinir bozucu olanlardan, su püskürttüğünüz ve küçük balığının ya da her neyse onun en yükseğe tırmanmasını umduğunuz türden. Tamamen hileli.

"Sizinle sonra buluşurum." Willa'nın gözleri yolun aşağısındaki bir dükkana kayar.

"Emin misin?" Harlow ilk soran olur, sesinde kız kardeşi için endişe belirgindir.

"Evet, uzun sürmez." Üçümüzden biri daha bir şey söylemeden uzaklaşır.

"Oynamak ister misiniz bayanlar?" Elimi oyuna doğru uzatıyorum. "Ben varım," diyor Harlow hemen.

Meredith dudaklarını büzüp omuzlarını hafifçe silkiyor. "Tabii, neden olmasın."

Ücreti ödedikten sonra, üçümüz birbirimizle yarışmak için hazırlanırız. Güneş parlak ve sıcaktır. Boynumun arkasında ter damlaları oluşur ve onu silmek için elimi uzatırım.

Harlow bana sırtarak dilini hafifçe çıkarır. "Yine yenilmeye hazır mısın?" Gorili bacaklarının arasında oturmaktadır.

"Sağlıklı rekabeti severim. Hadi bakalım."

Meredith diğer tarafımda homurdanıyor. "İkiniz de yenileceksiniz."

Zil çalar ve biz de suyumuzu çeşitli hedeflerimize yöneltiriz. Benimki önde başlar, sonra Harlow'un ki onu geçer, ama Meredith'in ki birdenbire ortaya çıkıp kazanır.

"Söylemiştim." Bize parmak tabancası yapar. "Pow pow." Sonra parmaklarından duman üfler gibi yapar.

"Ödülünüzü seçin." Standda çalışan kız sakızını patlatır ve beklerken kollarını göğsünde kavuşturur.

"Şu." Meredith pembe kruvasan gibi görünen bir şeyi işaret ediyor, ya da belki de karides.

Onu alır ve bize uzatır, bir sonraki grubun yerimize geçebilmesi için bizi kenara çeker.

"Acıkmaya başladım. Ya siz?" Harlow güneşten gözlerini kısarak eliyle gözlerini korur. Burnu sevimli bir şekilde buruşmuştur ve ona uzanıp yüzünü ellerimle tutup dudaklarına bir öpücük kondurmak istememden kendimi alamıyorum.

"Ben yiyebilirim."

"Ben de
yemek
istiyorum."
"Ben de."

Her birimiz çeşitli stantlardan istediğimizi alıp iskeledeki piknik masalarından birine otururuz. Willa da bize katılır ve Harlow'un ona aldığı sandviçi yer.

Yemeğimizi yedikten sonra, gün batımına kadar iskelede biraz daha takılıyoruz.

Üç kızla birlikte geri yürürken, kendimi iki yeni arkadaş edinmiş gibi hissediyorum ve Harlow'a gelince, ona olan hayranlığım hala beni boğuyor. Hiçbir zaman flört etmeye meraklı olmadım, bir kız arkadaşla zaman ayırmakla ilgilenmedim ya da istemedim. Harlow'da beni çeken şey her neyse, beni bırakmıyor.

Meredith arabasına ilk biniyor ve ben ona el sallarken o geri geri çıkıp gidiyor.

Harlow, gorili ve kazandığı altın balığıyla Willa'nın arabasının yanında, bizden birkaç metre uzakta duruyor, sanki bize mahremiyet sağlamak istiyormuş gibi.

"Bugün eğlendim." Elim başımın arkasına gider, gözlerim Harlow'a kaymak üzere.

"Ben de, çok güzeldi. Ve, şey, bunun için teşekkürler." Bugün kazandığım doldurulmuş tavşanı kaldırıyor. Bir de kaplumbağa kazanmıştım, onu Meredith'e verdim. Harlow için bir şey kazanma şansım olmadı, ama zaten kabul eder miydi, emin değilim.

"Önemli değil. Belki tekrar görüşürüz?" Onunla Harlow'a bakıyorum. "Öğrenmek isterseniz kaykay parkına gidebiliriz."

Willa omuz silkiyor ve Harlow'unkinden birkaç ton daha koyu, ama yine de sarı olan bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Evet, tabii, belki. Bakalım."

"Tamam, o zaman... hoşça kalın." İki kız kardeşe bakarak Harlow'a başka bir şey söylemek istiyorum, ama aklıma değerli bir şey gelmiyor.

Kafamı sallayıp içimden küfrederek 94 model Mustang'ime biner ve uzaklaşıyorum.

BÖLÜM 13

SPENCER

SEKİZ YIL ÖNCE

Her insanın hayatında belirleyici anlar vardır. Bazen bir şeyin sizi nasıl değiştirdiğini aylar sonra fark edersiniz, bazen ise hemen anlaşılır.

O gece saat 10 civarında annem yatak odamın kapısını açtığı anda, yüzündeki ifade bana, söylemek üzere olduğu şeyin her şeyi değiştirecek anlardan biri olacağını söylüyor.

"Spencer?" Sesi titriyor.

"Evet?" Dizüstü bilgisayarımı bir kenara koyup yataktan kalktım. "Ne oldu?" Gözlerindeki yaşlar ve ses tonundan kötü bir şey olduğu belliydi. Midem düğümlendi ve başka kelime bulmakta zorlandım. "Her şey yolunda mı? Babam mı?"

O iş gezisi için eyalet dışındaydı. Her şey olabilir.

Kafasını hayır anlamında salladı ve burnunu çekti. Burnunun altına bir mendil bastırdı ve boğuk bir sesle, "T.J." dedi.

"T.J. mi?" Kaşlarım çatıldı. Gecenin bu saatinde en iyi arkadaşım ile ilgili neye bu kadar üzölmüş olabilir?

"Ne olmuş ona? Yine makarna salatayı mı yedi? Ona bunu yapmamasını söylemiştim."

"Spencer..." Gözlerini kaçırır, titrek dudaklarını birbirine bastırarak kendini kontrol etmeye çalışır. Yavaşça, isteksizce, bakışlarını tekrar bana çevirir. "O öldü."

"Gitti mi?" diye tekrar ettim. "Nereye gitti?"

Mağazaya gittiğini kastetmediğini biliyorum, ama lanet olsun, her şeyden çok buna inanmak istiyorum. Boğazım sıkışmış gibi, sanki duvarlar üzerime çöküyormuş gibi.

Gözlerinden yaşlar süzülerek yanaklarından aşağı akıyor. "O öldü, Spencer. Annesi az önce beni arayıp çılgına döndü. Sarhoş bir sürücüydü ve..."

Bir dakika önce ayaktaydım, bir dakika sonra bacaklarım beni taşımayı reddediyormuş gibi yere yığıldım. Oda etrafımda dönüyor. Yatak odamın yeşil duvarları bulanıklaşıyor ve altımdaki halı çok sert, çok kaşıntıdırıcı, çok... her şey gibi geliyor.

Annem de yere oturur, küçükken bir şeyden dolayı incindiğimde veya üzüldüğümde yaptığı gibi kollarını bana dolandır. Şu anda kesinlikle üzgünüm. Daha çok yıkılmış gibiyim.

Bu bir rüya olmalı, değil mi?

T.J. ölmek için çok genç. Bu yıl mezun oluyoruz. Öylece gidemez. Bu... bu doğru değil. Mantıklı değil.

Ama annem "ölü" kelimesini kullandı. Kesin. Hiç şüphe yok. Yaralanmış değil, kritik durumda değil, *öldü* dedi.

En iyi arkadaşımın öldüğünü mü söylüyor? Artık bu hayatta olmadığını mı?

"Çok üzgünüm." Çenesini başımın üstüne koyup, bizi ileri geri sallıyor. "Çok üzgünüm." Parmakları saçlarımı okşayarak, bana biraz olsun rahatlık vermeye çalışıyor.

Onun da acı çektiğini biliyorum — T.J. onun için ikinci oğlu gibidir.

Annelerimiz en iyi arkadaşlar, bu yüzden doğal olarak birlikte büyüdük. "Nasıl ölmüş olabilir?" diye soruyorum ona. "Yalan söylüyorsun." Öyle olmak zorunda.

Yüzünü görebilmek için onu itiyorum. "Birkaç saat önce onunla konuştum."

Ama bana yanıldığını, bunun ayrıntılı ve iğrenç bir şaka olduğunu söylemiyor, çünkü neden şaka olsun ki?

Bu gerçek.

En iyi arkadaşım, kardeşim gibi olan T.J. on sekiz yaşında *öldü*.

Planladığı gibi üniversiteye gidip beyzbol oynamayacak. Profesyonel olarak oynama şansı olmayacak. Bir aile kurma şansı olmayacak. Hayatı gerçekten yaşamaya değer kılan büyük anların arasındaki küçük kusurlu anları asla yaşayamayacak.

Birkaç saat önce onunla konuşmuştum. Hayattaydı, büyükannesini ziyarete giderken gülüyordu ve şimdi...

Şimdi öldü.

Kafamda bu kelimeyi tekrar tekrar söylüyorum, sanki sonunda hayatımın en iyi arkadaşının öldüğünü kabullenebilecekmişim gibi.

"Yalan söylüyorsun," diye suçluyorum onu. Vücudum kurşun gibi ağırlaşıyor, yüzleşmek istemediğim gerçekliğin yükü altında eziliyorum. O beni daha sıkı sarıyor. "Yanılıyorsun. Yanılıyor olmalısın. Yanlış kişiyi yakaladılar."

"Üzgünüm," diyor ve beni tekrar kucaklıyor.

"Anne." Omuzlarını nazikçe itiyorum. "Başka biri, değil mi?

O değil. O olamaz."

"Spence." Sesi çatallanıyor. "O."

Kalbim sanki dövülmüş gibi hissediyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Belki naif bir düşünce ama böyle bir şeyin arkadaşlarımdan birine ya da bana olacağını hiç hayal etmemiştim. Bu, başkalarına olan bir şeydi. Üzücü, elbette, ama bize olmazdı.

Ama oldu.

Oldu.

Artık her şeyin farklı olacağına dair acı bir farkındalık içimi kaplıyor.

Bir dakika. Bir

saniye. Bir an.

Her şeyi değiştirmek için tek gereken bu.

BÖLÜM 14

HARLOW

"Bu kadar yakışıklı olman gerçekten tehlikeli," diyorum Jameson'a şakacı bir gülümsemeyle. "Seni yatağa geri sürüklemek istiyorum." Kravatını düzeltiyorum.

O gülerek deri iş çantasını aldı. "Keşke, ama geç kalırsam Roger beni parçalar."

Roger, yani patronu, her konuda çok titizdir ve çalışanlarının yanlış bir şey yapmasını yakalamayı sever. Jameson, Roger onu ofisine çağırıp uyumsuz çorap giydiği için azarladığında çok sinirlenmişti.

"Biliyorum." Bu iki kelime boğazımdan korkunç bir iç çekişle yankılanıyor. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Oh, pardon. Ruj." Başparmağımla alt dudağını silerek kırmızı rengi temizliyorum.

Normalde cesur ruj renkleri kullanmam, ama bugün biraz cesur olmaya karar verdim.

Bana gülümsedi, kahverengi gözleri parıldadı ve eli belime indi. "Böyle devam edersen, işi siktir et, seni de siktir et derim."

"Jameson!" Göğsüne hafifçe vuruyorum, Monroe'nun duymadığından emin olmak için yanaklarım kızarıyor.

"Merak etme." Yüzünü boynuma sürüyor ve neredeyse hiç görünmeyen sakalları cildimi kaşındırıyor. "O hala odasında." Boynumun omuzla birleştiği yeri öpüyor. "Cidden, gitmem gerek. Akşam görüşürüz." Kafamın üstüne bir öpücük daha konduruyor.

"Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum." Yanağıma öpücük kondurur ve gider.

Koridorun sonunda, Roe'nun odasına kafamı sokuyorum ve onu karnının üstüne yatmış, kitaplarından birini, sayfadaki kelimeleri okuduğu söylenemeyecek bir hızla çevirirken buluyorum. "Roe," diye şarkı söyler gibi sesleniyorum. "Gitme zamanı."

O dramatik bir şekilde iç çekip sırt üstü yattı. "Okulun bana göre olmadığına karar verdim."

"Hm, öyle mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, kapısına yaslandım. "Peki neden?"

Sinirli bir ses çıkarır, alaycı bir kahkaha ile çığlık arasında bir ses. "Çok sıkıcı anne. Artık altı yaşındayım, öğrenmem gereken her şeyi öğrendim."

Gülmemi zorlukla bastırıyorum. "Sanmıyorum."

Başını bana doğru çeviriyor, açık mavi gözleri yaşına göre fazla zeki görünüyor. "Kuşlar ve arılar hakkında bilgim var ve bunu öğrendiğinde yetişkin olursun. Sınıfımdaki Drew öyle söyledi."

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Kuşlar ve arılar, ha? İlginç. Bana açıklayabilir misin?"

Oturur, kumral saçlarını yüzünden iter. İnce bacakları yatağın kenarından sarkar. "Evet, bu, sen ve babamın seks yaptığınızı ve sonra bir kuşun beni kapınıza bıraktığını ve arıların... Arıların ne yaptığını unuttum."

Aman Tanrım.

"Seks, ha?" Gülmemeye çalışarak tekrar ediyorum. "O ne?"

Sadece sorduğum için bile sinirlenerek gözlerini devirdi. "Işın kılıçları ve çöreklerle oynadığın zaman. Tabii ki."

Gülmekle utanmak arasında kalmış bir şekilde burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. "Drew bunu nereden öğrendiğini söyledi mi?"

"Ağabeyinden. Beşinci sınıfta okuyor, bu yüzden çok şey biliyor," diyor gerçekçi bir tonla.

Dudaklarımı sıkıştırıp odayı geçerek onun önüne çömeliyorum. "Dinle Roe, şimdi bunu konuşmanın sırası değil, yoksa geç kalacağız, ama sana söz veriyorum, Drew'un ağabeyi yanılıyor. Bunu daha sonra konuşuruz."

Altı yaşındaki çocuğumla gerçekten 'o konuşmayı' yapmak istiyor muyum? Kesinlikle hayır. Ama Drew'un kardeşi bana başka seçenek bırakmadı ve şunu söylemeliyim ki...

Bir şey. Onun bu kadar yanlış bir şeye inanmasına izin veremem. Monroe her zaman gerçekleri bilmek isteyen akıllı bir çocuk olmuştur ve ben dürüst olmaktan kaçınmak için yalan söyleyen bir ebeveyn olmak istemiyorum. Tanrıya şükür bugün Spencer ile öğle yemeğinde buluşacağım ve bu konuyu en iyi şekilde nasıl halledebileceğimi ona danışabilirim. Özellikle ebeveynler olarak belirli konularda nasıl davranacağımız konusunda anlaşmamız gerekiyor.

"Hala okula gitmek zorunda mıyım?" Burnunu sinirle buruşturuyor. Şüphesiz cevabımı zaten biliyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Evet."

"Tamam." Yatağından atlar ve sırt çantasını alır. "Hayatımın geri dönmeyecek saatlerini boşa harcayalım."

Spencer'ın Malibu'da buluşmamızı söylediği restoranın önüne park ediyorum. İki büyük binanın arasında gizlenmiş, pek göze çarpmayan bir yer. Kapıdaki tabelada, mesajında yazdığı gibi "Hot Buns" yazıyor.

Paralel park ettikten sonra, bardaklıkta duran telefonumu alıp Spencer'a henüz gelip gelmediğini sormak için mesaj attım.

Spencer: Evet, ön kapıda buluşalım.

Telefonumu çantama koyup arabadan indiğimde, çevrede park etmiş en eski araba olduğunun farkına varıyorum. Güvenilir arabamın kaputuna hafifçe vurup, ona pahalı modellerden çok daha iyi olduğunu sessizce söylüyorum.

Restorana girerken hostese gülümserim ve güneş gözlüklerimi saçımın arasına sıkıştırırım.

"Kaç kişi?" Menüleri uzatır. "Oh, biriyle buluşacağım."

Gülümser ve başını sallar. O anda Spencer'ı restoranda dolaşırken görürüm. Gözler onu takip eder ve hostes, onun benim buluşacağım kişi olduğunu fark edince gözleri büyür.

"İşte buradasın," diyor selam vererek. Bana ulaştığında, elini belime koyuyor ve yanağıma öpmek için eğiliyor. "Masa bu tarafta." Başını sallayarak, elini benden çekip beni takip etmem için teşvik ediyor.

Onun dokunuşunun bıraktığı karıncalanmayı görmezden gelmek zor. Ama onunla birlikteyken hep böyle olmuştur. Dokunduğumuzda... elektrikleniriz.

Restoranın içinden geçiyoruz, parlak renkler ve duvarlarda sörf tahtaları ile hamburger ekmeği şeklinde boyanmış göğüs ve kalça resimleri bulunan eklektik bir yer. Gerçekten de kızarmış ekmekler.

Spencer, köşede, yolun dışında duran bir masada durur. "Önce bayanlar." Kolunu uzatır.

Elbisemin eteğini bacaklarımın arasına sıkıştırıp masaya oturuyorum ve Spencer karşımda yerini alırken bekleyen menüyü alıyorum.

"Burada ne tavsiye edersiniz?" diye soruyorum menüyü açmadan önce. "Hamburgerler," diye cevaplıyor, ifadesiz bir yüzle.

Gözlerimi kısarak menüyü açtım ve tek sundukları şeyin bu olduğunu gördüm. "Her zamanki gibi, Spencer." Gülümsememeye çalıştım ama başarısız oldum. "Bana gerçek bir cevap ver."

"Hawaii. Onu sipariş etmezsen pişman olursun."

"Hmm," diye mırıldanıyorum, menüyü o yemeği arayarak inceliyorum.

Birisi boğazını temizler ve ben de gülümseyen, neşeli bir garson kızı görürüm. Sarı saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştır ve Spencer'a göz kırparak yanakları kızarır. Genç görünüyor, en fazla on sekiz ya da on dokuz yaşında olabilir. Onun genç olduğunu düşündüğüm için kendime gülmeden edemiyorum, çünkü *ben* de gençim, ondan sadece birkaç yaş büyüğüm, ama anne olmak beni çabuk olgunlaştırdı. Benim kıkırdamam üzerine bana kısa bir bakış atıyor, sonra dikkatini tekrar Spencer'a veriyor.

"Merhaba." Sesi nefes nefeseydi — şehvetli ya da seksi bir şekilde değil, gerginmiş gibi. "Hidden Nights'ta seni seviyorum," diye patladı, Spencer'ın birkaç yıl önce başrolünü aldığı gençlere yönelik seksi diziyi kastederek. "Üzgünüm." Başını salladı, dudağını ısırdı. "Bu çok profesyonelce değil. Ben Katie ve bu akşam - öğleden sonra - sizin garsonunuz olacağım." Bir zamanlar pembe olan yanakları şimdi parlak. "Ne... ah..." Gözleri bana kayıyor ve utangaç bir gülümsemeyle "Sizlere ne getireyim?" diyor. Boğazını temizliyor. "İçecek. Ne içmek istersiniz? Atıştırmalık bir şey? Biliyor musunuz, bu işi mahvettiğim için size evden soğan halkaları getireceğim. Bekleyin, soğan halkası yiyebilir misiniz? Eminim ki

Sıkı bir diyetтейim ve ben burada sana soğan halkaları ikram ediyorum." Spencer ve ben ona bakarken, o elini alına vurur.

Onun hakkında bir şey bilmiyorum ama ben, onun nefes almadan tüm bunları nasıl söylediğini merak ediyorum.

Spencer, bu tür tepkilere alışkın olduğu için ona gülümser. "Merhaba Katie. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben su alacağım, o da limonlu su alacak. Soğan halkaları kulağa hoş geliyor. Mozzarella çubukları da sipariş edelim mi?"

"E-Evet," diye kekeledi. "Olur."

Dönüp siparişi vermek için uzaklaşır. Gülmemek için dudaklarını sıkıştırırım.

"Ne?" O gülümser ve biraz daha yaklaşıp. "Söyleyebilirsin."

Başımı yana eğip fısıldarım, "Gittiğin her yerde kadınları çılgına çeviriyorsun. Bu oldukça dikkat çekici. Gerçek bir yeteneğin var."

Gözleri aşağıya iner. "Ama sen hariç." Bu durumdan biraz hoşnutsuz gibi görünüyor.

"Ben değil mi?" diye tekrar ediyorum, inanamadan. Hafifçe gülüyorum. "Beni hamile bıraktın. Sanırım beni diğerleriyle aynı kefeye koyabilirsin."

Şaka yapıyor olsak da, mavi gözleri ciddileşti. "İnan bana, sen diğerleri gibi değilsin. Hiçbir zaman olmadın." Tuzluğunu eline aldı, inceledi ve yerine geri koydu. Bu klasik Spencer davranışuydı; rahatsız olduğunda parmaklarıyla bir şeyler oynamaya başlardı.

Başımı hafifçe eğip, boynumdaki kolyeyle oynuyorum — ah, Tanrım, belki ben de gergin olduğumda bir şeylere dokunup duruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Başını yana eğiyor. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?" "İçecekleriniz geldi."

Garson masaya koyuyor. "Senin

Mezeler birkaç dakika içinde hazır olacak. Yemeğinizi seçtiniz mi?" Artık sakın görünüyor, ancak yanakları hala hafifçe kızarmış ve elleri hafifçe titriyor.

"Hawaii'yi mi alacaksın?" Önündeki masanın üzerinde duran menünün köşesiyle oynuyor. Başımı sallıyorum. "Tatlı patates kızartması olur mu?" Yine başımı sallıyorum. Garsona nazik bir gülümsemeyle, "İki Hawaii burger ve ikisine de tatlı patates kızartması lütfen" diyor.

Garson not defterine bir şeyler karaladı. "Siparişinizi alıyorum, mezelerinizi de kontrol edeceğim." Ayrılmak için dönmeye başladı ama geri döndü ve kulaklarının arkasına sarkan saçlarını düzeltti. "Profesyonelce olmadığını biliyorum ama sizin büyük hayranınızım ve sizinle bir fotoğraf çekirmek isterim. Sakıncası yoksa tabii."

"Tabii" diye başlar ve garson telefonu çıkarır. "Öğle yemeğimizi bitirdikten sonra." Parmağını ikimizin arasında sallayarak işaret eder.

Kadının yüzü pembeden kırmızıya döner. "Oh, tabii. Elbette. Teşekkür ederim."

Hızla uzaklaşır, sanırım mutfağa geri döner, umarım heyecanından siparişimizi vermeyi unutmaz.

Spencer bardaklarımızı değiştirir, böylece ben sipariş ettiğim limonlu suyu, o da sade suyu alır. Limon suyunu suya sıkarım ve kabuğunu bir kenara koyarım.

"Hala suyuna bir çeşit meyve veya aroma katman gerektiğine inanamıyorum."

"Sade su iğrenç." Keskin sıvıdan bir yudum alıyorum. "Ve soda sevmiyorum."

O, anlamlı bir gülümsemeyle, "Sen su ve kahveyle yaşıyorsun," diyor. "Öyle sayılır."

Sakallı çenesini ovuşturarak, eğlenerek başını salladı. "Pek bir şey değişmemiş."

"Hayır." Pipetle sıvıyı karıştırıyorum. "Hâlâ aynıyım."

Aramızda bir gariplik oluşuyor. Geçen gün sörf yapmak için evine gitmiş olmama rağmen, artık birlikte vakit geçirmiyoruz. Daha iyi ebeveynler olmak için bunun gerekli olduğunu biliyorum, ama ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Çok uzun zamandır tek iletişimimiz kızımızla ilgiliydi. Ona hala aynı kişi olduğumu söyledim, ama bunu nasıl anlayabilir ki?

"Hala fotoğraf çekiyor musun? SD kartı bulmak için kameranı çıkardığını varsayıyorum."

"Sık sık değil. İş ve okul yüzünden pek vaktim olmuyor. Ayrıca pek çok kişi benim için modellik yapmak istemiyor."

Spencer başını yana eğdi. "Senin için modellik yaparım."

Uzun, zarif parmaklarını birbirine geçirip masanın üzerine koyar. Gözlerim ellerindeki damarları takip ederek kollarına kadar gider. Boğazını temizler

boğazını temizler ve ben yakalandığım için irkilirim.

Onun ellerine ve kollarına her zaman hayran olmuşumdur. "Beni mi inceliyorsun?"

Ağzımı peçeteyle silerim ve bu soruyu görmezden gelirim. "Benim için fotoğraf çekilmek yerine, yapman gereken çok daha önemli işlerin var gibi görünüyor."

Gözlerini kaçırır, çenesi öfkeye benzer bir şey ile titrer. Bir iç çekerek, dalgalı saçlarını parmaklarıyla tarar. Heyecanı rağmen saçları ustaca düşer. "Hiç anlamadın, değil mi?"

"Neyi anlamadım?" Sözlerim tereddütlü çıkıyor.

"Sen ve Roe..." diye düzeltiyor, dudaklarını bir an için birbirine bastırarak, "benim için her zaman en önemli şey oldunuz ve olmaya devam ediyorsunuz. Zaman ayırabilirim ve ayıracağım da."

Garson, mezelerimizi bırakıp gerginliği hissetmiş gibi hızla uzaklaşır.

"Oh... şey... teşekkürler?" Bu bir soru gibi çıkıyor ve hiç bu kadar kendime tokat atmak istememiştim.

Spencer gözlerini kısarak bana bakar, kaşlarını çatmış, ama hiçbir şey söylemez, bunun yerine bir soğan halkası alır ve ikiye böler.

Hamburgerlerimiz geldiğinde, sonunda Monroe'nun bu sabah açtığı konuyu gündeme getiriyorum. "Görünüşe göre okulda biri küçük kızımıza kuşlar ve arılar hakkında her şeyi anlatmış."

Spencer hamburgerini ısırmadan masaya koyar. "Ne?" Gözleri öfkeyle kısılır. "Hangi küçük pislik bunu yaptı?"

"Evet." Biberiye serpilmiş tatlı patates kızartmalarından birini alıyorum. Tereddütle ucunu ısıyorum, ama aslında oldukça lezzetli olduğu için kızartmanın tamamını yiyorum. "Görünüşe göre sınıfındaki bir çocuk kardeşinden öğrenmiş ve ona anlatmış. Şunu da eklemeliyim ki, onun açıklaması tamamen yanlış, bu da bizi..."

"Konuşmamız gerekiyor." Derin bir nefes alır, iki eliyle yüzünü ovuşturur. Mavi gözleri inanamama duygusuyla parlar. "Altı yaşındaki çocuğumuzla."

"Evet," diye uzatarak cevap veriyorum. "Ben yapayım mı? Nasıl yapmak istersin? En iyi yaklaşım hakkında şimdi konuşabiliriz ve ben halledebilirim."

O başını sallar. "Sen halletmene gerek yok, Harlow. İkimiz de onun ebeveynleriyiz. Bunu birlikte halledeceğiz." Omuzlarını hafifçe silker. "Büyüdükçe zor sorular için ikimizden herhangi birine gelebileceğini bilmesini istiyorum. *Babası olduğum* için bu tür konularda bana gelemeyeceğini düşünmesini istemiyorum."

Gururla kalbim ısınır. Spencer gerçekten en iyi baba. Monroe'yu sevme şekli... her şey. Onun her zaman yanında olacağı için çok mutluyum.

"O zaman bu işi nasıl halletmeliyiz sence?" Hamburgerimi ısıtırken, onun bu hamburgeri almamda ısrar etmesinin doğru olduğuna karar verdim. "Şimdilik ne söylemeliyiz ve neyi atlamalıyız?"

"Başlangıç olarak, bunu dondurma yerken yapmalıyız bence."

Ona bir kez göz kırptım. İki kez. Bir kez daha. "Dondurmanın bununla ne ilgisi var?"

"O dondurmayı çok sever, belki bu, şokun etkisini azaltır ve iğrençlik faktörünü ortadan kaldırır."

"Dondurma mı?" *Kendini duyuyor musun diye* ima eden bir tonla tekrar ediyorum.

"Neden olmasın?" Tamamen rahat bir şekilde patates kızartmasını çiğniyor.

"Kızımızla seks hakkında konuşmak konusunda gerçekten endişelenmiyor musun? Çünkü ben bu konuda kusacakmış gibi hissediyorum."

"Er ya da geç bu konuşma yapılmalıydı." Dergilerde sıkça görünen kaslı omuzlarını silkiyor. Paparazziler onu plajda gömleksiz yakalamayı çok seviyorlar. "Bu durumdan mutlu muyum? Hayır, tabii ki değilim. Ona bu saçmalığı söyleyen çocuğun boynunu kırmak istiyorum, ama bu konuda paniğe kapılmayacağım ya da bir çocuğun saçma sapan konuşması yüzünden onu cezalandırmayacağım. Şimdi bu durumu düzeltmemiz gerekiyor."

"Doğru." Nefes alıyorum. "Bu ebeveynlik işi zor."

"Öyle." Bir yudum su içip boğazını temizledi. "Ama bence oldukça iyi iş çıkarıyoruz. Yani, kimse mükemmel değildir, ama bizim en kötüsü olduğumuzu da sanmıyorum." İhtiyacı olmamasına rağmen çatal bıçaklarla oynuyordu. "Ne söylememiz gerektiğine gelince, bu durumda dürüstlük en iyi politikadır bence. Ayrıntılara girmemize gerek yok." Dudaklarını büzerek, sanki ekşi bir şey tatmış gibi yüzünü buruşturur. "Şahsen ben de yalan söyleyip, onu leylek getirdi demek istemiyorum."

"Katılıyorum. Her zaman, o büyüene kadar bu zor konuşmaları yapmak zorunda kalmayacağımızı düşünmüştüm, ama işte buradayız."

Masadan uzanıp bir anlığına elimi tuttu, sonra yapmaması gereken bir şey yapmış gibi başını sallayarak elini çekti. "Her şey yoluna girecek. Fazla düşünme."

Spencer'ın garson ve bazı müşterilerle fotoğraf çektirmesi ve imza dağıtmasını bekledikten sonra, nihayet restorandan çıkıyoruz. O benim önümde yürüyor, beyzbol şapkası ve koyu renkli güneş gözlüğü takmış. Tişörtü, ince göğsüne ve karnına tam oturmuş, vücudunu tam da olması gerektiği gibi sarıyor ve ben bunun onun için özel dikilmiş olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. Elbette kimse özel yapım basit bir tişört için yüzlerce dolar harcamaz, ama sanırım şu anda sahip olduğu parayla birkaç yüz dolar muhtemelen hiçbir şey gibi görünüyor.

Kapıyı iterek açar ve bana önce geçmem için başını sallar.

O anda yanıp sönen ışıklar gözlerimi kamaştırır. "Lanet olsun," diye homurdanır.

Işıklar gözlerimi kör ediyor ama kendimi onun vücuduna yaslanmış hissediyorum. Dokunuşundan ve kokusundan onun olduğunu anlıyorum. Vücudu benimki kadar tanıdık geliyor.

"Ben tutuyorum seni." Paparazzilerin ona bağırdığı soruları görmezden gelerek ilerlerken dudakları kulağıma çok yakın.

"Spencer! Spencer! Öğle yemeğinde kiminle buluşacaksın?" "Spencer! Artık bekar değilsin, değil mi?"

"Buraya bak! Gülümse! Bize bir şey göster!"

"Bu kadın kim, Spencer?"

"Arabam köşede," diye kulağıma fısıldıyor.

Benimkini geride bırakmak konusunda bir şey söyleyecek kadar şaşkınım. En son yapmak istediğim şey geri dönüp o kalabalığı idare etmek. Onun beni otoparka götürmesine izin veriyorum, bağırışlar peşimden geliyor.

"Siktir." Cebinde el yordamıyla anahtarlarını arıyor. Normalde, elinde sallanan Tangled'daki Pascal anahtarlığı görünce gülümserdim

, Monroe'nun son doğum gününde ona aldığı bir hediye, ama şu anki taciz altında dudaklarıma bir gülümseme kondurmak imkansız.

"Sen kimsin?" Şimdi bağırışları bana yöneldi. "Çıkıyor musunuz?"

"O kim?"

"Bize bir şey söyle!" "Spencer!

Spencer! Spencer!"

Bir cıvıltı sesi duyuldu ve ardından Spencer, camları koyu renkli siyah Range Rover'ın kapısını benim için açtı. Paparazzilere bağırırken beni neredeyse içeri itti.

"Geri çekil! Onu üzdüğünü görmüyor musun!" Kapıyı kapatır ve ben uzanıp yanaklarımda nemi hissederim. Ne zaman ağlamaya başladığımı bile bilmiyorum. "Fotoğraflarını al. Ben gidiyorum lan."

Yan aynadan onun kollarını genişçe açtığını izliyorum. On saniye boyunca öylece durduktan sonra sürücü tarafına koşuyor ve pislikler de onu takip ediyor.

Spencer elini kilitlere vurur, beyzbol şapkasını arkaya atar ve tek nefeste arabayı çalıştırır.

"Kemerini tak," diye dişlerini sıkarak emrediyor.

Söyleneni yapıyorum, parmaklarım beklenmedik saldırıdan dolayı hafifçe titriyor.

Vites kolunu geriye takip gaza basar ve paparazzileri yolun dışına iter. Onlar da sinir bozucu hamam böcekleri gibi dağılıp kaçarlar ve lastiklerin çığlığıyla park yerinden çıkıp hız sınırını çok aşan bir hızla yolda uçarız. Hamam böceklerinin kendi araçlarına koşup bizi takip ettiklerinden hiç şüphem yok.

Spencer nadiren kadınlarla görülür. Aslında, doğru hatırlıyorsam, dergilerde gördüğüm çoğu fotoğrafta onu birlikte çalıştığı kadınlarla birlikte görüyorum — kırmızı halıda poz verirken ya da hatta bir set fotoğrafında bile kolunu onların omuzlarına atmış olarak.

Onlar onu benimle yakaladıklarında, özellikle de yüzümü görmemeleri için beni vücuduyla hızla sakladığında, şüphesiz meraklandılar. Bu fotoğraflar muhtemelen oldukça yüksek bir fiyata satılacaktır.

"İyi misin?" Arka aynaya bakıp radyonun sesini kısmak için uzanıyor.

"E-Evet," diye kekeliyorum, nedense göğsümü tutuyorum.

"Sanırım onlar takip etmeden önce kaçabildim." Hâlâ gergin görünüyor. Elleri direksiyonu sıkıca kavlıyor. "Benim evime gideceğiz."

En azından kapılı bir bölgede olduğu için takip edemeyecekler.

Bu düşünceyle bile endişem azalmıyor. "Arabam..."

Arabam ne olacak?"

Bana bir bakış attı. "Sonra geri dönüp alırız. Henüz geri dönmen gerekmiyor, değil mi?"

Onun uzay gemisi gibi görünen şık gösterge panelinden bana yansıyan saate bakıyorum. "Hayır."

"Başka bir yerde beklemektense benim evimde takılmak daha kolay olur."

"Tamam." Terli avuçlarımı kot şortuma sürterek nemi biraz gidermeye çalışıyorum.

On dakika sonra, evinin garajına giriyor ve diğer tarafta duran kırmızı Ferrari ve beyaz Porsche SUV'nin yanına park ediyor.

Bir yıl önce eski arabamı değiştirmek için bana Porsche almıştı, ama ben inatla reddetmişim.

Spencer'ı takip ederek evin içine giriyorum, o birkaç ışığı açıyor ve Van spor ayakkabılarını çıkarıyor. Kendime gülümsemeden edemiyorum. Gençken hep aynı tür ayakkabılar giyerdi. Bazı şeyler hiç değişmez.

"Kendini evinde hisset," dedi omzunun üzerinden.

Bu benim evim, *bizim* evimiz olması gerektiği ve ben onu reddettiğim için bu ironiyi küçümsememeye çalışıyorum. Bu süreçte onun kalbini ikinci kez kırdım, ve bizimkini de.

Birkaç saniye gözlerimi kapatıp, tehlikeli bir oyun olan "ya eğer"leri hayal ediyorum. Gözlerimi açtığımda, onun mutfığa girdiğini görüyorum. Bir şişe şık görünümlü su çıkarıyor. İki bardağa yarısını döküyor ve buzdolabından iki dilim limon alıp birine ekliyor, tek kelime etmeden bana uzatıyor.

Neden limonu olduğunu merak ediyorum. Limonu hiç sevmezdi.

Elimde bardakla, garip bir şekilde onu takip ederek alçaltılmış oturma odasına giriyorum. Beyaz kanepeye dramatik bir şekilde oturuyor, uzaktan kumandayı alıp televizyonu açıyor.

"Roe'nun bunu lekelemesinden endişelenmiyor musun?" Yumuşak kumaşı ellerimle okşayarak kıvrılıyorum.

Kaşlarını kaldırır. "Yıkanabilir. Bir şey dökülürse, çıkarır ve çamaşır makinesine atarım."

"Yani bunun için kimse yok mu?" Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım.

Kaşları daha da yukarı kalkar. "Hayır." Kelimeyi iki heceye ayırır. "Yanlış anlama, temizlikçim var, ama çamaşırlarımı kendim yıkarım."

"Doğru." Başımı eğip, bardağımdaki buğuyu siliyorum. Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

Kanalları değiştirip bir beyzbol maçında durur. Dengesiz bir nefes verir. "T.J.'yi düşünmeden beyzbol maçı izleyemiyorum. Ne olabileceğini düşünmeden."

Artık aramızda olmayan en iyi arkadaşından bahsedilince boğazıma ağır bir yumru oturur. Her şeye rağmen T.J.'yi uzun zamandır düşünmediğimi itiraf etmekten nefret ediyorum. "Onu özleyiyor musun?"

Koyu mavi gözleri benim ela gözlerimle buluşur. "Her gün, ama özlediğim tek kişi o değil."

Benden bahsettiği belli, ama bu konuya girmiyorum. Şimdi bunun sırası değil.

Suyumu yudumlarken, kalkıp oturma odasında dolaşmaya başladım. Bu evi bir yuva yapan küçük detayları içime çekiyorum. Şömine ve televizyonun yanındaki gömme raflardaki seyahat kitapları gibi. Küçük biblolar alanı dolduruyor, muhtemelen Spencer'ın seyahatlerinde topladığı şeyler. Sörf hakkında bir kitabın yanında, Roe ve onun fotoğrafının olduğu bir resim çerçevesi var. Onu omuzlarında tutuyor, başı geriye eğilmiş, Roe ise ona öpücük vermek için eğilmiş.

Çerçeveyi elime alıp Spencer'a gösteriyorum. "Buna bayıldım."

O, koltuk takımının şezlong kısmına uzanmış bacaklarını çaprazlayarak sırtlıyor. "Ben de öyle. Bir gün elimi tutmaktan bile korkacağı için

Çünkü bir gün elimi tutmaya bile korkacak."

"Hızla büyüyor." Fotoğraı rafa geri koyup Spencer'ın başka bir fotoğrafına gülümsüyorum. Sörf tahtasını tutuyor, yanında da sörf tahtası kuma saplanmış koyu saçlı bir adam duruyor. "Bu kim?"

Başını kaldırıp, ona gösterdiğim fotoğrafa gözlerini kısarak bakar. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "Sörf kahramanım Liam Wade. Aslında birkaç ev ötede yaşıyor. Onunla tanışmak çok güzeldi ve sanırım artık bir nevi arkadaş sayılırız." İdolyle takılmasının büyük bir olay olmadığını ima edercesine omuz silker.

Gülümserim ama biraz titrek bir gülümseme olur. "Harika bir hayat yaşıyorsun."

Benim seeeğim bir şey olmayabilir, ama bu, ifadenin doğruluğunu azaltmaz.

"Kesinlikle beklediğim gibi değil."

Şöminenin diğer tarafındaki raflara doğru ilerliyorum. Mavi ve yeşil renklerle ktce boyanmış seramik bir domuzu alıp, ona göstermek için kaldırıyorum. "Bunu hatırlıyorum."

O, hatırayla hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Monroe  yaşındaydı ve doğum günü için onu çömlekçinin dükkânına götürmüştük."

"Ve tek istediği bu aptal domuzcuktu. Sanırım domuzcuktan daha çok kendi üzerine boya bulaştırdı."

O gülüyor. "Elbisesi lekelenendiğinde çok sinirlenmiştin."

Kafamı sallayarak inliyorum. "Elbisesi lekeleneneğini biliyordum ama ona başka bir şey giydirmeye çalıştığımda sinir krizi geçirdi. Bir ocukla tartışmak, sarhoş bir niversiteli kızla pazarlık yapmaya benzer; anlamsız ve değmez." Domuzu yerine geri koyuyorum.

"Monroe her zaman kendi fikirlerine sahip olmuştur."

"yleymiş. Vay canına, buna inanamıyorum." Spencer ve benim çerçeveli fotoğrafımızı tutarken parmaklarım hafifçe titriyor. Fotoğraf iskelede çekilmiş, arka planda dönme dolabın ışıkları bulanıklaşmış. İskelenin ortasında durmuş, pşyoruz, kollarım onun boynuna dolanmış. Yuvarlak karnım aramızda yer kaplıyor ve elleri karnımın şekline göre duruyor.

"Bana... eskiden olanları hatırlatıyor," diye basitçe bitiriyor.

"nceden mi?" diye soruyorum, cevabını duymak istemediğimden endişelenerek.

Dilini hızlıca dudaklarına sürerek ıslatır. "Hayat çılgınca bir hal almadan ve yetiştirmemiz gereken bir bebeğimiz olmadan önce..." Sözlerini tutmaya çalışır gibi dudağını ısırır. "Kariyerim her şeyi mahvetmeden önce."

"Spencer." Gözlerimi kapatıp kendimi toplamaya çalışıyorum. Gözlerimi açtığımda, onu kanepenin aynı yerinde, beni dikkatle izlerken buluyorum. "Sadece bundan ibaret değildi." Omuzlarım çöküyor. Bu konuyu defalarca konuştuk, ama Spencer bunu unutmayı tercih ediyor. "Sen... sen benim ilk erkek arkadaşımın ve sana çok aşkıttım, ama hamile kaldıktan ve bebeğimiz olduktan sonra korktum. Ben... bu yüzden sana bağlı kalmak istemiyordum. Başka insanlarla çıkmak istedim."

Aniden ayağa kalkar ve nasıl oldu bilmiyorum ama göz açıp kapayıncaya kadar karşımda belirir. Sıcak, yumuşak elleriyle yanaklarımı okşar. "Birincisi, biz ayrıldığımızdan beri tek bir kişiyle çıktın. Hiçbir şeyi gerçekten keşfetmedin ve ben... ben burada, uyanıp önündeki şeyi görmeni bekledim. Her zaman önündeki şeyi."

Dudaklarım titriyor, gözyaşlarından değil, onun dokunuşundan duyduğum heyecandan. Elektrik akımı uzuvlarımı titriyor. İçimde öfke kaynıyor ama onun kollarında olmanın verdiği zevk onu bastırıyor. Öfkem tamamen kendime yönelik, çünkü onun bana dokunmasının verdiği hissi seviyorum. Jameson'ı seviyorum. Ona aşığım. Başka bir erkeğin bana dokunması bu kadar iyi hissettirmemeli, özellikle de benim terk ettiğim bir erkeğin.

"Hissediyor musun, Harlow?" Eğiliyor, ağzı yanağıma birkaç santim uzaklıkta, parmakları cildimin saten kıvrımlarını yavaşça okşuyor. Cevabımı beklemiyor. "O, tek bir dokunuşla sana asla böyle hissettiremez."

Dudakları benimkine zar zor değdiğinde vücudum zevkten titrer. Bu bir öpücük bile değil, hiçbir şey değil, ama hiçbir yerde hissetmemem gereken bir şeyi her yerde hissediyorum.

Bir şekilde, geri alamayacağım aptalca bir şey yapmadan önce, ellerimi omuzlarına dayayıp onu itmek için irade buluyorum. Onu gerçekten öpmek gibi.

Ayaklarım kurşun gibi ağırlaşıyor ama ondan kaçıyorum, doğruca kapıya. Kapıyı açıp dışarı koşuyorum, onun garaj yolundan aşağıya.

"Harlow!" Sesinde acı var. "Dur, lütfen!

Nereye gidiyorsun?"

Dönüp parmağımı ona doğrultuyorum. "Bunu yapamazsın. Biz... biz artık biz değiliz." Sesim o hain kelimeyle, "biz" ile kırılıyor. Ne yaparsam yapayım, her zaman bir "biz" olacak.

Garaj yoluna geri dönerken, içimde öfke birikiyor. O tek bir noktada duruyor; elleri ceplerine sokulmuş. O zarif, heykel gibi çenesi, söylemek istediklerini yansıtıyor ama akıllıca ağzını kapalı tutuyor. "Artık Jameson'la birlikteyim. Bundan nefret ettiğini biliyorum ama bu gerçek."

Omuzları, sözlerimin çarptığı ve geri döndüğü, aşılmaz bir duvar gibi dik duruyor. Sorun şu ki, ne dersem diyeyim, kendime daha çok kızgınım çünkü bana dokunduğunda hissettiğim duyguyu sevmiştim.

Dilini yanağına bastırarak, içini tuttuğu nefesi serbest bırakıyor. "İnan bana, onunla olduğunu asla unutmuyorum."

Bu sözlerde o kadar çok acı var ki, sanki bana yumruk atmış gibi hissediyorum. Aslında, yumruk atması daha az acıardı herhalde.

Bir kez daha derin bir nefes aldı. "Tek yaptığım seninle her şeyi mahvetmek ve nedenini bilmiyorum. Ben... söylediklerimi unutuyorum. Lütfen. Ben sadece... Her zaman hayal ettiğim gibi olmasa da, seni hayatımda istiyorum."

"Spencer..." Ne diyeceğimi bilmiyorum, zihnim onun dokunuşuna ve yakınlığına verdiğim tepki yüzünden kafa karışıklığıyla çalkalanıyor.

"Seni arabana götüreyim. Eve gideceksin. Ve bu konuşmayı hiç olmamış gibi unutacağız."

Başımı sallıyorum. "Tamam."

Kabul etmek, her şeyi gömmek ve yokmuş gibi davranmak daha kolay.

Beni arabama geri götürürken, ara sıra ona doğru bakıyorum, konuşmamızın ağırlığını hala hissediyorum.

BÖLÜM 15

HARLOW

Şaşırtıcı bir şekilde, Monroe ile seks konuşmamız iyi geçti ve beklediğim kadar garip olmadı. Geçen günden sonra Spencer ile aramızda bir rahatsızlık olacağını düşünmüştüm, ama o normal görünüyordu, sanki tamamen unutmuş gibi, ve benim onun dokunuşumun hayaleti gibi benim dokunuşumun hayaleti hissetmemişti.

Artık sadece anılarımda değil, gerçek hayatta da beni takip ediyor.

Jameson kolunu boynuma doladı, beni yanına çekti ve Spencer'la ilgili düşüncelerimden kopardı. Suçluluk duygusu midemi bulandırdı. "Hafta sonunun geri kalanında sadece sen ve ben varız. Ne yapalım?"

"Emin değilim. Aklında bir şey var mı?"

Dudaklarını büzüyor. "İstersen kitapçıya gidip akşam yemeği yiyebiliriz."

Gülmemek için dudaklarımı ısıyorum. "İstediğin yeni bir çizgi roman çıktı mı?"

"Bebeğim." Acı çekiyormuş gibi yapar. "Onlar çizgi roman değil. Grafik romanlar."

O şakacı bir şekilde yanıma çimdikliyor ve ben kıkırdıyorum. "Grafik romanlar, tamam.

Benim hatam."

Kolunu omzumdan indirir, ama onun dokunuşunu özlemeye vakit bile bulamadan elimi tutar ve parmaklarımızı birbirine dolandırır. Sokağı takip ederek bir blok öteye, onun çok sevdiği iki katlı küçük kitapçıya doğru ilerleriz.

"Otuz dakika sonra ön tarafta buluşalım," der ve heyecanla uzaklaşmaya başlar.

Artık pek kitap okumuyorum. İş, okul ve annelik arasında yeterince zamanım yok, ama yine de raflarca kitapla çevrili bu mağazada inanılmaz bir rahatlık buluyorum.

Jae'nin muhtemelen otuz dakikadan fazla süreceğini biliyorum. Mağazada zamanın nasıl geçtiğini fark etmez, ama bu beni hiç rahatsız etmez.

Mağazanın arkasına doğru ilerleyip doğrudan kahve dükkanına gidiyorum ve dolaşırken içmek için buzlu kahve sipariş ediyorum.

Kitaplarla ilgili giysiler ve diğer çeşitli eşyaların bulunduğu bir bölüm var ve ben de kendimi orada buluyorum. Bir kahve fincanını elime alıp eğlenerek başımı sallıyorum.

BÜYÜK KİTAPLARI SEVİYORUM VE YALAN SÖYLEYEMEM.

Jameson'a almak için onu elimde tutuyorum, çünkü onun bundan çok hoşlanacağını biliyorum.

Etrafa bakınırken, ona "Buraya gelmek için kitabımı kapattım" yazan bir tişört de seçiyorum. Monroe için ise, uzun zamandır istediği yeni bir kitap seti alıyorum. Henüz altı yaşında ama şimdiden çok iyi okuyor ve ben de onu bu konuda teşvik etmek istiyorum, bu yüzden ona sık sık yeni kitaplar almaya çalışıyorum. Şanslıyım ki, tüm seri indirimli.

Jameson kasaya geldiğinde, kahvem çoktan bitmiş ve en az on beş dakikadır kasada işlemimi yaptırmış, ön tarafta bulunan büyük koltuklardan birinde oturuyordum.

"Kahretsin," diye küfrediyor, elinde torba sallanıyor. "Ne zamandır bekliyorsun?"

"Çok uzun değil."

Gülümser. "Yalancı."

Çantayı ellerimde sıkıca tutarak sandalyeden kalkıyorum. "Sorun değil."

"Neden bu kadar mükemmelsin?" Beni kendine çekip dudaklarımdan hızlıca öper.

"Ben mükemmel değilim," diye homurdanarak, o kapıyı benim için açık tutarken kapıyı benim için açık tutarken.

"Doğru, kesinlikle değilsin. Sabahları nefesin berbat kokuyor ve kahve içmeden bir canavara dönüşüyorsun."

Hey!" Onu kaldırımda benden uzaklaştırıyorum. O gülerek yan tarafını tutuyor.

"Mükemmel olmadığını söyleyen sensin. Ama merak etme" — elimi tutup beni kendine doğru çeker — "Senin bu özelliklerini seviyorum."

"Oh, gerçekten mi?" Şüpheliyim, çünkü kim kötü nefes kokusunu sever ki ve o haklı — kahvesiz bir cadalozum.

"Evet," diyor emin bir şekilde, "çünkü seni sen yapan şey bu."

"Beni pohpohlamaya mı çalışıyorsun?" diye suçluyorum, elini benim ellerimin arasında sıkıştırarak. Avucunun içi yumuşak, parmak eklemlerindeki tüyler ise sert.

Yaramaz gülümsemesi, yakalandığını bilen yaramaz bir çocuğu hatırlatıyor bana. "İşe yarıyor mu?"

"Belki." Omuzlarımı hafifçe silkiyorum. "Ama gece daha yeni başladı."

Jae kapıyı açarak beni içeriye önce girmeye davet etti. Elini uzatarak ışıkları açtı ve dairesini aydınlattı. Tavan ışıkları çok parlaktı ve her şeyi klinik bir renge büründürüyordu.

Solumda, beyaz dolaplar ve beyaz tezgahlarla donatılmış geniş ve modern bir mutfak var. Onun önünde, şöminenin üzerinde büyük bir düz ekran televizyonun önünde bir koltuk takımı bulunan oturma odası var — gerçi onu hiç açmamıza gerek kalmıyor. Yerden tavana kadar uzanan büyük pencerelerden manzara pek iyi değil, ama gün ışığında bakarsanız binaların arasından okyanusun en ufak bir izi görünüyor.

Jameson kapıyı kapatıp alarmı çalıştırıyor. Onu mutfağa kadar takip ediyorum. Mutfak adasına paket servisi kutusu koyup çekmecedan iki çatal çıkarıyor. Biri bana uzatırken, dudakları bir tarafta hafifçe kıvrılıyor.

"Tatlı mı?"

Dudaklarımı ısırarak çatalı ondan alırım. "Arabada bu gece tatlı benim dedin sanıyordum?"

"Oh, öylesin." Gözlüklerini burnuna kaydırıyor ve bu hareketi nasıl bu kadar anlamlı hale getirdiğini bilmiyorum, ama yapıyor. "Ama bunu gerçekten kaçıracak mısın?"

Kapağı açarak, eve götürmek için sipariş ettiği Oreo cheesecake'i ortaya çıkardı. Dudaklarımı yalayarak, "Hayır, Oreo'yu

hiçbir şeyi kaçıramam."

Bu, hayatımdaki en büyük zayıflığım.

Çatalı cheesecake'e batırıp, bir lokmayı dudaklarıma götürüyorum. Tadı dilime değdiği anda içimden çıkan inilti, istemeden de olsa, sanki saf seks gibi geliyor.

Göz kapakları kapanıyor, bir lokma daha almadan önce dilimi çatalın etrafında dolaştırıp temizlemesini izliyorum.

"Bu çok lezzetli." Gözlerimi kapatıp tadı tadını çıkarıyorum.

"Öyle." Sesi normalden daha derin ve daha kaba çıkıyor. Gözlerimi açtığımda, onun bir ısırık bile almadığını, bunun yerine benim tatlıyı yememi izlediğini görüyorum.

Bir ısırık daha alıyorum. "Al, sen de ye."

Çatalı ona uzattım ve o da dudaklarını çatalın etrafına doladı. "Güzel. Ama sen daha lezzetlisin."

Elimden çatalı alır, ağzım açık kalmış ifademi görünce sırtarak çatalı lavaboya atar. Kutunun kapağını kapatır, buzdolabına koyar, sonra geri dönüp beni kaldırır, bacaklarım beline dolanır.

Dudaklarımı ısırıp, pantolonuna baskı yapan ereksiyona kalçalarımı sürtüyorum.

"Henüz bitirmedim," diye zayıf bir şekilde itiraz ediyorum.

O, bir eliyle beni destekleyerek yatak odasının kapısını açmak için uzanır. "Artık bitti." Çenemi ısırır, daha fazlasının geleceğini vaat eden şakacı bir ısırık.

Beni yatağının yanına oturtur, parmakları elbisenin önündeki düğmeleri kolayca açar. Son düğmeye geldiğinde, elbisenin omuzlarımdan düşmesine izin veririm ve elbise ayak bileklerime kadar iner.

"Siktir." Bu kelime boğazından çıkan bir nefes gibidir. "Tanrım, çok güzelsin." "Çok fazla giyinmişsin." Tişörtünü çekiştiriyorum, pamuklu kumaş parmaklarımin arasında yumuşacık.

parmaklarımin arasında. Bu, en sevdiği tişörtlerinden biri, çok fazla yıkamadan sonra siyah rengi daha çok kömür grisine dönmüş.

O gülümser ve başparmaklarını yakasının arkasına geçirip, yakayı başının üzerinden çeker. Ellerimi onun pürüzsüz karnında gezdiririm, parmaklarımı göbek deliğinden başlayarak saçlarına doğru nazikçe kaydırırım, ama pantolonu hala rahatsız edici bir şekilde üzerinde olduğu için sonuna kadar ulaşmam.

O, ellerimi tutup yanlarıma geri koyar.

Parmaklarıyla çenemin altını hafifçe bastırarak başımı yukarı kaldırır ve "Şu anda benimim ve istediğim her şeyi yapabilirim. Bu da ellerini kendine saklaman gerektiği anlamına geliyor" der.

Onun sesindeki emirle amım arzuyla kasılır.

"Ama bana söyleneni yapmakta çok zorlanıyorum," diye meydan okurum.

O sıcak bir şekilde gülümser ve dudaklarını yanağıma sürter. Dişleriyle kulak mememi çekerken, "Sorun değil. Seni cezalandırmak da eğlenceli," diye homurdanır.

Kalçamı avuçlayarak beni kendine doğru çekiyor, böylece vücudum onun uyluğuna hizalanıyor.

Dudaklarıma dalıyor. Parmakları saçlarımda dolanırken ve beni sıkıca tutarken öpücük lezzetli bir şekilde sıcak.

Vücudum anında tepki verir, ona erir. Parmaklarım onu tutmak için kaşınır, ama ona karşı gelmek istemem.

Henüz.

Parmakları öpüşmeyi hiç kesmeden omurgamdan yukarı doğru kayar, sütyenimin kopçasını bulur ve ustaca açar. Giysiyi kollarımdan aşağı doğru çeker ve sert ahşap zemine düşürür.

"Kıpırdama." Dizlerinin üzerine çöküyor, parmaklarını belimdeki lastiğe geçiriyor. Yavaşça, çok yavaşça iç çamaşırimi aşağıya doğru kaydırıyor. Sol kalça kemiğime, sonra da sağ kalça kemiğime birer öpücük konduruyor. Başını geriye eğip bana bakıyor. "Senin benim olman nasıl oldu da bu kadar şanslı oldum?"

Cevabımı beklemeden bacaklarımı açar ve ağzını benim en hassas noktamın üzerine kapatır.

Başım geriye düşer, dudaklarımdan bir nefes kaçar.

Uzun zaman önce benim nelerden hoşlandığımı ve bunu kendi lehine nasıl kullanacağını öğrenmiş olan usta bir beceriyle ağzını hareket ettirir.

Parmaklarım yumruk haline gelir, tırnaklarım avuç içlerime batar, saçlarını çekmemek için kendimi zor tutarım. Orada hilal şeklinde izler kalacağını biliyorum.

O klitorisimi emdiğinde boğazımdan bir inilti yükselir. "Lütfen, sana dokunmama izin ver."

Yalvarıyor olmamdan nefret ediyorum, ama ona dokunamamak benim için tam bir işkence olduğunu biliyor. Piç kurusu.

Ağız benim merkezimden ayrılır ve ben protesto etmek için inlerim. "Hayır."

Tek kelime, keskin ve kararlı, sonra tekrar benim merkezimi yalıyor. Uyluklarım, onun sıkı tutuşuna rağmen titriyor. Vücudumu onun üzerine eğiyorum, saçlarım öne düşerek çıplak sırtını okşuyor, ama ellerim sıkıca yanımda kalıyor.

"Siktir, tadı çok güzel." Sesi içimde yankılanıyor, nefesinin amıma değmesi vücudumda küçük titreşimler yaratıyor.

Bana cevap verme şansı vermiyor ve orgazm vücudumu titretene kadar durmuyor. Yerden kalkarken beni sabit tutmak için belimi elleriyle tutuyor. Düşmeyeceğimi anladığında yanaklarımı elleriyle tutup ağzını ağzıma yaklaştırıyor. Beni öperken dudaklarında kendimin tadını alıyorum. Ereksiyonu karnıma baskı yapıyor ve elim, hala kot pantolonunun ve boxer şortunun içinde sıkışmış olan şekli okşarken kendimi tutamıyorum.

Dudaklarıma gülümser ve bir adım geri çekilir. Başını bana doğru eğerek meydan okurcasına homurdanır, "Bunu yapmamalıydın." Gülümsememek için dudaklarımı sıkıştırırım, ama o yine de anlar. Her zaman anlar. Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavrar, bir anlığına bana bakar. "Sen belasın."

Dudaklarını boynuma nazıkçe öper. Daha önce tatlıca dokunduğu aynı yeri ısırdığında dudaklarımdan bir çığlık kopar. Yarın iz kalacağı kesin.

"Arkanı dön."

Söyleneni yapıyorum, beni sertçe yatağa ittiğinde boğazımdan bir başka inilti kopuyor. Göğüs uçlarım hassas ve kumaşın onlara değmesi dudaklarımı ısırmama neden oluyor.

O eğilip dudaklarını kulağıma değdirdiğinde vücut ısısı beni sarıyor. Kot pantolonu uyluklarımdan arkasına geçiyor ve ben titrememeye çalışıyorum. "Kötü kızlar cezalandırılır."

O benim kollarımı tutup arkama doğru çekerken ben nefesimi tutuyorum. Hızlıca hareket ederek, ellerimi kullanamayacağım ve neredeyse hiç hareket edemeyeceğim şekilde kollarımı bir ip ile bağlıyor. Buraya gelmeden önce ipi hazırlamış olmalı.

buraya gelmeden önce ipi hazırlamış olmalı. Bana söyleneni asla yapmayacağımı biliyor.

Tamamen bağlandığımda, eli keskin bir acı ile kıcıma iner. Sırtım kavislenir ve dudaklarımı ısırarak inlememi bastırıram.

Ellerimdeki ipin uzunluğu kadar beni yukarı çeker ve yüzümü ona dönmem için çevirir.

"Dizlerinin üzerine çök." Beni yere indirmeye yardım eder. Gözlerindeki yoğun ısıya kıyasla dokunuşu naziktir. "Gözlerini bana dik." Kemerine uzanır, kolayca çözer, ardından kot pantolonunun düğmesini açar. Pantolonunu ve boxerını, penisini serbest bırakacak kadar aşağı çeker. "Em onu."

Ben dilimle dudaklarımı ıslatırken o gözlerimin içine bakıyor. Öne eğilip ucunu ve orada bulunan az miktardaki ön sıvıyı yalıyorum.

Elleri saçlarıma daldığında, başımı sertçe geriye doğru çekince nefesim kesildi. "Em dedim. Yala demedim."

Ona kötücül bir gülümseme atıyorum. "Oraya geliyordum."

Sol göğsümü sıkıyor, meme ucumu çimdikliyor. Zevk ve acı arasında dişlerimin arasından tıslıyorum.

"Bunu iki kez söylememe gerek kalmasın." Homurdanarak dudaklarımı onun penisine doladım, emdiğim sırada gözlerimiz birbirine kilitlendi. Ağzımda zevkle şişti. Onu daha sert ve boğazımın derinliklerine doğru emdim, onu çıldırtmak için elimden geleni yaptım. Ellerimi kullanamamak kolay değildi, ama bu ilk seferim değildi ve Jameson'a tamamen güveniyordum, bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum. "Siktir." Başını geriye atıyor ve göz teması kopuyor.

Kendini toparlayınca, saçımı yumruğuyla at kuyruğu şeklinde tutar ve başımı yönlendirir, ağzımı daha hızlı ve daha sert sikmeye başlar. Ağzımda salya birikir, onun sikini kaplar.

"Siktir. Lanet olsun. Bebeğim." Kafamı geriye doğru çeker, ağzımdan salya sarkar.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni yerden kaldırıp döndürüyor, böylece göğsüm yine yatağa yaslanıyor. Parmakları amımı bulduğunda inliyorum.

"Islak olacağını biliyordum," diye düşük sesle homurdanıyor ve sert bir hamle ile içime giriyor.

Vücudum yatakta kayarken, onun vücudunun gücüyle öne doğru kayarken nefesim kesiliyor.

Az önce içimde olan parmaklarını arkaya uzatır ve ağzıma bastırır. "Temizle onları."

Ağzımı parmaklarına doladım, üzerlerinde kendimin tadını aldım.

Parmaklarını çekip, iki eliyle kalçalarımı kavrar ve arkamdan içime girer.

"Siktir, bebeğim. Çok iyi hissettiriyorsun." Sesi zevkten boğuklaşır ve ben onun etrafında kasılır, dişlerinin arasından bir tıslama çıkar.

Parmakları ellerimdeki ipi kavrar ve bana girerken beni yukarı doğru çeker.

Diğer eliyle başımı geriye doğru eğip beni derin bir şekilde öper. "Seni seviyorum." Daha önce ısırdığı yerin üstüne tekrar boğazımı ısırır.

"Ben de seni seviyorum." Her kelime, inlemelerimin arasında konuşmaya çalışırken boğuk bir nefes gibi çıkıyor. Bir başka orgazm yaklaşıyor ve kendimi dik tutmak gittikçe zorlaşıyor.

"Henüz değil." O benim vücudumdan çekilir ve ben protesto etmek için mırıldanırım.

Benden uzaklaşıyor ve beni bağlayan ipi kesmek için kullandığı bıçağın parıltısını görüyorum. Beni döndürüp yüz yüze gelmemizi sağlıyor ve vücut ağırlığımı hiç çaba harcamadan kaldırıyor. Hassas amım onun sikine kayarken küçük bir çığlık atıyorum. Bacaklarım onun beline dolanıyor ve o bana tekrar tekrar giriyor.

"Artık bana dokunabilirsin," diye dudaklarıma fısıldadı.

Kollarımı boynuna doluyorum ve onu öpüyorum, dillerimiz birbirine dolanıyor.

Sırtım yatağa değene kadar beni indirir, ayakta kalır ve sabit bir hızda penisini içime sokup çıkarır. Parmaklarımı terle ıslanmış göğsünde gezdiririm ve o bu dokunuştan titrer.

Kalçalarımı tutarak bana doğru sallanıyor, zevk arttıkça sırtım kavisleniyor.

Orgazm olmaya çok yaklaştım ve o da bunu hissetmiş olmalı ki, birleşmiş bedenlerimizin arasına elini uzatıp klitorisimi okşayarak beni doruğa ulaştıracak baskıyı uyguluyor. Birkaç saniye sonra o da bana katılıyor, derin inlemeleri kulağımın yanında yankılanıyor ve benim zevkimi daha da artırıyor.

Orada öylece yatıyoruz, nefesimizi toparlamaya çalışıyoruz.

O hafifçe kalkınca, ellerimle yanaklarını tutuyorum, hafif sakalları avuç içlerimi kaşındırıyor. Burnunu burnuma sürtüyor, boğazında bir uğultu duyuluyor.

"Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Gölerek beni öper. "Ne istersen, bebeğim. Bütün gece vaktimiz var."

BÖLÜM 16

HARLOW

Tiz bir ses, derin uykumu bozar.

"Ugh," diye inleyerek, kolumu yüzüme atıyorum. "Durdur şunu."

Jameson'ın beni dinleyip dinlemediğini ya da belki de Tanrı'nın kendisi benim yakarışımı duyup duymadığını bilmiyorum ama ses kesiliyor.

Yana dönerek, yorganı çeneme kadar çekiyorum. Tekrar uykuya dalma fırsatım olmadan, zil sesi tekrar başlıyor.

"O da ne?" Jae'nin omzuna dokunuyorum. "Kapat şunu." Uykulu bir şekilde esniyor. "Senin telefonun."

Ses tekrar kesildi, sonra yeniden başladı.

Sonunda, gerçeklik uykudan sersemlemiş beynime sızar ve ben dik otururum, battaniye belime kadar iner. "Aman Tanrım."

Telefonumun bu şekilde çalmaya devam etmesi için bir sorun olmalı. Kimse beni arka arkaya bu şekilde aramaz. Korkuyla ağzım açılır.

Monroe.

Yataktan yuvarlanarak kalkıyorum ve komodinin üzerindeki saate bakıyorum, saat sabah on birden sonra.

Jae'nin gömleklerinden birini alıp çıplak vücuduma geçiriyorum — aptalca, biliyorum, ama nedense tamamen çıplak halde telefona cevap verme fikrini kabul edemiyorum.

Telefonumu bulup, tekrar kesilmeden hemen önce cevap veriyorum. "Alo?"

Arayanın kim olduğunu görmek için arayan kimliğini bile kontrol etmediğimi fark ettim, ama Spencer konuşmaya başladığında maalesef hiç şaşırmadım. "Tanrıya şükür, neden telefonuna cevap vermedin?"

"Ben..."

"Önemli değil," diye açıklamamı kesiyor. "Hastaneye gitmen gerekiyor."

"Hastane mi?" Sanki tüm kanım vücudumdan çekilmiş gibi hissediyorum. "Ne oldu? Ne oldu?" 0,2 saniye içinde cevap vermediğinde telefona bağıryorum, "Söyle bana, lanet olsun!"

Çılgınca, burada sakladığım kıyafetleri çekmecelerde arıyorum. Pamuklu bir şort çıkarıp, külot giymeden üzerine çekiyorum.

"Ben de oradaydım..."

"Spencer," diye bağıryorum, panik beni ele geçiriyor, "o iyi mi? Ne diyorsun sen, tabii ki iyi değil, sen hastanedesin." Alnıma vuruyorum ve kıyafet aramaya geri dönüyorum. Sütyen, tişört ve... ayakkabı lazım. Ayakkabılar önemli.

Şu anda Jameson yatakta oturuyor ve benim kadar korkmuş görünüyor.

"Ona kaykay yapmayı öğretiyordum ve düştü... Yemin ederim ki küçük bir düşüş, Harlow, ama koluna yanlış bir şekilde düştü ve..."

"Ve ne oldu?" diye bağırarak üzerim. "Ne oldu?"

"Kırılmış. Alçıya alınması gerekecek." Nefesim kesildi. "Ne kadar kötü?"

"Ameliyat gerekmiyor."

"Lanet olsun, Spencer. Nasıl böyle bir şey olmasına izin verdin? Daha sorumlu davranmalısın!" Onu azarladığım için daha sonra kendimi kötü hissedeceğimi biliyorum, ama şu anda çok öfkeliyim ve korkuyorum. "Ağladı mı?"

Hiç mizah içermeyen bir kahkaha attı. "Hayır, hiç ağlamadı, ama bir terslik olduğunu fark ettim ve onu buraya getirdim. O çok dayanıklı bir kız."

"Hangi hastanedesin? Mümkün olduğunca çabuk gelirim."

Bana yeri söyledi ve ben de telefonu kapatıp sütyenimi giyip kendi gömleklerimden birini giydim. Birkaç hafta önce burada bıraktığım eski bir çift spor ayakkabıyı ayağıma giydim ve Jameson'ın anahtarları elinde, gitmeye hazır bir şekilde durduğunu gördüm.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Kapıya doğru başını sallar. "Gidelim."

Acil servisin resepsiyon masasına koşarak, Jameson da peşimden, parlak taş tezgahı ellerimle kavrar ve orada çalışan bayana zoraki bir gülümseme atarım.

"Merhaba, kızım burada. Monroe Shaw."

Kadın bilgisayar ekranında bir şey tarar ve başını sallar. "İşte geçiş kartınız." Bana gömleğime yapıştırmam için bir etiket uzatır.

"Ona da lazım." Jameson'ı işaret ediyorum.

Kadın zoraki bir gülümsemeyle, "Üzgünüm, bir hastaya aynı anda sadece iki kişi girebilir," der. Neredeyse burnumun dibinde duran tabelayı gösterir.

İnleyerek, tartışmak için ağzımı açtım ama Jameson kolumu tuttu. "Sorun yok. Git."

"Altı numaralı oda," diyor, sonra ne olacağını bildiği halde.

Jameson'ı lobide bırakıp cam odaların bulunduğu koridordan koşarak geçtim ve 6 numaralı odanın önünde durdum.

"Baba, çok güzel. Pembe. Üzerine çıkartma yapıştırabilir miyim? İmza atar mısın? Annem de imzalasın mı? Arkadaşlarım ne olacak?"

Kafamı sallayarak, kapıyı tamamen açıp perdenin etrafından dolaştım. Monroe, sol koluna pembe bir alçı sarılmış halde yatağın ucunda oturuyordu.

"Anne! Geldin!" Yataktan atlayıp bacaklarıma sarılmak için koşuyor. "Bak ne kadar havalı!" Alçısını bir kupa gibi havaya kaldırıyor.

"İyi misin?" Eğilip, küçük vücudunu kollarımla sardım ve ona sıkıca sarıldım. Hindistan cevizi ve tuzlu su kokuyordu. Tanıdık kokusu bana biraz rahatlık verdi, ama onun tam olarak iyileşmediği gerçeğini değiştirmede. Küçük kızımın kemiği kırılmıştı.

"Ben iyiyim anne." Gözlerini devirip benden uzaklaşır. "Ben ağlamadım bile, ama babam ağladı." Spencer'a gülümseyerek kıkırdar.

"Beni ispiyonlama." Yarım ağız gülümser ve kızın sarı saçlarını okşar.

"Gitmeye hazır mısın?" Yeni alçıya alınmış koluna bakıyorum.

"Taburcu belgelerini bekliyoruz." Spencer ayağa kalkar ve gözlerini boynuma diker.

Ona neye baktığını sormak için ağzımı açtım, ama bir şey söyleyemeden farkına vardım. Kızarak, Jameson'ın ısırdığı yerin izini gizlemek için gömleğimi çektim.

"Neden telefonuma cevap vermedin?" Bu bir soru, ama bana bakışından, cevabı zaten bildiğini anlıyorum.

"Uyuyordum. Uzun bir geceydi."

"Hmm." Çenesi sıkılır ve yüzünde acı dolu bir ifade belirir. "Harika." Gözlerini kaçırır, göğsü bir iç çekişle genişler.

Spencer ilk kez arayıp olanları anlattığında, kızımızın bu şekilde incinmesine izin verdiği için ona kızmıştım, ama şimdi daha çok kabullenmiş hissediyorum, çünkü bunun benim gözetimimde de kolaylıkla olabileceğini biliyorum.

Sandalyeyi çekip oturduğumda, Monroe yatağa geri atladı.

"Hemşireler sürekli babamla fotoğraf çekilmek istiyorlar." Kıkırdayarak, mavi gözlerini ikimiz arasında gezdiriyor.

"Profesyonelce," diye söyleniyorum, gözlerimi devirme isteğini bastırarak.

Spencer kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanır. "Onlara hayır dedim," diye mırıldanır. "Ve ona dikkat etmelerini söyledim." Parmaklarını Monroe'ya doğru sallayarak, "Çünkü bu yüzden buradayız," der.

"Bence bu komik." Roe hafifçe omuz silkiyor.

Spencer'ın gözleri yine boynuma kayar, çenesi sinirden titrer, ama hiçbir şey söylemez çünkü söyleyemez. Bu onu ilgilendirmez ve o da bunu bilir.

"İnsanlar beni tanıdığında elimde değil." İster istemesin, sesi savunmacı geliyor.

Burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum. Monroe yaralanmış ve hastanede yatarken onunla tartışmak istediğim son şey bu.

"Elinde değil, biliyorum, ama bu, özellikle kızımız yaralandığında, bunun tamamen profesyonelce olmadığı gerçeğini değiştirmez. Bu benim korkularımdan biriydi, biliyorsun."

Yüzünde acı dolu bir ifade belirir; anlayamadığım ve çözemediğim bir ifade.

"Gerçekten o kadar da acımıyor anne. Ve bu çok havalı." Alçılı kolunu kaldırır. "İnsanların üzerine imza atıp süslemelerini sabırsızlıkla bekliyorum."

Ona gülümserim. "Biliyorum, sabırsızlanıyorsun." O benim dokunmamdan kaçmaya çalışsa da, bir tutam saçını kulağının arkasına koyarım. Daha altı yaşında ve şimdiden benden kaçmaya çalışıyor.

Eminim yarın okuldan eve geldiğinde alçısı okul arkadaşlarının imzalarıyla dolmuş olacak.

Babası ile beni sırayla bakarak, "Artık gidebilir miyiz? Buradan sıkıldım."

İkimiz de gülümseriz ve birbirimize gülümseriz. "Hala doktoru bekliyoruz, prenses."

Büyük mavi gözlerini bana çevirir. "Kiminle gideceğim? Seninle mi, babamla mı?"

Spencer'dan küçük bir acı sesi duyuyorum ve ona tuhaf bir bakış atıyorum. "Benim için fark etmez, ama bugün seninle birlikte olacak olan baban."

"Kiminle gitmek istersin?" diye sorar Spencer.

O, çıkıntılı dizlerine bakıyor, parmakları yanındaki battaniyenin üzerinde kayıyor. Kararsızlık yüzüne yazılmış ve ben sanki karnıma tekme yemiş gibi hissediyorum.

Spencer ve benim iyi bir ilişkimiz olabilir, ama bu, onun ebeveynleri olduğumuz ve birlikte olmadığımız gerçeğini değiştirmez, bu da onu bizim aramızda seçim yapmaya zorlar.

Onun adına konuşarak, "Neden gününü babanla bitirmiyorsun, akşam planladığımız gibi görüşürüz?" diyorum.

Yüzünde ve omuzlarının eğiminde rahatlama belirgin. "Tamam. Baba, eve giderken dondurma alabilir miyiz?"

O gülerek kızımın saçlarını okşadı. "Ne istersen, prenses."

Gözleri bana kayar ve birbirimize bakarız, kızımız için acı ve pişmanlıkla dolu bir bakış, çünkü hayatı boyunca bizim aramızda seçim yapmak zorunda kalacak ve bu ikimizin de onun için istediği bir şey değil, ama birlikte olmadığınızda bu kaçınılmazdır.

Kızımın odasının kapısı açılır ve bir saniye sonra perde kayarak hemşire görünür. "Taburcu belgeleri burada. Burayı imzalamanız gerekiyor, sonra gidebilirsiniz."

Kızım gözlerini ona dikip, kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırır. Hasta olan kızımın yanında durduğumdan tamamen habersizdir, en azından bir bakış atması gerekirdi. Fazla yargılayıcı olmamaya çalışıyorum, çünkü belki de en sevdiğim ünlüyü görsem ben de hayranlık duyardım, ama Spencer benim için sadece... Spencer.

Kağıdı imzaladı ve clipboard'u ona geri verdi.
geri verir.

"Şey." Yanakları kızarır. "Bazı hemşireler ve ben Sizinle bir grup fotoğrafı çekilebilir miyiz acaba?"

Daha sonra pişman olacağım küstah bir cevap vermekten kendimi alıkoymak için dilimi ısırıyorum.

Spencer cevap vermeden önce gözleri bana kayıyor, yüzündeki çizgilerde acı açıkça okunuyor çünkü benim bunu ne kadar onaylamadığımı biliyor, ama o iyi bir adam ve ikimiz de onun şimdi hayır demeyeceğini biliyoruz. Ağzını açıp "Tabii, sorun değil" derken gözleri benden anlayış göstermemi istiyor.

Yüzümdeki öfkeyi görmesini istemediğim için başka yere bakıyorum, ama onun bunu fark ettiğini biliyorum. Hayatta seçtiği yol yüzünden, kızımızı hastaneye götürürken bile birinin onu tanıyıp ondan bir şey istemesi beni çok kızdırıyor.

Duygularımı bastırarak Monroe'ya dönüyorum. Bacakları yatak kenarından sarkarken ileri geri sallanıyor. Küçük kolunu saran parlak pembe alçı, parlaklığıyla neredeyse gözlerimi kamaştırıyor ve onu her şeyden korumak konusunda ebeveyn olarak başarısız olduğumuzu açıkça hatırlatıyor.

Kendimizden bile.

"Ben gidiyorum." Umarım sesimdeki titremeyi ve nedenini bilmediğim, ya da en azından var olmadığını düşünmeyi tercih ettiğim nedenlerden dolayı kendimi zorlukla tuttuğumu duymaz. "Akşam görüşürüz."

"Tamam." Bana gülümsüyor, masum zihni benim kafamda kopan düşünce fırtınasından tamamen habersiz. Kollarını bana sarılmak için açıyor ve ben de seve seve ona sarılmak için kollarımı açıyorum.

Onu sıkıca sarıp başının üstüne bir öpücük konduruyorum ve sonra

.

"Görüşürüz anne."

Kapıda durup ona bakıyorum, ne kadar da büyüdüğüne hayret ediyorum. "Seni seviyorum."

"Bana duygusal davranma. İğrençsin."

"Monroe."

Kıkırdayarak gözlerini şakacı bir şekilde devirir. "Ben de seni seviyorum."

Salonda, Spencer'ı onunla fotoğraf çekilmek isteyen hemşireler ve diğer sağlık personelinin arasında görmek imkansız. Yine de, koridordan geçip bekleme salonuna geri dönerken, rozetimi teslim ederken onun gözlerinin beni takip ettiğini hissettiğime yemin edebilirim.

Jameson, oturduğu koltuktan hemen kalkar ve koyu renk saçlarını gözlerinden geriye doğru iter. "O nasıl? İyi mi? Onun için arabayı getirmem gerekiyor mu?"

Kafamı sallıyorum. "Bu geceye kadar babasıyla kalacak, ama durumu iyi. O bunu havalı buluyor. Eminim sana alçısını imzalattı, ona bir şeyler çizdirtecektir."

Jameson artık sık sık resim yapmıyor, ama çok iyi, gerçekten çok iyi. Bir keresinde dolabının arkasında lise yıllarına ait portföyünü bulmuştum. Neden sanatla uğraşmadığını sordum, ama bunun sadece bir hobi olduğunu, sayıları ve bilgisayarları daha çok sevdiğini söyledi. Tuhaf adam. Ama *benim* tuhaf adamım.

"Gitmeye hazır mısın?" Cevabımı beklerken kaşlarını kaldırdı.

Kızımın yaralandığı ve onu geride bırakmak zorunda olduğum için midem ağırlaşıyor, ama Spencer'ın yanında güvende olduğunu biliyorum.

Jameson çıkışa doğru yürürken kolunu omzuma doladı. "Dondurma ister misin?"

Beni çok iyi tanıdığı için gülüyorum. "Tabii ki, kahve de."

Bana gülümser. "Senin kahveni asla unutmam."

BÖLÜM 17

SPENCER

SEKİZ YIL ÖNCE

"Ceketini çekmeyi bırak," diye annem beni azarlayarak dizime hafifçe vurur.
"Solucan gibi kıvrılıyorsun."

Elimde değil. Sahip olduğum tek takım elbise bir beden, belki de iki beden küçük. Yeni bir tane almalıydım, ama bunun uyacağını düşündüm ve uymadığını fark ettiğimde yeni bir tane almak için yeterli zaman kalmamıştı.

Çok uzak olmayan bir yerde tabut duruyor. Tabutu kapalı tuttukları için minnettarım. En iyi arkadaşımı o halde görmekle başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Soluk ve cansız. Düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Ailesi benden konuşma yapmamı istedi ve ben aptalca evet dedim, ama şimdi oraya çıkıp T.J.'den geçmiş zamanda nasıl bahsedeceğimi bilemiyorum. O burada olmalıydı. Hayatta olmalı ve gülüyor olmalıydı. Şu anda kaykay parkında olmalıydık. Kilisede ölüm hakkında konuşuyor olmamalıydık.

T.J. kiliseye bile gitmezdi, bu yüzden neden burada olduğumuzu bile bilmiyorum. Onun şimdi burada olması, onun kim olduğu ile o kadar çelişki içinde ki, çok garip geliyor.

Öyleydi.

Bu kelimeden nefret ediyorum. En iyi arkadaşım için bu kelimeyi kullanmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Hayattaydı ve şimdi yok.

Organları bağışlandı, bu yüzden en azından bir parçası hala hayatta. Ama bu yeterince teselli edici gelmiyor.

Neredeyse tüm hayatım boyunca T.J. ile arkadaştık.

Ne demek birlikte üniversiteye gitmeyeceğiz? Hep böyle planlamıştık ve şimdi ben

tek başıma mı gideceğim? Bu doğru gelmiyor.

"Ve şimdi, T.J.'in en iyi arkadaşı Spencer Shaw birkaç söz söyleyecek."

Gözlerimi kocaman açarak etrafa bakındım. Şimdi mi? Zaten bu noktaya geldik.

Ayağa kalkıyorum ve pantolonumun dikişlerinin patlayacağını hissediyorum. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum ve bunun suçlusu takım elbisenin olmadığını biliyorum. Ceketimin iç cebinden defterimi çıkarıyorum. Sessiz kilisede merdivenleri çıkarken defterim yüksek sesle hışırdıyor. Tabuta bakıyorum ve alt dudağım titriyor.

Kendine hakim ol.

Bunu atlatmalıyım. T.J. için.

Podyuma ulaştım ve kağıtlarımı masaya koydum, elimi gezdirerek buruşuk kağıtları düzelttim.

"Merhaba." Boğazımı temizledim ve sesim boşlukta yankılandığında içim cız etti. "Beni tanımayanlar için... ben Spencer. T.J.'in en iyi arkadaşıyım." Toplanan insanlara bakarak gerginliğimi bastırmaya çalıştım. Annesi babasının omzunda ağlıyordu ve ağabeyi Jasper kusacak gibi görünüyordu. "Şu anda burada olduğuma inanamıyorum. Bunun... bunun olduğuna." Bunun çok güzel bir konuşma olmadığını biliyorum ve yazdığım konuşmaya bile bakmadım, ama bu benim, benim gerçek ve samimi duygularım.

"T.J., hatırlayabildiğim kadarıyla neredeyse en iyi arkadaşımdı. Onsuz bir dünya hayal bile edemezdik. Bu... şey, gerçek gibi gelmiyor." Gülmeden gülümsüyorum. "Biz... şey... birlikte üniversiteye gidecektik, birbirimizin düşünlerine katılacaktık, bir gün çocuklarımız olduğunda o T.J. amca olacaktı ve şimdi... çocuklarımız olduğunda, benimle birlikte büyüyen, beni bugünkü halime dönüştüren adamı asla tanımayacaklar." Duygularımı bastırmak için bir ara vermek zorunda kaldım. Önümde Jasper duygularını zorlukla kontrol ediyordu. "T.J., herkesi her zaman hoş karşılayan ve destekleyen biriydi, bunun için gurur duymalısınız." Sözlerimi onun ailesine yöneltiyorum. "Ve kardeşi her zaman kendisi ve hatta benim için bir rol model olmuştur."

Jasper yüzünü kapattı ve ben de başka yere bakmak zorunda kaldım. Orada, arkada, Harlow'u gördüm. Onu görünce şok oldum.

Onun burada olmasını beklemiyordum.

"T.J.'nin hayatımda asla dolduramayacağım bir boşluk bırakacağı kesin ve bu sorun değil. Onu asla unutmak istemiyorum. O her zaman benim bir parçam olacak ve ben..."

Kahretsin, boğazım düğümleniyor.

"Umarım nerede olursa olsun, onu sevdiğimi bilir. Onu çok sevenlerin olduğunu bilir."

Geri adım atıp, elimde tuttuğum konuşmayı buruşturarak cenaze töreni sona ererken koltuğuma geri dönüyorum.

Tabutunu dışarı çıkarıp cenaze arabasına yükleme zamanı geldiğinde, gerçekten kusacakmışım gibi hissediyorum. Bunu yapmak istemiyordum, ama annesi istediğinde hayır diyemedim. Yanımda Jasper sessizce ağlıyor.

Kapının kapanması çok kesin bir son gibi geliyor.

Yapamıyorum.

Yapamıyorum.

Yapamıyorum lan.

Sprint yaparak koşmaya başlıyorum, arkamda nefes nefese kalanlar ve nereye gittiğimi soranlar kalıyor. Annem bana bağılıyor ama ben koşmaya devam ediyorum. Sokağı geçip tüm bloğu geçiyorum ve sahile ulaşana kadar koşmaya devam ediyorum. Dört ayak üstüne kumlara yığılıyorum, nefes alamadığım için vücudum inip kalkıyor.

Boğuluyorum. Yakamı yırtıyorum, bir düğmeyi, sonra bir sonrakini ve daha fazlasını açıyorum, ta ki ceketimi ve gömleğimi yırtıp kravatımı da onlarla birlikte koparana kadar.

Yakınlarda birkaç kişi bana dehşetle bakıyor, muhtemelen turistler, ama umurumda değil.

O gitti.

Geri dönmeyecek.

İçimden bir ses çıkıyor — ölmek üzere olan bir hayvanın çıkardığına benzer bir ses.

Harlow yanıma oturmadan önce, ne kadar süre orada kaldığımı bilmiyorum, sanki tutunabiliyormuşum gibi kumları avuçlarımla sıkıca tutuyorum, sanki parmaklarımdan arasından süzülüp gitmiyormuş gibi.

Elini nazikçe sırtıma koyar ve tek kelime etmez. Sadece *orada* durur.

Birkaç dakika sürer, ama nefesimi kontrol etmeyi başarır ve sonra popomun üzerine otururum. Eli kayar ve yanımdaki kuma yerleşir.

hızla ona uzanıp parmaklarımızı birbirine doladım. Onun dokunuşu beni sakinleştirdi ve gerçek dünyaya geri döndürdü.

Hâlâ hiçbir şey söylemiyor, ki bunu takdir ediyorum.

Konuşmaya başlamadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

Omuzlarını silkiyor. "Sörf yapmayı sevdiğini biliyorum, bu yüzden en yakın plajı bulacağını düşündüm ve haklıydım."

"Buraya kadar yürüdün mü?" O

başını sallar.

Bunu yaptığına inanamıyorum. Beni bulup bulamayacağından emin olmadan bu kadar uzun bir yol kat etmiş.

"Yalnız kalmanı istemedim."

"Teşekkürler."

Yine sessizlik hakim, ama ikimiz de bu sessizliği bozma ihtiyacı hissetmiyoruz. Dalgalar kıyıya vuruyor ve bu ses tanıdık bir rahatlık veriyor.

Harlow konuşacakmış gibi boğazını temizledi, ama sonra konuşmadı ve düşüncelerini silkeliyormuş gibi başını salladı. Ne demek istediğini merak ettim, ama ısrar etmedim — açıkçası, buna enerjim yoktu.

Bir süre sonra ayağa kalkıp pantolonumdaki kumu silkelerim ve attığım giysilerimi toplarım. "Araban var mı?" diye sorarım.

"Annemi ya da babamı arayacağım."

Kafamı sallarım. "Seni eve bırakabilirim."

"Emin misin?" O benim uzattığım eli tutar ve ben onu kumdan kaldırıyorum.

"Sorun değil. Zaten eve gitmeye hazır değilim." Güneşten gözlerimi kısıyorum. "Annem kaçtığım için muhtemelen beni azarlayacak."

Kafasını sallar. "Sanmıyorum."

Arabama geri dönüyoruz ve bana evinin yolunu sessizce tarif ediyor. Arabayı evinin önüne çekiyorum ve o kapıya uzanıyor. Ben sesimi bulamadan o yarı yarıya dışarı çıkmış durumda.

"Bekle." Onun bileğini tuttum ve o omzunun üzerinden bana baktı.

Onu bırakıyorum. "Teşekkür ederim. Gelip benimle oturduğun için çok mutluyum."

Bana küçük, hüzünlü bir gülümseme attı. "Tabii ki."

Bu sefer arabadan indiğinde onu durdurmadım. Ön tarafta oturup, arabaya binmeden önce güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin oldum.

BÖLÜM 18

HARLOW

Jameson beni bir saat kadar önce bıraktı ve Roe gelene kadar zamanımı daireyi temizlemek için kullandım. İhtiyacım olan derinlemesine temizlik değil ama kendimi daha iyi hissetmem için yeterli.

Spencer bana yolda olduklarını belirten bir mesaj gönderdiğinde, kapının kilidini açıp tuvalete koşuyorum. Roe geldiğinde, bir süre tuvalete gidemeyeceğimi biliyorum. O çocuk her zaman işime karışıyor.

Ellerimi yıkarken sesler duydum ve bir dakika sonra dairenin kapısı açıldı ve Monroe "Anne?" diye bağırarak içeri girdi.

Kapıyı açtığımda, onu görünce gülümsemeden edemiyorum. Kolundaki alçı, dudaklarımı hızla büzüştürür. Unuttuğumdan değil, ama onu tekrar görmek mideme bir yumruk gibi gelir. Bebeğim yaralanmış ve ben orada değildim.

Kollarını açarak bana koşuyor ve bacaklarıma çarpıyor. "Seni özledim."

"Beni daha önce gördün," diye hatırlatıyorum ona, eğilip başının üstüne öpücük konduruyorum.

"Biliyorum," diye iç geçirir ve elinde tuttuğu kağıdı sallayarak gösterir. "Ama yine de seni özledim."

"Elinde ne var?" Kağıdı işaret ediyorum.

"Oh." Elinde tuttuğunu unutmuş gibi, ona baktı. "Senin için bir resim yaptım. Buzdolabına asacaktım."

"Öyle mi? Ne çizdin?"

Resmi bana doğru itti ve ben de yere düşmeden önce onu yakalamak için acele ettim. O anda Spencer'ın kapıda garip bir şekilde durup etrafa bakındığını fark ettim.

"Oh, pardon, istersen içeri girebilirsin." Onu içeri davet ediyorum. Bir arkadaş böyle yapar, değil mi? Onu içeri davet etmek?

Eşiği geçer ve arkasından kapıyı kapatır. "Jameson burada mı?" Sanki erkek arkadaşımın arkamdan çıkmasını beklermiş gibi etrafına bakınır.

"Hayır mı?" Bu kelime bir soru olarak çıkıyor. "Neden?"

Omuzlarını silkiyor, tişörtünün yumuşak kumaşı kaslarına geriliyor. Son zamanlarda ciddi şekilde kas yapmaya başlamış.

"Sebebi yok."

Onun tuhaf davranışına takılmıyorum, çünkü açıkçası, bunun için enerjim yok.

"Anne!" Roe dikkatimi çekmek için avazı çıktığı kadar bağırır. "Çizdiğim resme henüz bakmadın."

"Ah, doğru." Kağıdı göğsümden çekip çizimine bakıyorum.

"Bu ben, sen ve babam," diyor heyecanla, önümde zıplayarak. Onun enerji seviyesine bakınca, bu sabah bir kemiğini kırdığını hiç tahmin edemezsiniz.

"Peki bu ne?" Kollarımdaki köpek şeklindeki şeyi işaret ediyorum. Yemin ederim, hala bu evcil hayvan işine devam ederse kafamı duvara vururum.

"O benim küçük kardeşim," diyor hemen ve ben kendi tükürüğümle boğulmak üzereyim.

"Ne?" diye patladım, onu doğru duyduğumdan emin olamadım.

"Şey, *henüz* bir tane yok, biliyorum." Bir dönüş yapar. "Ama Noel Baba'dan Noel için bir tane istiyorum, yani yakında olacak."

Görünüşe göre, kuşlar ve arılarla ilgili konuşmamız ona pek mantıklı gelmemiş, Spencer uzanıp saçlarını okşadı. "Ona Noel Baba'nın bebek getirmediğini söyledim, ama kabul etmedi.

kız kardeşine isim bile verdi."

"Oh." Boğazım kurudu. "Peki bu hayali kız kardeşine ne isim verdin?"

Buzdolabına doğru yürüdü ve bir Capri-Sun çıkardı. Pipeti poşete batırıp uzun, dramatik bir yudum almadan cevap vermedi. "Ruby."

"Ruby, ha? Bu ismi nereden buldun?"

Sarışın kaküllerini dalgalandıran bir nefes verir. "Beynimden tabii ki." Gözlerini devirerek, sorularımdan ne kadar bıktığını belli eder.

Genç Monroe beni yoracak, bunu biliyorum.

Capri-Sun'ından bir yudum daha alır ve geçirir. "Babam kalıp film izleyebilir mi?"

"Ben..."

"Pazar geceleri hep film izleriz," diye hatırlatır bana, sanki her zamanki planlarımızı unutmuşum gibi.

"Sorun değil," diyor Spencer ve onun kıpır kıpır hareketlerinden, *benim* rahatsız *olduğumu* bildiğini ve bana zorlamak istemediğini anlayabiliyorum.

Omuzlarım düşüyor ve içimden çıkarmak istediğim iç çekişi ciğerlerimde tutuyorum. Arkadaşlar, kendime hatırlatıyorum, tekrar arkadaş olmaya çalışıyoruz.

"Tabii. Kal ve bizimle takıl."

Kaşlarını kaldırıyor. "Emin misin?"

"Evet." Roe'nun çizimini mutfak tezgahına koydum. "Ben patlamış mısır ve dondurmali sundae hazırlayayım. Roe?" Koridordan odasına koşarak gittiği için onu çağırmam gerekiyor. Kafasını dışarı çıkardığında, "Babanın yardımıyla bir film seçmeye ne dersin?" diyorum.

"Yaşasın!" Heyecanla Capri-Sun'ını biraz fazla sıkınca, içecek tavana fırladı.

Gözlerimi kapatıp ondan geriye doğru sayarım. "Oops," diye kıkırdar.

"Ben temizlerim." Spencer'ın sesi duyunca gözlerimi hemen açıyorum. Tam önümde duruyor ve musluğun üzerine asılı olan bulaşık bezini almak için arkamdan uzanıyor.

"Teşekkürler," diye kekeliyorum.

"Sorun değil." Koridora doğru ilerler ve kolayca uzanarak tavanı siler. Gömleği yukarı kayar ve gergin, bronzlaşmış karnı ortaya çıkar. Onu izliyorum. Tamamen büyülenmişim. Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kolunu indirmek için eğildiğinde, bir şekilde kendimi döndürmeyi başarır ve o beni izlerken yakalamadan önce kilerde mikrodalgada pişirilebilen patlamış mısır ararım.

Bazen onun değiştiğini unutmak kolay oluyor. İkimizin de değiştiğini. Elbette, hâlâ genciz, ama zihinlerimiz ve bedenlerimiz, ebeveynlik ve yetişkinliği aynı anda öğrenmeye çalıştığımız gençlik yıllarımızdan bu yana değişti.

Spencer yanıma gelip bezi lavaboya attığında irkiliyorum.

Başını yana eğip beni inceliyor. O mavi gözler her şeyi görüyor gibi görünüyor — kızımızın miras aldığı bir özellik. "İyi misin?" diye soruyor. "Biraz... gergin görünüyorsun."

"Sadece uzun bir gün oldu, hepsi bu," diye düşünüyorum. "Monroe'nun kolunu kırdığına dair bir telefon alacağımı hiç beklemiyordum ve o zamandan beri kendimi iyi hissetmiyorum."

Bu bir yalan, apaçık bir yalan, çünkü şu anda keyfimi kaçıran tek şey o.

"Gerçekten üzgünüm," diyor alçak sesle ve ben, parmakları koluma dokunmadan önce geri çekiliyorum. "Ben... Her şey çok hızlı oldu. Çok iyi gidiyordu ve bırakmamı istedi, ben de bıraktım ve..." Sesi kesiliyor, çünkü ikimiz de sonra ne olduğunu biliyoruz.

"Baba!" Roe, ikimiz de daha fazla konuşamadan araya girer. "Hangi filmi izleyelim?"

Spencer bana üzgün bir bakış atar ve Roe'nun yanına, televizyonun önüne gidip DVD'lere bakmaya başlar.

O anda, patlamış mısırın biraz önce bittiğini ve yanmış mısır tanelerinin kokusunun havayı doldurduğunu fark ettim. Sessizce küfrederek, poşeti mikrodalgadan çıkardım ve doğrudan çöpe attım. Başka bir poşet patlamış mısır hazırladım ve dondurma hazırlamaya başladım.

Neden Spencer'ın yanında hep keyifsizim?

Patlamalar yavaşladığında, patlamış mısırı çıkarır ve film geceleri için ayırdığım büyük kaseye boşaltırım.

"Spencer?" diye soruyorum ve o da yerde otururken bana bakıp, sahip olduğumuz DVD koleksiyonunu karıştırıyor. "Sundae ister misin?"

"Evet. Senin dondurmalarını özledim."

Bu sözler, onun öyle demek istemediğini bilsem de kalbimi hafifçe bıaklıyor.

Ben mutfakta işimi bitirirken o filmi başlatır.

"Roe?" diye sesleniyorum. "Gelip patlamış mısırları alabilir misin?"

Küçük bir kasırga gibi kanepeden atlar ve sarı saçları arkasında dalgalanırken bana doğru koşar ve kaseyi kapar. Sundaeleri içeceklerle birlikte bir tepsiye koyar ve sehpaye yerleştiririm.

Spencer gülümser ve kendisine ait olanı alır: vanilyalı dondurma üzerine sıcak çikolata sosu, erimiş fıstık ezmesi, ezilmiş fıstık ve çikolata parçacıkları.

"Hatırladın," diyor yumuşak, neredeyse saygıyla. "O kadar da uzun zaman olmadı," diye zayıf bir itirazda bulunuyorum.

Ama belki de onunla ilgili bu tür şeyleri hatırlamamalıyım? Emin değilim. O benim tek eski sevgilim ve Roe yüzünden hayatımdan hiç çıkmadı. Ama onunla ilgili bildiğim her şey neredeyse DNA'ma kazınmış durumda.

Bana bakar, günahkar ağzında küçük bir sırıtış belirir. "Düşündüğünden daha uzun. Hatırlamana sevindim."

Dilimin ucunda keskin bir söz var ama onu yutuyorum.

Arkadaşlar. Arkadaş olmaya çalışıyoruz.

"O zaman umarım tadı güzeldir."

Sanki bir meydan okuma gibi, ilk lokmayı alırken gözlerime bakıyor. Boğazından yumuşak bir zevk sesi çıkar. "Lezzetli." Ondan uzaklaşıp televizyona dönüyorum. "Sevindim."

Ama ondan kaçmak imkansızdı; o yanımda, Roe de diğer yanında sıkışmışken.

"Bir ısırık ister misin?" diye alay ediyor, benim kıvranmamdan açıkça zevk alıyor.

"Benim kendi yemeğim var." Hızla kendi kâsemi alıp, Roe'nun kâsesini — jelibonlarla kaplı olanı — ona verip ona uzatmasını söylüyorum.

Sadece bu filmi bitir, diyorum kendime. *Filmi bitir, sonra o gidecek.*

"Sen gergin gergin diyor diyor, eğlenceli eğlenceli kelimelerin kelimelerin etrafında.

"Ben iyiyim." Ağzıma çok büyük bir lokma dondurma tıktırıyorum.

O, tamamen rahat bir şekilde gülüyor — en azından öyle görünüyor.

Bildiğim kadarıyla rol yapıyor olabilir.

"Şşş," diye azarladı Roe. "Filmi izlemeye çalışıyorum."

O anda kızıma hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Yastıklara yerleşip, biraz daha nefes alabilmek için koltuğun koluna yaslandım. Spencer'ın bana daha da yaklaştığını hissettim, ama vücudum ona alışılmadık bir şekilde uyum sağladığı için bu benim hayal gücümün bir ürünü olabilir.

Film bittiğinde Monroe derin bir uykuya dalmış, Spencer onu kollarında dikkatlice koltuktan kaldırıyor. Onu koridordan odasına taşıırken bana hiçbir şey söylemiyor.

O gittikten sonra, o benim çok küçük daireme ilk kez adım attığından beri ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. Bulaşıkları topluyorum ve lavaboya taşımayı kolaylaştırmak için tepsie koyuyorum.

Yapışkan dondurma kalıntılarını temizlemek için kaseleri ovuyorum. İlki bile bitmeden Spencer mutfak fayanslarına sessizce adımlarını atıyor.

"Yardım ister misin?"

Gözlerimden saçlarımı çekiyorum. "Sorun yok, hallediyorum."

"Biliyorsun, benden yardım isteyebilirsin." Bunu gülümseyerek söylüyor, ama sözlerinde bir parça acı var, muhtemelen yıllar boyunca ondan gelen tüm yardımları reddettiğim için.

"Peki," diye homurdanıyorum. "Ben yıkarım, sen kurularsın."

Bu cevaba razı olmuş gibi görünüyor ve kuru bir bez alıyor.

Çalışırken aramızda sessizlik hakim. Son bulaşıkları kurularken, "Beni burada kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Bu gece..." der ve derin bir nefes alır, kalçasını tezgaha dayar. Kollarını göğsünde yavaşça çaprazlar. "Yine bir aile gibi hissetmek güzeldi."

"Spencer..." diye başlıyorum ama o başını sallayarak sözümü kesiyor. "Lütfen, hiçbir şey söyleme," diye yalvarıyor. "Aramıza duvar örmeye çalışma."

Kurma. Sadece bunun tadını çıkarmama izin ver, tamam mı?"

Dudaklarımı ıslatıp zayıf bir "Tamam" diyorum.

"Gitsem iyi olacak," der, cebinden anahtarlarını çıkararak. "Dikkatli sür."

Eve vardığında bana mesaj at."

Buna gülümser. "Güvenliğim için mi endişeleniyorsun?" Gözlerimi deviririm.

"Kibirlenme."

O gülümserken, ben nefesimi tutuyorum ve o eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. Onu azarlayamadan, dışarı çıkıyor ve kapı arkasından kapanıyor.

Ellerimi tezgaha dayayarak başımı sallıyorum ve vücuduma yayılan sıcaklık hissinden kurtulmaya çalışıyorum.

Lanet olsun ona.

BÖLÜM 19

HARLOW

"Kolunu mu kırdı?" Sabahın telaşı dinip, Poppy ve Pablo'ya olanları anlatma fırsatı bulduğumda Poppy hayretle sorar.

"Evet." Şu anda hizmet verecek müşteri olmadığı için kendime buzlu yulaf sütü espressosu hazırlamaya başladım.

Dün gece pek uyuyamadım ve bunu Monroe ve kolu için endişelenmeme bağlayabilmeyi *isterdim*, ama rüyalarımın yıldızı

—ya da kabuslar demeliyim—Spencer'dı. Rüyalarımda, o sadece yanağımı öpmekle kalmıyordu. Ağız dudaklarıma, sonra boynuma doğru kayıyordu, ta ki beni mutfakta çıplak bırakana kadar. Beni koca kollarıyla kaldırıp koridordan odama taşıdı ve orada kıyafetlerini çıkardı. İçime girdiğinde, sanki eve dönmüş gibi hissettim.

—çok tatlı, çok doğru ve çok mükemmeldi. Nefes nefese uyandım, iç çamaşırım ıslaktı ve vücudum orgazmın eşiğindeydi.

"Seksi Baba'nın buna izin verdiğine inanamıyorum," diye alay etti. "Onu azarladın mı?"

"İlk başta," diye itiraf ettim, içeceğime yulaf sütünü ekleyip kapağını kapattım ve karıştırmak için bardağı bileğimle çevirdim. "Ama sonra kazaların olabileceğini ve benim nöbetimde de benzer bir şeyin kolayca olabileceğini fark ettim. O zaten çok üzgündü. Benim de üzerine gitmeme gerek yoktu."

Poppy başını sallar. "Zavallı Roe."

"O hiç etkilenmiyor. Hiç." Gülerek bir pipet alıyorum. Kağıdı yırtıp içeceğime batırıyorum. Kağıt pipet kısa sürede ıslanacak, ama pipet kullanmadan duramıyorum. "O kızı hiçbir şey sarsamaz sanırım."

"O da annesi gibi dirençli." Pablo, buz doldurmak için arkaya giderken elimi sıkıyor.

"Sence alçısına imza atmama izin verir mi?" Poppy sakızını patlatarak soruyor.

"Eminim isteyecektir."

"Harika."

Zil çalar, bir müşteri geldiğini haber verir ve ben yüzümde hazır bir gülümsemeyle arka dönüyorum. Spencer aktör olabilir, ama hizmet sektöründe çalışmak da belli bir performans gerektirir.

Birkaç saat sonra, sırtım ağrıyarak, Roe'yu almak için ailemin evine gidiyorum. Kahve kokuyorum, ayaklarım yorgun ve hala eve gidip akşam yemeği hazırlamam ve bir ödevim var. Bir gün, tüm bunlar degecek. Şu anda değmez değil, ama çoğu zaman çok yorgunum.

Arabayı garaja park ettim ve anneme mesaj atıp Roe'yu dışarı göndermesini istemek için canım çekti, ama uzun zamandır anne babamı görmediğim için, biraz enerji toplayıp selam vermeye karar verdim. Roe'ya her zaman verdikleri destek için en azından bunu yapabilirim. Ergenlik çağındaki kızlarının hamile olduğunu duyurmasının nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum, özellikle de yıllarca Willa için endişelenmişler ve sonunda nakil ameliyatını olmuş ve en sağlıklı haline gelmek üzereyken.

Ön kapıyı çaldım ve açılmasını bekledim.

"Oh, merhaba tatlım." Babam şaşkınlıkla gülümser ve beni kucaklamak için içeri çeker. Tanıdık kokusu gözlerimi yaşartır. Bazen hala kendini iyi hissetmek için anne babasının kucaklamasına ihtiyaç duyan küçük bir kıyım.

"Selam baba." Onu sıkıca kucaklarım. "Benim küçük canavarım nerede?" "Mutfakta annenle kurabiye yapıyorlar."

"Aman Tanrım," diye inlerim.

Kapıyı kilitler. "Merak etme, annen akşam yemeğini yemeden kurabiye yiyemeyeceğini söyledi. Sen geç saatlere kadar çalıştığın için lazanya yaptı, istersen yanına al ya da burada ye diye düşündü."

"Bu çok nazik." Gerçekten nazik. Yemek pişirmek istemiyorum ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama şu anki halimle muhtemelen

"Tabii, tatlım." Omzumu sıkıştırır. Ailemizin golden retriever cinsi köpeği Perry, selam vermek için yanımdan geçer ve ben eğilip kafasını okşarım. "Biliyorsun

"Tabii, tatlım." Omzumu sıkıyor. Ailemizin golden retriever cinsi köpeği Perry, selam vermek için yanımdan geçiyor ve ben eğilip kafasını okşuyorum. "Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarız, biliyorsun."

Babam, en sevdiği koltuğa oturup maçı izlemek için oturma odasına kaybolur. Hangi maç olduğunu bilmiyorum, ama *her zaman* bir maç vardır.

Hemen mutfığa geri dönüyorum ve annemi ve kızımı görünce gülümsüyorum.

Annem ve babam yaşlarına göre hala çok iyi görünüyorlar, ama annemin saçlarında birkaç beyaz telden fazlası olmaya başladı.

"Anne!" diye bağılıyor Roe, taburesinden atlayıp bana doğru koşuyor. Kollarını bana doluyor ve alçı bacağı kalça kemiğime çarparak neredeyse nefesimi kesiyor.

"Merhaba, canavarım. Seni özledim." Kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum.

"Büyükannemin alçımı ıslatmamam için bana banyo yaptırtışını görmeliydin," diye kıkırdar. "Çok komikti."

"Ona banyo mu yaptırdın?" diye soruyorum, omuzlarım düşüyor.

"Dün senin için yorucu bir gün olduğunu düşündüm ve bugün de bütün gün çalıştığın için..." Annem sözünü bitirmedi. "Elimden geldiğince yardım etmek istedim."

Siktir. Ağlayacağım.

Arkamı dönüp buzdolabını açarak bir içecek alıyorum, yüzümü saklamak ve kendimi toplamak için bunu bahane olarak kullanıyorum.

"Teşekkürler," diyerek buzdolabının kapısını kapatıp soda kutusunun kapağını açtım.

"Rica ederim. Roe ve ben ikinci parti kurabiyeleri bitirmek üzereyiz, ama hazırsan ilk partiyi alıp gidebilirsin. Lazanya da var. Yanında götürebilir ya da burada ısıtıp yiyebilirsin."

"Lazanya çok iyi olur."

Hala masada duran tavayı işaret ediyor ve ben kendime bir tabak hazırlayıp mikrodalgaya koyuyorum.

Lazanya ısındığında, çekmecedan bir çatal alıp, ben küçük bir kızken beri orada duran aynı mutfak masasına oturuyorum.

Küçük bir kız olduğumdan beri orada duran aynı mutfak masasına

Midem guruldayarak öğle yemeğini atladığımı hatırlatıyor. Lazanyayı kaşıklayarak ilk lokmayı ağzıma götürüyorum. Dilimi yakmak üzereyim ama tam zamanında kendimi tutuyorum ve lokmayı üflüyorum.

"Bu kurabiyeler çok lezzetli olacak," diyor Roe anneme. "En iyisi," diye onaylıyor annem.

Onlar kurabiyeleri bitirirken, ben akşam yemeğimi hızlıca yiyip bitiriyorum ve bitince tabağımı yıkıyorum.

"Yorgun görünüyorsun tatlım," diyor annem, yıkadıktan sonra yanaklarımı ellerine alıyor.

"Ben hep yorgunum," diye karşılık veriyorum. Ve uykuya dalmadan önce halletmem gereken okul ödevlerim var.

Kaşlarını çatıp alnımdaki saçlarımı geriye doğru düzeltir. Artık bir yetişkin olabilirim, ama Roe her zaman benim bebeğim olacağı gibi, ben de onun bebeği olmaya devam ediyorum.

"Senin için endişeleniyorum." Kaşlarını çatıp beni bırakır.

Neyse ki Roe, biz gitmeden önce babamla vakit geçirmek için kaçtı, böylece bizi duymaz.

"Lütfen benim için endişelenme."

"Elimde değil." Dolaptan cam bir kap çıkarır. "En azından yarın için sana lazanya gönderebilir miyim?"

"Bu harika olur."

Lazanyayı keser ve bana gerekenden çok daha fazla, bana, Roe'ya ve hatta Jameson'a bile yetecek kadar büyük bir porsiyon verir ve kapağı kapatır.

"Çok fazla çalışıyorsun," diyor, kabı bana doğru kaydırarak. "Eğer işler çok fazla geliyorsa..."

"Değil," diye inlerim.

"*Eğer öyleyse*," diye tekrarlar, "babam ve benim her zaman senin için burada olduğumuzu biliyorsun. Her zaman geri taşınabilirsin, böylece ekstra yardımın olur."

Kafamı sallıyorum. Onlara bunu yapamam. Benim saçmalıklarımınla uğraşmak zorunda değiller.

"Ben iyiyim anne. Söz veriyorum. Sadece şu anda çok şey oluyor."

"Anlıyorum," diyor, hazır olan kurabiyeleri alıp, lasanyanın üzerine poşeti koyuyor, böylece gitmeyeyim diye.

Onsuz. "Ama senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Yorgun düşmeni istemiyorum. Bu kadar genç yaşta çok fazla sorumluluk üstlendin." Saçımın bir tutamını tutup parmağına doladı. "Umdüğumuzdan ve hayal ettiğimizden çok daha iyisini başardın, ama tatlım, unutma ki baban ve ben her zaman yanındayız. Biz her zaman senin güvenli limanın olacağız, tamam mı? İhtiyacın olursa yardım istemekten çekinme."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Teşekkürler anne."

"Buraya gel." Beni kollarının arasına alır ve sıkıca sarılır.

Kaç yaşında olursan ol, annenin kucaklamasından daha güzel bir şey yoktur.

"Teşekkürler," derim, annem beni bırakınca ve yiyecekleri alırım.

"Yarın yemek pişirmem gerekmeyecek."

"Rica ederim. Kendine iyi bak tatlım. Lütfen?" "Tamam," diye söz veriyorum.

"Hadi, Roe. Gitmeliyiz," diye küçük gremlinime sesleniyorum.

"Ayakkabılarını giy."

Arabaya binmemiz on beş dakika daha sürer, çünkü elbette öyle olur. Birden fazla çocuğu olan ebeveynler bunu nasıl yapıyor bilmiyorum, çünkü birini bile kontrol etmek yeterince zor.

Jameson ile aynı anda daireye varıyoruz. Arabasından atlayıp yan tarafına yaslanıyor. Gömleği hafifçe kırıışmış ve saçları, sanki bugün dalgalı saçlarını durmadan çekmiş gibi dağınık.

"Jae!" Roe bağırarak kemerini çözüp koltuğundan atlar. Ben arabadan inene kadar çoktan onun kulağını çınlatmaya başlamıştır.

O bana gülümser ve kalbim sıkışır.

Çantamı ve annemin hazırladığı yiyecekleri topluyorum, ama hemen ellerimden alınırlar.

"Merhaba." Dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurur. "Yorgun görünüyorsun."

Esprî yapmadan güldüm. "Her kız arkadaşın duymak isteyeceği bir söz."

O benim elimi tuttu, ben de Roe'nun elini tutup apartmanın merdivenlerine doğru yürüdük.

"Annem lazanya yaptı, istersen," dedim, daireye girip o yemeği masaya koyduktan sonra. "Senin için sorun olmazsa duş almaya gidiyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Endişeyle kaşlarını çatı. Soğuk eli alnıma dokundu ve rahatlamış bir şekilde neredeyse onun dokunuşuna gömüldüm. "Ateşin var."

"Sadece yorgunum, hepsi bu," diye tartışıyorum. "Duş aldıktan sonra kendimi daha iyi hissedeceğim. Ödevimi yapmam lazım."

Ağzının kenarlarında endişe belirir. "Bence Tylenol falan almalısın."

"İyi olacağım," diye mırıldanıyorum. "Göreceksin."

BÖLÜM 20

HARLOW

Uyanırken inlerim, vücudum ağrıyor ve üşüyorum. Jameson'ın bana baktığını görünce irkilirim.

"İyi değilsin."

Cevap olarak yine inlerim. "Neden hala giyiniksin? Yatağa gelmedin mi?"

Ellerini beline koyar. "Sabah oldu." Titrerim. "Oh."

"Spencer'ı aradım," diye devam ediyor. "Roe'yu okula götürecektim yok, o yüzden onu almaya gelecek."

Oturmaya ve battaniyeyi geri itmeye çalışıyorum, ama gücüm yok. Jae omuzlarıma hafifçe bastırıyor ve battaniyeyi omuzlarıma kadar çekiyor.

"İşe gitmem gerek," diye itiraz ettim.

"Onları da aradım ve senin hasta olduğunu ve gelemeyeceğini söyledim."

"Ama..."

"Ama yok." Sertçe başını sallar. "Bugün seninle kalabilmeyi isterdim, ama yapamam. Telefonunu yanına al. Mümkün olduğunda seni kontrol edeceğim."

"Tamam," diye mırıldanırım.

"Yatağının başucunda su, Tylenol ve bir şeyler yiyebileceğini düşünüyorsan tost var. Seni seviyorum." Alnıma bir öpücük kondurur. "Erken çıkabilirsem çıkacağım."

Elini tutup sıkıca tutuyorum. "Teşekkür ederim." "Her zaman."

O da elimi sıkıyor.

Yatak odasının kapısı arkasında hafifçe kapanır ve ben tekrar uykuya dalarım.

Yatağımdan kalkıp kapıyı açtım ve kusmadan önce koridorun karşısındaki tuvalete ulaşmaya çalıştım, ama şanssıma tuvalete değil, lavaboya ulaşabildim.

"Hey," diye yumuşak bir ses duyulur. Parmaklar saçlarımı at kuyruğu şeklinde toplarken, diğer parmaklar boynumu ovuşturur. Gözlerimi açıp aynaya bakarken, lavaboyu açıp yüzümdeki pisliği yıkarım ve arkamda Jameson değil Spencer'ı görünce şok olurum. Rüya mı görüyorum? Halüsinasyon mu görüyorum?

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum ve lavabonun yanında Roe için sakladığım kağıt bardaklardan birini alıyorum, çünkü ona cam bardak vermeye güvenemiyorum. Bardağı suyla doldurup ağzımda çalkaladıktan sonra tükürüyorum.

"Hastasın." Saçımı bırakıyor ve ben diş fırçamı alıyorum. "Roe'yu aldığımda kendinde değildin, ben de geri geldim. Yalnız kalmaman gerektiğini düşündüm."

Bir yanımda onun bunu yapmasının tatlı olduğunu düşünürken, diğer yanımda sinirleniyor.

"Ben senin sorumluluğunda değilim."

Aynada beni izlerken gözlerini bana diyor. Dişlerimi fırçalamak için diş fırçasını kuvvetlice kullanıyorum. Dikkatli olmazsam diş etlerim kanayabilir, ama acı, dikkatimi dağıtmak için buna değer olabilir.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sorar, sesi sert.

Diş macunumu tükürüp suyla ağzımı çalkalıyorum. "Neyi?"

"Beni hep uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum. Bu gerçekten o kadar yanlış mı?"

Anlamıyor mu? Ne olursa olsun, ona olan hislerim her zaman karmaşık olacak. Onu uzak tutmak herkes için en güvenli yol.

"Bilmiyorum," diyorum onun yerine.

Banyodan çıkabilmem için yolumdan çekildi. Lavaboyu dezenfekte etmem gerekiyor, ama bu beklemek zorunda. Tekrar uzanmam lazım.

Yatağın yanında Jameson'ın benim için bıraktığı su, Tylenol ve dokunulmamış tost var.

"Sana bir şey getireyim mi?" Spencer kapıdan soruyor ve bana yardım etmek için çaresizce çabılıyor gibi geliyor. Ona ters davrandığım için kendime kızıyorum.

"Buzdolabında zencefilli gazoz olmalı. Ondan alayım." Monroe hastalandığında diye her zaman evde bulundurmaya çalışırım.

Bir anda ortadan kaybolur.

Bir dakikadan az bir süre sonra bir kutu zencefilli gazoz ve bükülebilir bir pipetle geri döner. Kendimi dövülmüş bir piñata gibi hissetmeseydim, gülümseyebilirdim.

"Teşekkürler." Birkaç yudum alıp sodayı yanımdaki sehpa koyuyorum.

"Ateşini ölçmelisin. Termometren var mı?"

"Burada altı yaşında bir çocuk yaşıyor. Tabii ki termometrem var." Yastıklarımı kabartıp oturuyorum. Yaklaşık on dört saat uyudum, bu benim için alışılmadık bir şey. Tekrar uyuyabilirmişim gibi hissetsem de, uyanık kalmaya çalışmamın daha iyi olacağını düşünüyorum.

"Ne kadar küstah," diyor gülümseyerek. "Nerede?"

"İlaç dolabında."

Yine gitti, geride narenciye ve tuzlu okyanus havasının kokusunu bırakarak.

Birkaç dakika sonra, termometreyle geri gelir ve alnıma tutar.

"O şeyi nereye doğrulttuğuna dikkat et," diye şaka yapıyorum ve onu gülümsetmeyi başarıyorum.

"Yüzün biraz altında, yani hafif ateşin var diyebilirim."

"Teşekkürler, Dr. Shaw."

O gülümser ve termometreyi diğer ilaçlarımın yanına masanın üzerine koyar.

"Şu anda size verebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır." Zencefilli gazozu almaya uzanıyorum, ama o, parmaklarım alüminyum kutuyu kavramadan önce onu alıp bana uzatıyor. "Eve git, Spencer. Eminim bugün burada benimle ilgilenmekten daha önemli işlerin vardır."

Normalde açık mavi olan gözleri, bulanık bir okyanus gibi kararır. "İnan bana Low, bugün başka hiçbir yerde olmak istemem."

Geri kalan itirazlarımı yutuyorum. "Peki... teşekkür ederim." "Rica ederim."

Odamdan çıkmak için harekete geçer, ama ben iç çekip yatağın yanındaki boşluğu okşarım. Yatağın o tarafı Jameson sayesinde yapılmış.

"Madem kalıyorsun, burada takılabilirsin. Bir dizi ya da film izleyebiliriz."

Kaşlarını kaldırdı, yüzünde şüphecilik belirmişti. "Emin misin? Bana ihtiyacın olana kadar oturma odanda takılabilirim."

"Otur." Orayı işaret ettim.

O gülümser. "Peki, hanımefendi."

Yatağın yanıma, ama örtünün üzerine oturur. Çıplak ayaklarını ayak bileklerinden çaprazlar ve arkasındaki yastıkları düzeltir. Pamuklu şort ve yeşil tişört giymiş, rahat bir kıyafet içindedir.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Kusduğumdan beri daha iyiyim," diye itiraf ediyorum. "Virüs mü, yoksa sadece çok yorgun olduğumdan mı bilmiyorum." Yorganımın dikişindeki gevşek bir ipliği koparıyorum.

"Ne diyeceğini biliyorum, ama yine de teklifimi yapacağım: işinden ayrıl. Buradaki masraflarını ben karşılayabilirim, sen de Roe'ya ve okuluna odaklanabilirsin."

O cümleyi bitirmeden başımı sallıyorum. "Bunu istemiyorum."

O içini çekiyor. "Teklifim her zaman geçerli. Bilgin olsun. Benden çocuk nafakası bile kabul etmiyorsun, en azından bunu yapabilirim."

Onun yorumunu görmezden gelip uzaktan kumandayı alıp ona uzatıyorum. "Bir şey aç."

O izleyecek bir şey ararken, ben Tylenol'u alıp iki kapsülünü suyla yutuyorum. Aç karnına almak pek akıllıca olmayabilir, ama henüz yemek yiyebilecek gibi hissetmiyorum.

"Star Wars mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Tam olarak Sith'in İntikamı. Bu filmleri ilk keşfettiğin ve durmadan izlediğin o yaz hatırlıyor musun?"

"Hayden Christenson çok seksi. Beni kim suçlayabilir ki? Ayrıca hikaye de güzel. Trajik bir aşk hikayesi... Uzay, blasterlar, ışın kılıçları ve..."

Elini ağzıma koydu. "Tamam, tamam."

Spencer beni yerel sinemamızda üç filmi arka arkaya oynadıkları özel bir ön üçleme gösterimine götürdü.

Yorganın içine daha da girip esnememi bastırıyorum. "Uykuya dalmamalıyım, yoksa bu gece hiç uyuyamayacağım."

"Bunu yapabilirim," diye söz veriyor.

Ama bu bir yalan, çünkü bir süre sonra uyanıyorum ve Spencer'ın yanımda uyuduğunu görüyorum. Bana doğru dönmüş, koyu renk kirpikleri yanaklarını süslüyor. Sağ eli kalçamda duruyor.

Boğazımda düğümlenen yumruyu yutmak zor.

Geçmiş sık sık düşünmem. Ne anlamı var ki? O zamanlar geçti ve geri dönüşü yok. Ama bu, kalsaydım neler *olabileceğine* dair bir fikir veriyor gibi.

Belki de o zaman düşündüğüm gibi güçlü olmak yerine onu terk ederek korkaklık ettim.

Belki de bana yardım etmek için elini uzattığı her seferinde, ters yönde koşmak yerine ona tutunmalıydım.

Belki...

Hayır.

Düşüncelerimi durduruyorum. Bunu yapmayacağım. "Ya şöyle olsaydı" oyununu oynamayacağım. Şu anda bulunduğumuz yerdeyiz ve geçmişe odaklanmanın bir anlamı yok.

Ondan uzaklaşıyorum ve bu hareket onu uyandırıyor.

"Siktir," diye küfrediyor. "Üzgünüm. Uyuyakalmayı istememiştim. Saat kaç?" Cevabımı beklemeye tenezzül etmiyor. Cebinden telefonunu çıkardığını görmek için gizlice bakıyorum. "Monroe'yu almam lazım. Ben dönene kadar idare edebilir misin?"

"Ben iyiyim."

Mide bulantım yok, bu iyi, ama vücudum hala biraz ağrıyor.

"Mümkün olduğunca çabuk döneceğim." Kalkar ve vücudunun kıvrımlarından dolayı buruşmuş yorganı düzeltir. "Sabret," diye parmağıyla işaret ederek uyarır.

"Güven bana, hiçbir yere gitmiyorum."

Ne kadar yorgun ve ağırlı hissetsem de, duş almamın kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacağını biliyorum. Temiz pijamalarımı alıp banyoya kapanıyorum ve duşu ılık suya ayarlıyorum.

Aynada, cildim solgun ve gözlerimin altında koyu halkalar var.

Kötü görünüyorum, bu yüzden duş almak en akıllıca hareket olduğunu düşünüyorum.

Saçımı yıkamak normalden daha uzun sürüyor, ama duştan çıkıp ıslak saçlarımı taradığımda kendimi çok daha iyi hissediyorum. Temiz pijamalarımı giyip, banyo kapısındaki askıdan Jameson'ın büyük beden sweatshirt'ünü alıp giyiyorum. Beni neredeyse tamamen kaplıyor ve dev bir battaniye gibi hissettiriyor, ki tam da istediğim şey bu.

Mutfağa gidip bir bardak su dolduruyorum. Hâlâ yemek yemek istemiyorum, ama bir şeyler yemem gerektiğini biliyorum. Jameson'ın bana yaptığı tost şimdiye kadar bayatlamıştır, ama yeni bir tane yapabilirim.

Tostun üzerine tereyağı sürerken kapı açılır ve Roe içeri dalar, sırt çantasını sallayarak lambayı neredeyse devirecekti.

"Hey, çocuk." Spencer, Roe koridordan koşarken lambayı düzeltir. Bir elinde birkaç market poşeti tutar ve tezgahın üzerine koymak için yanıma gelir.

"O ne?" diye soruyorum ve bir ısırık alıyorum. Tost kırıntıları Jameson'ın sweatshirtine düşüyor.

"Sana çorba yapayım dedim."

"Çorba mı?" diye aptalca tekrar ediyorum.

"Evet, çorba." Eşyaları çıkarmaya başlar ve bir sürü sebze ve et suyu ortaya çıkar. "Annemin sebze çorbasını hep sevmişsindir."

Annesinden bahsedilince gözlerimi kaçırıyorum. Onu ve Spencer'ın babasını yıllardır görmedim. Neden göreyim ki? Spencer hayatımda olmadığına göre, onları görmek mantıklı değil, ama onları özlüyorum.

"Onun çorbasını yapmayı biliyor musun?" şüpheyile sorarım.

"Ona bana öğretmesini istedim." Omuzlarını silkiyor ve yemin ederim ki gömleğinin kumaşı protesto edencesine geriliyor. Spor salonunda yaptığı her neyse, ona muazzam bir kas gücü kazandırmış. Eminim ki iki elimle bile onun pazılarını kavrayamam. "Roe?" Kızımıza sesleniyor. "Eminim ödevlerin vardır. Buraya getir."

Onun büyük, sinirli iç çekişini duymamak imkansız.

Bir kağıt parçasıyla mutfığa doğru ayaklarını sürüyerek çıkar. "Bu haksızlık. *Bütün* gün okuldaydım ve şimdi daha fazla ödev mi yapmam gerekiyor? Barbie'lerimle oynamak istiyorum."

"Peki, önce ödevini bitirelim, sonra Barbie bebeklerinle oynayabilirsin."

"Tamam," diye inler. "Berbat görünüyorsun anne."

Zayıf bir kahkaha atıyorum. "Teşekkürler, Roe." Saçlarını okşuyorum. "Hastayım."

Dudaklarını büzüp beni baştan aşağı süzer. "Anlaşıyor."

Spencer başını sallar ve kağıt poşetleri çöp kutuma atar. "Uzanman gerekiyorsa sorun değil. Ödevlerini ben hallederim, çorbayı da yaparım."

Tostumu bitirip ellerimi yıkarım. "Ödevime çalışmalıyım."

Dün gece kendimi iyi hissetmediğim için ilerleme kaydedemedim, şimdi geride kaldım.

"Tamam. Öyleyse başla." Beni kovar. "Roe ve ben hallederiz."

"Evet anne. Biz hallederiz," diye Roe de araya girer.

Teslim olarak ellerimi kaldırıyorum. Bana karşı birleşti. "Gidiyorum."

Dizüstü bilgisayarımı alıp yatağıma uzandım, üzerinde çalıştığım belgeyi açtım ve sadece tek bir paragraf yazılmış olduğunu gördüm. Yatak odasının kapısını kapattım, ama yine de müzik sesi geliyordu ve Spencer ile Roe şarkıya eşlik ederken içimden gülümsedim.

Bu onun için iyi bir şey — babasının bizimle birlikte olması. Benim için garip olsa da.

Mutfaktaki şamatalarını duymazdan gelip işime koyuluyorum. Farkına varmadan bir saatten fazla zaman geçiyor ve beklediğimden daha fazla ilerleme kaydediyorum.

Beklediğimden daha fazla ilerleme kaydettim. Sanırım beş saniyede bir rahatsız edilmediğinizde mucizeler gerçekleşiyor.

Belgemi kaydedip bilgisayarı kapatıyorum. Ara vermem lazım ve çorbanın kokusu burnuma geliyor.

Odanın dışına kafamı uzatınca, Spencer ve Monroe'nun hala mutfakta olduğunu görüyorum. O, taburede durmuş tencereyi karıştırmaya yardım ediyor.

"Bu, annemi daha iyi hissettirecek mi?" diye soruyor.

Anne.

Artık bana karşı bu kelimeyi o kadar nadir kullanıyor ki, her duyduğumda çok değer veriyorum.

"Olabilir," diyor. "En azından öyle umuyorum." Elini nazikçe kızının sırtının ortasına bastırıyor. "Orayı biraz daha karıştır. Sebzeler kenara yapışmak istiyor."

Monroe söyleneni yapar ve kendisiyle gurur duyarak babasına gülümser. "Sana yardım etmeyi seviyorum, baba."

"Ben de yardımını seviyorum."

Odama geri çekilip kapıyı olabildiğince sessizce kapatıyorum.

Nefesim küçük hıçkırıklarla geliyor.

Bu yüzden Spencer'ın etrafımda olmasını istemiyorum. Karşımda "ya eğer"leri görmekten hoşlanmıyorum. Bizden vazgeçen kişinin ben olduğumu hatırlatıyor bana. O hiç vazgeçmedi.

"Kendine gel," diye mırıldanıyorum. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp kapıyı bir kez daha açıyorum. "Nefis bir koku geliyor," diye sesleniyorum.

"Sana çorba yaptık!" Monroe taburesinden atlayıp doğruca bana koşar ve bacaklarıma çarpar. Çarpmanın şiddetiyle homurdanırım. "Daha iyi misin?"

"Çok." Ve bu doğru. Sabah olduğumdan çok daha iyi hissediyorum.

"Bu neredeyse hazır. Roe, o sevimli poponu buraya getir ve kaseleri getir."

Yardım etmek için koşarken ayakları yere çarpıyor.

Ona yavaşlamasını söylemeye zahmet etmiyorum. Evde koşmamasını defalarca söyledim ama işe yaramadı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum.

Spencer başını sallar. "Hayır, susadıysan bir içecek al."

Buzdolabından taze zencefilli gazoz alıp küçük mutfak masasına oturuyorum. Spencer, sanki hep burada yaşamış gibi rahat görünüyor ve işlerini hallediyor.

Birkaç dakika sonra önüme bir kase koyar. "Ye bakalım."

Çorba çok lezzetli kokuyor ve bugün neredeyse hiçbir şey yemediğim için midem canlanmaya karar veriyor ve yüksek sesle guruluyor.

Spencer sırtarak, "Birisi acıkmış galiba," der. Monroe'ya döner, Monroe ise oyuncak bebeklerinden birinin saçını taramaya başlamıştır. "Çorba ister misin, Roe?"

"İğrenç, hayır. Sebzeler iğrenç. Dinozor tavuk nuggetları istiyorum."

Spencer iç çekerek ellerini beline koyar ve bana bakar. "Bu uygun mu?"

"Evet."

Bazen çocuğunuzla kavga etmeye değmez, ayrıca o bilmiyor ama dinozor nuggetlarının içinde sebze var.

Spencer, dondurucuda nuggetları bulur ve fırını ön ısıtmaya almadan önce bir porsiyonunu tavaya yayar.

Arkasını dönüp tezgaha yaslanarak bana bakar. Bana bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, kapıda anahtarlar çınlar ve Jameson içeri girer.

"Oh," Jameson şaşkınlıkla Spencer'a bakar. "Hala buradasın."

Spencer yutar ve boğazındaki yumruyu gizleyemez. "Evet, Harlow için annemin sebze çorbasını yaptım. Kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olur diye düşündüm."

Jameson, Spencer ile bana bakar ve omuz silker. "Bu çok hoş. Nasılsın, bebeğim?" Bana doğru büyük adımlarla yürür ve elini alnıma koyar. Karşımda, Spencer'ın bu sevgi dolu sözcük karşısında verdiği tepkiyi kaçırmam.

"Çok daha iyi. Az önce denedim," diye cevap veriyorum.

Elini yanına indirir ve başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Çok çalışıyorsun. Kendini yıpratıyorsun."

"Ben de ona öyle söyledim," diye araya girer Spencer ve ben ona ters ters bakarım.

Jameson gülümser. "O inatçıdır." Dikleşerek, "Ben buradayım, sen gidebilirsin. Ben hallederim," der.

Spencer'ın yüzündeki duygusal acı, kalbimi bıçak gibi deliyor. "Roe'ya tavuk nugget yapacaktım."

"Önemli değil." Jameson elini sallayarak reddeder. "Onun için ben yaparım."

Jameson'ın Spencer'ı kasten kapı dışarı etmek istemediğini biliyorum, ama eminim Spencer öyle hissediyordur.

"Tamam." Spencer gömleğini düzeltir. "Ben... şey... ben gidiyorum o zaman. Roe? Ben çıkıyorum."

"Gidiyor musun?" diye bağırır ve bebeğini yere atar. "Hayır, baba. Lütfen kal." Kollarını bacaklarına dolamıştır. "Gitme."

"Gitmem gerek." Saçlarını okşadı. "İstersen sabah seni almaya gelirim."

"Tamam." Bu gelişmeden memnun görünüyor. "Seni seviyorum."

Onu kucağına alır ve kızı küçük bir koala gibi ona sarılır. "Ben de seni seviyorum." Onu sıkıca kucaklar ve sonra yere indirir.

"Hoşça kal," diyerek kapıya doğru yönelir. "Umarım kendini daha iyi hissedersin, Harlow."

"Geldiğin ve çorba için teşekkürler."

Başını sallayarak teşekkür eder ve kapıyı açar. Kapıyı kapatmadan önce omzunun üzerinden geriye doğru bakar ve mavi gözlerinde ne düşündüğünü açıkça görebilirim: Burada Jameson değil, onun olması gerekirdi.

BÖLÜM 21

SPENCER

SEKİZ YIL ÖNCE

Sürekli boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Ne kadar nefes alsam da ciğerlerime yeterince oksijen girmiyor gibi. Görüşüm kenarlarda bulanıklaşıyor ve bir bakıyorum ki masamdan kalkıp odadan koşarak çıkıyorum. Öğretmen arkamdan, çıkamayacağımı ve izin belgem olmadığını söyleyerek sesleniyor ama ben durmuyorum. Güneşin altında merkez avluya ulaşana kadar kapıdan dışarı doğru koşmaya devam ediyorum.

Ellerimi dizlerime dayayarak nefes almaya çalışıyorum ama bir türlü başaramıyorum. Vücudum çalışıyor, havayı içeri çekiyor ama yine de başım dönüyor.

T.J. gitmiş.

Masası boş.

Her gün, hayatımda en iyi arkadaşımın olduğu yerde kocaman bir boşluk olduğunu hatırlatıyor bana.

Duvara tutunarak sendeleyerek su çeşmesine kadar ilerliyorum. Açgözlü yudumlarla, çenemden gömleğime damlayana kadar olabildiğince çok sıvı alıyorum.

"İyi misin?"

Sesini tanıdığımda omuzlarım gerildi.

Yavaşça dönüp, endişeli bir ifadeyle yanımda duran Harlow'u görüyorum. İngilizce ders kitabı göğsüne sıkıca bastırılmış.

Cevap vermiyorum, sadece bakıyorum ve o başını yana eğiyor.

"Sanırım panik atak geçiriyorsun. Buraya gel." Bileğimi tutar ve beni merkezdeki çimlerin üzerinde bulunan banklardan birine çeker.

Söylediklerini yapıyorum, çünkü ona karşı koyacak gücüm yok.

Kitabını ve sırt çantasını yanına koyar ve elimi tutar, avucumu yukarı doğru çevirir. Parmaklarıyla elimin çizgilerini nazikçe izler. "Nefes al," der. "Parmağıma odaklan."

Dediğini yapıyorum ve nefesimin yavaşladığını hissediyorum.

Bir elimi okuduktan sonra diğer elimi de tutup aynı şeyi yapar.

Birkaç dakika boyunca ellerim arasında gidip gelir, sonra geriye yaslanıp beni süzer. "Daha iyi misin?"

"Evet. Çok daha iyi."

"Daha önce panik atak geçirdin mi?" diye sorar.

Başımı sallarım. "T.J. öldüğünden beri çok sık oluyor."

Sadece iki hafta oldu. Hala çok taze, ama bir yıl sonra, beş yıl sonra, on yıl sonra da aynı şekilde hissedeceğimi düşünüyorum. En iyi arkadaşıma mesaj atamayacağımı ne demek istiyorsun? Benimle birlikte mezun olmayacağını ne demek istiyorsun?

"Üzgünüm," diyor yumuşak bir sesle, gözlerime tam olarak bakmadan. "Gerçekten üzgünüm. İyi birine benziyordu."

"Öyleydi." Boğazım düğümleniyor. "En iyisiydi."

Harlow dudaklarını ince bir çizgiye getirir. "Eğer kendini daha iyi hissediyorsan, ben gitsem iyi olur. Serbest dersim neredeyse bitti."

"Oh."

Eşyalarını toplarken yüzünde sempati dolu bir ifade belirir. "Kendine iyi bak. Tamam mı? Benim için bunu yapabilir misin?"

Cevap olarak başımı sallıyorum, kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Beni bırakmaktan emin olmadığını anlayabiliyorum, ama zil çalıyor ve gitmek zorunda kalıyor.

Sırt çantam hala kaçtığım sınıfta ve kalkıp onu almam gerektiğini biliyorum, ama vücudumu hareket ettiremiyorum.

İnsanlar derslerine giderken yanımdan geçerken, dökülmeyen gözyaşları gözlerimi yakıyor.

Sessizlik olana ve tekrar tek başıma kalana kadar orada oturuyorum. Birkaç dakika geçtikten sonra biri önümde duruyor.

Başımı kaldırıp baktığımda, öğretmenim Bayan Kirks'i sırt çantamla elinde dururken görüyorum.

"Sınıfı öylece terk edemezsin, Spencer." Çantamı yanımdaki bankın üzerine koyuyor.

"Biliyorum. Özür dilerim."

Bir iç çekerek, sırt çantamı aramıza koyarak yanıma oturur. "Şu anda zor bir dönemden geçtiğini biliyorum, bu yüzden bunu yazmayacağım, ama rehberlik danışmanıya konuşmanı istiyorum." İtiraz etmek için ağzımı açarım, ama bana susmamı söyleyen bir bakış atar. "On iki yaşındayken, bisiklet kazasında kardeşimi kaybettim. Korkunç bir olaydı ve beni derinden etkiledi, hala da etkiliyor, bu yüzden ne hissettiğini anlıyorum. Biriyle konuşmak yardımcı olur. Söz veriyorum."

"İstemiyorum."

Yumuşak bir gülümsemeyle, gözlerinin köşeleri kırışır. "Evet, ben de öyleydim. Biriyle konuşmak için neredeyse çok uzun süre bekledim, ama konuşabileceğin birinin olması, öyle hissetmesen bile yardımcı oluyor. Kederle başa çıkmak asla kolay değildir, özellikle de gençsen."

Kahretsin. Okulda ağlarken yakalanmak istemediğim için tutmaya çalıştığım gözyaşları serbestçe akmaya başlar.

"Bu doğru değil," diyorum boğuk bir sesle. "O çok gençti. Bizim yaşımızdaki insanlar ölmez."

"Kimse yenilmez değildir," diyor yumuşak bir sesle. "Trajediler her gün olur."

Söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum, ama bunu kabul etmek istemiyorum. Tüm bu adaletsizliğe çok takılmış durumdayım.

"Çok kızgıyım," diye fısıldadım, bunu anneme bile yüksek sesle itiraf etmeye cesaret edememiştim.

"Evet, ben de öyle hissettim. Orada olmasam da kendimi suçladım." Muhtemelen hatırlamaması daha iyi olan anıları kafasından silkeliyor. "Hadi, çantanı al."

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, sırt çantamı omzuma asarken. "Ofise."

"Sana söyledim; rehberlik danışmanıya konuşmak istemiyorum."

O da iç çekerek, "Peki, bir hafta sonra onunla randevu alalım, o zaman da gitmek istemiyorsan sorun değil." der.

"Randevuyu iptal edersem beni yargılamaz mısın?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, adımlarımı yavaşlatarak onun arkasında kalıyorum.

"Hayır," diye cevaplar ve bana anlamlı bir bakış atar. "Ama sen kendini yargılayacaksın."

BÖLÜM 22

HARLOW

Telefonuma bakarak, mesajı göndereyim mi göndermeyeyim mi diye düşünürüm.

"Bu kadar mızızlanmayı kes," diye kendi kendime mırıldanıyorum ve mesajı yazıyorum. Gönder tuşuna basıp, fazla düşünmeden telefonumu lavabonun yanına bırakıyorum. Willa, Spencer'in arkadaşı, onun şehre geleceğini ona haber vermek doğru olur. Onu görmek isteyeceğini biliyorum, ama beni rahatsız etmekten korktuğu için bunu zorlamayacaktır. Jasper ise T.J.'in ağabeyi, bu yüzden Spencer'in da onu görmek isteyeceğini biliyorum.

Ben: Hey, Willa Jasper ile birlikte şehre geldi. Meşgul müsün bilmiyorum ama akşam yemeğine gelmek istersen gelebilirsin. Roe'nun olmadığı bir hafta sonu olduğu için muhtemelen planların vardır.

Tanrım, şimdi onun muhteşem bir manken ya da aktrisle randevuda olduğunu düşünüyorum. Bu beni ilgilendirmez ya da umurumda bile değil. Değil. Onun randevularına kıskançlık duymam benim için inanılmaz bir ikiyezölölük olur.

Telefonum tezgahın üzerinde titiyor, ben de onu alıyorum.

Spencer: Planım yok. Herkesin sakıncası yoksa gelmek isterim.

Ben: Sorun olmaz. Akşam yemeği saat beş buçukta ama istersen daha erken gelebilirsin. Günün büyük bir kısmını orada geçireceğiz.

Spencer: Kulağa hoş geliyor.

Spencer: Davet için teşekkürler. Çok teşekkür ederim.

Telefonumu yüzüstü çevirip tezgahın diğer ucuna itiyorum. Onu davet ederek hata yapmamış olmayı umuyorum, ama içten içe bunun doğru bir karar olduğunu biliyorum. En azından onun için. Benim için mi? O kadar emin değilim.

Dışarıda, arka bahçede olmama rağmen, Spencer'ın geldiğini içgüdüsel olarak anlıyorum. Sanki o yaklaştığında tüm atmosfer değişiyor.

Ben gerginleşiyorum ve Jasper'ın söylediği bir şeye gülen Jameson bunu fark ediyor.

"Ne oldu, bebeğim?" diye soruyor, parmakları omzuma dokunuyor.

"Hiçbir şey. Sadece dizimi masaya çarptım."

Bana tuhaf bir bakış atıyor, muhtemelen duymadığı ve benim tam bir yalancı olduğum için.

"Spencer!" Willa, arka bahçenin kapısında eski sevgilimi görünce bağırır.

Ailemin evi sahilde, okyanus dalgaları kıyıya yumuşakça vuruyor. Spencer'ın gözleri doğrudan okyanusa kayıyor, sonra Willa'ya kayıyor ve Willa ona sarılmak için koşuyor.

"Seni çok uzun zamandır görmedim." Onu bırakır ve dikkatle süzer. "Kas yapmış mısın?"

"Bir rol için," diye cevaplar, gözleri benimkilere kayar.

Bir zamanlar, Spencer'ın kız kardeşime aşık olduğunu düşündüğüm için ona inanılmaz derecede kıskançtım. Onun sadece bana ilgi duyduğunu fark etmek benim için şok oldu ve bunu kendime itiraf etmek istemiyorum ama şimdi de durum aynı.

"Yeniden doldurmamı ister misin?"

"Ha?" Jameson'a bakıyorum.

O, açıkça eğlenmiş bir şekilde sırttı. "Yeniden doldurmamı ister misin?" diye tekrar sordu ve neredeyse boşalmış olan çilekli limonata bardağımı işaret etti.

"Oh." Bir saniye bardağıma bakıyorum. "Evet. Yeniden doldurmak iyi olur."

O, benim bardağımı ve kendininkini alıp eve doğru yönelir, giderken Spencer'a selam verir. Ben soruyla meşgulken, Monroe babasının yanına gitmiş ve bacağına yapışmıştır.

"İyi misin?"

Soru Jasper'dan geliyor.

"Evet," diye patladım, belki de çok hızlı ve nefes nefese. "Emin misin?" Bana doğru eğildi. "Bütün gün kendinde değildin."

Kız kardeşimin nişanlısına, erkek arkadaşımı *sevdiğimi*, ama birdenbire Spencer'ı daha sık görmeye başladığımı ve bunun her şeyi sorgulamama neden olduğunu, yıllar önce onu bırakarak büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ettiğimi nasıl açıklayabilirim?

"İyiym. Sadece yorgunum."

Yorgunluk son zamanlarda en sık kullandığım bahane haline geldi.

Kaşlarını kaldırdı. "Bana yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum."

"Yalan söyleyecek hiçbir şeyim yok." Umarım sesim hissettiğim kadar titrek çıkmaz.

"Peki." Parmaklarını masaya vuruyor. "Tek söylediğim, tarafsız bir üçüncü kişinin seni dinlemesine ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım."

"Teşekkürler." Omuzlarım biraz çökerek yumuşuyorum. "Çok teşekkür ederim."

Ve gerçekten minnettarım, onunla bu konuyu konuşma şansım olmasa bile.

"Buraya oturabilir miyim?" Spencer, Roe Willa ve Jasper'ın yanına oturmak istediği için sağımdaki boş koltuğu işaret ederek sorar.

"Tabii."

Sesimin birkaç oktav fazla yüksek çıktığından eminim.

O koltuğa oturur ve Jasper'ın omzuna elini uzatır. "Seni görmek güzel."

"Seni de görmek güzel, kardeşim. Gerçi, her gün reklam panolarında senin çirkin suratını görüyorum."

Spencer'ın yüzü kızarır ve bakışlarını masaya indirir. "Ah, dostum."

"Sen başarılısın. Utanacak bir şey yok." Jasper sırtına bir şaplak atar.

Jameson dolu bardaklarla geri gelir ve bana gülümser. Midem düğümlenir, *onun* benim sevgilim *olduğunu* ve Spencer'ı düşünmemem gerektiğini hatırlatır.

Bardağı önüme koyar ve sandalyesini çekip bize katılır. Eğilip beni öper ve ben bunu beklemediğim için biraz şaşırıp sıçrarım.

Gözlerim istem dışı Spencer'a kayar ve onun hızla başka yöne baktığını görürüm, ama yüzündeki incinmişlik açıkça bellidir.

Jasper hepimize bakıyor, sonra gözleri bana odaklanıyor ve konuşmasa da bakışları, "*Senin sorunun ne olduğunu anlıyorum*" diyor gibi.

sorunun ne olduğunu anladım" diyor.

"Limonata için teşekkürler." Bardağı alıp, açgözlülükle bir yudum alıyorum.

"Rica ederim." Omzumu okşadı. "Baban birazdan hamburgerleri pişireceğini söyledi."

Will'a içeride kaybolduktan sonra masaya geri döner ve Roe onun peşinden koşar.

"Anne!" diye bağırır. "Yemeğimizi yedikten sonra denize girebilir miyim?"

"Hala yeterince gün ışığı kalmışsa," diye kabul ediyorum, çünkü açıkçası Spencer bu kadar yakinken ona hayır demek için enerjim yok.

"Yaşasın!" Kollarını havaya kaldırır ve ailemin her şeyi hazırladığı yere geri döner. Yardım etmeyi teklif ettim, *hepimiz* yardım etmeyi teklif ettik, ama onlar bizi hemen dışarıya, yollarından çekmemiz için kovdular.

Will'a gülüyor ve Jasper'a yaslanıyor. Elini onun göğsüne koyduğunda parmağındaki elmas yüzük parlıyor. Jasper ona büyük bir sevgi ve hayranlıkla bakıyor. Will'a bunu hak ediyor — ona tüm dünyasıymış gibi bakan birini.

"Peki," Jasper, Spencer'a dönerek, "sırada ne var? Paylaşabileceğin bir şey var mı?"

Jasper'a cevap vermeden önce gözleri bana kayıyor. "Oldukça büyük bir franchise için işler iyi gidiyor, ama bunun için birkaç seçmeye daha katılmam gerekiyor."

"Bu harika dostum," Jasper gülümser. "Senin bir aktör olacağına asla inanmazdım, ama çok başarılısın."

"Teşekkürler. Çok teşekkür ederim. Bu kadar seveceğimi düşünmemiştim, ama sevdim."

Bana baktı ve gözlerinde o kadar derin bir hüznün vardı ki, masadan uzaklaşmak zorunda kaldım.

"Tuvalete gitmem lazım," diyorum açıkça ve neredeyse koşarak uzaklaşıyorum.

Tuvalete gitmem gerekmiyor, ama yine de tuvalete gidiyorum. Soğuk suyu açıp ellerimi ıslatıyorum. Soğuyan parmaklarımı enseme bastırıp birkaç kez derin nefes alıyorum.

Bugün Spencer'ı buraya davet ederek iyi bir şey yaptığımı biliyorum, ama şimdi pişman oldum. Son zamanlarda, onu her gördüğümde kalbim parçalanıyor, çünkü yüzünde acısını açıkça görebiliyorum. Belki de

eskiden daha iyi saklıyordu ya da belki de her zaman oradaydı ve ben onu göremeyecek kadar kördüm.

Kendimi daha iyi kontrol edebildiğimi hissettiğimde kapıyı açarım.

"Siktir," diye küfür ederim, çünkü Spencer tam orada durmaktadır.

"Üzgün görünüyorsun," diyor, beni baştan aşağı süzerken. "İyiyim."

Dilini dudaklarına sürerek ıslatır. "Bana yalan söyleyemezsin, Harlow. Seni herkesten daha iyi tanıyorum."

Kafamı sallarım. "Şu anda bunu yapma."

"Bir şey yapmaya çalışmıyorum." Omuzları düşer. "Endişeliyim, hepsi bu."

"Öyle olma," diye terslerim. "Artık senin endişeleneceğin biri değilim."

"Bu benim seçimim değildi," diye karşılık verir, sesi kızgın.

"Sesini alçalt," diye tıslarım. "Monroe'nun kavgamızı duymasını istemiyorum."

"Bu hep senin sorunun oldu, değil mi?" diye tartışır. "Asla sorunlarımız hakkında konuşmak istemedin; bizim için mücadele etmeye istekli değildin."

"Kes şunu." Kaçmak için banyoya geri çekilirim, ama o da peşimden gelir ve kapıyı arkamızdan kapatır, bu da beni ona daha da yaklaştırır. "Spencer," diye uyarırım, parmağımı kaldırarak. "Şu anda bunu yapmayacağız."

O başını sallar. "Bunu *hiç* yapmıyoruz. Bence bazı şeyleri konuşmanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Göz yaşlarımı tutmaya çalışarak dilimi yanağıma yapıştırıyorum. Kavga etmekten *nefret ediyorum*, ama bundan daha çok duygularım hakkında konuşmaktan nefret ediyorum.

"Tekrar arkadaş olmaya çalışıyoruz," diye hatırlatıyorum ona. "Gerçekten bunu şimdi yapmak istiyor musun?"

"Evet, istiyorum," diye tartışıyor. "Odadaki fil hakkında konuşmazsak asla arkadaş olamayız."

"Peki o sorun nedir?" diye soruyorum, sırtım arkamdaki duvara çarpıyor ve annemin oraya astığı çerçeveyi eğiyor.

O bana o kadar yakın ki, istersem burnundaki her bir kirpik ve çili sayabilirim.

"Senin bir parçan hala bana aşık." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Yanılıyorsun."

"O zaman söyle," der, çerçevele fotoğrafın yanına elini koyarak.

"Neyi söyleyeyim?"

Dudakları kulağıma yaklaşıyor. "Beni sevmediğini söyle." Gözlerimi kapatıyorum.

"Yapamam," diyorum nefes nefese.

"Biliyorum," derken dudakları dudaklarıma değiyor.

Bu bir öpücük değil, ona bile yakın değil, ama tanrım, onu tutup gerçekten öpmek istiyorum.

Bana ne oluyor böyle?

Gözlerimi açtığımda, o uzaklaşmış ve kapıdan çıkıp arkasında kapıyı kapatıyordu.

"Siktir!" diye küfredip lavaboya dönerek ellerime ve boynuma soğuk su dökmeye başlıyorum.

Banyodan çıktığımda, hemen dışarı çıkıyorum ve Jameson'ın endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Eski sevgilimle banyoda kilitli kaldığımı, onu öpmeyi düşündüğümü bilseydi ne düşünürdü acaba?

Spencer'ı arıyorum ama onu göremiyorum.

"Spencer nerede?" diye soruyorum. En son ihtiyacım olan şey, onun bana gizlice yaklaşması.

"Bir telefon geldiğini ve gitmesi gerektiğini söyledi," diye cevaplar Willa, endişeli bir bakışla bana bakarak.

"Oh." Ellerimi gömleğimin üzerine koyup koltuğuma geri dönüyorum. "Çok yazık," diyorum, ama içimden onun gitmesine seviniyorum.

BÖLÜM 23

SPENCER

SEKİZ YIL ÖNCE

İşler çok fazla geldiğinde, kendimi çok bunalmış hissettiğimde, sahile gelirim. Sörf tahtamı kolumun altına alıp, kıyıya doğru yürürken okyanus suyu ayak bileklerimi yalar. Tahtamı kuma saplayıp, dalış kıyafetimin fermuarını açar, belime kadar indirip kuma otururum.

Normalde T.J. burada benimle birlikte olurdu, ama en iyi arkadaşımın bir daha yanımda gülüşünü duyamayacağım. Onunla geçirdiğim son günleri ve birlikte video oyunu oynadığımız son gün olduğunu, beni okula son kez aldığı günü, son kez kaykay yaptığımız günü bilseydim keşke diye düşünmeden edemiyorum. Her anı çok daha fazla değer verirdim.

Bu kabustan uyanacağımı düşünmeye devam ediyorum, ama uyanmıyorum.

Dizlerimi göğsüme çekip, kollarımı üzerlerine koyuyorum ve okyanusa bakıyorum. Güneş yakında batacak ve eve gitmem gerektiğini biliyorum, ama bacaklarım hareket etmiyor.

Gün batımını izleyeceğim ve sonra gideceğim.

O sırada onu görüyorum, suyun kenarında durmuş ayak parmaklarını suya daldırıyor. Rüzgarda saçları dalgalanırken gülüyor ve arkadaşlarından birine bir şey söylüyor.

O çok güzel ve nazik. Akıllı da. Onu her gördüğümde sanki güneş üzerime parlıyor gibi. O benim gölgelerimi kovuyor ve ben onun sıcaklığında güneşleniyorum.

Dönüyor ve durduğunda bana dönüyor. Uzaktan bile bakışlarımı hissediyor olmalı. Gözlerini koruyor ve gözlerini kısıyor, benim olduğumu fark edince gülümsüyor.

Arkadaşına bir şey söylüyor ve sonra bana doğru geliyor. Aman Tanrım.

Buraya geliyor.

Panik içimi kaplıyor. Daha önce kızların yanında hiç gergin olmamıştım. O gelene kadar.

"Selam." Gülümsüyor ve yanımdaki kumu işaret ediyor. "Biraz arkadaşlık ister misin?"

Beynim kısa devre yapıyor ve tek yaptığım ona bakmak.

Gülerek, "İyi misin?" diye soruyor.

Kahretsin.

"Oh, evet. Üzgünüm. Evet, oraya oturabilirsin. Burası ücretsiz bir plaj."

Ücretsiz plaj mı? Saçmalıyorsun!

Yanımda oturur ve saçlarını geriye çekip lastikle bağlar. Birkaç tel hala yüzünün etrafında uçuşmaktadır.

"Nasılsın?" Bana attığı bakış, hem yumuşak hem endişeli ama aynı zamanda hiç yargılayıcı değil, beni rahatlatıyor.

"İyi değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Kolay olamaz," diyor, benimle aynı şekilde denize bakarak. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor. "Okyanusun kokusunu seviyorum."

"Ben de."

Kulağının arkasına sarkan saçlarını düzeltir. "Bunu sana söylemeli miyim, söylememeli miyim bilmiyorum..." Sesi yumuşak bir şekilde kesilir. Bir avuç kum alır ve parmaklarının arasından süzülmesine izin verir. "Kesin olarak bilmiyoruz, ama Willa'nın nakli T.J.'den yapıldığını düşünüyoruz."

Küçük bir boğulma sesi çıkıyor ağzımdan. Willa, en son görüştüğümüzde nakil yaptırdığını söylemişti, ama ben bunun kimden olabileceğini düşünmemiştim.

Benden başka bir ses çıkar ve hiperventilasyon yaptığımı fark ederim.

"Bu... bu iyi. Bu... gerçekten iyi." Ve öyle. T.J.'in vefatından çıkan tek iyi şey, onun çeşitli organ ve dokularının başkalarına yardım ettiği, yani tamamen kayıp olmadığı gerçeğidir.

"Dediğim gibi, kesin olarak bilmiyoruz, alıcıya organın kimden geldiğini söylemiyorlar, ama zamanlamaya bakılırsa muhtemelen öyle."

"Onun öldüğüne inanamıyorum." Boğuk bir hıçkırıkla çıkan sözler. "Onu çok özleyorum."

Bana yaslanıyor, başını omzuma dayıyor ve kollarını benim kollarıma doluyor.

"Bu uygun mu?" diye sordu.

Başımı onun başına yasladım. "Daha da iyiyim."

Dakikalar geçer ve onun gitmesini istemememe rağmen, "Arkadaşlarının yanına dönmen gerekmiyor mu?" diye sorarım.

Kafasını sallar. "Hayır, onlara bensiz devam etmelerini söyledim. Seninle gelebilirim diye düşündüm. Sorun olur mu?"

Tabii ki sorun yok.

"Sorun değil. Gün batımını izleyip sonra gidecektim." Gökyüzü şimdiden parlak pembe ve mor renklere bürünmüştü. Tamamen kaybolması çok uzun sürmeyecekti.

"Kulağa hoş geliyor." Kolumu biraz daha sıkı sıkıyor ve bana daha yakın oturuyor.

Sıcaklık düşüyor ve muhtemelen üşüyor, ama yanımda plajda hiçbir şeyim yok. Giysilerimi arabada bıraktım. Denizden çıktığımdan beri çoktan kurudum, bu yüzden kolumu onun kollarından çekiyorum. İlk başta utanmış gibi görünüyor, ama onu tamamen yanıma çekip kolumu ona doladığımda bu ifade hızla kayboluyor.

O bana sarılıyor ve ben de vücudumu kullanarak onu rüzgardan elimden geldiğince koruyorum.

Güneş neredeyse batmak üzereyken ayağa kalkarız ve ben sörf tahtamı alırım. O kendi başına uzaklaşmaya başlar, ama ben boş olan elimle hızla elini tutar ve parmaklarımızı birbirine dolarım. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle birbirine kenetlenmiş ellerimize bakar.

Arkamdaki iskelenin ışıklarını yansıtan büyük ela gözleriyle bana bakar ve aramızda bir şeylerin değiştiğini hissederim.

Arabama geri döndüğümüzde, hızlıca motoru çalıştırır ve ona yedek sweatshirt'lerimden birini veririm. O da itiraz etmeden giyer ve yolcu koltuğuna oturur.

Wetsuit'imi çıkarıp mayomla kalırım ve hızla şortumu ve tişörtümü giyerim. Sürücü koltuğuna otururken Harlow'a gülümserim.

O da bana gülümser.

"Evinize nasıl gideceğimi bana hatırlatmanız gerekebilir."

"Tamam," diyor.

Radyonun sesini açarım, ama konuşmamızı engellemeyecek kadar yüksek değil, ama fark etmez — evinin önüne park edene kadar yol tarifi dışında hiçbir şey söylemez.

"Elimi tuttun," diyor yumuşak bir sesle, ona çok uzun gelen sweatshirt'ümün kolunu oynayarak.

"Evet," diyorum, bununla nereye varmak istediğini anlamadan.

"Ben sandım ki..." Başını sallar ve kucağına bakar. "Willa'dan hoşlandığını sandım."

"Willa'yı seviyorum. Ama sadece arkadaş olarak," onun üzgün ifadesini görünce ikinci kısmı hemen ekliyorum. "Sen..." Onun hakkında hissettiklerimi kelimelerle nasıl ifade edebileceğimi düşünmeye çalışırken sözlerim kesiliyor. "Sen ise beni tüketiyorsun."

Umutla çenesini kaldırdı. "Öyle mi?"

"Hayal bile edemezsin," diyorum yenik düşmüş bir iç çekişle. Bu kıza olan duygularımla savaşmak boşuna.

"Benden hoşlanıyor musun? Arkadaştan daha fazla mı?" "Evet," diye itiraf ediyorum, ona yalan söylemek istemiyorum.

"Ben de seni arkadaşşımdan daha fazla seviyorum," diye fısıldar gibi söyler.

Elimi yanağına koyup, başparmağımla yumuşak tenini okşadım. Dokunuşumla rahatladı, kirpikleri yanaklarının üst kısmına değiyordu.

Neredeyse burun buruna geldik, ikimiz de orta konsola eğildik.

Onu öpecek miyim?

"Beni öpecek misin?" diye soruyor, sesi nefes nefese ve yumuşak.

"İster misin?" Elimini yanağından enine kaydırdım.

Gözleri ağızımdan gözlerime, gözlerimden ağızıma kayıyor. "Evet."

Tereddüt etmedim.

Bu benim ilk öpücüğüm değil, ama sanki öyleymiş gibi hissediyorum — sanki geçmişte öğrendiğim her şeyi unutmuşum gibi. Onu öpmek yepyeni bir his. Onun yüzünden mahvoldum, tamamen ve acınacak bir şekilde mahvoldum. Genç olduğumu biliyorum,

ama aptal değilim — Harlow farklı. Başka birini öpmek asla böyle hissettirmeyecek. Bu kadar mükemmel. Bu kadar doğru.

"Vay canına," diye fısıldayarak önce o uzaklaşır.

Tekrar öpüşmek için geri dönmek istiyorum, ama onu zorlamak istemiyorum.

zorl

am "Evet." Nefesimi geri kazanmak için çabalıyorum. "Vay canına."

ak Kemerini çözüyor ve sonra eğilip, çıkmadan önce hızlıca

iste

miy

oru

m.

"Beni bıraktığın için teşekkürler." Arabaya geri eğiliyor. "Ve öpücük için de."

Göz kırpıyor.

"Beni bıraktığın için teşekkürler." Arabaya geri yaslanıyor. "Ve öpücük için." Göz kırpıyor.

Siktir.

Bu kıza sıırıslıklam aşık oldum ve o benim kız arkadaşım bile değil.

BÖLÜM 24

HARLOW

Müşterilerin önünde küfür etmemek için dilimi ısıyorum. Düşürdüğüm buzlu kahve yere dökülmüş ve kot pantolonuma sıçramış. Bugün döktüğüm ikinci içecek bu. "Vay canına, sakar şey. İyi misin?" Poppy, beni kenara iterek soruyor.

beni kenara iterek sorar.

"Sadece kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldanıyorum ve paspas almaya gidiyorum.

"Eve gitmen gerek mi?" diye soruyor Pablo, yüzünde gerçek bir endişe belirliyor.

"Hayır, hayır," diye mırıldanıyorum. "İyi olacağım."

Olmam gereken son yer evim. Orada durumum daha da kötüye gider.

Ailemin evindeki banyoda Spencer ile karşılaştığımız anı, bana öpüşmeye ne kadar yaklaştığını düşünmeden edemiyorum. Bu, içimde çoktan kaybolduğunu sandığım bir şeyi uyandırdı.

"İçeceği yeniden yapacağım," diyor Poppy yanımdan geçerken.

"Teşekkürler," diye içimden rahat bir nefes alıp dağınıklığı temizliyorum.

Gitmeden önce birkaç saatim daha var, bu yüzden kafamı toparlamam lazım.

Zemin yapışkan kahve ve kremadan arandıktan sonra Pablo, "Biraz ara ver" diyor. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama o, "Beş dakika. Tek istediğim bu" diye ekliyor.

Başımı sallayıp arkaya doğru yürürken bir şişe su alıyorum. Arkada kanepeye oturup birkaç derin nefes alıp, hızla dönen düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Geçen hafta sonu ve şimdi zihnimde "olay" olarak adlandırdığım şeyden beri, Spencer'ı, *bizi* düşünmeden edemiyorum. Nasıl başladığımızı, ne kadar güzel olduğunu ve nasıl... nasıl onun kalbini kırdığımı.

Ayrılmamızın iyi bir şey olduğuna, gerekli olduğuna dair kararımın hiç şüphe duymadım. Bu, çok acı vermedi anlamına gelmez, benim de kalbimi kırdı, ama o boşluğa ihtiyacım vardı, özellikle de yaşadığım onca şeyden sonra. Hiçbir zaman bu konuyu kafama takmadım ya da kararımı sorgulamadım, ama birdenbire bir hata mı yaptım diye merak etmeye başladım ve bu düşünce bile midemi bulandırıyor.

"Kendine gel," diye mırıldanıyorum kendi kendime. At kuyruğumu çıkarıp yeniden yapıyorum, sadece ellerimle bir şeyler yapmak için.

Seçimimi yaptım. Artık

Jameson'la birlikteyim.

Geçmişe takılıp kalmak beni hiçbir yere götürmez.

Suyumu bitirip tuvalete gidiyorum, sonra işime dönüyorum.

Bir şekilde, başka bir şey dökmeden tüm vardiyamı tamamlamayı başardım, ama tamamen zarar görmeden kurtulamadım çünkü Poppy de aynı anda işten çıktı ve beni otoparka kadar takip etti.

"Bugün neyin var?" diye soruyor, *banana* yaslanarak. sürücü kapısı, bu yüzden arabama binemiyorum.

"Sadece biraz keyifsizim," diyorum ve güneş gözlüklerimi takıyorum. Gözleri kısılıyor. "Hamile değilsin, değil mi?"

Panik dalgası içimi kaplar, ama bu duyguyu çabucak bir kenara iterim. "Hayır, kesinlikle değil. İmplantım var, unuttun mu?"

Omuzlarını silkiyor. "Dünyada implant takılı birinin hamile kalmasından daha tuhaf şeyler de oldu."

"Hamile değilim," diye tekrarlıyorum. "O zaman ne?" diye ısrar ediyor.

Spencer'la birlikteyken kahve dükkanında Poppy ile arkadaş oldum, bu yüzden o da tüm durumu çok iyi biliyor.

"Spencer geçen hafta sonu ailemin bir araya geldiği yere geldi ve bu biraz tuhaftı, tamam mı? Bu beni rahatsız etti."

Poppy söz konusu olduğunda, ne kadar dürüst olursam o kadar iyi olur. Ama ona tuvalet olayını anlatmamın imkanı yok. Jameson'ı çok seviyor, ama Spencer'a karşı zaafı var.

"Nasıl tuhaf?" diye soruyor, her zamanki gibi daha fazla ayrıntı öğrenmeye çalışıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve çantamın askısı dirseğimin kıvrımına kayıyor, bu da hiç de korkutucu görünmeme yardımcı olmuyor.

"Sadece garipti."

Poppy başını yana eğdi. "Seni tanıyorum ve bir şey sakladığını biliyorum."

Kahretsin. Beni her zaman anladığını bilmekten nefret ediyorum.

"Arabaya bin," diye mırıldanırım. "Bu konuşmayı dışarıda yapmak istemiyorum."

Bana paranoyak deyin, ama Jameson ve Spencer'ın buraya geldikleri biliniyor ve birinin ortaya çıkmasından endişe duyduğum için bu konuşmayı açık havada yapmak istemiyorum.

Poppy yolcu koltuğuna koşar ve ben de arabaya binip klimayı çalıştırmak için kontağı çeviririm.

"Anlat," diye emreder Poppy, ama gözlerinde endişe de vardır. Meraklı olduğu kadar, yine de iyi bir arkadaştır. Son zamanlarda onunla vakit geçirememekten nefret ediyorum.

"Spencer daha sık uğramaya başladı," diye açıklıyorum. "Bana arkadaşlığımızı özlediğini söyledi ve ikimiz de Monroe'nun ebeveynleri olduğumuz için dostça davranmamızın daha iyi olacağını düşündü. Haklı da." Omuz silkiyorum ve bir saniye düşünerek ne söyleyeceğimi seçiyorum. "Onun evine gittim, sörf yaptık, hastalandığımda o gün benimle kalıp bana baktı, sonra da ailemin evinde..." Kafamı koltuğun başlığına vurup yavaşça Poppy'ye dönerek bakıyorum. "Sence bunca yıldır Spencer'ı kasten uzaklaştırdım mı, çünkü ona hala hislerim var mı?"

"Sen de öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu bana.

"Evet," diye itiraf ettim. "Bence tam da bu yüzden ve şimdiye kadar"

"Bence ona hala bir şeyler hissetmen çok doğal. İkiniz de kötü bir nedenden dolayı ayrılmadınız ki."

"Ya ben her şeyi mahvettiye?" Cumartesi gününden beri beni rahatsız eden şeyi ciyaklayarak söylüyorum.

Poppy'nin yüzü sempatiyle buruşur. "Ah, Harlow."

Aramızdaki orta konsol nedeniyle elinden geldiğince beni kollarının arasına alır.

"Bir hata mı yaptım?" Omzuna yaslanıp ağlıyorum, tüm duygularımı dışa vuruyorum. "Gururum iyi bir şeyi mahvetmesine izin mi verdim?" Beni hafifçe geri itiyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor. "Çılgınca davranıyorum, değil mi?" Sözler ağızından dökülmeye devam ediyor. "Yani, şimdi Jameson'la birlikteyim ve onu seviyorum. Spencer'ı düşünmemeliyim, ama ben..."

"Hey." Beni susturmak için parmağını dudaklarıma bastırdı. "Kendine biraz merhamet göster. Spencer senin ilk aşkıydı. İkinizin bir çocuğu var. Onunla, başka hiç kimseyle kurmayacağın bir bağın her zaman olacak. Onunla daha fazla zaman geçiriyorsan, bazı şeyleri sorgulaman çok doğal bence. "Ya şöyle olsaydı?" diye düşünmek insan doğasında var. Spencer'ı severim, bunu biliyorsun, ama Jameson sana iyi geliyor."

"Öyle, değil mi?" diye burnumu çekiyorum.

"Spencer ile daha fazla zaman geçirmen iyi bir şey bence. Ve haklı da, aranız iyi olursa işler daha kolay olur. Aranız kötü değil ama gergin. Fazla stres yapmamaya çalış." Omuzlarımı sıkıyor.

"Haklısın." Bir mendil alıyorum. Arabada her zaman bir kutu mendil bulundururum, çünkü çocukluysan ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin.

"Tabii ki haklıyım. Ben her zaman haklıyım." Arabadan inerken arkasında parıldayan bir kahkaha bırakır. "Fazla düşünme." Bana kararlı bir otoriteyle işaret eder. "Ciddiyim."

Kapıyı kapatıp kendi arabasına atlar.

Bu durum hakkında konuşmak istemediğim kadar, konuştuğum için iyi oldu. Gözyaşlarım kuruduğunda, otoparktan çıkıp Jameson ve Monroe'ya, eve doğru yola çıktım, Spencer hakkındaki tüm düşüncelerimi geride bırakarak.

BÖLÜM 25

SPENCER

SEKİZ YIL ÖNCE

Harlow'un elini elimde tutuyorum, parmaklarımla avucundaki çizgileri izliyorum, tıpkı T.J.'in cenazesinden sonra onun benim için yaptığı gibi. Son birkaç haftadır mümkün olduğunca çok zaman birlikte geçirdik. Onu T.J.'den uzaklaşmak için kullanmıyorum, ama başka bir şeye odaklanabilmek yardımcı oldu.

"Ellerin çok yumuşak," diye fısıldıyorum.

"Çünkü sürekli losyon sürüyorum."

Onun yorumuna gülüyorum. "Bu yüzden mi ellerin hep vanilya kokuyor?"

"Mhm," diye mırıldanıyor, okyanus esintisi saçlarını dalgalandırıyor.

"Seni bir gün sörf tahtasına çıkarabilir miyim? Denersen sörfü seveceğini düşünüyorum."

Dudaklarını büzüp omuz silkiyor. "Belki."

Kaşlarımı kaldırdım, heyecan omurgamdan aşağıya doğru yayıldı.

"Gerçekten mi?" "Tabii."

Neden onun ilgilenmeyeceğini düşündüğümü bilmiyorum, ama bunun Harlow olduğunu ve onun her şeye her zaman hazır olduğunu unutmamam gerekir.

"Haftaya mı?"

"İyi olur," diye gülümseyerek kabul ediyor. Yanağına bir şekilde kum kaçmış, elimi uzatıp kum tanelerini silkeliyorum.

"Düşünüyordum da," diyorum, hala avucunu okşayarak.

"Bu tehlikeli geliyor," diye kıkırdar ve bu ses hızla dünyadaki en sevdiğim ses haline gelir. Kıyıya vuran dalgaların sesinden bile daha güzel.

"Hey." Gülerek elini hafifçe çırpıyorum. "Nazik ol. Neyse, düşünüyordum da..." Sinirlerim ses tellerimi esir alıyor. "Sen..."

uh... benim kız arkadaşım olmak ister misin?"

"Benim kız arkadaşım olmamı mı istiyorsun?"

Kaşlarım çatılır, neden bu kadar şaşırdığını anlamadan. "Evet. Senden hoşlanıyorum. Çok. Ve birlikte çok zaman geçiriyoruz, düşündüm ki... şey, bu noktaya geleceğimizi düşündüm." "Senin kız arkadaşın olmak istiyorum," der ve ben neşelenirim. "Ama ben Düşündüm ki... sen mezun olup üniversiteye gideceksin. Ben ise hala lisede olacağım. Seni engellemek istemiyorum... "Omuzlarını silkiyor. "Keşfetmekten."

"Keşfetmek mi?" diye aptalca soruyorum. "Diğer kızları. Üniversiteli kızları."

Oh. "Oh." Hızla başımı sallıyorum. "Hayır, bunu istemiyorum."

Aklımdaki tek kız sensin."

Gülümser ve omuzları gevşer. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten," diye gülerek, parmaklarımı yanağına sürterek saçını kulağının arkasına koyuyorum. Eğilip onu öpüyorum. "Tek istediğim sensin."

Hafifçe kıkırdar. "O zaman sanırım senin kız arkadaşınım."

Tanrım, bu kelimelerin sesini seviyorum.

"Bir daha söyle," diye yalvarıyorum, eğilip dudaklarımı yanağına değdiriyorum. "Sen benim kız arkadaşımsın."

Onun mükemmel dudaklarına öpücükler yağdırıyorum ve o benim altında eriyor.

Öpüşürken gülümserim.

Hayallerimin kızı benim.

BÖLÜM 26

HARLOW

Jameson dizüstü bilgisayarıyla yanımdaki yatağa yerleşir. Ona sorgulayan bir bakış atarım. "Bilgisayar ne iş?"

Jae asla bilgisayarla yatağa gelmez. Elektronik aletleri yatak odasından uzak tutma konusunda her zaman ciddi olmuştur. Komodinin üzerinde duran televizyonumu bile nadiren kullanırız.

"Sana birkaç ev göstermek istedim," diyor ve Zillow'u açıyor.

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıp oturuyorum. "Neden? Taşınıyor musun?"

Gülümser ve eğlenceli bir şekilde gözlüklerinin arkasından gözlerini kısar. "Belki birlikte birkaç ev bakabiliriz diye düşündüm?"

"Ciddi miydin?" Kendi sözlerimle boğulmak üzereydim. "Şaka yaptığınızı sandım."

"Evet, ciddiydim," diyor gülerek, benden açıkça eğleniyor.

"Jae," adını neredeyse ağızımdan fırlatırım. "Şaka yapıyor olmalısın."

Kaşlarını çatıyor ve dizüstü bilgisayarını kapatıyor. Ne söyleyeceğini bulmaya çalışırken dudaklarını açıp kapatıyor. "Kızdın mı?"

"*Kızgın* değilim, sadece kafam karışık. Bu konuyu doğru dürüst konuşmadık. Ev *alacak param* yok. Peşinat için yeterli birikimim yok. Ben..."

"Ama benim var," diyor. "Bir süredir para biriktiriyorum. Yani, burası Kaliforniya, bu yüzden muhteşem bir evi karşılayamam, en azından şimdilik, ama belki biraz tadilata ihtiyaç duyan, bizim evimize dönüştürebileceğimiz bir ev olabilir."

Başım dönüyor.

Yatak odası etrafımda dönüyor.

"Jameson," yataktan kalkarken onun adını haykırıyorum. Odanın kısa uzunluğunda ileri geri yürüyorum. "Hayır. Kesinlikle hayır."

"Neden mutlu değilsin?" diye soruyor, sesinde gerçek bir şaşkınlık var. "Düşündüm ki... Yani, aramızdaki ilişki ciddi değil mi? Bir ev bizim için en mantıklı seçenek olur diye düşündüm. Zaten çoğu gece burada kalıyorum ve Monroe için bir bahçemiz olabilir."

Yüzümü ellerimle kapattım ve ağlamaya başlamadan önce ondan uzaklaştım.

Bu onunla ilgili değil.

Bu *benimle* ilgili ve dünyada en son istediğim şey bir erkeğe bağımlı olmak. Bu yüzden Spencer geçinmek için yeterli olanın üzerinde para kazanmaya başladığında bundan çok nefret ettim. Aramızdaki fark çok büyük geliyordu ve ona borçlu hissetmek istemiyordum. Mantıken, onun benim böyle hissetmemi asla istemeyeceğini biliyorum, tıpkı Jameson'ın da bu şekilde düşünmediğini bildiğim gibi. Ama hislerime engel olamıyorum. Elimden gelen pek bir şey yok, gerçekten yardım edebileceğim hiçbir şey yok, o ev *onun* evi, benim değil. Eşitlik istiyorum. Bu benim için çok mu kötü bir şey?

"Hey, hey," Jameson beni kollarının arasına çekip göğsüne yaslayarak sakinleştirir. "Ağlama. Lütfen, ağlama lan. Bu istediğim son şey. Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıştım. Lanet olsun, özür dilerim. Yapmalıydım... Bilmiyorum. Evi unut. Bir daha bu konuyu açmayacağım."

Başımı göğsüne doğru sallıyorum.

Bu tepkiyi gösterdiğim için kendimi *çok kötü* hissediyorum ve kendimi açıklamak istiyorum, ama önce duygularımı kontrol altına almam gerekiyor.

Jameson gözyaşlarım kuruyana kadar beni kollarında tutuyor.

"Şimdi iyi misin?" diye sorar, yüzümü ellerinin arasına alıp bana bakar.

"Ben iyiyim ve ben..." Gözlerim, çoraplı ayaklarımızın arasındaki lekeli halıya düşüyor. "Bu, seninle yaşamak istemediğimden değil. Doğru gelmezdi. Peşinat için birikmiş param yok ve şu anda kirayı zar zor ödüyorum. Her şeyi senin ödemeni istemiyorum. Ödeyeceğini biliyorum," diye ekliyorum, o itiraz etmek için ağzını açtığı anda. "Bunu hiç düşünmeden yapacağını biliyorum. Ama ben bunu istemiyorum. Aynı seviyede olduğumuzu hissetmek istiyorum. Bunu daha önce de yaşadım ve... Neden beni bu kadar etkilediğini bilmiyorum, ama öyle. Benimle bir ev satın almayı ciddi olarak düşünüyorsan,

biriktirebilmek ve umarım peşinat ve faturaları paylaşabilmek istiyorum."

"Özür dilerim." Yüzümü ellerinin arasına alıyor. Özür dilemesinden nefret ediyorum. Özür dileyecek hiçbir şeyi yok. "Bilmeliydim."

"Önemli değil."

Kollarımı nazikçe sıkıyor. "Artık evlerden bahsetmeyelim.

Şimdilik her şeyi olduğu gibi bırakalım."

"Şimdilik," diye tekrarlıyorum.

BÖLÜM 27

SPENCER

SEKİZ YIL ÖNCE

Mezuniyet töreni, annemin üzüntüsüne rağmen parti ya da başka bir şey yapmayı reddettiğim için, hiçbir tören ve kutlama olmadan geçip gitti. Elbette başka arkadaşlarım da var, ama T.J. benim *en iyi* arkadaşımdı. Onsuz kutlama yapmak istemiyorum.

"Filmi beğenmedin mi?" diye soruyor Harlow, sodasının son yudumunu yudumlarken ve çıkarken çöp kutusuna atarken. "Sinirlenmiş gibisin."

Yüzümü buruşturuyorum. "Öyle göründüysem özür dilerim. Ben sadece..."

Elini nazikçe dirseğime koyarak beni durdurur. "Sorun değil. Açıklaman gerek yok."

"Ama ben istiyorum," diyorum arabama vardığımızda. Onun için yolcu kapısını açıyorum ve o arabaya biniyor.

Ben de arabaya binip motoru çalıştırıyorum, ama geri gitmek için hiçbir hareket yapmıyorum.

"T.J.'yi düşünmeden duramıyorum."

Elini uzatıp enseme okşadı. "O senin en iyi arkadaşındı. Tabii ki hala onu düşünüyorsun."

Boğazıma takılan yumruyu yutuyorum. "Artık üniversiteye gitmek istediğimden emin değilim." Sonunda beni rahatsız eden düşünceyi dile getiriyorum. "T.J. orada olmayacak. Birlikte gitmemiz gerekiyordu ve ben..." Düşüncelerimi toparlamak için bir süre duruyorum. "Artık çok farklı bir insan gibi hissediyorum."

Parmakları ensemdaki saçları nazikçe okşuyor. "Travma insanları değiştirir. Bunu kız kardeşimde gördüm. Ama Spencer, sence o hala senin gitmeni istemez mi?"

Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu sıkıca kavrarım. "Evet," diye boğuk bir sesle söylerim. "İsterdi."

Elini yanağıma koydu ve ben başımı çevirip avucunu öptüm.

"Gidersen ve gerçekten hoşuna gitmezse, o zaman kararını verebilirsin. Ama bence T.J. denemeni isterdi."

Onun haklı olduğunu biliyorum. T.J. benim kendimi acıma içinde görmeyi istemezdi. Yüzümün önünde parmaklarını şıklatır ve bu karamsarlıktan çıkmamı söylerdi. Ama kederle başa çıkmak zordur, özellikle de ölüm tamamen beklenmedik bir şekilde gerçekleştiğinde.

"Saat kaçta evde olman gerekiyor?"

O, gösterge panelimdeki saati kontrol eder. "On buçuktan önce gerek yok."

Park yerinden çıkıp en sevdiğim yerlerden birine doğru yola koyuluyorum. Onu henüz buraya getirmedim, bu yüzden şimdi tam zamanı gibi geliyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, ben sahil boyunca arabayı sürerken.

"Özel bir seyir noktası. Pek çok kişi bilmiyor.

Düşünmem gerektiğinde gittiğim bir yer. Senin de görmeni istiyorum."

O gülümsüyor ve ben otoyolda hızla ilerlerken yolcu penceresinden dışarı bakıyor. O bölgeye vardığımda otoyoldan çıkıp kumlu bir toprak yola sapıyorum. Yol olmasına rağmen yol gibi görünmüyor.

Sonunda, küçük otoparka girip bir yere park ediyorum. Güneş çoktan batmış, ama dolunay ve yıldızlar gökyüzünde parıldıyor.

Bagajı açıp dışarı çıkıyorum ve Harlow'a beni takip etmesini işaret ediyorum. Açık bagaja oturuyoruz ve orada sakladığım battaniyeyi alıp omuzlarına sarıyorum. Yaz mevsimi olsa da, okyanus kenarında geceler serindir.

"Burası senin yerin, değil mi?"

Dalgalar aşağıda çalkalanıyor, kıyıya çarpıyor. Burası küçük bir kumsal, pek çok kişinin bilmediği, hatta gelmediği bir yer. Harika dalgaları olduğu için çoğunlukla sörfçüler arasında biliniyor.

"Evet." Bacaklarımı ileri geri sallıyorum. Neden gergin hissettiğimi bilmiyorum. "Burası sessiz ve okyanus her zaman düşünmeme yardımcı oluyor."

"Bana da öyle. Evimizin sahilde olması benim için bir şans. İşler çok yoğunlaştığında sahile gizlice çıkıp saatlerce oturuyorum."

Ona gülümserim ve ağzının köşesine bir öpücük kondururum.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" diye sorar, gözleri iri ve ciddidir. "Düşüncelerini ve duygularını asla yargılamayacağım."

Derin bir nefes alıyorum. "Neden o diye merak edip duruyorum ve sonra böyle düşündüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum, çünkü sanki onun yerine bir yabancıнын ölmesini diliyormuşum gibi geliyor ve bu hiç de öyle değil." Başımı eğiyorum. "Sanki uyanmayı beklediğim bir kabus gibi."

Mezuniyette onun için boş bir sandalye bıraktılar. Onu görünce kusmak istedim. Bunun nazik bir jest olduğunu ve muhtemelen onun ailesi için bir anlamı olduğunu biliyorum, ama benim için tek yaptığı, şu anda içimde yaşayan boşluğu sembolize etmekte.

"Hayat çoğu zaman böyle hissettirir," diye fısıldıyor. "Willa ilk teşhisini aldığında geceleri ağladığını hatırlıyorum. Duvarın arkasından sesini duyuyordum ve bunun sadece kötü bir rüya olduğunu, uyanınca her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu."

"Hayatın acımasız olabileceğini öğreniyorum. Sanki daha önce pembe gözlüklerle yaşıyormuşum gibi hissediyorum ve şimdi o gözlükler yüzümden çekildi ve

... her şeyi ilk kez görüyorum ve bundan hoşlanmıyorum."

Elini uzatıp elimi tuttu ve sıktı. Elim avuç içim yukarı bakacak şekilde çevirdim ve parmaklarımızı sıkıca birbirine doladım.

Harlow başını omzuma yaslar, ben de başımı onun omzuna yaslarım.

Gözlerimi kapatıp onun hissettirdiklerini içime çekiyorum. Ona onu sevdiğimi söylemek dilimin ucunda, ama onu korkutmaktan korktuğum için sözleri geri yutuyorum. Ama onunla her şeyi görüyorum ve umarım o da benimle birlikte görüyor.

BÖLÜM 28

HARLOW

Poppy'yi takip ederek çömlekçinin dükkânına giriyorum. İkimizin de aynı zamanda izinli olduğu için çömlek boyayıp öğle yemeği yiyelim diye öneren oydu. Yapmam gereken milyonlarca iş var ama okul, Roe, Jameson ve hatta Spencer hakkında düşünmemek için bir molaya ihtiyacım var. Gerçi, bunların bir kısmının konuşma sırasında kaçınılmaz olarak gündeme geleceğini biliyorum.

Yarı ucuz bir şeyler bulmaya çalışarak ürünlere göz atıyorum.

"Hayır, bunlardan olmaz." Bir parçayı daha fiyatına bakmak için çevirdiğimde Poppy elimi itti. "Sana söyledim, bu benim ikramım. Hoşuna giden bir şey seç."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yüz dolar olsa bile mi?"

"Öyle olsa bile." Kafamı okşadı. "Suçluluk duymadan bir gün geçirmeyi hak ediyorsun. Ayrıca, ben anne değilim ve bildiğin gibi buradaki kira fiyatları çok yüksek olduğu için hala ailemle yaşıyorum. Bugün bize bir şeyler ısmarlayabilirim. Söz veriyorum."

Omuzlarım hafifçe düşer. Kendimi kötü hissediyorum, ama Poppy ile tartışmamam gerektiğini biliyorum.

Sonunda, fincan tabağıyla birlikte gelen bir çay fincanı seçiyorum. Çay içmeyi pek sevmem ama uykuya dalamadığım zamanlarda ara sıra içerim. Poppy, bir martı desenli fincan seçiyor, ki bu seçim tam da Poppy'ye yakışan bir seçim.

"En sevdiğim gremlin nasıl?" diye sorar, seçtiği renkleri kaşlarını çatarak bakar, sanki birdenbire doğru seçim yapıp yapmadığından emin olamamış gibi. Omuzlarını silker ve fırçasını pembeye batırır. Seçtiği parlak renklerle martı için ne planladığını bilmiyorum, ama sonucun nasıl olacağını merak ediyorum.

"Her zamanki gibi." Kendi fırçamı soluk mavi bir tonun içine batırıyorum.

"Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu. Son zamanlarda izinli olduğum günlerde çok yorgun olduğum için hiçbir şey yapamıyorum. Tinder'a bile girmedim."

Buna gülüyorum, çünkü Poppy'nin Tinder'da gezinmemesi duyulmamış bir şey

"Bana gülme," diyor, ama o da gülüyor ve "İki aydır seks yapmadım. Bu, bekaretimi kaybettiğimden beri benim için bir rekor. Bundan sonra her şey daha da kötüye gidecek mi?"

"Bence sorun yok. Belki de tek gecelik ilişkilerden sıkıldın," diyorum. "Ciddi bir ilişki mi istiyorsun?"

Sorumu bir an düşünür. "Ben... Bilmiyorum. Belki? Ama erkekler berbat."

Tabağıma benzer büyüklükte polka noktaları çizerek, "Evet, öyleler," diye mırıldanıyorum.

"Oh, hayır." Kaşlarını çatarak, yüzünde gerçek bir endişe belirir. "Ne oldu? Cennette sorun mu var?"

İç çekerek fırçamı bıraktım. "Jameson ev bakmak istedi."

"Oh." Başını yana eğdi. "Bunun nesi yanlış?" Dudaklarımı büktüm.

"Gelirimizin ne durumda olduğunu biliyorsun. Ona peşinat için yardım edecek kadar birikimim yok.

Arabam bozulursa bile yeterli param yok."

Kaşlarını çattı. "Eminim Spencer sana yardım eder."

Ben burun kıvırıyorum. "Evet, bana hala hisleri olduğunu açıkça belli eden adam, onunla değil de başka biriyle satın almak istediğim evin peşinatını ödeyecek."

"Vay canına." Ellerini kaldırır. "Ben daha çok arabayı düşünüyordum. Daha önce sana yeni bir araba aldığını ve senin almadığını söylemiştin." Bir an sessiz kalır ve sonra "Ailenin evindeki banyo olayı dışında aranızda başka bir şey oldu mu?" diye sorar.

Kafamı salladım. "Ondan kaçınıyorum."

Ancak, birlikte bir çocuğumuz olduğu düşünülürse, bu neredeyse imkansız

Tanrı'nın unuttuğu bir yerde, ister reklam panosunda ister kasada duran dergide olsun, onun yüzünü görmeden duramıyorum. Şu anki filminin fragmanı yayınlandığı için, onu görme riski olmadan televizyon bile izleyemiyorum.

Poppy gülmemek için dudaklarını sıkıca kapatıyor. "Peki bu senin için nasıl gidiyor?"

"İyi değil." Derin bir nefes alarak, düşüncelerimi dökmeye karar veriyorum. Belki de bunları yüksek sesle söyleyince beynim bu kadar kalabalık hissetmez. "Sanırım bunca yıldır Spencer'ı uzak tuttum, çünkü içten içe, çok fazla düşünmeden kendime bir hata yapıp yapmadığımı sorgulayacağımı biliyordum," diye fısıldadım ve etrafıma bakındım, sanki biri duyacakmış gibi, ama birkaç masa ötede yaşlı bir çift vardı ve birbirlerine "ha?" diye seslendiklerine bakılırsa, hiçbir şey duymadıklarına emindim.

"Sana bir kucaklaşma lazım," diyor Poppy, ki bu onun ağzından çıkınca şok edici bir söz, çünkü o fiziksel sevgi gösteren bir insan değildir. Yine de seve seve kollarını bana dolmasına izin veriyorum, çünkü haklı, gerçekten bir kucaklaşmaya ihtiyacım var. "Dinle," diyor, kollarını çekerek. "Bence Spencer'a karşı her zaman bir şeyler hissedeceksin. O senin ilk aşkın ve Monroe'nun babası. Biraz zaman ayır ve kendi içine bak, bu duyguların sadece bu mu yoksa daha fazlası mı olduğunu görmeye çalış."

"Ya daha fazlasıysa?" diye soruyorum, çaresizlik nefesimi kesmek üzere.

O iç çeker ve elimi nazikçe okşayarak, "Jameson'ı seviyor musun?" diye sorar.

"Çok," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden.

"O zaman sanırım gerçek aşkının kim olduğunu bulman gerekiyor." İçimden bir ses bunun söylemesi yapmasından daha kolay olduğunu söylüyor.

BÖLÜM 29

HARLOW

Jameson kolunu omuzlarıma atar ve beni kendine çeker. Ben de kolumu onun gövdesine dolarım. İkimiz de o kadar çok çalışmış ve yorulmuşuz ki, Monroe'nun olmadığı hafta sonları daireden neredeyse hiç çıkmadık, ama bu hafta sonu sahil yolundan Santa Barbara'ya gitmeye karar verdik.

Otelin lobisine bakıyorum. Bütçemi aşılıyor ama Jameson bunun kendi fikri olduğunu ve parasını kendisinin ödeyeceğini ısrarla söyledi. Bana, ona karşı çıkmaya cesaret edemem diye bir bakış attı. Bir an düşündüm ama sadece beni omzuna atıp cezalandırmasını umduğum için.

Pencerelere doğru ilerleyip, caddenin karşısındaki plaja bakıyorum. Santa Monica, Santa Barbara'dan iki saatten az uzaklıkta olmasına rağmen, buraya sık sık gelmiyorum. Bu hafta sonu güzel bir kaçamak olacak.

Jameson'ın sıcak eli sırtımın ortasına bastırıyor. "Çantalarımızı burada bırakabiliriz, ama odanın hazırlanması için biraz daha zamana ihtiyaçları var. Öğle yemeği yemek ister misin?"

Tereddüt etmeden başımı sallıyorum ve midem cevap olarak guruldamaya başlıyor.

O gülerek elimi tuttu. "Eğer senin için de uygunsa, rıhtımda denemek istediğim bir yer var."

"Tabii ki." Ona gülümserim.

Sokakta yürüdükten sonra rıhtıma geçtik. Tuzlu deniz havası kaotik düşüncelerimi yatıştırdı. Bu hafta sonu bizimle ilgili olmalı. Monroe'yu düşünmemem gerekiyordu, ama bir anne olarak çocuklarını düşünmemek neredeyse imkansız. Ya da Spencer'ı. Erkek arkadaşımın romantik bir hafta sonu kaçamağı yaparken eski sevgilimi düşünmemem gerekiyordu. Ama bunu kafamdan atamıyorum.

düşünmeden edemiyorum — dün gece Roe'yu alırken geziden bahsettiğimde yüzündeki ifadeyi. O derin acı ve kırık kalbi.

"Hey." Jae elimi sıkıyor. "İyi misin? Biraz dalgın görünüyorsun."

"İyiyim," diyorum, belki de başını eğdiği şekle bakılırsa çok hızlı bir şekilde. "Neşeleneceğim, söz veriyorum. Sadece biraz yorgunum."

Bu yalan değil. Son birkaç gecedir ödevlerim için istediğimden daha geç saatlere kadar çalıştım.

Beni kendine yaklaştırır ve başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Üzgünüm, bebeğim. Umarım rahatlayabilirsin. Sana masaj randevusu ayarlamamı ister misin?"

"Oh, hayır. Lütfen yapma. Hafta sonu kaçamak yapmak fazlasıyla yeterli, söz veriyorum." Güneş gözlüklerimi saçımdan çıkarıp takıyorum, böylece güneşten gözlerimi kısmak zorunda kalmıyorum.

"Tamam," diyor, ama ses tonu isteğimi dinlemeyeceği konusunda beni endişelendiriyor.

Deniz ürünleri restoranına vardığımızda, kapıyı benim için açarak önce girmemi sağlar. Burası biraz küçük bir yer ama en iyi yerler böyledir.

Dışarıdaki, yürüyerek ulaşılabilen bir barda oturuyoruz. Yukarıda televizyonlar çalışıyor ve tanıdık bir yüz gördüğümde irkiliyorum. Röportajcı, kırmızı halı etkinliğinde mikrofonu Spencer'ın yüzüne tutuyor —bu birkaç hafta önceki bir tekrar yayını. Bunu biliyorum çünkü o zamandan beri saçını kestirmiş.

Güzel röportajcı ona "Hayatında özel bir kadın var mı?" diye soruyor.

Gülerek şöyle diyor: "Kesinlikle. Kızım. O, başıma gelen en güzel şey."

"Peki, biriyle çıkıyor musun? Lux ile birlikte görüldüğün söylentileri dolaşıyor." Lux, günümüzün en büyük pop yıldızlarından biri.

"O iyi bir arkadaşım," diye gülümseyerek cevap veriyor. Tanrım, oyunculukta çok iyi. Onu çok iyi tanıdığım için gözlerinde beliren küçük bir rahatsızlık parıltısını görebiliyorum.

"Bir soru daha..."

Röportajcı başka bir kelime daha söyleyemeden, bir basın danışmanı Spencer'ı iterek röportajcıdan uzaklaştırır. Televizyon, bir dedikodu kanalının stüdyo bölümüne geçer ve

dedikodu kanalının stüdyo bölümüne geçer ve onun Lux ya da Margo Getty (nepotizmle ünlü olan bir model) ya da hatta rol arkadaşlarından biri olan Loren Violet ile bir ilişkisi olup olmadığını tartışmaya başlar.

"Bu çok yorucu olmalı. İnsanların sürekli kişisel hayatın hakkında spekülasyonlar yapması. Spencer'in buna nasıl dayandığını bilmiyorum."

Jameson'a dönerek, onun da klibi izlediğini fark etmemişim. "Evet, hayal bile edemiyorum."

Onu terk etmemin nedenlerinden biri de buydu. Medya onun benimle olduğunu biliyor olsa bile, sürekli olarak onun bir rol arkadaşıyla ya da başka biriyle birlikte olup olmadığına dair spekülasyonları dinlemek zorunda kalma düşüncesi. Medya her zaman kendilerine uygun hikayeler uydurmayı sever ve yükselen yıldız Spencer Shaw'un on yedi yaşındayken hamile bıraktığı kızla birlikte olması, onların sevdiği türden bir hikaye değil.

"Bir şişe şarap alıp paylaşmak ister misin?" diye soruyor ve menüyü eline alıyor. Gözlükleri kayıyor ve düşünmeden hemen düzeltiyor. Saçları biraz dağınık olmaya başlıyor ama dalgalı saçlarını seviyorum.

"Harika olur."

Belki biraz şarap beni biraz rahatlatır. Sebepsiz yere gerginim.

Kendine gel, diye içimden sessizce azarlıyorum.

Garson gelir ve Jameson'ın bizim için şarap ve limonlu su sipariş etmesine izin veririm. Garson gittikten sonra Jameson kaşlarını kaldırır. "Henüz menüye bakmadın."

"Oh." Şaşırırım. "Doğru. Ben..."

"Hey," diye beni nazikçe keser. "Eve dönmek istersen dönebiliriz. Sorun değil. Ben..."

"Hayır, hayır." Onu kesmek için aceleyle sözünü kesiyorum. "Burada kalmak istiyorum. Sadece... kafam dağınık. Söz veriyorum, bunu atlatacağım."

Onun endişeli bakışları beni daha da suçlu hissettiriyor.

"Bu hafta sonu dinlenmeni istiyorum. Eğer dinlenemeyeceksen, biz..."

"Lütfen." Başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Söz veriyorum." Bu hafta sonu her şeyin üstüne bir de bu suçluluk duygusu eklenmesin. "Yemek yedikten sonra daha iyi hissedeceğim. Aç olduğumda nasıl olduğumu bilirsin."

Bana inanmış gibi görünmüyor, ama "O zaman bir aperiitif alalım" diyerek beni eğlendiriyor.

O akşam, el ele tutuşarak sahilde yürüyüşe çıkıyoruz. Jameson pantolonunun paçalarını kıvrımış ve boş elinde ayakkabılarımı taşıyor. Bu gece denizden esen rüzgâr çok kuvvetli, ama umurumda değil. Denizden ve sahilden bıkaçağımı düşünebilirsiniz, ama hiç bıkmıyorum.

"Bu harika bir fikirdi," diyorum, rüzgârın sesini bastırmak için sesimi yükseltmek zorunda kalarak.

"Öyle mi? Ben pek emin değildim. Bugün keyifsiz görünüyordun." Kafamın yanına bir öpücük kondurur.

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Sorun yok," diye beni teselli ediyor. "Umarım ev meselesi yüzünden değildir. Hâlâ bana kızgınsan, bunu konuşmak isterim."

"O yüzden değil, ama aşırı tepki gösterdiğim için biraz utandığımı itiraf etmeliyim."

Yürümekten vazgeçip beni kendine doğru çevirir. "Bebeğim." Bana şefkatle bakar. "Üzülecek bir şey yok. Bunun seni tetiklemesi anlaşılabilir bir şey. Kendini savunmanın utanılacak bir yanı yok."

Gözlerimi kuma gömülü ayak parmaklarıma indiriyorum. Pastel mavi ojemim bir kısmı görünüyor.

"Bunu yapma." Yüzümü nazikçe ellerinin arasına alır. "Utanacak hiçbir şeyin yok."

Bazen bu adamı hak etmek için ne yaptığımı merak ediyorum. Beni tamamen anlayan, çok nazik bir adam.

"Teşekkür ederim." Jameson, hızla dönen düşüncelerimi sakinleştirebilen birkaç kişiden biri.

"Dondurma alıp otele dönmek ister misin?"

Konuyu değiştirmesine minnettarım. "Dondurmaya asla hayır demem, biliyorsun."

Otele yürüme mesafesindeki bir dondurmacıdan dondurma alıp odamıza geri döndük.

Kral boy yatağın ucuna oturup, ben kurabiye ve krema dondurmasını yiyip dururken, o Netflix'te gezinip daha önce izlediğimiz bir dizinin bölümünü seçti.

Sessizce dondurmamızı yiyoruz ve bitirdiğimizde Jameson boş kabımı alıp kendininkiyle birlikte çöpe atıyor, sonra ellerimi tutup beni kaldırıyor.

"Duş?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Duş," diye onaylıyorum ve onun beni banyoya sürüklemesine izin veriyorum. Birbirimizin kıyafetlerini çıkarmak için acele etmiyoruz. Son olarak gözlüklerini çıkarıyoruz, ben gözlüklerini dikkatlice katlayıp tezgahın üzerine koyuyorum, sonra o beni duşa çekiyor.

Suyun saçlarıma değmemesine dikkat ediyor. Beni fayanslara kadar geri götürüyor ve üzerime baskı yapan soğukluktan titriyorum. Beni hızla oradan çekip sert vücuduna doğru çekiyor. Jameson'ın egzersiz yapmaya nasıl zaman bulduğunu gerçekten bilmiyorum, ama her gün koşmaya çalıştığı için vücudu sıkı ve zinde.

Ağız ağzımı buluyor ve ben açgözlülükle ona açılıyorum. Buna ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı. Sadece ikimiz.

Beni kolayca kollarının arasına alır ve ben de kollarımı onun boynuna dolarım. Parmaklarım boynunun arkasındaki saç telleriyle oynarken, o da onaylayan bir ses çıkarır.

Sonunda beni yere indirdiğinde, dudaklarım onun öpücüklerinden şişmiş gibi hissediyorum.

Otelin duş jelini alır, avuçlarında köpürtür ve sonra doğrudan göğüslerime yönelir. Ben gülerim, o da bana çocuksu bir gülümseme atar.

"Önce kızlara bakmalıyız." Göz kırıyor. Başparmakları meme uçlarımı dikkatlice yuvarlıyor, piercingleri temizlediğinden emin oluyor.

Orada yeterince işini yaptığını hissettiğinde, vücudumun geri kalanını sabunlayıp dikkatlice duruluyor. Bana nazikçe, saygıyla bakıyor ve kendimi o kadar sevildiğimi hissediyorum ki içim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Temizlendikten sonra, aynı şeyi onun için de yapıyorum. Dizlerimin üzerine çöküp sert sikini ağzıma alana kadar sabunla dikkatlice yıkıyorum.

"Siktir," diye inliyor, başının arkası fayansa çarpıyor.

Onu bir patlama ile bırakıyorum ve elimi kullanarak onu çalıştırırken ona gülümsüyorum.

"Ağzın tehlikeli," diyor, düşük, boğuk bir sesle.

"Ama sen bunu seviyorsun," diye alay ediyorum, sonra dilimi onun kesik.

"Tabii ki istiyorum." Kafamın arkasından saçımı tuttu saçımı yolumdan çekiyor. Ne centilmen.

Ağzım, dilim ve elimle onu tatmin edene kadar uğraşıyorum, ta ki o ağzıma boşalana kadar, sonra da onu yutuyorum. Hala dizlerimin üstündeyim, dilimle ağzımı silip parmağımı yalıyorum, böylece onun her damlasını alıyorum.

"Kalk," diye emrediyor ve beni kaldırmak için dirseğimi tutuyor.

Düşün dışına sendeleyerek çıkıyoruz ve o gözlüklerini alıp hiçbir şeyi kaçırmamasın diye onları tekrar takıyor. Elimini tutup beni yatağın kenarına yatırıyor ve yere diz çöküyor. Bacaklarımı genişçe açıyorum ve o inliyor, ıslak amımı izlerken kendini okşuyor. Boşalmış olmasına rağmen, sikinin bunu anlamadığını düşünüyorum.

Dilinin ilk dokunuşunda, boğazımdan uzun bir inilti çıkar. Komşu odalardaki kimsenin beni duymasını istemediğim için ağzımı elimle kapatırım.

Jameson, sadece seni neyin tahrik ettiğini tam olarak bilen birinin yapabileceği şekilde ağzını benim üzerimde gezdirir.

"Yaklaştım," diye inledim birkaç dakika sonra, çarşafı yumruklayarak. O bunu bir meydan okuma olarak algıladı ve yavaşladı.

"Sakın yapma," diye inledim ve o bana karşı kıkırdadı, bu da beni nefes nefese bıraktı.

"Ama seni kızdırmak çok eğlenceli."

Yavaşça beni tekrar doruğa ulaştırıyor, parmaklarını da ekleyerek beni kıvrandıran ve nefes nefese bırakan işkence gibi bir hızla parmaklarını içime sokup çıkarıyor. Sonunda boşalmama izin verdiğinde, içimden bir patlama oluyor ve inlemelerimi bastırmak için yumruğumu ısırarak zorunda kalıyorum.

Bilincimi geri kazandığımda, Jameson'ın spor çantasından prezervatif çıkardığını görüyorum. Folyoyu yırtıp, sertleşmiş penisine lateksi geçiriyor.

Beni izleyerek penisini okşadı. "Önce sert ve hızlı mı, yoksa yumuşak ve yavaş mı istersin?"

"Beni sert sık," diyorum, nefes nefese. Terlediğimden eminim ve düş almak tamamen anlamsızdı.

Kalçalarımı tutup beni karnımın üstüne çevirdiğinde içimden bir çığlık kaçtı.

Saçımı tutar, beni geri çekerken aynı anda içime girer.

Hız çok sert ve acı verici, daha sonra kesinlikle ağrım olacak ama umurumda değil. Bu acıyı istiyorum. Onun nerede olduğunu hatırlamak istiyorum.

"Tanrım, bebeğim," diye inliyor. "Senin amın benim için yaratılmış."

Omzumun üstüne nazik bir öpücük konduruyor, bu da onun acımasız temposuyla çelişiyor, ama Jameson böyle biridir — yumuşaklık ve sertliğin mükemmel karışımı.

Sessiz kalmak zor ve o elini kığıma sertçe vurunca bu imkansız hale geliyor.

"İşte böyle," diye homurdanıyor ve diğer yanağıma da bir şaplak atıyor. "Sana ne yaptığımı duymak istiyorum."

Başımı geriye doğru tuttuğu için yüzümü gömebileceğim bir yastık olmadığı için inlemelerimi bastırmam imkansız.

"Çok güzel," diye inliyorum.

"Aynen öyle," diye mırıldanıyor. "Sikimi çok iyi alıyorsun, bebeğim. Çok ıslaksın." Parmaklarına biraz ıslaklık toplar ve klitorisime sürer. Artık kendimi tutamayacak hale geldiğimde saçımı tutuşu resmen işkence gibidir, ama o pes etmez. "Boşalmanı istiyorum," diye homurdanır. "Çünkü ben çok yaklaştım ve sen önce tekrar boşalacaksın. Beni duyuyor musun?"

Cevap olarak inlerim. "Kelimeler, Harlow."

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Evet, ne?" O itiyor ve ben yine inliyorum. "Seni duyuyorum."

"Aferin kızım."

Sadece bir dakika, en fazla iki dakika sonra, onun etrafında çığlık atarak parçalanıyorum. O kadar yüksek sesli ki, sesi bastırmak için avucunu ağızma vuruyor.

ağızıma vurarak sesi bastırır.

İnleyerek, boşalırken içimde nabzı attığını hissediyorum.

"Amin beni çok sıkı sıkıyor," kulağıma fısıldadı. "Siktir."

Saçımı bırakıyor ve ben kemiksiz bir yığın halinde yatağa yığılıyorum. Vücudu benim üzerime eğiliyor, ta ki çekilene kadar. Onu kaybettiğim için inliyorum. Odanın içinde hareket ettiğini duyuyorum ama hareket edemiyorum. Yatağa geri döndüğünde, beni kolayca kollarının arasına alır ve örtüyü çekip beni içine yatırır, sonra da kendisi de yanıma uzanır. Çıplak göğsüne uzanmış yatarken, o gülerek parmaklarıyla saçlarımı nazikçe okşar.

"Bence iyice sikildin." Sesinde eğlence var.

Onaylayan bir ses çıkarırım.

"Şimdilik uyumana izin vereceğim,"

diyor. "Mhm," diye mırıldanıyorum.

Vücudu kulağımın altında kahkahalarla titriyor ve başını eğip başımın üstüne bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum."

Uyku beni ele geçirmeden önce yorgun bir sesle "Ben de seni seviyorum" diyebiliyorum.

BÖLÜM 30

HARLOW

Sert seksin ardından yavaş bir sabah seksi bir kıza ne kadar iyi geldiği şaşırtıcı. İkinci kez uyanırken vücudumu gerginleştiriyorum. Vücudumun her yeri ağrıyor, ama iyi anlamda. Gözlerimi aralayıp Jameson'ın yatağının boş olduğunu ve yerine bir not bırakıldığını görüyorum. Parmaklarımı yastığa uzatıp notu alıp okuyorum:

Uyandığında acıkacağını düşündüm, bu yüzden geç kahvaltı hazırlamaya gittim. Yakında döneceğim.

—J

Not: Merak etme, kahve de getireceğim.

Gülümserim ve notu katlarım. Ne kadar süredir dışarıda olduğunu bilmiyorum, her an geri dönebilir. İnleyerek kendimi yataktan kaldırıyorum. Mesanem bana haykırıyor. İşimi gördükten sonra duşa girip yıkanırım. Duştan çıkınca otelin bornozlarından birini giyerim. Kendimi şımarık bir prenses gibi hiss ediyorum.

Yatağa uzanıp uzaktan kumandayı alıyorum ve sessizliği dolduracak bir şey arıyorum. Kaotik bir kafede çalışıp evde yaramaz bir çocuğum olduğu için sessizliği özleyeceğimi düşünebilirsiniz, ama sanırım gürültüye o kadar alışmışım ki sessizlik bana yanlış geliyor.

Kapı yavaşça açılır ve Jameson başını içeri sokar, beni uyanık görünce gülümser.

"Selam," der, kapıyı tamamen açar ve bir elinde içecek tutucusu, diğer elinde kağıt torba ile ortaya çıkar.

"Kahve!" diye sevinçle bağırırım ve ellerimi uzatırım.

Jameson gülümser ve ayağıyla kapıyı kapatır. Mutlulukla içecek tutucuyu ondan alırım.

"Ne yedin?"

" bir bir yakınlarda bir bir bir bir olmuş iyi gibi

"Mmm."

İçeceklerimizi taşıyıcıdan çıkarıp köşedeki masaya koyuyorum ve koltuğa kıvrılıyorum. Jameson da bana katılıyor ve paketlenmiş bir sandviç çıkarıp bana bir tane uzatıyor.

Karnım guruldadı ve son yemekten bu yana şaşırtıcı miktarda kalori yaktığımı hatırlattı.

"Kokusu çok lezzetli." Bageli ısıyorum. Çiğneyip yutuyorum ve ekliyorum, "Tadı da çok lezzetli."

Gözlüklerinin arkasından eğlenerek gülümsüyor. "İyi bir seçim yaptığım için mutluyum."

"Bu kaçamak için teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle, gözlerine bakmaya çalışarak, çünkü kendimi toparlayamadığımı biliyorum ve bunun için suçluluk duyuyorum. "Buna ihtiyacım vardı."

O eğilip beni öper. "Ne zaman istersen, bebeğim."

Kahvaltımızı bitirip balina izleme tekne turuna çıkmak üzereyken, telefonum Spencer'dan bir arama ile çalar, ki bu aslında Monroe'dan bir arama olduğu anlamına gelir.

Gülümseyerek cevap veriyorum. Ne kadar eğleniyor olsam da, kız arkadaşımı özlüyorum.

"En sevdiğim kız ne yapıyor?"

"Anne!" Neredeyse kulağıma bağıyor. Telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalıyorum ve Jameson gülmesini zorlukla bastırıyor.

"Evet, benim. Anne. Unutma, telefona bağırmana gerek yok."

"Üzgünüm," diyor. "Heyecanlandım."

"Biliyorum," diye gülüyorum ve Jameson'ı takip ederek merdivenlere çıkıyorum. "Babanla eğleniyor musun?"

"Evet! Lego yapıyoruz!"

Kaşlarımı çatıyorum. Hâlâ bağıyor. Spencer'ın ona bir şey söylediğini duyuyorum, ama ne dediğini anlayamıyorum.

"Üzgünüm," diye fısıldıyor. "Bağırmamam gerektiğini unutmuşum."

Yaklaşık iki buçuk saniye önce ona bunu hatırlattığımı söylemiyorum.

"Lego yapmaktan başka ne yaptın?"

"Babam bana sörf yapmayı öğretiyor."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum ve "Öyle mi?" derken sinirli görünmemek için uğraşıyorum.

Kendime, ortak ebeveyn olsak da, onun kızımızla yaptığı her şeyi denetleyemeyeceğimi hatırlatmam gerekiyor.

Biraz karışıklık oluyor ve sonra telefon hoparlöre geçiyor, çünkü Spencer şöyle diyor: "Sörf yapmıyoruz. Bodyboard yapıyoruz ve merak etme, alçısının su geçirmez olmasını sağlayacağım."

Bu sözler beni rahatlatıyor.

Roe'nun genç yaşta sörf tahtasına çıkacağından hiç şüphem yok, ama onun yaşında bunun için henüz çok erken olduğunu düşünüyorum.

"Bodyboard," diye tekrarlıyor Roe. "O."

"Hoşuna gitti mi?" En alt kata ulaştık ve Jameson boş elimi tuttu.

"Bayılıyorum," der ve kelimeyi gerçekte içerdiği hecelerden daha fazla heceye ayırır. "Bir gün bizimle gelir misin? Babam sörf yapmayı bildiğini söylüyor."

"Belki," diyorum.

O iç çeker. "Her zaman böyle dersin ve bu her zaman hayır anlamına gelir."

Kaşlarımı çatıyorum, onun bu şekilde görmesinden nefret ediyorum.

"Ben... her zaman hayır anlamına gelmez."

Alaycı bir şekilde güldü. "Evet, öyle."

Jameson, "Ne?" diye sorar ama ben onu şimdilik görmezden gelirim. "Eminim bu doğru değildir," der Spencer ona.

"Doğru." Sesinde midemi bulandıran bir titreme var. "O her zaman çok meşgul ya da çok yorgun, benimle eğlenceli şeyler yapmaya vakti yok." Şimdi tamamen ağlıyor ve ben kendimi berbat hissediyorum.

"Monroe!" Spencer sesleniyor, sanırım kaçmış. "Siktir," diye küfrediyor. "Üzgünüm, Harlow. Eminim öyle demek istememiştir. Gidip ona bakacağım."

"Hayır, öyle demek istedi," diyorum yumuşak bir sesle ve telefonu kapatıyorum.

Şu anda dokunulmak istemediğim için Jameson'ın elinden elimi çekip yüzümü ellerimle kapattım.

"Ne oldu?" diye sorar, eliyle sırtımı okşayarak.

"Sadece çocuğum kalbimi kırıyor," diye iç çekerek ellerimi indiriyorum.

"İyi misin?" Onun samimi endişesi beni daha da kötü hissettiriyor.

"Evet, iyiyim. Ama sanırım önümüzdeki hafta sonu Monroe ile vakit geçirip ona odaklanmam gerek. Sorun olur mu?"

Kaşlarını çattı. "Lanet olsun, Harlow. Bunu sormak zorunda hissetmene çok üzüldüm. Tabii ki sorun yok. O senin kızın."

"Teşekkürler." Ona sulu bir gülümseme attım. "Bir dakika içinde kendimi toparlarım."

"Acele etme."

Lobiden çıkıp tekne iskelesine doğru yürüyüşümüze başladık, sonra tekrar konuşmaya başladım. "Çocuk sahibi olmak sandığımdan çok daha zor ve bu, beklediğin şekilde değil. Sürekli bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum, çünkü yeterli zamanım yok. Özellikle şimdi okula başladığından beri onu daha da az görüyorum ve hafta sonlarının çoğunu Spencer ile geçiriyor, bu yüzden benimle yeterince vakit geçiremediğini düşünüyor ve haklı da." Burnumu çekip, düşmek isteyen gözyaşlarını zorla geri tutuyorum. "Büyüdüğünde benim onun yanında olmadığımı düşünmesini istemiyorum."

Jameson duraksar ve beni kollarına alır. Anında vücudum gevşer. Onda bana her zaman rahatlık ve huzur veren bir şey var.

"Söylemeyecek. Söz veriyorum. Büyüdüğünde, ne kadar çalışkan ve özverili bir annesi olduğunu anlayacak. Kızının hayatını kolaylaştırmak için elinden gelen her şeyi yapan bir anne."

Ona sulu bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim."

Gülümser ve beni bırakır, ama sadece yanaklarımı okşamak için. "Ne zaman moral verilecek birine ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Seni hak etmiyorum."

O gülüyor. "Bu konuda aynı fikirde değiliz." Bana yumuşak, şefkatli bir öpücük veriyor. "Şimdi iyisin, yoksa seni daha fazla cesaretlendirmem mi gerekiyor, çünkü yaparım?"

Gülüyorum. "İyiyim."

"Aferin kızıma. Hadi balinaları görmeye gidelim, tamam mı?"

Başımı sallayıp elini tutuyorum ve geri kalan yolu onun bana yol göstermesine izin veriyorum. Hâlâ biraz moralim bozuk ama eskisi kadar değil. Bir şey kesin

kesin: önümüzdeki hafta sonu onunla ve Spencer'la bodyboard yapmaya gitmek zorundayım.

BÖLÜM 31

HARLOW

Hafta sonu gezisinden döndüğüm pazar akşamı, mutfak tezgahını dezenfektanla silerken kapı çalındı. Aceleyle kapıya koştum, çömelip kollarımı Monroe'nun bana atlaması için açtım, ama o beni atlayıp doğrudan odasına gitti.

Yüzüm düştü ve yavaşça ayağa kalktım, Spencer'ın sempatik ifadesini görmek zorunda kaldım.

"Sanırım ergenlik çağına giriyor," diyor. "Bu hafta sonu çok huysuzdu."

Derin bir nefes aldım. "İçeri girmek ister misin?"

Omuz silkti ve eşiği geçerek kapıyı arkasında kapattı. "Jameson nerede? Yatmak için biraz erken değil mi?"

Yumuşak bir kahkaha attım. "Kendi evinde."

"Ah." Spencer başını salladı. "Hâlâ kendi evi olduğunu bilmiyordum." Dudakları mizahla seğirdi.

Gözlerimi devirdim. "Aptal olma. Kendi evi olduğunu biliyorsun."

"O hep burada," diye cevaplar. "Ben nereden bileyim? Bana ondan bahsetmiyorsun."

Tezgahları silmeye devam ediyorum. "Hmm, bilmiyorum Spencer, belki de eski sevgilimle erkek arkadaşım hakkında konuşmayacağım içindir."

"Ouch." Elini göğsüne bastırır. "Senin arkadaşın olduğumu sanıyordum."

Yine gözlerimi devirdim. Sanırım aşırı yorgunum ve sinirimi kontrol edemiyorum. "Arkadaşlık meselesini *deniyorum* ve üzgünüm ama birbirinizi bedensel olarak tanıdığınızda bu biraz garip oluyor."

O gülüyor. "Garip hale getiren sensin. Ben değil."

İç çekiyorum ve normalde sadece kızımıza ayırdığım bir bakışla ona bakıyorum. "Eminim sürekli kadınlar sende kalıyordur ve ben hiç sormuyorum."

Yüzü sinirli bir maskeye dönüşür. "Öyle değil, ama benim hakkımda en kötüsünü varsaymana sevindim."

Tezgahları ovmayı bırakıyorum. Zaten uzun zaman önce temizlenmişlerdi. "Spencer, sen A listesindeki ünlüler gibisin, muhteşem güzellikteki rol arkadaşların, partilerine sık sık katılan mankenler ve seninle röportaj yapan güzel influencerlar var. Ben aptal değilim."

O benim alanıma girdiğinde nefesim kesildi ve dolapların köşesine sıkıştım.

"Bir an bile olsa, başka bir kadının senin yanında parıldayan bir ışık bile tuttuğunu düşünme." Sesi alçak ve ağırdır. "Bu dünyadaki hiçbir kadın seninle kıyaslanamaz. Gençken bile senin gibi bir başkası olmayacağını biliyordum. Senin yerinin doldurulabileceğini düşünmen beni incitiyor. Senden sonra kimse olmadı dediğimde, bunu içtenlikle söylüyorum." Biraz geri çekilir ve muhtemelen gördüğüm en hüzünlü gülümsemeyi gösterir. "İyi geceler, Harlow."

Kapıyı açıp çıkar.

Ben, dolapların birleştiği köşede durup, mantıklı düşünceler kurmaya çalışıyorum.

O, bunu kastetmiş olamaz...

Ciddi bir ilişki yaşamadığını kastetmiş olmalı. Başka biriyle yatmamış olması imkansız. *Yıllar* geçti. Spencer genç, formda ve çoğu standartlara göre çekici bir adam. Aktör olmasının da ona artı bir avantajı var. Ayrıca, en önemlisi, nazik, kibar ve tatlı biri. Çok çekici bir adam. Ben bile bunu kabul edebilirim. Öyle olmasaydı onunla birlikte olmazdım. Ama benden sonra gerçekten başka bir kadınla birlikte olmamış olması... bu imkansız olmalı.

Nefesimi vererek, tezgahtan uzaklaşıp temizlik malzemelerini kaldırmayı başardım ve Monroe'yu kontrol etmeye gittim.

Yarı kapalı kapısını çaldım. Henüz altı yaşında olabilir, ama yalnız kalmak isterse kalabileceğini bilmesini istiyorum.

"Girin," diyor minik bir sesle.

Kapıyı tamamen açtım ve onu yatakta karnı aşağıya, kolları ve bacakları açık bir şekilde uzanmış halde buldum. Yavaşça başını bana doğru çevirdi ve alt dudağını bükerek "Telefonda kaba davrandığım için özür dilerim. Babam bana adil davranmadığımı ve beni sevdiğin için meşgul olduğunu söyledi" dedi.

Boğazıma birdenbire gelen yumruyu yutarak, dikkatlice yatağın kenarına oturuyorum. "Ah, tatlım. Sorun yok." Onun sırtını okşuyorum, gözlerinde gördüğüm üzüntüden nefret ediyorum. "Düşündüm de, baban da kabul ederse, önümüzdeki hafta sonu üçümüz birlikte bodyboard yapmaya gidelim."

Burnunu çekip burnunun altını siler. "Gerçekten mi?"

"Evet." Sırtını okşamaya devam ediyorum ve o biraz rahatlıyor. "İster misin?"

Başını sallar, yanağı yorgana sürtünür. "Evet," der, sesi kısık, ve kalbim biraz kırılır.

Onun için bundan nefret ediyorum — anne ve babasından onunla birlikte bir şeyler yapmalarını istemekten dolayı kendini kötü hissetmesinden.

Saçlarını alnından geriye doğru tararken, "Neden duş almıyorsun, sonra kitap okuyabiliriz, film izleyebiliriz, masa oyunu oynayabiliriz ya da... yatma vaktine kadar ne yapmak istersen onu yapabiliriz," diyorum.

"Babamın evinde duş aldım," diye mırıldanır.

"Onu ararsam, bu cevabı onaylayacak mı?" Kızgın bir şekilde hafifçe homurdandı ve cevabın hayır olduğunu biliyorum. "Bir pijama seç ve yıkan."

Dramatik bir iniltiyle yataktan kalkar ve dolabına doğru ağır adımlarla yürür, çekmecenin en üstündeki ilk pijamayı çıkarır.

O yıkanıp ben de saçlarını tarayıp fırçaladıktan sonra, benim yatak odamda bir film izlemeye ve bir masa oyunu oynamaya karar verdi.

"Bu gece burada uyuyabilir miyim?" diye sorar ve birçok peluş oyuncakından birini alıp yatağıma tırmanır.

"Pijama partisi mi yapmak istiyorsun?" O başını sallar. "Evet, tatlım, yapabiliriz."

Onun ne kadar ihmal edilmiş hissettiğini fark etmemişim. Daha önce fark edemediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Arada kalmış durumdayım.

iş ve dersler ve Jameson'ı çok sevdiği için, ikimizin baş başa vakit geçirmek isteyebileceğini hiç düşünmemiştim. Bu gerçek beni inanılmaz derecede bencil hissettiriyor.

Bundan sonra daha dikkatli olacağıma söz veriyorum. Küçük kızımın, onun için burada olmadığımı hissetmesini asla istemem.

BÖLÜM 32

SPENCER

SEKİZ YIL ÖNCE

Yurt odamın kapısında dururken kusmak istiyorum.

T.J. burada benimle birlikte olmalıydı. Oda arkadaşı olabilmek için elimizden gelen her şeyi yapmayı planlamıştık.

"Gülümse tatlım," diyor annem, bir kutu eşyamla yanımdan geçip gidiyor. Babam da arkasında daha fazla eşya ile onu takip ediyor ve ben de sonunda taşıdığım eşyaları yere bırakıyorum. "Üniversiteye başlıyorsun. Bu mutlu bir an."

Annem... İyi niyetli olduğunu biliyorum, ama anlamıyor. Çabalıyor, ama T.J.'in ölümünün üzerinden aylar geçti ve benim bunu atlatmamı beklemediğini düşünsem de, şimdiye kadar daha iyi bir durumda olacağımı varsaymış gibi geliyor.

Gülümserim. "Böyle mi?"

Kaşlarını çatıyor. "Belki tam olarak öyle değil. Oda arkadaşını korkutabilirsin." Bir iç çekerek gülümsemeyi bırakıyorum. Babam dışarı çıkmadan önce omzuma bir el atıyor. "Git babana yardım et. Ben de yatağını kurmaya başlayayım."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve babamı takip etmek için dönüp, ağır adımlarımla zar zor asansöre yetişiyorum.

"Annen iyi niyetli," der ve omzuma hafifçe vurur.

Bunu bilmediğimi mi sanıyor?

"Biliyorum."

Başka bir şey söylemez, ki bunu takdir ediyorum. Boş boş konuşan biri değildir.

Arabadan bir yük daha alıp yukarı çıkarıyoruz. Fazla eşya getirmediğim için sadece bir sefer daha gitmemiz gerekiyor. Eve yaklaştım

, bu yüzden bir şeye ihtiyacım olursa geri dönüp almam çok da zor olmaz.

Eşyalarımı dolabıma yerleştirirken oda arkadaşım gelir.

Bir yanım, sırf T.J. olmadığı ve onun yerini aldığı için ondan nefret etmek istiyorum. Ama bu adil değil, bu yüzden bu duyguları içime gömüyorum ve selam vermek için elimi uzatıyorum.

"Merhaba," diyorum. "Ben Spencer."

"Parker," diye cevapladı ve ailelerimiz birbirlerini tanıttı.

Oda arkadaşı atama belgelerinden adını biliyordum, ama bunun dışında pek bir şey bilmiyordum. Instagram'da takip isteğini hiç kabul etmedim. Kötü bir davranış, biliyorum, ama aylardır oraya hiçbir şey paylaşmadım.

Odamdaki her şey hazır olduğunda ve Parker da neredeyse hazır olduğunda (benden daha az eşyası var, ama oyun konsolunu getirmiş), ailem herkesi yemeğe çıkarmayı teklif ediyor. Parker ve ailesi reddetmeye çalışıyor, ama benim ailem hayır cevabını kabul etmiyor.

Sinirliyim ama bunu saklamaya çalışıyorum. Sadece yalnız kalmak ve Harlow'u aramak istiyorum. Onun sesini duyarsam kendimi daha iyi hissedeceğim.

Akşam yemeği boyunca neredeyse hiç konuşmuyorum ve Parker bunu fark ediyor, ama benimle konuşmaya çalışmıyor, bu da ona otomatik olarak puan kazandırıyor.

Yurda döndükten sonra odamıza çıkan merdivenlerde sessiz kalıyoruz. Kapı arkamızdan kapandığında sonunda konuşmaya başlıyoruz.

"COD oynamak ister misin?"

Hayır demek istiyorum, gerçekten, ama içimden bir ses hayır demeyi söylüyor. Önümüzdeki bir yıl boyunca bu adamla birlikte yaşayacağım. İyi geçinmemiz en iyisi.

"Tabii." Omuz silkiyorum.

Yaklaşık bir saat oynadıktan sonra Parker, "Oldukça sessizsin," diyor.

"Evet," diye iç çekiyorum.

"Sorun değil. Ben de pek konuşkan biri değilim. Ama sende daha fazlası olduğunu hissediyorum ve sadece, konuşmak istersen konuşabilirsin, istemezsen de sorun değil demek istedim."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Çoğumuz erkekler duygularla ilgili konulardan her ne pahasına olursa olsun kaçınırsınız, bu yüzden yeni oda arkadaşımın bu konuda bu kadar açık olması beni şaşırtıyor.

Yüzümdeki ifadeyi okuyup ne düşündüğümü tam olarak anlamış olmalı ki gülüyor ve şöyle diyor: "Üzgünüm, annemle babamın ikisi de terapist. Akşam yemeğinde bunu fark ettiğinizi sanmıştım. Gözlemci olmak ve insanları okumak bana da biraz bulaşmış."

Ona akşam yemeğinde neredeyse hiç dinlemediğimi söyleyebilirdim, ama söylemedim.

Bunun yerine dürüst olmaya karar verdim.

"En iyi arkadaşım benimle birlikte burada olmalıydı, ama o... öldü."

Tanrım, bu kelimedenden nefret ediyorum. İçindeki kesinliği midemi bulandırıyor. Ölü. Öldü. İkisi de çok kesin. Ama belki de bu iyi bir şeydir. Kimse söylediklerini sorgulayamaz.

Parker derin bir nefes almadan önce ağzını açıp kapar. "Bunu söylemeni beklemiyordum. Nasıl oldu?"

Bunu, hastalıklı bir merakla değil, daha çok en kötü kısımları anlatmam için bana bir dinleyici sunarak soruyor.

Parmaklarımla saçlarımı okşuyorum, parmaklarımdan hafif titremesinden nefret ediyorum. Aradan bunca ay geçmesine rağmen onun ölümünden bu kadar etkilenmek beni zayıf gösteriyor diye korkuyorum.

"Sarhoş bir sürücü," diye cevap veriyorum.

"Siktir," diye küfür ediyor Parker. Bana tüm dikkatini verişini neredeyse silahsızlandırıcı.

"Evet," diye iç çekiyorum. "Ve sonra... kız arkadaşımın kız kardeşinin onun böbreğini almış olma ihtimali çok yüksek."

"Dostum." Gözleri fal taşı gibi açılır. "Bu çok çılgınca. Nasılsın?"

O anda oda arkadaşımı seveceğime karar verdim. T.J. olmayabilir, ama kesinlikle kötü bir adam değil.

"Bazı günler iyi, bazı günler kötü," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Hala çoğu zaman gerçek gibi gelmiyor," diye itiraf ediyorum.

"Anlaşılabilir bir durum. Adı ne?"

Parker beni karnımdan tekmelemeye devam ediyor. Onun şimdiki zaman kipini kullanmasının bilinçli bir karar olduğunu hissediyorum.

"T.J."

"T.J.," diye tekrarlar ve çocukça bir gülümsemeyle ekler. "Bana ondan bahset, ben de onu tanıyayım."
Ben de anlatırım.

BÖLÜM 33

HARLOW

Spencer'ın dün gece Monroe'yu alması mantıklı değildi, çünkü bu sabah bodyboard yapmak için bir araya gelecektik. Üçümüzün birlikte geçireceği gün beni çok heyecanlandırırsa da, Monroe'nun heyecanı şüphelerimi biraz olsun gidermeye yardımcı oluyor. Bazen, bir ebeveyn olarak, çocuğunuz için özel bir şey yapmak için kendinizi rahatsız hissetmeniz gerekir.

Spencer'ın evine giderken, yerel bir kahve dükkanının arabaya servis noktasına giriyorum. Cool Beans'i aldattığım için biraz kötü hissediyorum, ama kolaylığı tercih ediyorum. Kendime ve Spencer'a birer içecek sipariş ediyorum ve Roe'ya çikolatalı kruvasan alıyorum.

Babasına vardığımızda yüzü çikolata ile kaplı olacağına eminim, ama bugün onun için özel bir gün ve kahvaltıda biraz çikolata kimseye zarar vermez.

Spencer'ın evine vardığımda kapı şifresini girmem gerekmiyor, bu yüzden ya arabamı tanınması için bir şekilde eklemiş ya da güvenlik kamerasından gelişimizi izliyor. Hangisi daha kötü, emin değilim.

Arabayı garaj yoluna çekip park ediyorum.

Tahmin ettiğim gibi, Monroe'nun ağzının etrafında kurumuş çikolata var. İç çekip içecekleri alıyorum ve onu açık garaj kapısından içeri, eve götürüyorum.

Spencer mutfakta bizi bekliyor ve bizi görünce gülümsüyor. gülümsüyor.

"Baba!" Roe ona atlar ve o da onu kolayca yakalar. Yüzünü çikolata öpücükleriyle boğuyor.

"Annen kahvaltıda çikolata yemene izin mi verdi?" diye gülerek soruyor.

"Bugünün özel bir gün olduğunu söyledi."

Roe'yu yere indirir ve bana döner, tek bir kaşını kaldırır. "Öyle mi?"

Omuz silkiyorum. "Üçümüz genelde bir şeyler yapmıyoruz ki. Bu olağan dışı bir durum. Sana kahve getirdim."

İçkisini ona uzattım, o da aldı ve yanağıma bir öpücük kondurup "Teşekkürler, bebeğim" diye fısıldayarak beni şaşırttı. Geri çekilirken yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Kas hafızası."

Yıllardır ayrılmış olsak da, bu tamamen mantıklıymış gibi başımı sallarım. Ama geçen hafta sonu söylediği doğruysa ve benden sonra kimseyle birlikte olmamışsa, belki de ona göre bu olay daha dün gibi geliyor.

"Sorun değil," diye fısıldadım, sorun olmadığını bilmesem de.

Bu iş, düşündüğümünden çok daha karmaşık bir hal almaya başladı. Spencer'ın Hollywood ile olan ilişkisi ve güzel insanlarla çevrili olması nedeniyle, onun hayatına devam etmeyeceğini bir an bile düşünmemiştim.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp uzaklaşıyorum, aptalca bir şey söylememek için bir şeyler yapmak amacıyla kahvemi yudumluyorum.

"Hadi, hadi," diyor Roe, sesinde sabırsızlık belirliyor. "Gidelim! Bodyboard yapmak istiyorum."

Spencer gülüyor. "Önce mayo giy." Merdivenleri işaret ediyor. "Ve yüzünü yıkamalısın. Balıkların çikolatayı sevmesini istemeyiz."

"Haklısın." Hızla başını sallar. "Yüzümün yenilmesini istemem."

Merdivenleri hızla çıkar ve bizi tamamen yalnız bırakır.

Normalde aramızda *bu kadar* garip bir hava olmazdı, ama geçen hafta sonu ve onun itirafından sonra, yerin açılıp beni yutmasını diliyorum.

Mutfaktan hızla çıkıp oturma odasına giriyorum, ama tabii ki o da peşimden geliyor.

Bu evi senin için satın aldı. Bir aile olabilmen için satın aldı. Seni seviyor.

Vicdanıma gitmesini söylemek istiyorum. Şu anda bu gerçekleri hatırlatılmasına ihtiyacım yok.

Ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama büyüklüğüne rağmen, ev çok rahat ve tam da bizim için seçeceğim türden bir ev. Spencer beni iyi tanıyor. Bunu inkar edemem.

"Geçen hafta sonu söylediklerim için özür dilerim."

Sesini duyunca irkildim ve onu hemen arkamda buldum. Yakın olduğunu biliyordum, ama bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum.

Burnumu kırıştırıyorum. "Neden?"

Ellerini sörf şortunun ceplerine sokarak omuz silkiyor. "Muhtemelen seni rahatsız etti ve özür dilerim. Sana bunu söylememeliydim."

"Ama doğrudu, değil mi?" diye ısrar ediyorum ve o başını sallıyor. "Spencer." Onun adı hem bir çığlık hem de bir yalvarış, ama ne için olduğunu bilmiyorum.

"*Senin gibi* başka kimse yok," der çaresizlikle. "Ve *bunun* için üzülmeceğim. Sen... sen özelsin, Harlow. Bunu hep biliyordum."

Ellerimi kaldırıp ona yalvarırım. "Şu anda bunu yapmasak olur mu? Lütfen? Monroe için buradayım."

Çenesindeki bir kas seğirir ve gözlerini kaçırır. Sessizce "Evet, tabii ki" der ve uzaklaşır.

Başımı geriye atıp inlerim.

Bu kolay olmalı. Ayırız. Ben Jameson'la birlikteyim. Jameson'ı *seviyorum*.

Jameson'ı seviyorum.

Ama Spencer'ı da hala seviyorum.

Su başımın üzerinden akıyor ve Roe'nun kıkırdamalarını bir anlığına bastırıyor. Nefes almak için su yüzüne çıktığımda, hemen Spencer'ın gözlerine bakıyorum. Karnıma tekme yemiş gibi hissettiren bir şekilde gülümsüyor. O kadar kaygısız, çocuksu bir gülümseme ki, onun gençlik halini hatırlamadan edemiyorum.

"Bu çok eğlenceli!" diye bağılıyor Roe, sözleri neşeyle doludur.

İsteksizliğime rağmen, Roe'yu bu kadar mutlu ettiği için bunu yapmaya karar verdiğim için mutluyum.

Bakışlarım yine Spencer'a kayıyor ve yüzünde beliren sempati ifadesinden, gözlerimi kaplayan suçluluk duygusunu fark ettiğini düşünüyorum. Monroe'nun iyiliği için Spencer'la birlikte bir şeyler yapmamı engelleyen benim bencilliğim. Bunun için kendimden utanıyorum.

Midem bulanıyor, çünkü gerçek şu ki, Spencer'dan kaçınıyorum, çünkü içten içe, onunla eskisi gibi daha fazla zaman geçirirsem, onu terk ettiğim tüm nedenleri sorgulamaya başlayacağımı biliyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor. "Hiçbir şey," diyorum.

Dudaklarını, "*Sana inanmıyorum*" der gibi büzüyor.

"

"Ah, burnum!" Monroe aramızda sallanıp burnunu tuttu. "

Burnuma su kaçtı. Yanıyor." Alçının etrafındaki bandajı kontrol ederek, hala sağlam bir şekilde yerinde olduğundan emin oluyorum.

"Nefes al," diyor Spencer. "Geçer."

"Sörf yapabilecek yaşa ne zaman gelirim?" diye sorar bir dakika sonra.

Teknik olarak, sörf yapabilirdi. Başlamak için yaş sınırı yok. Ama tereddüt eden benim ve onun kırık kolu da benim haklı olduğumu kanıtıyor. Elbette, o sörf değildi, ama benzer bir şeydi.

Spencer benimle göz teması kurar ve başını yana eğerek topu doğrudan bana atar.

"Belki okul bittiğinde ve alçın çıkarıldığında."

Eğer öğrenmeye ilgi gösteriyorsa, ona izin vermeliyim. Bunu ertelemeye devam etmek benim için yanlış olur.

Sürpriz, Spencer'ın gözlerini parlatır.

"Ciddi misin?" Roe heyecanla bağırır. "Baba! Duydun mu? Yakında öğrenmeye başlayabilirim!"

"Duydum," diye gülerek bana bakar. Yüzünde, burnunda ve çenesinde su damlacıkları vardır. "Annenize sörf yapmayı ben öğrettim."

O dramatik bir şekilde nefesini tutar. "Bana hiç söylememiştin." Bodyboard'unda sallanarak bana doğru gelir. "Anne, bana söylemediğine inanamıyorum."

Omuz silkiyorum. "Hiç konu açılmadı."

Bana öyle bir bakış atıyor ki, sanki genç Monroe'yu görüyorum. "Yapma ama. Sörf hakkında çok konuşurum anne."

Bazen, bazı şeyleri söyleme şekli, gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama ona gülüyorum *diye* düşünmesini istemediğim için gülmemi kendime saklıyorum.

"Bana bir sörf tahtası alarak bunu telafi edebilirsin," diyor.

Banka hesabım bu ihtimal karşısında dehşete kapılıyor.

Spencer yüzümdeki ifadeyi okumuş olmalı ki, "Gerek yok, şapşal. Zaten sana bir tane aldım. Sadece annenin onay vermesini bekliyordum" diyor.

O da, "Eh, çok uzun sürdü," diye homurdanıyor.

İşte ben buyum. Eğlence düşmanı ve güvenlik polisi anne.

Kumsala dönüp Spencer'ın evine gitmeden önce kırk dakika daha suda oynadık.

Dışarıdaki duşu açıp durulanmak için açar ve Roe kontrolsüz bir şekilde kıkırdarak duşun altına koşar. Ben hala alçısına şüpheyle bakıyorum. Banyo ve duşlarda koruyucu kılıf konusunda çok fazla endişelenmedim, ama okyanus bambaşka bir hikaye. Geçen hafta sonu kafamın ne kadar karışık olduğunu, o bodyboard yapmaktan bahsettiğinde, onun ıslanacağı düşüncesiyle hemen paniğe kapılmamış olmam kanıtlıyor.

Kum ve deniz suyunu duruladıktan sonra, Spencer sallanan Barbie temalı havluyu kapar ve onu kurulamaya başlar. Islak yüzme ayakkabıları şapır şapır ses çıkararak eve koşar. Spencer, ayakkabılarının yerlerini mahvedeceği konusunda endişeli olsa da bunu belli etmez.

"Sıra sende," diyerek duşu işaret eder ve tekrar açar. Duşun altına girip saçımdaki tuzlu suyu yıkarım, sonra dönüp Spencer'a da gelmesini işaret ederim. Açık hava duşu çok büyüktür, ayrıca ben tek parça mayo giyiyorum, o ise şort. Mantıklı olan bu, değil mi? Monroe'yu çok uzun süre yalnız bırakmak istemiyoruz. O kız, parmağını şıklatmak kadar kısa bir sürede her türlü tuhaf işe bulaşabilir.

"Emin misin?" diye soruyor, tereddüt ederek.

"Önemli bir şey değil."

Ama *öyle değil*. O bana katılana kadar değil. Birdenbire geniş açık alan bir palto dolabı kadar küçük geliyor. Onun yakınlığı nefesimi kesiyor. Burnunda artık gençlik yıllarımıza göre daha fazla çil var. Oynadığı filmlerde her zaman makyajla kapatıyorlar. Neden acaba? Onun en sevdiğim özelliklerinden biri bu. Gözlerim dudaklarına kayıyor. Mükemmel bir şekle sahipler, Yunan veya Roma heykellerindekine benziyorlar. Oyulmuş ve dolgun ama fazla dolgun değil. Dudaklarında tek bir küçük çil var, filmlerinde kapatmadıkları tek çil. Bu çil için hayran sayfalarının olduğunu biliyorum, o güzellik noktasını yakınlaştırmış fotoğraflarla dolu sayfalar.

Onları aradığımdan falan değil. Poppy bana bundan bahsetti. O bunu çok komik buluyor.

Gözlerim omuz kemiğine, sonra da göğüs kaslarına kayıyor. Her zaman formda biriydi, ama eskisine göre çok daha fazla kas yapmış.

Gözlerimi daha da aşağıya, göbek deliğinin altındaki koyu renkli tüylerin üzerine indirdim. Boğazımdan çıkan sesi bastırmak için dudağımı ısırdım.

Sertleşmiş. Sadece vücudu değil, penisi de. Gözlerimi yukarı doğru çeviriyorum, ela gözlerim onun mavi gözleriyle çarpışıyor.

"Low," dedi, normalden daha boğuk bir sesle benim takma adımı söyledi. "Bana öyle bakma."

"N-Nasıl?"

"Beni öpmemi istiyormuşsun gibi." Nefesi dudaklarımdan üzerinde esiyor ve ben inliyorum. "İstediğin bu mu?"

Nefesim düzensiz. İstediğim bu mu? Cevap basit bir hayır olmalı, ama bizimle ilgili ya da durumumuzla ilgili basit olan hiçbir şey yok. Bir öpücükten zarar gelmez, değil mi? Hiçbir şeyi değiştirmez, çünkü geçmişte birçok kez öpüştük.

Başımı sallıyorum ve bu onun için yeterli bir cevap.

Sol elinin parmakları saçlarıma dalarken, sağ eli beni belimden kendine doğru çekiyor. Vücudunun benimkine karşı bu kadar büyük ve sert olduğunu hissedince öpücük sırasında nefesim kesiliyor.

Beni daha önce hiç görmediğim bir şiddetle öpüyor, sanki bu beni öpmek için son şansımıymış gibi ve duygularının her damlasını bu öpücüğe aktarmaya kararlıymış gibi, böylece aramızda hâlâ bir şeyler olduğunu, duyguları olanın sadece kendisi olmadığını inkar edemeyeyim diye.

Kollarımı boynuna dolayarak inliyorum. Artık onu kendime çeken benim, aramızda bir kağıt parçası bile sığmayacak kadar yakın olsak da.

Spencer beni kolaylıkla kaldırıyor ve beni açık hava duşunun duvarına yaslıyor. Kalçalarımı onun sert vücuduna sürtüyorum. Kendimi tutamıyorum. Vücudum onun vücudunun şeklini, dokunuşunu çok iyi tanıyor ve onun dokunuşunu istiyor. Başparmağı, mayomun üzerine baskı yapan sertleşmiş meme uçlarımdan birine dokunduğunda inliyorum.

"O ne?" diye sorar, nefesi kesilmiş. Gözlerime bakmak için yeterince uzaklaşır. "Meme ucunu deldirdin mi?"

"İkisini de," diye cevaplıyorum.

"Siktir." Dolgun alt dudağını ısıırıyor. "Bu benim için pek çok fanteziyi besleyecek."

Mantıken, bu noktada onu uzaklaştırmam, buna bir son vermem gerektiğini biliyorum, ama sanırım mantığım, onu duş almaya davet ettiğim anda ortadan kayboldu. Bunun bitmesine hazır değilim, bu yüzden elimi boynunun arkasına doluyorum ve ağzını benimkine doğru çekiyorum.

Spencer kabul eder ve ben onun altında adeta eririm.

Sorun da bu. Aramızdaki kimya çok güçlü. Yıllar geçse de, hayatlarımıza devam etsek de, hala patlayıcı. Bu yüzden ondan uzak durdum, çünkü içten içe, bizi alevlere boğacak tek bir kıvılcım yeterdi, bunu hep biliyordum.

Spencer sonunda beni yere indirip geri çekildiğinde, dudakları şişmiş ve gözleri buğulanmıştı. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

"Bu... aydınlatıcıydı," diyor nefes nefese.

"Aydınlatıcı mı?" diye tekrar ettim. Su omuzlarımdan aşağı akıyordu ve o arkamdan uzanıp musluğu kapattı.

"Evet," diye cevapladı, beni yepyeni bir ışıktaki görüyormuş gibi baştan aşağı süzdü. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Çok."

Dönüp evine doğru yürür ve beni orada, onun bu sözlerinin ne anlama geldiğini merak ederken bırakır.

BÖLÜM 34

HARLOW

Eve giderken direksiyonu tuttuğum yerlerde parmak eklemlerim bembeyaz olmuştu.

Ne yaptım ben?

*Ne halt ettim ben? Aklımı mı
kaçırdım?*

Sorular, çamaşır makinesinin sıkma döngüsü gibi beynimde hızla dönüyor. Durmak bilmiyorlar. Midem bulanıyor ve kusacağımdan korkuyorum.

Yüzümü ovuşturup otoyoldan çıkıyorum, çıkışın hemen yanında bir McDonald's bulup bir kola sipariş ediyorum. Park edip sodayı dikkatlice birkaç yudum alıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor. Bu bir hataydı. Kocaman bir hata.

"Ne düşünüyordun?" diye kendime yüksek sesle soruyorum. "Aklını mı kaçırdın?"

Tek makul açıklama bu, değil mi?

Panik boğazıma kadar yükselir, nefes borumu tırnaklarıyla tırmalar. Yine yavaşça bir yudum soda içerim.

Bu bir hataydı. Kazalar olur.

Onun sertleşmiş penisini ovmak kaza mıydı?

Yüzümü ellerimle kapatıp sinirli bir çığlık attım.

Kendine gel!

Yola çıkmadan önce koladan birkaç yudum daha dikkatlice içiyorum. Evim çok uzak değil ve park edip eşyalarımı toplayıp içeri girene kadar biraz sakinleşmiş oluyorum.

Kapıyı açtığımda, dairenin ışıklarının açık olduğunu ve Jameson'ın kanepede oturduğunu görüyorum. Lavabonun yanındaki mutfak tezgahında taze bir buket çiçek var.

Jameson kanepeden kalkar ve yüzünde rahat, mutlu bir gülümseme vardır. "Monroe ile eğlendin mi?" diye sorar, elimdeki her şeyi alır ve masaya koyar.

"Evet, harikaydı."

Sesim çok neşeli mi geliyor? Çok zorlama mı?

Derin bir nefes alıp parmaklarımı dağınık saçlarımın arasına geçiriyorum. "Duşa gireceğim. Tuzlu sudan dolayı saçlarıma derinlemesine bakım yapmam gerekiyor." Saçlarım deniz suyunu hiç sevmez.

"Akşam yemeği için ev yapımı pizza malzemeleri aldım. Umarım sorun olmaz."

"Pizza harika olur." Parmak uçlarımda yükselip ona öpücük veriyorum. Dudaklarımdaki suçluluk duygusunu tadabiliyor mu acaba, çünkü ben tadabiliyorum.

Odamdan bir takım giysi alıp kendimi banyoya kilitliyorum. Su vücudumdan akarken, o öpücüğü hatırlamadan edemiyorum.

Bunu düşünmeyi bırak! Kendimi azarlıyorum.

Buraya geldiğimde Jameson'a ilk söylemem gereken şey bu olmalıydı

—kirli günahlarımı hemen itiraf etmeliydim. Ama... bu sadece bir öpücük, değil mi? Başka bir şey olmayacak. Onunla Spencer arasında bir uçurum yaratmanın anlamı yok. Spencer, Roe yüzünden *her zaman* hayatımın bir parçası olacak. En son ihtiyacım olan şey, erkek arkadaşımın çocuğumun babasından nefret etmesi.

Nefesimi verip şampuanla saç derimi kuvvetlice ovuyorum.

Bu düşüncelerin kafamda dönüp durmasına izin verirsem, panik atak geçireceğim ve bu da zaten yıpranmış olan ruh halim için hiç iyi olmayacak.

Şampuanı duruladıktan sonra, derinlemesine bakım kremi alıp saçlarımın uçlarına iyice yediriyorum, böylece her bir teli kaplanıyor. Beş dakika beklettikten sonra tıraş olup vücudumu yıkıyorum ve kremi de duruluyorum. Suyu kapatıp havlumu alıyorum ve banyodan çıkarken vücuduma sarıyorum. Elimi buğulu camın üzerinde gezdiriyorum. Gözlerim çılgın ve stresli görünüyor. Jameson bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden kendimi toparlamam gerekiyor.

Islak saçlarımı tarayıp, elimden geldiğince suyunu sıkıyorum. Saçımı kurumaya bırakıp, yüz tonik ve serumumu sürüyorum, sonra şort ve tişört giyiyorum. Sonra dişlerimi fırçalamaya karar veriyorum. Oyalanıyorum ama bunun bir anlamı yok, çünkü eninde sonunda onunla yüzleşmek zorundayım.

Banyo kapısını yavaşça açıyorum ve ayaklarımın altında zemin gıcırdıyor. Jameson endişeli bir gülümseme gönderiyor. "İyi misin? Uzun süre içeride kaldın."

"Evet, iyiyim. Neden iyi olmayayım ki?"

Kaşları çatılır ve endişesini gidermek için hiçbir şey yapmadığımı anlarım. "Spencer'la kavga mı ettin?"

"Spencer mı?" *Sesim düşündüğüm kadar tiz ve cırtlak mı çıkıyor, yoksa sadece suçluluk duygusu mu beni yiyip bitiriyor?* "Hayır. Kavga etmedik."

"Hm," diye düşünceli bir şekilde mırıldanarak pizzalarımız için hamuru açıyor. "Yardım etmek ister misin? Dinlenmek istersen ben tek başıma halledebilirim."

Kafamı salladım. "Yardım etmek isterim." Dikkatimi başka yere vermek bana iyi gelir. En son ihtiyacım olan şey, düşüncelerimle baş başa kalmak.

Jameson sağ tarafına kayarak bana yer açar. Teşekkür etmek için gülümserim. "Onu alabilirsin." Zaten şekillendirilmiş hamuru işaret eder. "Sen malzemeleri koymaya başla, ben de kendiminkini hazırlayayım."

Her zamanki seçimlerimizi hazırlamış. Benim için taze mozzarella, taze domates ve fesleğen. Onun için sosis, pepperoni ve pastırma.

"Bu iyi bir fikirdi," diyorum ona, kalçamı onun kalçasına hafifçe vurarak.

"Öyle mi?" diye soruyor, gözlüklerini yukarı iterek. "Ne istediğini tam olarak bilmiyordum, ama pizza ile asla yanlış yapamazsın diye düşündüm."

"Çiçekler için teşekkür ederim." Çiçekleri koyduğu vazoya doğru başımı sallıyorum. Jameson bana sık sık çiçek getirir ve bunu her zaman takdir ederim, çünkü bu onun beni düşündüğünü gösterir.

"Rica ederim." Yanağıma bir öpücük kondurur ve ben gülümserim.

Bu çok güzel. İhtiyacım olan şey buydu: Jameson'la vakit geçirmek ve Spencer'ı aklımdan silmek. Öpücük kazara oldu. Tamamen şans eseri. Bir daha asla olmayacak.

Üst malzemeleri eklemeyi bitirip önceden ısıtılmış fırına koyuyoruz. Jameson beni tezgaha doğru itiyor. Başını eğip burnunu boğazımın boyunca gezdiriyor. "Bugün seni özledim."

Kollarımı boynuna doladım ve parmak uçlarımda yükselerek ona doğru eğildim. "Ben de seni özledim."

"Benimle dans eder misin?" diye sorar, neredeyse utangaç bir gülümsemeyle. "Müzik yok ki," diye gülüyorum.

Gülümsemesi daha da genişliyor, arkama yaslanıp telefonuna dokunuyor. Bir an sonra Hozier etrafımızda yumuşak bir şekilde çalıyor. Ellerini belime koyuyor, ben de ellerimi boynuna doluyorum. Müziğe göre sallanıyoruz ve biraz aptalca hissetsem de bu çok hoş. Alnını alnıma yaslıyor.

Gözleri sıcak ve sevgi dolu ve bu beni dünyadaki en korkunç insan gibi hissettiriyor. Bugün eski sevgilimi öptüm. Ona sürtündüm ve neredeyse daha fazlasını için yalvardım.

Bir elini belimden çekip yanağıma koyuyor. "Bir gün sana karım diyebilmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Cehenneme gideceğim. Buna hiç şüphe yok.

BÖLÜM 35
SPENCER
SEKİZ YIL ÖNCE

Kağıdımdaki parlak F harfi, yanıp sönen kırmızı bir ışık gibi bana bakıyor. Profesörün ders sonrası onu görmem gerektiğini belirten bir notu var.

Harika.

Boğazım düğümleniyor.

Bu hiç iyi değil. Özellikle de bu hafta F aldığım tek ödev bu değil. Zorlandığımı söyleyebilirim ve sorun derslerim değil. Sorun kafamda, ruh halimde. Sadece T.J.'yi özlemiyorum. Evimi de özlüyorum. Harlow'u özlüyorum. Santa Monica'da bir üniversite seçmemiş olsaydım ne yapardım bilmiyorum. T.J. öldükten sonra yurttan kalmam gerekmiyordu, ama mahremiyetimi korumak istedim. Annemin sürekli başımda olmasını artık kaldıramıyordum. Ben *iyiyim*. Harika değilim, ama iyiyim ve şimdilik bu yeterli.

Sınıf boşalır ve ben öne doğru ilerlerim.

Profesör Grant, bilgisayarında okuduğu şeye dalmış durumda.

Boğazımı temizleyerek, "Profesör? Ders bittikten sonra sizi görmek istediğinizi söylemiştiniz." diyorum.

"Ah. Evet." Dizüstü bilgisayarını kapatıp geri çekilir. Okuma gözlüklerini yüzünden çıkarır ve masanın üzerine koyar. "Bu, arka arkaya iki başarısız deneme. En azından yazım çok zayıf."

Ben yüzümü buruşturuyorum ama o devam ediyor.

"Biraz araştırma yaptım ve lisedeki notların iyiydi. Hatta harikaydı." Parmaklarını birbirine geçirip bana bakıyor. "Ama son sınıfın sonlarına doğru notların düşmeye başladı. Neden? Alkol? Uyuşturucu? Dürüst ol, hepsini gördüm."

Dilimi kanın tadını alana kadar sertçe ısırıyorum.

Ona söylemek istemiyorum. T.J.'yi başarısızlıklarım için bir tür bahane yapmak istemiyorum.

Profesör Grant kaşlarını kaldırdı. "Bay Shaw? Bir cevap verirseniz çok sevinirim."

Gözlerimi kapatıyorum. "En iyi arkadaşım öldü. Sarhoş bir sürücü yüzünden."

Profesörün geriye doğru eğilmesinden, bunun beklediği cevap olmadığını anlayabiliyorum.

"Oh." Parmaklarını birbirine geçirip masanın üzerine koyar. "Bir terapistle konuştunuz mu? Burada kaynaklarımız var..."

"Ben iyiyim," diye sözünü kestim, sözlerim keskin çıkmıştı. "Terapiste ihtiyacım yok. Ben... Ben bunu atlatıyorum." Ve gerçekten de öyle. Daha iyiyim. Sadece odaklanmakta zorluk çekiyorum, hepsi bu.

Bana şüpheyle baktı. "Durumun doğası gereği, sana geçme notu alabilmen için kompozisyonu yeniden yazma şansı vereceğim. Bu normalde yaptığım bir şey değil ve bu teklifin bir daha gelmesini bekleme."

Kağıdı sıkıca yumruğumda tutarak başımı salladım. "Teşekkürler. Çok minnettarım."

Gözlüklerini tekrar takıyor. "Cuma günü bekliyorum."

"Anladım."

Parmaklarını tembelce arka taraftaki çıkışa doğru sallıyor ve ben, fikrini değiştirmeden oradan çıkıyorum.

Bir sonraki dersime kadar kafeteryaya uğrayıp bir şeyler atıştırmak için yeterince vaktim var. Kafeteryada boş bir masaya oturur oturmaz telefonum çalıyor.

FaceTime aramasını cevaplayıp telefonumu soda şişesinin üzerine koyuyorum.

"Merhaba bebeğim," diye selamlıyorum, onun gülümseyen yüzünü görmekten mutluyum.

"Selam," diye cevaplar, arkasında güneş parıltıyor. "Sen de öğle yemeği yiyorsun galiba." Elimdeki sandviçi işaret eder.

"Evet. Ödevden F almam beni inanılmaz derecede acıktırdı."

"Spencer." Kaşlarını çattı ve gözleri sempatiyle doldu.

"Sorun değil. Profesör bana yeni bir tane yazma şansı veriyor."

"Yardıma ihtiyacın var mı? Yani, ben hala lise öğrencisiyim, ama belki ben..."

Kafamı sallıyorum. Bu onun endişeleneceği bir şey değil. "Bir çaresini bulurum."

Dudaklarının aşağı doğru kıvrılmasından, cevabımın onu tam olarak tatmin etmediğini anlayabiliyorum, ama neyse ki konuyu kapatıyor.

"Bu hafta sonu hala iskeleye gidecek miyiz?" diye soruyor ve konuyu değiştirdiği için ona minnettarım.

Kuru hindi sandviçinden bir ısırık alıp yutuyorum. "Evet, tabii ki, bebeğim."

Gülümsüyor, ama endişesi hala bakışlarını karartıyor. Bu günlerde herkes benim için endişeleniyor gibi geliyor ve Harlow bunu yapmasını en son istediğim kişi. Bana normalmişim gibi, hala yas tutmuyormuşum gibi davranmasını istiyorum.

"İyi." Sarı saçını kulağının arkasına koyar, ama dışarıdaki rüzgar hemen onu tekrar serbest bırakır. "Sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum.

"Hadi, bu taraftan." Pacific Wheel'den indikten sonra Harlow'un beni fotoğraf kabinine çekmesine izin verdim. Ekim sonu ve hava yeterince soğuk, turizm sezonu sona erdiği için iskele neredeyse boş.

Aptalca pozlar verdik ve kamera için öpüştük.

"Bunu sonsuza kadar saklayacağım," diyor, fotoğraf şeridini göğsüne sıkıca bastırarak.

"Sonsuza kadar mı?" diye soruyorum ve onu başka bir oyuna çekiyorum. Adama nakit para veriyorum ve o da bana halka atma oyunu için halkaları uzatıyor. "Bu çok uzun bir süre."

"Sence de çocuklarımız bir gün bizi genç ve aşık halimizi görmek istemezler mi?" diye alay ediyor ve fotoğrafları bana doğru çeviriyor.

"Eğer aşırı aşık olduğumuz için bizi reddetmeye karar vermezlerse, belki."

Gülüyor ve bana halkaları atmam için daha fazla yer açmak için kenara çekiliyor.

Büyük ödülü kazanamıyorum, ama üzerinde Santa Monica yazan tişört giymiş minik yeşil bir maymun alıyorum.

"Sizin için, hanımefendi." Onu Harlow'a uzatıyorum. "Ona bir isim bulmalıyız," diyor.

Başımı eğip, elindeki yeşil maymunu incelerim. "Lucky?" diye öneririm.

"Lucky," diye tekrarlar, doldurulmuş hayvanı izlerken. "Beğendim. Lucky olsun."

"Acıktın mı?" diye soruyorum. "Sosisli sandviç falan alabiliriz." "Evet." Fotoğraf şeridini ve maymunu çantasına koyuyor.

On dakika sonra, elimizde hot dog, patates kızartması ve gazozlarla bir masaya otururuz. Okyanustan esen rüzgardan titrer ve ben hemen kapüşonlu ceketimi çıkarır ve ona veririm. Üzerinde bir süveter vardır, ama kızım üşüyorsa benimkini de giyer.

"Teşekkürler." Kapüşonu başına geçirir.

Sadece birkaç lokma yedikten sonra, "Seninle konuşmak istediğim bir şey var" dedi.

Endişeyle gözlerimi kocaman açtım. *Benden ayrılmak istemiyor, değil mi?* Bugün tuhaf davrandığına dair herhangi bir anı hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Neymiş o?"

Yanakları kızardı. "Şey, bir süredir birlikteyiz ve ben..." Bakışları kucağına düştü ve yemeğini itti. "Biz... Ben..." Yüzünü kapattı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Neyi söylemeye?" Şimdi panik yapıyorum. Bir yıldan kısa bir sürede en iyi arkadaşımı ve kız arkadaşımı kaybedemem. Bu çok acımasızca olur.

İsteksizce gözlerini bana çevirir, yüzü domates rengindedir. "Seks hakkında hiç konuşmadık ama belki... konuşabiliriz diye düşünüyordum."

"Konuşmak mı?" diye soruyorum, sesim normalden bir oktav daha yüksek çıkıyor. O başını sallıyor. "Hayır, yapmak."

Şimdi kızarıyorum. Ona seks konusunu açmadım, çünkü benim için önemli değildi. *Harlow* önemli, seks değil. Ondan iki yaş büyük olduğumu, onun henüz lise öğrencisi olduğunu çok iyi biliyorum. *En son* yapmak istediğim şey

bu şekilde ondan yararlanmak. Çoğu erkeğin kız arkadaşıyla seks yapma fırsatını kaçırmayacağını biliyorum, bu yüzden belki bu beni deli yapıyor, ama Harlow birçok yönden özel biri. Seksin her şeyi mahvetmesini istemiyorum.

"Harlow, ben..."

"Bunu daha önce hiç konuşmadığımızı biliyorum." Gözlerini yere indiriyor ve ben parmağımı çenesinin altına koyup bana bakmasını isteme arzusuna direniyorum. Düşüncelerini toparlamak için mahremiyete ihtiyacı varsa, ona bunu vereceğim. "Ama ben... Bir süredir birlikteyiz ve yakında bir yıl olacak ve..."

Onun gevezeliklerini çok sevimli buluyorum ve gülümsemeden edemiyorum. Derin bir nefes alarak, "Sen olmanı istiyorum" diyor.

Yanağını avuçlarım ve onu öpmek için kendime doğru çekerim. "Emin misin?"

Hızla başını sallıyor. "Bunu çok düşündüm." Hâlâ emin değilim ve o da bunu anlayabilmiş olmalı ki, "Beni öyle istemiyor musun?" diye soruyor.

Kahretsin.

Bunu düşünmesi bile canımı yakıyor.

"Harlow, tabii ki istiyorum."

"O zaman sorun ne? Yoksa... senin için iyi olmayacağından mı endişeleniyorsun?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Hayır, Tanrı aşkına, hayır. *Senin* için endişeleniyorum. Seni seviyorum, Harlow. Pişman olacağın bir şey yapmak istemiyorum."

Donup kalır, ağzı hafifçe aralanır. "Beni seviyor musun?"

Kahretsin. Ona böyle söylemek istememiştim, ama belki de ağzımdan kaçması ve fazla düşünme fırsatım olmaması daha iyidir.

Parmaklarımı boynunun arkasına doladım, başparmağımla nabzının attığı yeri okşadım. "Evet, bebeğim. Seni seviyorum." Bana sarılmak ve öpmek için atladığında içimden bir homurtu çıktı. Onun öpücüğüne gülerek karşılık verdim. Beni bıraktığında, "Bu iyi bir şey mi?" diye sordum.

"Çok iyi bir şey." Saçlarımı alnımdan geriye doğru taradı. "Seni seviyorum."

Hayallerimin kızının beni sevdiğini duymak, tahmin edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Yemin ederim, kalbimin iki katına çıktığını hissediyorum.

"Bu demek oluyor ki...?" diye tereddüt eder, gözlerini bana diker.

Kafamı sallıyorum. Onu reddederek deli olduğumu biliyorum, ama bu gerçekleştiğinde onun için mükemmel olmasını istiyorum. "Henüz değil."

Alt dudağını büküyor. "Spencer, ciddi misin?"

"Birkaç ay sonra hala istiyorsan, o zaman tekrar konuşuruz."

Derin bir nefes alır. "Peki. Doğum günümde?"

Bir an düşünürüm. İstedğim gibi birkaç ay var, bu yüzden yeterince iyi bir taviz gibi görünüyor. "Tamam," diye kabul ederim.

Gülümser. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Ama belki de öyle olabilir, bu yüzden ona zaman tanımak istiyorum. Onu sevmek konusunda asla pişmanlık duymayacağımı biliyorum ve onun da benim için aynı şeyi hissetmesini istiyorum. Onu kullandığımı veya istismar ettiğimi hissetmesi durumunda kendimle yaşayamazdım.

BÖLÜM 36

HARLOW

"Merhaba!" Kız kardeşim video görüşmesine coşkulu bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Ne haber?"

"Sadece seni özledim, o yüzden aramaya karar verdim," diye cevap veriyorum ve ocakta pişmekte olan makarnayı kontrol etmek için dönüp bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ekrana gözlerini kıсарak. "Annemin bize öğrettiği domates soslu penne." "Oh, nefis. Canavar nerede?"

"Babasıyla birlikte." Nefesimi verip yüzümdeki saçları karıştırıyorum. "Yarın doktor randevusu var ve onu babası götürecektir, bu yüzden onu yarın yerine bugün almasının en mantıklı karar olduğuna karar verdik."

"Bu mantıklı." Willa saçını yana çekiyor, yüzüğünün ışııkta parıldadığını görüyorum.

Spencer'la ilişkimizi bitirmeseydim, şimdiye kadar evlenmiş olur muyduk acaba? Kim bilir, belki bir çocuk daha olurdu. Neden düşüncelerimin bu yönde dolaşmasına izin verdiğimi bilmiyorum. Geçmişte takılıp kalmaya değmez.

"Jameson orada değil mi?"

Kafamı sallıyorum. "Bu gece geç saatlere kadar çalışacak. Biraz sonra gelir." Kaşlarını kaldırıyor. "Tek başına ne yapacağını biliyor musun ki?" "Hayır," gülüyorum. "Burası çok sessiz ve Roe'nun eşyaları her yerde, sanki hâlâ buradaymış gibi hissediyorum." Akşam yemeğinden sonra onun eşyalarını toplamayı

"Lütfen, bunu söylediğim için benden nefret etme, ama üzgün görünüyorsun." Beni çok iyi tanıyan kız kardeşime güveniyorum. Spencer'la açık hava duşunda öpüştüğümüz an hafızama hücum etti. "Şu anda kafam çok karışık ve bu beni strese sokuyor," diyorum.

Kaşlarını çatıyor, gözleri endişeyle doluyor. "Konuş benimle Low. Her zaman yanında olduğumu biliyorsun."

Bunu biliyorum ve kız kardeşimin beni asla yargılamayacağını da biliyorum. "Yalnız mısın?" diye soruyorum. Jasper'ın duymasını istemiyorum.

Kendimi yeterince yargılıyorum zaten. Müstakbel kayınbiraderimin de yaptıklarını bilmesine gerek yok.

"Jasper akşam yemeği almaya çıktı. Sadece ben varım," diye onaylıyor.

"Spencer'ı öptüm," diyorum. "Ya da o beni öptü." Kafamı sallıyorum.

"Kim kimi ilk öptü bilmiyorum."

Ağzı açılır ve bir an için ekranın donduğunu sanırım, ama sonra "Ne?" diye bağırır.

"Biliyorum." Yüzümü kapatıyorum. "Ne düşünüyordum ki?"

"Ne zaman?" Bu kelimeyi nefes nefese söylüyor.

Parmaklarımın arasından bakıyorum. "Monroe ile bodyboard yapmaya gittiğimiz gün."

"Detayları anlat." Yumruğunu masaya vurur. "Anlat. Roe gördü mü?"

"Hayır." Kafamı sallarım. "Tanrıya şükür görmedi, yoksa bütün dünya öğrenirdi. Ama açık hava duşunda yıkanıyoruz ve..."

"Birlikte mi?"

"Birlikte," diye onaylıyorum. "Ve birdenbire oldu."

Ciddiyetle soruyor, "Jameson'a söyledin mi?"

Omuzlarım düşer ve ben "Hayır" diye ciyaklamadan önce cevabı bilir.

"Harlow," diye nefes nefese söylüyor. "Ona söylemelisin!"

"Sadece bir öpücüktü," diye savunuyorum. Omuzlarım içe doğru kıvrılıyor, sanki kendimi bir kabuğun içine kapatabilirmişim gibi. "Hiçbir anlamı yoktu."

Kaşlarını çatıyor, sanki ona söylemem gerektiğini kafama sokmamı bekliyormuş gibi bana göz kırpmıyor. "Bunu bilmeye hakkı var. Sen bilmek istemez miydin?"

Tir tir titriyorum. O böyle söyleyince, evet, bilmek isterdim.

Yutkunduğumda boğazımın duvarları daralıyor gibi hissediyorum.

"Bunu mahvetmek istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Jameson... o çok iyi. Onu çok seviyorum."

"İşte bu yüzden ona söylemelisin."

Başımı eğip, "Haklı olduğunda nefret ediyorum" diye mırıldanıyorum.

O yumuşak bir kahkaha atar. "Benden çok nefret ediyor olmalısın." Göz kırpar. Boğazını temizler ve sorar, "Öpücük kafanı karıştırdı mı?"

Dudaklarımı sıkıca kapatırım. Bu soruya cevap vermek istemiyorum. Bunu kendi içimde tutmak başka bir şey, yüksek sesle söylemek ise bambaşka bir şey.

"Harlow?" diye sorar, sanki onu duymamışım gibi. Sarsıntılı bir şekilde başımı sallarım.

"Ah, Harlow," diye içini çeker.

"Kafam karışık olmamalı, değil mi?" diye patladım. "Onu itmeliydim. Böyle hissetmemeliydim." Kollarımı sallayarak, her şeyin çok fazla olduğunu göstermeye çalıştım.

"Senin bir geçmişin var," diye yumuşak bir sesle cevaplar. "Bu bir fark yaratır." Ellerimle yüzümü kapatırım ve ilk gözyaşlarım akmaya başlar. "Ah, Harlow," diye iç geçirir. "Keşke şu anda sana sarılabilsen." "Ne yaptım ben?" diye sorarım, ama cevap vermesini beklemiyorum.

Dairenin kapısı gıcırdayarak açılır ve ellerimi indiririm. "Gitmeliyim."

"Ona söyle," diye fısıldar, ben video görüşmesini sonlandırmadan önce.

Jameson, gömleğinin ilk birkaç düğmesi açık ve saçları biraz dağınık bir şekilde içeri girer, sanki zor bir gün geçirmiş ve sürekli saçlarını parmaklarıyla taramış gibi. Elinde taze bir buket çiçek tutar ve bu, kalbime bir bıçak gibi saplanır.

"Telefonda mıydın?" diye sordu, kapıyı arkasında kilitleyerek. Omzundaki çantasını indirip bar taburesine koydu, sonra odayı geçip beni öptü. "Ağlıyorsun."

"Evet, Willa ile," diye cevap veriyorum. Yüzü düşüyor. "O iyi mi?" Başımı sallıyorum. "Evet, evet. O iyi."

Çiçekleri sehpaye koyar ve yanlarına oturur, böylece karşımda kalır. Elleri dizlerimi bulur, başparmaklarıyla nazikçe dairesel hareketler yapar. "Ne oldu bebeğim?"

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ona söylemeliyim.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. "Spencer ve ben öpüştük." "Tamam mı?" Bu bir soru olarak çıktı. "Yani... yakın zamanda mı?"

Islak yanaklarımı silirim. "Evet."

Başını sallar ve yutkunurken gırtlığı hareket eder. "Kim başlattı?"

"

Bu adamı tanıyorum, bağırpıp çağıran tiplerden olmadığını biliyorum. ve pislik atıyor, ama bunu bilmeme rağmen onun bu kadar sakın olmasına hala şaşıyorum.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Sanırım karşılıklı bir şeydi."

Yine başını sallar ve geriye yaslanır, ellerini dizlerinden çekip kendi ellerinin üzerine koyar. Onun dokunuşu olmadan üşüyorum.

Gözlüklerini çıkarır, burnunun köprüsünü ovuşturur. Gözlüklerini tekrar takar, bana tam olarak bakar ve sesindeki acıdan kaçmamın imkânı yoktur.

"Neden bana söylediğinde söylemedin?"

Battaniyeye uzanıp kendimi onunla örterim. "Sanırım korkmuştum. Utanmıştım. Ve bunun olduğuna inanamıyordum."

Çenesini ovuşturarak başını sallar.

"Tamam." "Tamam mı?"

"Anlıyorum, Harlow," diye tersler ve bu ona hiç yakışmayan bir tavidir, sanki tokat atılmış gibi hissederim.

"Özür dilerim." Gözyaşlarına boğuluyorum. Onu incitmek istediğim son şeydi, bu yüzden bunu kendime sakladım.

"Siktir," diye küfür eder ve kanepenin yanına oturarak beni kollarına alır.

Onu itiyorum, şu anda beni tutmasını istemiyorum. Onun tesellisini hak etmiyorum.

"Bırak beni," diye yalvarıyorum. "Seni ben teselli etmeliyim. Ben berbat bir kız arkadaşım. Ben berbat bir insanım. Ben berbat bir..."

"Lütfen," diye yalvarır. "Kendin hakkında kötü şeyler söylemeyi bırak." "Bu doğru."

Beni kol mesafesinde tutuyor ve onun gözünde berbat göründüğümü biliyorum. "Onu tekrar öpmek mi istiyorsun?"

Sanmıyorum, ama emin değilim ve bu da en kötü kısmı

.

Ama ona "Hayır" diyorum.

Elini yanağıma koyup gözyaşlarımı siler. "Yalan söylemeyeceğim, bunu duymak hiç hoş olmadı ve incindim, gerçekten çok incindim, ama bu bizim sonumuz olmayacak."

Alnıma bir öpücük kondurur ve gözlerim kapanır. Onu hak etmiyorum.

Belki de hiç hak etmedim.

BÖLÜM 37

SPENCER

SEKİZ YIL ÖNCE

"Noel'i seviyorum," diyor Harlow gülümseyerek, yurt odamdaki ağaca bir süs ekliyor. Küçük, masa üstü ağaçlardan biri ama odanın bir şeye ihtiyacı olduğunu ısrarla söylüyor. Hatta başlığımın etrafına ışık zinciri bile sarmış.

Parker, Eylül sonundan beri sadece onunla görüştüğünü söylemesine rağmen, kız arkadaşı olmadığını iddia ettiği bir kızla akşam dışarı çıkmış.

"Gitmem gerekene kadar bir saatimiz var," diyor imalı bir ses tonuyla. Ellerini belime doluyor, çenesini göğsüme dayıyor ve büyük ceylan gözleriyle bana bakıyor.

"Henüz değil," diye hatırlatıyorum ona.

Seks konusunu ilk kez açtığından beri, doğum gününe kadar bekleyip o zaman da hala isterse yapmaya karar verdik, ama o birkaç kez daha bu konuyu açtı. Sanırım ilgisini göstermeye devam etmezse fikrini değiştirdiğimi düşüneceğimden korkuyor.

"Doğum günüm Şubat'a kadar yok." Bana somurtarak bakıyor. "O kadar uzak ki."

"Üç aydan az bir süre kaldı," diye düşünürüm. "Beklememizi istemem o kadar yanlış mı? Bu kararı yüzde yüz emin olmanı istemem o kadar yanlış mı?" Yüzünü ellerimle tutarım. "Beni asla pişman etmeni istemiyorum."

O, yumruklarıyla kapüşonlu sweatshirtimin kumaşını kavrar. "Senden asla pişmanlık duymam."

Şu anda öyle diyor, ama gelecekte pişman olabileceğinden korkuyorum ve bu ihtimal midemi bulandırıyor. Genç olabiliriz, ama bu kız benim için tek. O benim her şeyim. Bir gün

bir gün karım, çocuklarımın annesi, birlikte yaşlanacağım kadın olmasını istiyorum.

"Doğum günün," diye tekrar ediyorum, ellerimi aşağı kaydırıp dirseklerini kavrıyorum.

"Tamam," diye kabul ediyor ve yatağıma uzanıyor. Yatak zıplıyor ve yerine yerleşiyor. Bana kızgın olmadığını belli eden bir şekilde gülümsüyor. "O zaman  p şebilir miyiz?"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum, ama bu isteğini memnuniyetle yerine getiriyorum.

Yatağın yanına tırmanıp belinden tutup kendimi sırt üstü yatırıyorum ve o da üzerime oturuyor. Sarışın saçları etrafımızı bir kalkan gibi sarıyor ve o eğilip dudaklarını benim dudaklarıma değdiriyor. Harlow'u öpmek en sevdiğim hobimdir. Bazen yavaş ve tatlıdır, bazen yoğundur, bazen de lanet bir serbest düşüş gibi hissettirir.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum  p cikler arasında.

"Ben de seni seviyorum." Boynumu  per. "Gömleğini  ıkar."

Henüz seks yapmamış olsak da, bu başka şekillerde oynamadığımız anlamına gelmez. Oturarak, uzun kollu gömleğimi başımdan yukarı doğru  ekiyororum.

Harlow  ıplak göğsümü gözleriyle izliyor, sonra parmak uçlarıyla aynı yolu takip ediyor.

Elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Ateşle oynuyorsun," diye uyardım ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"İyi."

Benim için ne kadar tehlikeli bir cazibe olduğunu bilmiyor. En iyi davranışımı sergilemeye çalışıyorum ama o bunu neredeyse imkansız hale getiriyor.

Kendi gömleğini çıkarıp yanımızdaki yatağa attı. İnledim.

"Bu haksızlık." Açık mavi s tyeni *file kumaştan*, tamamen şeffaf.

Eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Amaç da bu." Bu kız benim için ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil.

Onu altıma sıkıştırıncaya kadar yuvarlanıyorum. Yüzümü boynuna g m yorum, hassas tenini emip öpüyorum. O altımda kıvranıyor.

ben, daha fazlasını istiyorum, ama o arzuyla o kadar sarsılana kadar pes etmiyorum, yüzü kızarır ve dudağını ısırmaı bırakamaz.

O zaman kot pantolonunun düğmesini açıp parmaklarımı külotunun içine kaydırıyorum. Nefesini keserek parmaklarıma karşı kıvrılıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış, gözlerimizi birbirine kilitlediğimizde göz bebekleri büyümüş. Onu orgazma ulaştırıyorum ve o altımda nefes nefese kalmaya çalışırken parmaklarımı temizliyorum. Ona gülümsüyorum, bu kadar dağınık görünmesini seviyorum.

Onun üstünden kalkıp, yanındaki yatağa uzanıyorum ve başımı elime dayıyorum.

"Seni affediyorum," diyor nefes nefese. "Neyi?"

"Beni beklettiğin için."

Gülüyorum. "Bir dahaki sefere yine yalvarana kadar."

"Yalvarışımı sevdiğini düşünmeye başlıyorum," diye alay ediyor. "Biraz." Başparmağımı alt dudağına sürüyorum.

O oturur ve saate bakar. "Ugh. Hazırlanıp

gitm

eliyi Gömleğini alıp ona veriyorum, sonra kendiminkini arıyorum. "Seni m." arabana kadar geçireyim," diyorum, yataktan atlayıp ceketimi giyiyorum.

"Gerek yok."

Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine sokuyorum. "İyi denemeydi, Low."

El ele tutuşarak otoparka doğru yürüdük ve o arabasına binmeden önce onu öptüm. Camını indirip gülümsedi ve "Seni seviyorum" dedi.

"Sonsuza kadar mı?" diye soruyorum, ellerimi ceplerime sokarak. "Sonsuza kadar," diye söz veriyor.

"Seni seviyorum," diye cevap verip son bir kez öpmek için eğildim.

Kaldırıma çıkıp, arabasının geri geri gitmesini izlerim ve arka lambaları gözden kaybolana kadar odama dönmem.

BÖLÜM 38

HARLOW

Uyandığımda yatağın diğer tarafının boş olduğunu görüyorum. Dün geceki itirafımdan sonra buna şaşırmadım. Bir yanı *bunun sadece bir öpücük olduğunu, hiçbir anlamı olmadığını* haykırmak istiyor, ama diğer yanı bunun yalan olacağını biliyor. Bir anlamı vardı, sadece henüz ne olduğunu bilmiyorum.

Yatak odasının kapısını yavaşça açarak, koridordan geçip banyoya gidip işemeye ve dişlerimi fırçalamaya gidiyorum. Daire boş gibi geliyor ve bu gerçeği düşünmemeye çalışıyorum. Her şeyi mahvettim ve onun geceyi burada geçirdiğine bile şaşırdım. Gitsen de onu suçlamazdım.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp aynadaki yansıma iç çekiyorum. Ağlamaktan yüzüm şişmiş, gözlerim hala kırmızı. Berbat durumdayım.

Yüzüme soğuk su serpererek kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bugün ne olursa olsun, kendimi bu duruma kaptırmamalıyım.

Banyo kapısını açarak, belki de boşluğu hayal ettiğimi düşünerek dinliyorum, ama hala sessizlik hakim. Kafamı sallayıp, düşmek üzere olan yeni gözyaşlarını geri tutuyorum. Şifonyerin çekmecelerini açarak, bir çift kot şort ve bir tişört çıkarıyorum. Giyinmek istemiyorum, zaten pek giyinmeyi sevmem.

Mutfakta kahve makinesini açıyorum ve kahve demlenmediğinde şaşkınlıkla bakıyorum.

Bir dakika sürer, ama sonra Jameson'ın normalde sabahları kahveyi hazırlamayı üstlendiğini, ama bu sefer yapmadığını fark ederim.

Kızgın değilim. Açıkçası, kızgın olmaya hakkım yok. Ama bu bana bir tokat gibi geldi, bana ne kadar iyi davrandığını hatırlattı ve acısı içinde bu basit görevi unuttu. Ona bu acıyı yaşattığım için kendimden nefret ediyorum. Daha da çok kafamın *karişık olmasından* nefret ediyorum. Öyle olmamalıydım. Spencer'ı asla öpmemeliydim, ama öptüm ve... Yapabilseydim geri alırdım, bu da midemi bulandırıyor.

geri alabilir miydim emin değilim, bu da midemi bulandırıyor.

Lavaboda bulaşıklar kalmış, bu da normal olmayan bir şey, ben de onları yıkayıp kaldırıyorum, böylece hatırlatıcıyı görmek zorunda kalmayacağım.

Monroe'nun yarına kadar eve gelmeyecek olması beni çok üzüyor, ama kendi acıma ve kendinden nefret etme duygularımın içinde boğulmak benim hak ettiğim şey.

Okul için çalışmam gereken şeyler var, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı alıp kanepeye oturuyorum ve arka plan gürültüsü için televizyonu açıyorum. Yaklaşık otuz dakika sonra dairemın kapısı açıldığında neredeyse kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Dönüp baktığımda, Jameson kapıda duruyor. Saçları dağınık, gözleri benimki gibi kırmızı ama altında koyu halkalar da var. Hiç uyumadığını fark edince midem düğümleniyor. Kıyafetleri de alışılmadık şekilde buruşuk.

"Merhaba," diyorum yumuşak bir sesle, dizüstü bilgisayarımı bacaklarımdan indirip sehpayaya koyuyorum. "Sen... geri dönmüşsün."

"Öyleyim." Sözleri boğuk bir sesle çıkıyor. Kapıyı kapatıyor ve ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor, küçük mesafeyi geçip karşımda duruyor. Dizüstü bilgisayarımı daha aşağı kaydırıyor ve önümdeki sehpayaya oturuyor.

Onun fiziksel olarak ne kadar kırık olduğunu görmek bana acı veriyor. "ok üzgünüm."

"Biliyorum," der i çekerek. "Özür dilediğini biliyorum ve özrünü kabul ediyorum. Ama incindim, Harlow. Çok incindim. Özellikle de bana hemen söylemediğin için."

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı salladım.

"Neden daha önce söylemedin?" diye sorar, sesi titriyor.

"Utanmıştım," diye itiraf ettim. "Mahcup olmuştum. Kafam karışmıştı. Aklım tam olarak net değildi."

O başını sallar, gözlerini benden ayırıp duvara bakar. "Bunu geride bırakmak istiyorum," der ve sonunda gözlerimi

"Öyle mi?" Cevabımı beklerken nefesini tutmuş gibi görünüyor.

"Evet. Tanrım, evet."

Elini uzatıp, sıcak eliyle yanağımı okşadı. "Emin misin? Eğer... eğer hala ona karşı hislerin varsa, o zaman ben... ben çekip giderim ve sana onu bırakırım."

"Seni istiyorum."

Ve gerçekten istiyorum. Jameson'ı seviyorum. Hayatımı daha iyi hale getirdi. Yıllar önce Spencer'dan ayrıldığımda seçtiğim kişi oydu. Şimdi de onu seçiyorum.

Dudaklarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirir. "Tamam."

Elimi onun elinin üzerine, yanağıma koyuyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor, gözlerinde yaşlar dolaşüyor. "Kalbimi kırma."

"Kırmayacağım," diye yemin ederim.

Ama midemde ağır ve kurşun gibi bir his var ve tutamayacağım bir söz vermiş olabileceğimden endişeleniyorum.

BÖLÜM 39

SPENCER

SEKİZ YIL ÖNCE

Harlow doğum günü pastasındaki mumları üflerken gözleri parılıyor. Ne dilediğinden hiç şüphem yok ve midem gerginlikten kaskatı oluyor. Terli avuçlarımı kot pantolonuma siliyorum.

Annesi mumları söndürüp kağıt tabağa koyduktan sonra pastayı kesiyor.

Willa, Harlow'un doğum gününe yetişemedi, bu yüzden sadece ailesi, ben ve iki kız arkadaşı var. Pastadan sonra iskeleye gideceğimiz çoktan kararlaştırıldı.

Harlow'un bilmediği şey, aslında iskeleye gitmeyeceğimiz. Bunun yerine, bizim için bir otel rezervasyonu yaptım. Buraya gelmeden önce otele gidip check-in yaptım, böylece odayı alevsiz mumlar ve çiçek yapraklarıyla süsleyebildim. Biraz abartılı ve utanç verici olabilir, ama bu benim de ilk seferim ve onun için unutulmaz olmasını istiyorum. Odanın anahtar kartı cebimde delik açacak gibi.

Annesi üstüne plastik çatal batırılmış kek dilimini bana uzattığında onu alıyorum. Bu kadar gerginken keki nasıl yiyebileceğimi bilmiyorum.

Birkaç lokma yedikten sonra, yediğimiz pizzadan çok doydum diye bahaneler uyduruyorum.

Sonunda çıkmak üzereyken, babası gece yarısından önce onu geri getirmemi hatırlatıyor.

"Sorun değil efendim," diye cevap veriyorum ve sesimdeki titremeyi fark etmemesini umuyorum.

Arabamın yolcu kapısını açarak, Harlow'un binmesini bekledim ve sonra arabayı dolaşıp sürücü koltuğuna oturdum. Arabayı çalıştırdım ve ona döndüm.

"İskeleye gitmiyoruz."

"Gitmeyecek miyiz?" Dudaklarında bir gülümseme belirir, yüzünü kaplayacakmış gibi.

Kafamı salladım. "Hayır." Cep kartını cebimden çıkarıp ona uzattım. Bu sefer gülümsemesi daha da belirginleşti.

"Otel mi? Bu, düşündüğüm şey için mi?"

Başımı salladım.

Heyecanlı bir çığlık atar ve kollarını omuzlarıma atar. "Sonunda!"

Gülümserim. "Gergin değil misin?" diye sorarım.

"Hayır." Başını salladı, sormama bile şaşırmış gibiydi. "Sen ve ben varız, sana güveniyorum. Neden? Gergin misin?"

"Evet." Nefes nefese bir kahkaha attım. "Gerginim."

Bu konuyu yeterince konuştuğumuz için gergin olmamam gerekir. Ama onun için iyi olmasını istiyorum.

"Bebeğim," diyor yumuşak bir sesle, elini yanağıma bastırarak. Elini tutuyorum, gözlerimi yoldan ayırmadan, ve parmak eklemlerini öpüyorum. Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum. Bunun onun için iyi olmasını istiyorum. Bizim için iyi olmasını. "Gergin olmanı istemiyorum."

"Elimde değil." Sadece onun için iyi olmasını istiyorum ve ayrıca 2,5 saniye sonra boşalmak istemiyorum.

Sonunda otele varıp arabayı park ediyorum. Onun sokağa çıkma yasağı olduğu için geceyi burada geçirmeyeceğiz, bu yüzden ikimizin de valizi yok. Harlow'la arabanın onun tarafında buluşup elini tutuyorum. Avucumun ona nemli gelmemesi için dua ediyorum.

Onu lobide asansörlere doğru götürüyorum, düğmeye basıyorum ve kapılar hemen açılıyor. Keşke beklememiz gerekseydi de kendimi toparlamak için biraz daha zamanım olsaydı diyorum içimden.

Harlow koluma yapışıyor ve gülümsemeyi kesemiyor.

Sanırım, ikimizden birinin gergin olması gerekiyorsa, bunun ben olmam iyi oldu, çünkü o tereddüt gösterirse ben bunu asla yapamazdım. Onu incitmek ya da acı çektirmek istemiyorum, ama okuduğum her şeyden anladığım kadarıyla, ilk seferinde bu kaçınılmaz olacak.

Asansör bizim kata vardığında neşeli bir zil sesi çıkarır. "Oda bu tarafta," diyerek onu sola doğru yönlendiririm.

Kapıya vardığımızda anahtarla uğraşırken, sonunda anahtarı benden alır. Bana anlayışlı bir gülümseme atar. Bu konuda bu kadar nazik davrandığı için minnettarım, çünkü ben berbat durumdayım.

"Oh, Spencer," diye haykırıyor, kapı arkamızda kapanırken hayranlıkla etrafına bakınıyor.

Kalbim o kadar hızlı ve güçlü atıyor ki, sözleri fısıldayarak konuşuyormuş gibi geliyor, ama aslında öyle olmadığını biliyorum.

Dönüp bana atladığında beni korkuttu. Onu kolayca yakaladım ve kollarımı ona doladım.

"Bütün bunları benim için yaptığınıza inanamıyorum. Çok romantik."

"Tabii ki yaptım." Yanaklarının pürüzsüz kıvrımını öpüyorum. "Her şeyi hak ediyorsun."

Beni bırakıp dönerek, pille çalışan mumları —daha gerçekçi olması için sahte alevin hareket edenlerinden aldığımdan emin oldum— ve açık pembe yaprakları inceliyor. Küçük bir paketin bulunduğu yatağa parmak uçlarında yaklaşıyor. Paketi sarmakta çok beceriksiz olduğum için annemden yardım istemek zorunda kaldım.

"Bu benim için mi?" diye soruyor, parlak gümüş kağıda sarılmış ve üstüne pembe bir fiyonk takılmış kutuyu eline alıyor.

"Evet." Kendimi sersemliğimden kurtarıp yatağın yanına, annemin yanına gittim. "Aç şunu."

Bana heyecanlı bir gülümseme atar. Onun evinde ona başka bir hediye vermiştim, ama bu gece burada da özel bir şey almasını istedim.

Kağıdı yırtıp yere düşürür ve beyaz kutunun kapağını dikkatlice açar. İçinde duran kolyeye bakıp nefesini tutar. Üzerinde benim adımın baş harfi olan S harfi bulunan küçük, düz bir kalp.

"Çok güzel." Kolyeyi çıkarıp bana uzattı. "Lütfen takar mısınız?"

Bana sırtını döndü ve sarı saçlarını yukarı çekti. Kolyeyi boynuna takarken, toka ile biraz uğraştım ama sonunda yerine oturtmayı başardım. Arkasını dönerek kolyeyi boğazının altına tam oturacak şekilde ayarladı.

"Benim kalbim zaten sende," diyorum, kolyeye nazikçe dokunarak. "Böylece onu her yere yanında taşıdığını bilirsin."

"Teşekkür ederim." Saygıyla yanağıma dokunur. "Bu benim için her şey demek."

Yanaklarını ellerimle kavrayıp ağzımı onun ağzına yaklaştırıyorum. Dudakları benim dudaklarımın altında açılıyor ve parmak uçlarına basarak vücudunu bana doğru bastırıyor. Onu yatağa doğru itiyorum, ta ki dizlerinin arkasıyla yatağa çarpıp oturana kadar. Vücudumu onun üzerine yatana kadar bırakıyorum. Sıcak eller gömleğimin altından karnıma doğru kayıyor. Gömleğimi çıkarmak için biraz geri çekiliyorum. Ona tekrar baktığımda, bana saygıyla bakıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Onu kucaklayarak, yüz hatlarının yumuşaklığını ve gözlerindeki güveni hafızama kazıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Onu öpmeye zaman ayırıyorum ve beni aceleye getirmedeği için minnettarım. Sinirlerimin yatışması için zamana ihtiyacım var ve fikrini değiştirirse diye ona zaman tanımak istiyorum, ama bunca aydır fikrini değiştirmedeğine göre bunun olacağını sanmıyorum.

Gözlerindeki güven, ben onu soyarken ve o da beni soyarken bile hiç azalmıyor. Kondomu açmaya çalışırken beceriksizliğimden dolayı kendime küfrediyorum. Bu geceden önce açmayı denemeliydim, ama bu kadar beceriksiz olacağımı düşünmemiştim. Kondomu benden alıyor ve sabit bir el hareketiyle açıp bana geri veriyor.

Sonunda onu giydirmeyi başarır ve ona bakmak için dönerim. "Hala iyi misin?" diye sorarım.

Yatağın üzerinde yatarken başını salladı. "İyiyim. Söz veriyorum. Sadece seni istiyorum."

Onun üzerine uzanıyorum ve hazır olduğundan emin oluyorum. Ne olursa olsun, bu ilk seferin onun için en iyisi olmayacağını biliyorum.

İçine girdiğimde, yüzü acıdan buruşuyor ve ben duruyorum. "Hayır!" diye bağıyor. "Devam et."

"Ama..."

"Hayır." Gözlerime bakar. "Devam etmezsen daha iyi olmaz."

Ona daha fazla acı çektirmek istemiyorum, ama tamamen içine girene kadar yavaşça devam ediyorum.

Tırnakları kolumun arkasını kazıyor. "Bir dakika ver bana."

"Tamam." Dişlerimi sıkıyorum.

Bir dakikadan az bir süre sonra başını sallar. "İyiyim."

Onun için mümkün olduğunca iyi olması için nazik ve yavaş davranıyorum ve iş bittiğinde, o benim vücuduma kıvrıldığında, daha önce onun için öldüğümü düşünüyorsam, şimdi hissettiğim şeyin bununla hiçbir ilgisi olmadığını anlıyorum.

BÖLÜM 40

HARLOW

Jameson, Spencer Roe'yu bıraktığında dairede olmak istemiyor ve onu suçlayamam.

Kapı çalındığında, çalışmamı kaydedip bilgisayarımı kapatırım.

Daha sabırsız bir vuruş daha duyulur, bunun Monroe'ya ait olduğunu biliyorum.

Kafamı sallayıp gülmemeye çalışarak kapıyı açarım.

"Merhaba, canavarım," diyerek kızıma sarılmak için eğilirim. Her şey yolunda giderse, bir iki hafta içinde alçısı çıkarılacaktır. Bu muhtemelen en iyisi, çünkü alçı onu hiç yavaşlatmamış ve kirle kaplanmış durumda. Bir zamanlar canlı olan pembe rengi artık çok daha soluk.

"Merhaba anne." O da bana sarılır. "Arkadaşlarımı kontrol etmeliyim," der, beni bırakıp odasına ve peluş hayvanlarına doğru gider. Bir keresinde onunla pek oynamadığı peluş hayvanları ayıklamaya çalışmıştım, ama onları bağışlamak için bırakamadan beni yakaladı.

Ayağa kalkıp Spencer'la göz göze geliyorum ve ona gülümsüyorum, ama bana attığı meraklı bakıştan anladığım kadarıyla, bu daha çok bir yüz buruşturma olmalı.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Kafamı sallayıp kollarımı kendime doluyorum. "Jameson'a öpücükten bahsettim."

Spencer başını sallar, çenesinin kasları seğirir. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar. "Peki o nasıl karşıladı?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve Spencer'dan uzaklaşarak kendimi kahve masasından atıştırmalıklarımı toplamakla meşgul ediyorum.

"İncindi."

Spencer başını sallar, gözleri sanki tüm sorularının cevabı orada saklıymış gibi tavanıma odaklanır. "Anlaşılabilir."

Kollarımda ambalajlar ve bardak koleksiyonumla ona doğru dönerim — biri limonlu su, yarısı içilmiş buzlu kahve ve bir kutu maden suyu.

"Bu bir daha asla olmamalı," diye tıslıyorum.

Gözleri kısılr. "Gerçekten o öpücüğün hiçbir anlamı yokmuş gibi davranmaya mı çalışacaksın?"

"Evet," diye cevap veriyorum. Boş bardağı lavaboya koyup, buzlu kahveyi ve kalan az miktardaki sodayı boşaltıyorum. Boş bardağı ve kutuyu çöpe atarken ona, "Bu hiçbir şey ifade etmez," diyorum.

Burun delikleri genişliyor — öfkeyle değil, onu yeterince tanıyorum, öfkeli yüzünün böyle olmadığını biliyorum. *Kırılmış*.

"Bir şey hissettin ve şimdi korkuyorsun."

"Korkmuyorum," diye fısıldarım sessizce, Monroe'yu buraya çekip kavramızı görmesini istemiyorum.

"Evet. Korkuyorsun." Her kelimeyi açıkça telaffuz ediyor. "Bana karşı hissettiklerinden neden bu kadar korkuyorsun? Neden güvenli bir seçim için ikimizin de kalbini kırmaya razısın?"

Ona bakakaldım. "Jameson güvenli bir seçim değil."

"Evet, öyle," diye Spencer sertçe cevap verir. "Çünkü onu beni sevdiğin kadar asla sevmeyeceksin. İstedğin kadar yalan söyle, ama bunun doğru olduğunu biliyorum."

"Öyle değil." Bu sözler, sert bir suçlamadan çok bir yalvarış gibi geliyor.

Beni tezgaha sıkıştırır, ta ki kapana kısılana kadar. Her iki elini de tezgahın üzerine koyar, böylece kaçmam imkansız hale gelir—gerçi gerçekten korkmuyorum.

"Gerçekten kime yalan söylüyorsun? Kendine mi, bana mı?" "Yalan söylemiyorum," diyorum, çenemi meydan okurcasına kaldırarak.

Bana tepeden bakıyor. Yeşil gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir yoğunluk var, sanki beni kolayca yiyip bitirebilirmiş gibi.

"O zaman neden bana böyle bakıyorsun?"

"Nasıl?" diye soruyorum.

Gözleri dudaklarıma kayıyor ve sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Sanki seni öpmemi istiyormuşsun gibi." Karşılık vermek için ağzımı açıyorum, ama

bunu tahmin ederek, devam ediyor. "Seni tanıyorum, Harlow. Bana yalan söyleyemeyeceğini söylemiştim. Seni çok iyi tanıyorum."

"Seni tekrar öpmene izin vermeyeceğim."

"Tabii." Başını sallar. "Sen ne dersen o, ama ben gerçeği biliyorum."

Geri çekildi ve sonunda nefes alabileceğini hissettim, ama boşuna, çünkü tek yaptığım onun kokusunu içime çekmekti.

Monroe'ya veda etmek için koridora doğru yürür. Onun odasından çıktığında, benim bir milim bile kıpırdamadığımı fark eder.

Bana bakar ve o bakışın arkasında milyonlarca şey görürüm. Acı ve özlem, keder ve arzu ile karışmış.

"İyi geceler, Low," der yumuşak bir sesle ve dışarı çıkar.

Kapı arkasından kapandığında, sonunda üzerimdeki büyüün etkisinden kurtulmuş gibi hissediyorum.

"Benim neyim var lan?" diye mırıldanarak, dönüp lavabonun kenarına tutunarak hayatımı kurtarmaya çalışıyorum.

Hayatım tamamen çöküp beni yok etmeden önce kendimi toparlamam gerekiyor.

BÖLÜM 41

SPENCER

YEDİ YIL ÖNCE

Harlow'un doğum gününden bu yana altı hafta geçti ve birbirimizden uzak durmamız neredeyse imkansız hale geldi.

Her seferinde dikkatli davrandık, ama bu, onun banyodan hamilelik testi ile çıkmasını beklerken onun yatağında oturuyor olmam gerçeğini değiştirmiyor. Avuçlarım terli. Şu anda bir bebek planlarımızda yok, ama adet dönemi gecikti ve her zaman düzenli olduğunu söylediği için tek bir açıklama olabilir gibi görünüyor.

Tuvaletin sifonu çekildiğinde kalbim hızla atmaya başladı. Lavabo çalıştı ve sonra kapı gıcırdayarak açıldı ve o da odasına gelip kapıyı arkasında kapattı. Ailesi evde değildi, ama her an gelebilirlerdi.

Testi sehpanın üzerine koyuyor. Bir anlığına ona bakıyor, sonra dönüp biraz ileri geri yürüyor ve sonra yanıma oturuyor, bacaklarımız ve kalçalarımız birbirine değiyor.

Onun ne kadar korktuğunu görebiliyorum. Dudaklarını aşağı çeken kaş çatma çizgileri bunu açıkça gösteriyor. Kollarımı ona dolayarak, başının üstüne öpücük konduruyorum.

"Ne yazarsa yazsın, her şey yoluna girecek."

O burnunu çekiyor. "Ben daha on yedi yaşındayım. Anne olmak için çok gencim." "Biliyorum." Gözlerimi kapatıyorum. "Negatif çıkabilir."

"Olabilir," diye onaylıyor, ama sesinde hiç inandırıcılık hissetmiyorum.

Yatağına geri yatar. "Ne yapacağız?"

Geriye uzanıp yuvarlanırım, başımı elimle desteklerim. "Her şeyi adım adım yapacağız, önce testin sonucunu bekleyeceğiz."

"Ailem bizi öldürecek."

Zorla gülümsüyorum. "Bekle ve gör taktiğini pek iyi uygulayamıyorsun."

Dudakları çatık bir şekilde aşağı doğru çekiliyor. "Üzgünüm. Sadece adet dönemim hiç gecikmez."

"Biliyorum," diye iç çekiyorum ve onun yanına uzanarak tavana bakıyorum. Doğrusu, testin negatif çıkacağına dair pek umudum yok, ama onun iyiliği için olumlu kalmaya çalışıyorum.

"Ne kadar oldu?" diye sordu bir dakika kadar sonra.

Bileğimdeki saati kontrol ettim. "Yeterince uzun."

Dudaklarını ısırır. "Bakacak mısın?"

İstemiyorum, ama önce kontrol etmem onu rahatlatacaksa, onu rahatlatmak için ne gerekiyorsa yaparım. Oturarak, komodinden testi almak için eğildim. Karışıklık olmaması için bir kutu dijital test aldım. Çok net bir şekilde "HAMİLE 4-6 hafta" yazısı gözüme çarptı.

Boğazım düğümlenir ve nefes almakta zorlanırım.

Tek yapması gereken benim ifademi okumak ve gözyaşlarına boğulmak. "Sana söylemiştim," diye hıçkırıyor.

Testi yere bırakıp kızımı kollarıma alıyorum.

Midem bulanıyor. Bu benim hatam. Beklemek istedim ve alabileceğim önlemleri aldım, ama belli ki yeterli olmamış.

Harlow ağlayarak bana sarılıyor, eli kapüşonlu sweatshirtimin kumaşına sıkıca tutunmuş.

Kendimi berbat hissediyorum.

"Bebeğim," diye mırıldanıyorum, alnını öpüyorum. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

Hıçkırarak ağlıyor. "Senin suçun değil."

"Aslında biraz senin suçun," diyorum sertçe.

Bu onu daha da ağlatıyor ve boğuk bir sesle, "Hayır, senin suçun değil. İki kişi gerekir," diyor.

Ne kadar zaman geçtikten sonra hıçkırıklarla ağlamaktan küçük hıçkırıklara geçtiğini bilmiyorum.

Yüzündeki nemi siliyorum. "Her şey yoluna girecek," diyorum

"Bunu nereden biliyorsun?" diye soruyor, sesi ağlamaktan kısılmış

"Çünkü seni tanıyorum," diye açıklıyorum. "Sen güçlü ve dirençlisin ve ne karar verirsen ver, ben senin yanında olacağım."

Gözlerini siler. "Onu tutacak mıyız?"

Dudaklarımı ıslattım. İstiyorum. Bana hamile olduğunu söylediği anda, kendimi pigtail saçlı sevimli bir kızın ya da benim çocukluğumda giydiğim gibi minik tulumlu bir erkek çocuğun babası olarak hayal etmeye başlamıştım bile. Ama ben Harlow'dan iki yaş büyüğüm ve çocuğu taşımak zorunda olan ben değilim.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum ona, alnındaki saçlarını düzelterek.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor, alt dudağı titriyor. "Korkuyorum. Ya kötü bir anne olursam?"

"Sen asla kötü bir anne olamazsın," diye onu teselli ediyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?" O burnunu çekiyor, ben de ona bir mendil uzatıyorum. Annesinin her odada bir kutu mendil bulundurması çok işime yarıyor.

"Çünkü seni tanıyorum ve sen tanıdığım en iyi insansın. En nazik. En şefkatli. Kendini yeterince takdir etmiyorsun."

Kaşlarını çattı. "Lise son sınıfta bir bebeğim olacak."

Gözlerimi kapatıyorum. "Çok üzgünüm."

Parmakları bileğimi kavradı ve ben gözlerimi açtım. "Özür dilemeni istemiyorum. Neredeyse benimle seks yapman için yalvardım."

"Yalvarmadın."

Bana katılmadığını belirten bir bakışla bana bakar.

"Biraz düşün," diyorum, yanağını avuçlayarak. "Ne istediğine karar ver. Ne olursa olsun, ben seni desteklemek için burada olacağım."

Dudakları titriyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Biraz daha düşüneneğim, ama ben... sanırım onu doğurmak istiyorum." Diğer elini karnına koyuyor. "İçimde bir bebek var," diyor, sesinde hayranlık ve dehşet karışımı bir tonla.

"Başarabiliriz," diye söz veriyorum ona.

"Bu kadar gençken mi?" Dudaklarını ısırır ve gözleri endişeyle dolar.

"Öyle olsa bile."

Bu dönemi nasıl bitirebileceğimi ve sonbaharda okula dönmemek için ne yapabileceğimi düşünmeye başladım bile. Şu anda part-time bir işim var, ama yaz boyunca tam zamanlı bir iş bulup kazandığım her kuruşu biriktireceğim. Hesaplamam doğruysa, bebek Kasım ayına kadar doğmayacak. Harlow hala okulda olacak, ama belki buraya taşınıp bebeğe bakabilirim ya da ailesi beni burada istemiyorsa, ailemin yanına gidebilirim, ki istememeleri durumunda onları suçlayamam.

"Bunu düşünmem gerek," diyor yumuşak bir sesle. "Emin olmam gerek. Bu, tüm hayatımızı değiştirecek."

"Biliyorum." Onu sıkıca sarıyorum. "Ne yapmak istersen, ben senin yanındayım."

BÖLÜM 42

SPENCER

YEDİ YIL ÖNCE

"Onlara söylemeye çok korkuyorum," diyor Harlow, evinin önündeki yürüyüş yolunda yürürken fısıldayarak. İskelede ve kumsalda birkaç saat geçirdik, sadece sohbet edip bu konuşma için kendimizi hazırladık. Hala aileme söylememiz gerekecek, ama ikimiz de onun ailesi kadar endişeli değiliz. Onun ailesi acımasız falan değil, ama bugün dokuz haftalık hamile olduğu için durumun farklı olduğunu anlıyorum.

"Ben buradayım," diye hatırlatıyorum ona. "Bunu birlikte yapacağız."

O da başını sallar ve elimi sıkar. Ön kapı kilitli değildir, bu yüzden içeri gireriz.

"Anne? Baba?" diye seslenir. Cevap gelmeyince, "Dışarıda olmalılar" der.

Evin arkasına doğru ilerleyip kapıdan dışarı çıkıyoruz. Tahmin ettiğimiz gibi, açık hava terasındaki masada oturmuşlar, aralarında birer kadeh şarap ve kraker ve peynir gibi atıştırmalıklar içeren bir tabak var.

Annesi babasının söylediği bir şeye güldü ve sonra bizi fark ettiler.

"Düşündüğümden daha erken dönmüşsünüz," diyor annesi. "İskelede rüzgar çok mu kuvvetliydi?"

"Hayır, sorun yoktu," diye cevaplar Harlow ve bir sandalye çeker. Ben de onun yanındaki sandalyeye otururum. "Biz... şey... sizinle bir şey konuşmak istiyoruz."

Babası kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Her şey yolunda mı?"

Elimi masanın altında Harlow'un eline koyup hafifçe sıkıyorum. "Her şey yolunda," diye cevap veriyorum, Harlow'un gözlerine bakarak ona sessizce her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum.

Ona, haberleri ailesine benim vermemin sorun olmadığını söylemiştim, ama o, kendisinin söylemesi gerektiğini ısrar etti.

Ona cesaret verici bir şekilde başımı salladım. Bu konuyu açıkça konuşmamız gerekiyordu. Konuyu konuşmak ve bir plan yapmak için harcadığımız üç hafta göz açıp kapayıncaya kadar geçti.

"Ne oldu?" Annesi şarabından bir yudum aldı ve bize gülümsedi.

Harlow derin ve sakın bir nefes alır ve "Hamileyim" der.

Annesi donakaldı, kadehindeki şarap masaya koyduğunda şarap sıçradı. Babası da aynı derecede şaşkın görünüyordu, bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Dikkatliydik," diye devam ediyor Harlow. "Ama belli ki yeterince dikkatli değildik. Prezervatiflerin yüzde yüz garantili olmadığını biliyor muydun?" Gülmeden gülümsüyor. "Kim bilebilirdi ki?" Omuz silkiyor. "Eh, artık biliyoruz, ama... evet, hamileyim." "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Babası bana soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Siktir," diye inliyor ve elini yüzüne sürüyor. Kızına odaklanıyorum ve yargılama değil, sadece saf endişe gördüğüm için rahatlıyorum. "İyi misin?"

Kız başını sallar. "İyiyim. Sadece çoğu sabah mide bulantısı var, ama çok kötü değil. Henüz doktora gitmedim."

Annesi de başını sallıyor ve derin düşüncelere dalmış görünüyor. Tahminimce, çoktan planlarını yapmaya başlamıştır.

"Onu doğuracaksın," diyor babası. Bu bir soru değil, ama bir talep de değil. Kararımızı çoktan verdiğimiz gibi hissediyor gibi görünüyor.

"Evet," diye cevaplar. "Onu doğurmak istiyorum." Bana yumuşak, çekingen bir gülümsemeyle bakar. "Onu doğurmak istiyoruz."

Babasına dönerek, "Gelecek yıl okula dönüp dönmeyeceğimi bilmiyordum. Bu olaydan sonra, tam zamanlı çalışıp mümkün olduğunca para biriktirmeyi planlıyorum. Sizinle birlikte burada kalabilirsem çok sevinirim. İstemiyorsanız anlarım, ama Harlow ve bebek için mümkün olduğunca burada olmak istiyorum. Bu benim de bebeğim ve tüm sorumluluğu üstleniyorum" diyorum.

Annesi titrek bir nefes verir. "Şimdilik her şeyi gün gün ele alalım, tamam mı? Öncelikle sana bir kadın doğum uzmanı randevusu ayarlamam lazım," der Harlow'a. "Sonra oradan devam ederiz, tamam mı?"

Harlow başını sallar. "Bunun için gerçekten üzgünüm."

Annesi kaşlarını çatar. "Bu ideal bir durum değil tatlım, ama lütfen üzülme. Biz senin için buradayız, tamam mı? Üçünüz de."

"Üçünüz" dediğini duymak sanki yumruk yemiş gibi hissettirir. Artık sadece Harlow ve ben değiliz. Yarısı ona, yarısı bana ait küçük bir insan var. Artık sadece bir ikili değiliz. Kendi küçük ailemizi kuruyoruz.

"Teşekkür ederim," diye ağlayarak Harlow, annesine ve sonra babasına sarılmak için ayağa kalkar.

Onun için, bu durumu bu kadar iyi karşıladıkları için minnettarım. Ben ona bunun onun suçu olmadığını ve suçluluk duymasına gerek olmadığını söyledim, ama o yine de kendini yeterince suçluyordu.

"Aileniz biliyor mu?" diye soruyor babası.

Kafamı sallıyorum. "Hayır, önce size söylemek istedik. Şimdi oraya gideceğiz."

Anlayışla başını sallar.

"Sizi seviyorum," diyor Harlow, tekrar otururken sesinde hıçkırıklar var. "Teşekkür ederim... Ben... Size ihtiyacım var."

Annesi anlayışla başını sallar. "Biz bir aileyiz tatlım. Bu kolay olmayacak, ama bunu birlikte atlatacağız."

Harlow'a gülümserim, o da bana gülümser.

Gözlerinde hâlâ endişe var, ama bu sefer biraz da umut görüyorum.

BÖLÜM 43

HARLOW

"Anne? Anne? Anneciğim?" Roe tekrarlar. "Bunları alabilir miyim?" Şekerli mısır gevreği kutusunu kaldırır.

"Hayır." Daha sağlıklı bir seçenek seçiyorum.

Roe hoşnutsuz bir şekilde iç geçirir. "Bana hiç eğlenceli bir şey yapmama izin vermiyorsun." Yürürken ayaklarını ekstra sert bir şekilde yere vurur.

"Dün gece dondurma yedik," diyorum, arabayı onun arkasında sürerek. "Ona ne diyorsun?"

Saçlarını omzunun üzerinden atar. "Ne olmuş? O dün geceydi. Bugün yeni bir gün, anne."

"Doğru," diye mırıldanırım. "Nasıl unutabilirim ki?"

Listemi kontrol edip mağazada alışverişe devam ediyorum. İşimiz bittikten sonra, market alışverişini eve bırakıp onu anne babamın evine götüreceğim. Bugün öğretmenler için bir seminer olduğu için okul tatil, annem saat 11'den sonra ona bakmayı teklif etti, böylece ben de Roe'nun yanında olmak için izin aldığım için okul ödevlerimi yapabileceğim.

Sonunda kasaya ulaşıyoruz ve Monroe şeker reyonunda parmaklarını gezdirmeye başlıyor.

"Lütfen anne?" Bana dudaklarını büzerek, bir paket M&M's tutuyor.

İç çekerek, onları sepete eklemesi için başımı salladım. Mutlu bir şekilde sepete attı. Dergi rafına doğru döndüm ve anında keşke dönmeseydim diye düşündüm.

Spencer kapakta, bir kadının kolunu koluna dolamış, kadının söylediği bir şeye gülüyor. Fotoğraf, sette mi yoksa sokakta mı çekildiğini anlayamayacağım şekilde kırılmış.

Başlık şöyle: Spencer Shaw ve Matilda Beaufort arasında arkadaşlıktan daha fazlası olduğu yönündeki söylentiler giderek artıyor. Hollywood'un en popüler yıldızı nihayet aşkı bulmuş olabilir mi?

Hollywood'un en popüler yıldızı sonunda aşkı bulmuş olabilir mi?

Nefesim kesiliyor, kıskançlık dalgası beni boğmak üzere. Böyle hissetmeye hakkım yok. Spencer uzun zaman önce benim olmaktan çıktı. Ama mantık her zaman kalbin üstesinden gelmez. Ayrıca, yıllardır her türlü ilişkiye girdiğine dair söylentiler var. Her ay onunla birlikte olduğu iddia edilen biri çıkıyor. Bu yeni bir şey değil ve diğerleri gibi muhtemelen önemsiz bir şey.

Ama içimdeki his geçmiyor.

Gözlerimi kapattığımda bile, onun *"Senden sonra kimse olmadı, bunu içtenlikle söylüyorum"* dediğini duyuyorum.

"Hanımefendi? Hanımefendi?" Kasiyerin sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum ve o kadar dalmışım ki, konveyör bandına hiçbir şey koymadığımı fark ediyorum.

"Çok özür dilerim." Hemen harekete geçip, ürünlerimi arabadan çıkarıyorum. Utançtan yüzüm kıpkırmızı oluyor.

Ödemeyi yapıp kağıt poşetleri hızla sepete koyuyorum.

"Dikkatin dağınık görünüyor," diyor Monroe, yaşından çok daha olgun bir ses tonuyla.

"Üzgünüm, bebeğim." Her şeyi bagaja yerleştirirken kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Hâlâ büyükannenin evine gitmek istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki," diye cevaplar, çantalardan birine uzanıp M&M'lerini alır.

"Eve gidelim, ben market alışverişlerini yerleştireyim, sonra seni götüreyim."

"Tamam," diye derin bir nefes alır. "Ama acele eder misin? Deniz kabukları aramaya gitmek istiyorum."

Kafamı sallıyorum ama ağzımı kapalı tutuyorum.

Market evden beş dakika uzaklıkta, bu yüzden oraya varmak fazla zaman almıyor. Ben her şeyi yerleştirirken, Monroe odasına gidiyor.

"Tamam, canavar," diye sesleniyorum. "Gitmeye hazırım."

Odasından ayak sesleri geliyor ve sonra küçük valizini arkasında sürükleyerek dışarı çıkıyor.

Ellerimi belime koyup başımı yana eğiyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Bavuluna gerek yok."

Gözlerini devirip, sanki tüm dünyanın yükünü minik omuzlarında taşıyormuş gibi derin bir nefes alır. "Büyükannemden yatıya kalmak için izin isteyecektim."

"Yarın okulun var," diye itiraz ettim.

"Ne olmuş?" diye karşılık veriyor. "Beni okuldan o alıyor. Beni götüremez mi?"

Tartışamayacağım kadar haklı bir noktaya değindi. "Büyükannene sorabilirsin, ama evet diyeceğini garanti edemem."

"Kabul eder," diyor kendinden emin bir şekilde, ön kapıda durup ayaklarını spor ayakkabılarına sokarken.

Ah, altı yaşındaki bir çocuğun kendine güveni olsaydı.

Tezgahın üstünden telefonumu ve anahtarlarımı alıp bir mesaj geldiğini görüyorum. Dizüstü bilgisayarımın bulunduğu çantamı alırken mesajı okuyorum.

Jameson: Bu gece gelemeyeceğim. Geç saatlere kadar çalışmam gerekiyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bu çok kötü, özellikle Monroe geceyi ailemle geçirecekse, ama bu onun işi.

Ben: Sorun değil. Anlıyorum. Seni seviyorum!

O da hemen beni sevdiğini yazıyor. Çantamı omzuma asıp kapıyı açıyorum ve Monroe'nun dışarıya kaçmak için sabırsızlanan bir kedi gibi dışarı koşmasına izin veriyorum.

Onu bıraktıktan sonra, çalışmak için bir kafeye gidiyorum, ama park ettiğimde arabadan çıkamıyorum. Aptal beynim hala derginin manşetine takılmış durumda. Sanırım sorun manşet bile değil. Aklımdan çıkaramadığım Spencer.

Başımı geriye yaslayıp derin bir nefes alıyorum.

Bu otoparktan çıkarsam, pişman olacağım bir karar vereceğimi biliyorum.

Ama yine de yapıyorum.

BÖLÜM 44

SPENCER

YEDİ YIL ÖNCE

"Vay canına." Ekrandaki grenli, siyah beyaz görüntüye bakıyorum. Bir baş, kollar ve bacaklar. "Bu gerçekten bir bebek mi?"

Ultrason teknisyeni gülüyor. "Evet, bu bir bebek."

"Harlow," diye nefes veririm, gözlerim yaşlarla ona bakarak. "Bu bizim bebeğimiz."

Harlow'un gözleri de yaşlarla dolar ve elimi sıkıca tutar. "Vay canına... bu... bu *gerçek*," der hayranlıkla.

Annesi odanın köşesinde oturarak bize biraz mahremiyet sağlıyor, ama gözlerinin kenarlarını mendille sildiğini görüyorum.

"Bunlardan birkaçını sizin için basacağım anne ve baba," diyor ultrason teknisyeni.

O kelimeyi duyduğumda, sanki bir ton tuğla üstüme düşmüş gibi hissettim: *baba*. Birinin babası olacağım. Ama sıradan birinin değil. Ekrandaki bu küçük bebek *benim*. Yarısı ben, yarısı Harlow ve tamamen mükemmel.

Harlow elimi sıkıyor ve ben gülüyorum, diğer elimle yüzümü siliyorum. "Üzgünüm."

"Özür dileme," diyor bana.

Ultrason teknisyeni işini bitirir ve bize bir sayfa ultrason fotoğrafı verir. Biz de doktoru beklemek için geldiğimiz odaya geri döneriz.

Harlow muayene masasına atlar, annesi ve ben ise küçük odadaki diğer sandalyelere otururuz.

Fotoğraflara bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu, hayatımda gördüğüm en inanılmaz şey.

Bu benim çocuğum. Benim küçük oğlum ya da kızım.

Onların profiline ve çok küçük burunlarına bakıp gülümsüyorum.

Senin isteyebileceğin en iyi baba olacağım, diye içimden yemin ediyorum.

Neredeyse on dokuz yaşındayım. Baba olmak konusunda pek düşünmedim. Elbette, bir gün bunun olacağını tahmin ediyordum, ama çocuk yetiştirmenin lojistiği hakkında düşünmemiştim. Ama kendimi bu konuda heyecanlı buluyorum. Yanlış anlamayın, hala çok korkuyorum. Harlow için endişeleniyorum, çocuğumuzu büyütürken bedeninin ve zihninin neler yaşayacağı konusunda endişeleniyorum ve ağlayan bir bebeğimiz olduğunda nasıl olacağı konusunda endişeleniyorum. Ama bebeğimizi kucağıma almayı, onu ilk kez plaja götürmeyi, büyüdükçe bisiklet sürmeyi ve sörf yapmayı öğretmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Muayene odasının kapısı açılır ve düşüncelerimden kopar.

"Merhaba Harlow. Ben Dr. Grant. Sanırım daha önce tanışmadık." Nazik kadın elini uzatır ve Harlow elini sıkar.

"Onu kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor Harlow'un annesi.

"Bunun için minnettarım

."

"Tabii ki." Dr. Grant gülümser. "Ve siz de babası olmalısınız

" Bu sefer bana elini uzatır. "Evet. Spencer.

Tanıştığımıza memnun oldum."

Harlow'u hızlıca muayene ediyor, kalbini kontrol ediyor ve ciğerlerini dinliyor, sonra bir tabure çekip oturuyor.

"Genç yaşta hamilelik zor bir durumdur," diye başlar. "Hamilelik beden ve zihin için zordur, bu yüzden size seçenekleriniz olduğunu hatırlatmak istiyorum. Evlatlık verme ve..."

"Ben doğuracağım," diye patlar Harlow. Elimi tutmak için uzanır, ben de ona elimden geldiğince sessizce rahatlatıcı bir şekilde tutarım. "Bunu çok düşündüm ve doğurmak istiyorum."

Doktor başını sallar. "Tamam, o zaman diğer ayrıntılara geçelim."

İçeri girerken yanında getirdiği dosyayı açar. "Formlarda belirttiğiniz gibi, tam on iki haftalık hamilesiniz. Bebeğin boyu ideal ölçülerde. Şükran Günü'nde bebeğiniz doğabilir." Nazik bir gülümsemeyle ekler: "Kilonuz ve tansiyonunuz iyi. Şu anda endişelenecek bir şey görmüyorum." Harlow bu haberi duyunca elimi sıkıyor. "Sadece genç olduğunu ve bu yaşta hamileliğin ... sosyal komplikasyonlara yol açabileceğini hatırlatmak istiyorum." Acı çekiyorum, çünkü o haklı ve kızımı bu duruma sokan benim.

bu pozisyonda. "Genç anneler için bir destek grubumuz var. En genç üyesi on beş, en yaşlı üyesi yirmi yaşında, bu yüzden desteğe ihtiyacınız olursa onlara ulaşmanızda fayda var, size onların bilgilerini vereceğim."

"Teşekkür ederim," diye ciyakladı Harlow.

"Sizi dört hafta sonraya randevu vereceğiz. O zaman on altıncı haftaya gelmiş olacaksınız."

Serbest kalan elimle yüzümü ovuşturuyorum. Bütün bu sürecin çok yavaş geçeceğini düşünmüştüm, ama şimdi gözümü kırptığımda çocuğumuzun doğmuş olacağını hissediyorum.

Doktor odadan çıkar ve üçümüz kasaya doğru yöneliriz.

Binadan çıkıp arabaya doğru yürürken Harlow alışılmadık bir şekilde sessizdir. Annesi bizi getirdiği için SUV'sine doğru hızlı adımlarla yürür.

"Daha önce hamile olduğumu biliyordum," diye fısıldadı Harlow yanımda. "Yani, çok hasta ve şişkin hissediyordum, ama... bana gülme, ama şimdiye kadar gerçek gibi gelmemişti."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Arabaya vardığımızda dudağını ısırır. "Bununla bir sorunun olmadığına emin misin?" diye sorar ve sanki tepkimden korkuyormuş gibi hızla benden gözlerini kaçırır.

"Ne?" diye nefesimi tutarım. "Tabii ki sorun yok. Bu bizim bebeğimiz, Harlow. Bunun yüzünden senden ayrılacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Hafifçe başını sallar. "Yani, mantıklı olurdu. Bunu planlamamıştın."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Sen de bunu planlamamıştın. Bu işte birlikteyiz, Low. Sen ve ben." Onu kollarıma alıp sarılıyorum. Gömleğime burnunu siliyor. "Seni terk etmeyeceğim," diyorum, şüpheye yer bırakmamak için açıkça. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Arabaya biniyoruz ve annesi, "Sizin için sorun olmazsa, alışveriş merkezine bir şey iade etmem gerekiyor," diyor.

"Evet, sorun değil." Harlow emniyet kemerini takar ve yerine oturtur.

Alışveriş merkezi çok uzak değil ve annesi bizi yemek alanında indiriyor. Her birimiz elimizde birer pretzel ile dolaşırken, ihtiyacınız olabilecek her şeyi satan mağazalardan birinin önünde buluyoruz kendimizi. İçeri giriyoruz ve sanki görünmez bir güç tarafından yönlendiriliyormuşçasına bebek bölümüne varıyoruz.

"Siktir," diye Harlow hafifçe küfrediyor. "Bu kadar küçük bir şey nasıl bu kadar çok şeye ihtiyaç duyabilir?" Etrafındaki bebek karyolarına, araba koltuklarına, bebek arabalarına ve sergilenen diğer ürünlere bakıyor.

Omuz silkiyorum ve bebek arabalarına doğru yöneliyorum. "Bilmem."

"Neden bu kadar çok var?" diye şikayet eder, test için sergilenen tüm bebek arabalarını inceler. En az on beş, muhtemelen daha fazla farklı marka ve model olmalı.

"Farklı hızlar mı?" diye tahmin ettim. "Ya da oranlar mı?" Başımı yana eğdim.

Birinin fiyat etiketine bakıp hayretle nefesini tutar. "Spencer, bu neredeyse bin beş yüz dolar."

"Dalga geçiyorsun." Fiyat etiketine bakıyorum ve dalga geçmediğini görüyorum. "Ama birçok parçası var. Bebek arabası ve araba koltuğu."

"Yine de parça başına 750 dolar ediyor."

"Evet." Kafamın arkasını ovuşturuyorum. Pretzel'den bir ısırık alıp, "Bu biraz pahalı" diyorum.

"Bu delilik," diye mırıldanır.

"Bebek yataklarına bakalım," diyorum, paniğe kapılmadan önce onu bebek arabalarından uzaklaştırmak istiyorum.

"Bebek karyoları," diye tekrarlar. "Evet, tamam."

O bölüme doğru yöneliriz. "Yedi yüz dolar," diye mırıldanır. "Bu minik insan, benim olmayan banka hesabımı boşaltacak."

"Şu dört elli dolar," diyorum. "Ve şuradaki ise... boş ver."

"Boş ver? Ne kadar?"

"Şey..." Onunla konuşmak istediğimden emin olamadığım için tereddüt ettim.

Kolumu tutar. "Şimdi söylemelisin."

"Bin dolar." Gözlerimi kısarak baktım. "Oh, bekle. Buna şifonyer de dahil." "Spencer." Yarısı yenmiş pretzeline kaşlarını çatı. "Ne yapacağız ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama bir yolunu buluruz." Ve bulacağız. Öyle ya da böyle.

"Bunun yerine kıyafetlere bakalım," diyorum. "Belki bebek için bir şeyler seçebiliriz?"

Kaşlarını çattı ama başını salladı. "Tamam."

Bebek kıyafetleri bir sonraki bölümde. Neyse ki, iyi seçenekler sunan bir indirim reyonu var. Sonunda sarı ördek desenli tulum ve yeşil kurbağa desenli fermuarlı pijama seti üzerinde karar kılıyoruz. Cinsiyet ayrımı gözetmeyen ve kullanışlı.

Ödemeyi yapıp yemek alanına geri dönüp annesiyle buluştuğumuzda daha mutlu görünüyor.

Onu bir masada oturmuş, elinde bir soda ile kitap okurken görüyoruz.

"Oh." Gölgelerimiz üzerine düştüğünde gülümsüyor. Harlow'un elindeki çantaya bakıyor. "Ne buldun?"

"Bebek için kıyafetler," diyor yumuşak bir sesle ve annesine göstermek için çantadan çıkarıyor.

Annesi kumaşı parmakları arasında ovuşturarak, "Bunlar çok sevimli. Ne harika bir buluntu," diyor.

"Anne," diye fısıldadı Harlow. "Bebek arabaları, araba koltukları ve beşikler çok pahalı. Ne yapacağım ben? İşim yok ve..."

Annesi elini tutar. "Tatlım, lütfen kendini strese sokma. Seninle ilgileneceğiz."

"Ben de yardım edeceğim," diye patlar. "Yemin ederim. Annemler de yardım edeceklerini söylediler."

Harlow kaşlarını çatar. "Hiçbirinizin bu durumu kurtarmak için acele etmenizi istemiyorum. Bu sizin sorunuz değil."

"Harlow." Annesi yüzünü ellerinin arasına alır. "Sen ve bu bebek sorun değilsiniz. Bizim için değil. Tamam mı? Baban ve ben sana yardım etmekten mutluluk duyarız. Senin için buradayız. Yalnız değilsin."

Bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyorum. Son haftalarda verdikleri desteğe rağmen, bu onun için kolay olmadı. Onları hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor.

"Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum." Annesi onu kucaklayarak sarılır. Onu bıraktığında, "Biz buradayken yapmanız gereken başka bir şey var mı?" diye sorar.

başka bir şey var mı?" diye sorar.

İkimiz de hayır diyoruz ve üçümüz çıkışa doğru yöneliyoruz.

Harlow'un evine park ettim, ama öğleden sonra geç saatteki dersim için okula geri dönmem gerekiyor, bu yüzden ona veda öpücüğü verip ayrılıyorum.

Arabayla uzaklaşırken derin bir nefes alıyorum.

Sadece onun için tüm bunları halledebilmek istiyorum, böylece para konusunda ve bebeğimize bakabilmemiz konusunda stres yaşamaz.

Hayatımızı kolaylaştıracak herhangi bir şeyin, herhangi bir şeyin yoluma çıkması için sessizce dua ediyorum.

BÖLÜM 45

HARLOW

"Ne halt ediyorum ben?" Spencer'ın garajının kapısının önünde otururken kendime soruyorum.

Arabayı geri vitese alıp bu kötü karardan uzaklaşmalıyım, ama kapılar açılıyor, bu da onun benim burada olduğumu bildiği anlamına geliyor.

"Siktir," diye küfrediyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Kafamı sallayarak, uzun araba yolunda ilerliyorum. Tanımadığım mavi bir aracın yanına park ediyorum, midem düğümleniyor.

O yalnız değil.

Bir kadınla birlikte olsaydı beni içeri almazdı, değil mi?

Neden olmasın ki? Jameson var ve o oradayken gelip gidiyor, onun görüştüğü bir kadının yanında olmanın ne önemi var ki?

Düşüncelerim milyonlarca yöne doğru dağılıyor, ama ben zaten buradayım ve o da bunu biliyor, o yüzden kendimi toparlayıp içeri gireyim bari. Yolcu koltuğundan çantamı alıp omzuma asıyorum. Garaj kapıları kapalı olduğu için ön kapıya gidip zili çalıyorum.

"Neden buradasın, Harlow?" diye soruyorum kendime, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

Kapı açılıyor ve karşımda gömleksiz ve terli Spencer duruyor. Egzersiz şortu kalçalarına o kadar düşük oturuyor ki, altında iç çamaşırı giymediğinden eminim.

Aman Tanrım, onu seks yaparken yakaladım.

"Çok özür dilerim," diyorum. "Senin... şey... meşgul olduğunu görüyorum." Hızlıca ayrılmak için arkanı dönüyorum, ama elini dirseğime koyuyor.

"Ne oldu?" diye sorar, hala nefes nefese olduğu belli. "Seni beklemiyordum."

Onun bu

... durumunda. Kadın nerede acaba, hala içeride benim gitmemi mi bekliyor, yoksa ona garajdan çıkmasını mı söyledi?

"Sorun değil. Bir şeyi bölüyorum... ve özür dilerim. Benim hatam."

"Bir şeyi bölmek mi?" Kendimi zorlayarak ona baktığımda, kaşlarının çatıldığını görüyorum. "Söz veriyorum, bölmedin. Biz de tam bitiriyorduk."

Ben irkilirim. "Tamam. Peki. Ben gidiyorum. Önemli bir şey değil."

O, açıkça eğlenmiş bir şekilde gülüyor. "Seni bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu bilmiyorum."

Ona açıkça söylemesi mi gerekiyor?

Neredeyse çıplak, terli vücuduna işaret ediyorum. "Belli ki bir kadınla birliktesin ve ben sizi rahatsız etmek istemedim. Beni buraya neyin getirdiğini bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, başımı eğerek.

Onun kahkahaları beni başımı kaldırmaya zorladı. Başını geriye atmış, tüm vücudu titriyordu.

Ciddiyetle, "Kişisel antrenörüm burada. Spor salonunda antrenmanımızı bitirmişken, telefonuma senin burada olduğuna dair bir uyarı geldi," diyor.

"Oh."

"Evet, oh." O, ellerini beline koyarak sırtıyor. Bu hareket, şortunun ön kısmını daha da aşağıya indiriyor ve ben kendimi onun yüzüne bakmaya zorluyorum. "Şimdi içeri girecek misin?" O, başparmağıyla omzunun üzerinden işaret ediyor.

Utançımı yutuyorum. "Gelsem iyi olur."

"Mhm," diye mırıldanır, tüm bu durumdan açıkça eğlenmiş gibidir. "Öyle de olabilir," diye tekrarlar.

Onu takip ederek eve giriyorum ve en azından bu sefer güzel evi açıkça hayranlıkla seyretmemeyi başarıyorum.

Mutfağa gidip bir bardak su doldurur. "Susadın mı?" diye sorar.

"İyiyim." Tabureye oturuyorum.

"Malibu'ya ne işin var?" diye sorar, sesinde eğlence dolu bir ton vardır.

"Sen." Yalan söylemenin anlamı yok. Burada olmamın başka bir nedeni yok.

Bardağın yarısını içip masaya koyar. "Açıkçası, seni burada tek başına gördüğümde biraz şaşırdım..." Sesi kesilir, parmakları havada tembelce dolaşarak boşluğu benim doldurmam gerektiğini ima eder, ki bu oldukça kolaydır.

"Ben de şaşırdım," diye itiraf ediyorum. "Annem, okul ödevlerimi yetiştirebilmem için Roe'yu bir günlüğüne alacağını söyledi, ama ben kendimi burada buldum."

"İlginç." Keskin olmayan tırnaklarıyla bardağın kenarına hafifçe vurur.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve dönüp baktığımda dalgalı sarı saçlı yakışıklı bir adam görüyorum. Muhtemelen otuzlu yaşlarında, belki otuz beş civarında, nazik bir gülümsemesi var.

"Her şey temizlendi, ben çıkıyorum."

"Teşekkürler, Sean." Spencer tezgahtan uzaklaşıp adamla el sıkışıyor. "Oh." Bana dönüyor. "Sizi tanıştırayım... Harlow."

"Merhaba." Adamla el sıkıştım. Uzun boyluydu, Jameson ve Spencer'dan bile daha uzundu. "Memnun oldum."

"Sean benim kişisel antrenörüm," diyor Spencer, ama ben çoktan durumu anlamıştım.

"Senin hakkında çok şey duydum," diyor Sean, elimi bırakıp geri çekiliyor. Spencer'a gülümsüyor.

"O benim çocuğumun annesi," diyor Spencer yumuşak bir sesle, yanakları kızarıyor.

Sean'ın gülümsemesi daha da genişliyor. "Sonra konuşuruz," diyor. "Sonunda tanıştığımıza sevindim." Mutfaktan çıkmadan önce bana doğru başını sallıyor.

Garaj kapısının kapandığını duyana kadar ikimiz de konuşmuyoruz. "Benden bahsediyorsun, ha?" diye alay ediyorum.

Spencer iç geçirir ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Tabii ki konuşurum."

"Neden?" Suçlayıcı olmaya çalışmıyorum. Gerçekten merak ediyorum. Neden unutamıyor ve hayatına devam edemiyor?

Omuzlarını silkiyor. "Dediğim gibi, sen Roe'nun annesisin."

"Ama benim hakkımda konuşmanın sebebi bu değil, değil mi?" diye ısrar ediyorum.

Sanki bir delik açılıp onu yutmasını diliyor gibi görünüyor. "Cevabı zaten biliyorsun."

"Senin ağzından duymak istiyorum," diyorum.

Ateşle oynuyorum, ama sorun şu ki *yanmak istiyorum*.

Bu tehlikeli bir oyun, kendimi bu oyuna kaptırmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Geçmişte Spencer'la ilişkimi bitirmeme neden olan tüm sebepler hala geçerli. O artık bir aktör. Benim anlayamayacağım kadar *ünlü* ve kariyeri hala nispeten yeni. Onun için işlerin nasıl devam edeceği belli değil. O yaşam tarzını sevmiyorum. Monroe için bunu istemiyorum. Ama ben... Ona olan hislerimin hiç kaybolmadığını artık inkar edemem ve bir şekilde onları görmezden gelmeye çalışırken, hislerim daha da büyüdü. Varlığından bile haberdar olmadığım bir yerde kaynayan bu hisler, o öpücükle ortaya çıktı.

Bana yaklaşıyor, parmağını yanağımda gezdirir.

"Senden bahsediyorum, çünkü bunca yıl sonra bile hala beni tüketiyorsun. On yedi yaşındayken kalbimi ele geçirdin ve ben onu geri alamadım. Geri de *istemiyorum*. O senin ve her zaman senin olacak, ben olmasam bile." Nefesimi tutuyorum, o nazikçe saçlarımı kulağımın arkasına itiyor. Elini orada bırakıyor, yanağıma okşuyor ve ben onun dokunuşuna yaslanmaktan kendimi alamıyorum. "Eminim çoğu kişi, hayatıma devam etmediğim için deli olduğumu düşünüyordur, denedim ama en iyisine sahip olduğunda, onu hiçbir şeyin yerini tutamaz."

"Spencer." Gözlerim yaşlarla doldu. "Ciddi ol, kaç kişi lise yıllarında hayatının aşkını bulur ki?"

Gözleri büyür ve elini kalbinin üzerine koyar. "Öyle yaptım, Harlow. Öyle yaptım."

Ona inanıyorum, gerçekten inanıyorum ve itiraf etmek istemediğim şey, benim de yaptığımı düşünüyorum.

Kim kime ilk uzandı emin değilim, ama birdenbire kendimi kollarında, bacaklarım beline dolanmış halde buluyorum. Beni mutfaktan uzaklaştırırken ağızlarımız, dillerimiz ve kollarımız birbirine dolanıyor.

. Beni kollarında merdivenlerden yukarı çıkarırken sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi davranıyor. Koridordaki bir kapıyı itip açıyor ve beni yatağa taşıyor, öpüşmeyi hiç kesmeden. Büyük vücudunu benim üstüme yatırıyor, sert ve ısrarcı penisi bana bastırıyor.

Onun şortuna uzanıyorum, ama o hızlıca ellerimi yakalayıp başımın üstüne sabitliyor. Yatağı altında cennetteymiş gibi hissediyorum, yumuşak, lüks ve mükemmel.

Boynumdan ve köprücük kemiğimden aşağıya doğru öpüşürken bile ellerimi bırakmıyor. Tişörtüm yukarı kaymış, karnım ortaya çıkmış ve o da şimdi o çıplak cilde dikkatini veriyor.

Bana bakıyor ve mavi gözlerindeki yoğunluk beni esir alıyor. "Ne yapıyoruz, Harlow?"

"Bilmiyorum," diye nefes nefese, onun kollarında kıvranıyorum.

Diliyle dudaklarını ıslatıyor, beni baştan aşağı süzüyor. Gözlerinin arkasında bir savaş var ve ne düşündüğünü bilmek için can atıyorum.

"Ama seni istediğimi biliyorum," diye ekliyorum. "Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Bunun beni korkunç bir insan yaptığını biliyorum."

"Hâlâ Jameson'la birliktesin." Bu bir soru değil, bir ifade ve ses tonunda bariz bir rahatsızlık duyuyorum.

"Evet." Bu kelime boğuk bir nefesle çıkıyor.

Gözlerini kapatıyor ve ikimizden akıllısı olmasını bekliyorum. Vicdanen, ikimizin de olacağını bildiği şeyi yapamayacağını söylemesini bekliyorum.

Ama bunun yerine, başını sallar ve şöyle der: "Daha iyi bir insan olsaydım, seni hemen dışarı atardım, ama yapamıyorum. Beni affet, çünkü bu seninle birlikte olmak için son şansım, o zaman bunu kesinlikle değerlendireceğim."

Ağzı yine benim ağzımın üzerinde ve ben onun öpücüğünde adeta eriyorum. Nedense, birlikte olduğumuz zamankinden daha da iyi öpüşüyor, ama sanırım birçok rol arkadaşını öpmüştür ve kimseyle yatmadığını söylemesine rağmen, bu, randevulara çıkıp başka kadınları öpmediği anlamına gelmez. Onları aklımdan çıkararak, şu ana ve buraya odaklanıyorum. Nasıl

Vücudum onun hareketlerine tepki veriyor, her zaman birbirimize mükemmel bir şekilde uyum sağladık ve yıllar geçse de bu bağ hiç azalmadı. O ellerimi bırakıp vücudumdan aşağı kayarken dudaklarım şişmiş ve kabarık hissediyor. Şortumun düğmesini açıp kalçalarımın altına kaydırarak bacaklarımdan çıkarıyor.

, kalçasına güneş nakışlı sarı bir külot.

"Sevimli." Parmaklarını yanlara geçirip aşağı doğru çeker. "Ama ben bunların gitmesini istiyorum."

Onları çıkardığında, onları fırlatır ve onlar komodininin üzerindeki abajurun üzerine düşer.

"Bacaklarını daha fazla aç, bebeğim," diye emreder ve bacaklarımı açmam için beni teşvik eder.

Ben de onun isteğine uyuyorum ve o bacaklarımdan arasına yerleşirken, büyük omuzları bacaklarımı daha da açarken inliyorum.

"Siktir," diye homurdanır, amımın kıvrımlarını nazikçe açar. "Ne kadar güzel ve ıslak olduğuna bak." Övgüye inlerim. "Bu amcığın yalamamı ister misin?"

Hevesle başımı sallarım. "Evet. Lütfen. Tanrım, evet." Sırıttırıyor. "Yalvarmanı seviyorum galiba."

Hala zihnimin bir köşesinde, "*Ne halt ediyorsun sen?*" diyen bir ses var. Ama onu görmezden geliyorum, çünkü açıkça, sağduyumu tamamen kaybetmişim.

Dilinin ilk dokunuşunda nefesim kesildi. Sırtımı kavisleyerek saçlarını çektim. "Spencer," diye inledim. Ağzı, uzun zaman geçirdiği için hem tanıdık hem de yabancı geliyordu.

Beklemediğim bir çaresizlikle içimi yaladı.

Nefes almakta zorlanırken midem kasılır.

Bana karşı nazik davranmıyor ve vücudumu o kadar iyi tanıyor ki, beni uçurumun kenarına sürükleyip oradan aşağı atması neredeyse hiç zaman almıyor. Adı, dudaklarımdan çıkan nefes nefese bir dua gibi. Bana karşı nazik davranması, bana daha fazlasını vermesi, bana her şeyi vermesi için bir yalvarış.

Orada durmuyor. Islaklığımı yalıyor ve klitorisimi emiyor. Hareketsiz duramıyorum ve kalçalarım onun yüzüne doğru sallanıyor.

"İşte böyle, bebeğim," diye homurdanıyor. "Yüzüme bin."

Sonra bir baktım ki sırt üstü yatmış ve beni çekip vücudunun üzerine getirmiş, belim onun ağzının üzerinde duruyor.

"Otur ve bana bu amcığı ver."

Söyleneni yapamadan, beni aşağı çekiyordu. Nefes nefese, başlığının kenarından tutundum.

"Spencer," diye bağıryorum. Nedense, onun ağzıyla ne kadar iyi olduğunu unutmuşum. Elleri kalçalarımı kavrayıp, etimi yoğuruyor ve beni yüzüne daha da bastırıyor. Bacaklarım neredeyse kafasını sıkıştırıyor, ama eğer rahatsız oluyorsa da bunu göstermiyor. Beni yalarken çıkardığı sesler tamamen zevkten kaynaklanıyor. Bir keresinde bana hayatının geri kalanını bacaklarımın arasında geçirmekten mutluluk duyacağını söylemişti ve o zaman ona inanmamıştım, ama şimdi inanıyorum.

Tekrar geldiğimde, yan düşmeden önce beni yakaladı ve nazıkçe yatağına yatırdı. Dudakları benimkini buldu ve dilinde kendimin tadını aldım. Bir elimle yanağını kavradım, onu bana doğru çektim, diğer elim ise kaslı gövdesinden aşağı kayarak atletik şortunun altına girdi. Düşündüğüm gibi, altında hiçbir şey yoktu.

"Oh, lanet olsun," diye küfrediyor, ellerim onun sert uzuvunu kavradığında. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," diye mırıldanıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor. "Umarım bir turdan fazlasına hazırsındır, çünkü kendimi tamamen rezil etmek üzereyim."

"Yalan söylemiyordun, değil mi? Sadece ben olduğumu söylediğinde?"

Gözleri açılır, mavisini neredeyse tamamen genişlemiş göz bebekleri tarafından yutulur. "Bu konuda asla yalan söylemem, Harlow."

Adımı söylediği şekilde, içindeki çaresizlik ve özlemle inledim. Poppy'nin bir keresinde özlem duyan bir erkek istediğini söylediğini duymuştum ve Spencer tam da bunu yaptı.

Dudakları boynumu okşuyor, nabzımın attığı yeri emiyor. Elimle onu okşuyorum, kalçaları bana doğru itiyor.

"Bunu çıkarmam lazım," diye inliyor ve üstümü çekiyor. Onun penisini bırakıp oturuyorum ve kendim de gömleğimi çekiyorum. Henüz çıkarmıştım ki, o da sütyenimin kopçasını açıp kollarımdan çekiyor.

Bana açıkça bakıyor ve bir sorun olduğunu düşünüyorum, ama sonra "Vay canına, bunları seviyorum" diyor. Dilini dudaklarına sürüyor.

Dirseklerimin üzerine yaslanıyorum ve gözleri göğüslerime sabitlenmiş durumda. "Dokunabilirsin."

Göğüslerimi avuçlar, başparmaklarıyla büzülmüş meme uçlarımı okşar. İlerim, başımı onun yumuşak yastığına geri bırakırım. Dilini meme ucuma ilk kez değdirdiğinde içimden bir çığlık çıkar. Sağ göğsümü sıkar ve sol meme ucumu tamamen emer, sonra diğerine geçerek ona da aynı ilgiyi gösterir.

"Şortunu çıkar," diye yalvarırım.

O gülüyor ve meme ucumu bir patlama sesiyle bırakıyor. "Bunun çabuk bitmesini istiyorsun, değil mi?" diye şaka yapıyor.

"Hayır," diye sızlanıyorum. "Ama seni içimde istiyorum, çok istiyorum."

"Siktir, bebeğim." Göğsümün kıvrımını ısıyor. "Böyle söylediğinde..." diye devam ediyor ve ben çaresizlik içinde inliyorum.

Üzerimden kalkarak şortunu çıkarır ve yıllardır ilk kez tamamen çıplak halini görürüm. Onu emmek için sabırsızlanarak penisine bakarım. Tam da bunu yapmak için harekete geçerim, ama o beni okur ve omzumu nazikçe yatağa geri iter.

"Şu anda ağzını bana değdirirsen, patlayacağım."

Yataktan kalkıyor ve ben protesto etmek için miyavlıyorum. "Nereye gidiyorsun?" diye sızlanıyorum, vücudum ağrıyor ve onun dokunuşuna ihtiyaç duyuyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben bu manzaradan neredeyse inleyeceğim. Onu en son böyle gördüğümde beri çok daha iri olmuş. Geniş, kaslı omuzları ince bir bele doğru daralıyor ve poposu sanki bir Yunan tanrısı tarafından özenle seçilmiş gibi görünüyor. Bakışlarımı fark ediyor ve ağzındaki sırıtış saf erkek tatmini.

Onu izlediğimi fark edip bundan zevk almasına bile kızamıyorum. O *kadar* yakışıklı ki.

"Prezervatif alacağım," diyor ve banyoya giriyor. Bir dolap açılıp kapanıyor ve sonra açılmamış bir kutu ile geri dönüyor. Gözlerini kısarak kutuyu inceliyor. "Şanslıyız. Son kullanma tarihi geçmemiş."

Üstünü yırtıp bir tane alır. Folyoyu ısırp yırtarken karın kasları gerilir. Kondomu takarken gözlerimi hiç ayırmadan benimle göz teması kurar.

"Buraya gel." Parmağını kıvrır ve ben yatakta kayarım. Ona tam ulaşmadan, ayak bileğimi yakalar ve beni yatağının kenarına çeker.

Kollarını bacaklarımın etrafına doladığında ve vücutlarımızı hizaladığında içimden küçük bir çığlık kopar.

Gözleri vücudumda yukarı doğru hareket eder ve benimkilerle buluşur. "Bunu ne kadar zamandır beklediğimi bilemezsin."

Penisinin tabanını kavrayarak, onu vajinamla hizaladı ve tek bir sert hareketle tamamen içime girdi.

"Siktir," diye bağıırır, ben de aynı anda "Vay canına" diye bağıırırım. Evimdeyim.

Onunla birlikte *evdeyim*.

Tamamen dışarı çıkıp tekrar içeri giriyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp ellerimi uzattım ve ellerimi karnına bastırdım.

"Tanrım. Spencer." Ciğerlerime yeterince hava almaya çalışıyorum. O kadar doluyum ki, tüm varlığım onunla dolu.

"Harlow," diye inleyerek adımı söyler, alt dudağını ısırır. "Ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin. Bunu ne kadar uzun zamandır hayal ettiğimi."

Bana cevap verme şansı vermiyor çünkü vücudunu benim vücudumun üzerine eğiyor, vücutlarımız birbirine yapışıyor ve ben nerede bittiğimi, onun nerede başladığını bilemiyorum. Beni uzun ve yavaşça öpüyor. Elimle saçlarının arkasını kavrayarak, sessizce daha fazlasını istiyorum. Daha sert. Daha hızlı. Dağınık. Bana her şeyi vermesini istiyorum.

Elini yanağıma koyup alnını alnıma bastırıyor. Göz teması çok yoğun ama ben bakışlarımı kaçırmıyorum.

Gözlerinde görüyorum — her zaman yemin ettiği aşkın hiç kaybolmadığını. Yıllara, mesafeye, yeni ilişkiye rağmen, duygularında her zaman kararlı kaldı. Bu benim hak ettiğimden daha fazlası.

Ama o sözleri söylemiyor ve bunun için minnettarım. Şu anda bu benim için çok fazla olurdu. Zaten yeterince parçalanmış durumdayım.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldanıyor, nefesi dudaklarımı okşuyor. "Sikimi böyle sıkmaya devam edersen, daha fazla dayanamayacağım."

"O zaman tutma." Ağzlarımız arasındaki küçük mesafeyi kapatıp, ona neredeyse utanarak öpüyorum.

Bu, kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha fazlasını ona anlatıyor.

O uzaklaşır ve kalçalarını kavrar, daha sert, daha hızlı pompalar ve başparmağıyla klitorisimi okşadığında beni uçurumun kenarından aşağı atar.

Onun adını tekrar tekrar inleyerek, tutunacak bir şey bulmak için yatak örtüsünü çekiştiriyorum.

Benden çekilir ve prezervatifi çıkarır, karnımın her yerine kalın fışkırmalarla boşalana kadar kendini okşar. Yapışkan sperm beni kaplar ve ben uzanıp onu etrafa yayarım.

"Siktir," diye mırıldanır. "Bu çok seksi, bebeğim."

Üzerime eğilir, uzun ve derin bir öpücük verir. Alt dudağımı emer ve bir pop sesiyle bırakır.

"Seninle ne kadar zamanım var?" diye sorar, gözleri çıplak vücudumu tarar.

"Eğer istersen, günün geri kalanı ve bütün gece," diye itiraf ettim. "Sonsuza kadar istiyorum. Her zaman istedim."

O beni yataktan kolayca kaldırıp banyoya götürüp duş aldığı anda çılgınlık atıyorum.

Musluğu açıp beni içeri çekiyor. Soğuk suya hazırlıklıyım ama suyun hemen ısınması beni şaşırttı. Sanırım bu, malikanede yaşamanın bir avantajı.

Kollarını bana dolayarak, yağmur duşu etrafımıza yağarken beni öylece tutuyor.

"Seni asla bırakmayabilirim," diye itiraf ediyor.

Gözlerimi kapatıp yüzümü göğsüne yaslıyorum. Ona, beni sonsuza kadar yanında tutmasına izin verebileceğimi söylemek dilimin ucunda, ama ona boş umutlar vermek istemiyorum.

Hâlâ başka bir adama aitken olmaz.

BÖLÜM 46

HARLOW

Suçluluk duygusunun gelmesini bekliyorum, ama şu ana kadar gelmedi ve bunun benim hakkımda ne anlama geldiğini bilmek istemiyorum. Ancak, bir noktada geleceğinden eminim.

Spencer bana akşam yemeği pişirmek için ısrar ediyor, bu beni şaşırtıyor çünkü birlikteyken pek yemek yapmazdı. Yapmayacağı için değil, işiyle meşgul olduğu için genellikle yemekleri ben yapardım.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, sanki hala bar taburesinde oturup oturmadığımı, hayal ürünü olmadığımı kontrol etmek ister gibi.

"Kokusu harika," diyorum, tencerede pişirdiği alfredo sosuna bakarak.

"Basit bir tarif," diyor. "Yapmaya başladığımda, neden kimse restoranlarda bunu sipariş ediyor diye merak ettim."

Sosa biraz ıspanak ekler ve kaynayan kabuklu makarnayı kontrol eder.

"Sık sık yemek yapar mısın?" diye soruyorum, bana doldurduğu şarabı yudumlarken.

Ben zaten birkaç saattir buradayım. Duş aldıktan sonra aşağıya indik ve biz kanepede uzanırken o bir film koydu. Bir an önce buradan çıkmam gerektiğini hissederek gergin olmayı bekledim ama bu his gelmedi.

"Evet," diye cevapladı bana sırtını dönerek. "Set geç saatlere kadar sürerse ya da seyahatseysem hariç. Ama ben... kendimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı ve yemek pişirmek bunun büyük bir parçası oldu. Çok da okurum."

Etrafıma bakındım ve onun ne kadar yalnız olduğunu düşününce boğazım düğümlendi.

Onun hızla yükselen Hollywood kariyerini kaldıramadığım için ortak hayatımızı mahvettim. Bunun getireceği her şeyden

hala da korkuyorum, ama bu şeyler eskisi kadar korkutucu gelmemeye başladı. O zamanlar doğum sonrası depresyonum yüzünden her şey çok abartılı geliyordu.

"Özür dilerim," diye itiraf ediyorum, parmaklarımı şarap kadehinin sapına dolayarak. "Sana bunu hiç söylemedim galiba, ama seni incittiğim için özür dilerim."

Ocağa sırtını dönüp bana doğru yüzünü çevirir. Kollarını göğsünde kavuşturur ve ben, kaslarının akıcı bir zarafetle hareket edişine bakmamaya çalışırım. Vücudu, aşık olduğum genç delikanlıdan farklı olabilir, ama onda hâlâ onun izleri var. Kalçasındaki yara izi, çocukken bisiklet sürmeyi öğrenirken aldığını söylemişti. Omzundaki başka bir yara izi ise sörf yaparken oluşmuştu. Burnundaki çillerin bazıları tanıdık, bazıları ise yeniydi.

"Kalbimi kırdın."

Bunu suçlayıcı bir şekilde söylemiyor. Sadece bir ifade.

"Biliyorum."

"İyi bir baba, iyi bir erkek arkadaş olmaya çalışıyordum." Ellerini tezgahın üzerine koyuyor. "Seni mutlu etmek istedim, ama tek yaptığım ikimizi mahvetmek oldu."

"Senin suçun değildi."

Ve değildi. Aslında değildi. Sorun bendim. Çok gençtim, çok korkuyordum ve açıkçası çok depresif bir haldeydim. Kimse seni anneliğin ne kadar zor olduğuna hazırlayamaz.

"Öyleymiş gibi geliyor," diye fısıldıyor, gözlerime tam olarak bakmadan. Adanın üzerindeki sarkıt lambaların altında sıcak, sarı bir tonla parlıyor. "Hayatımızın o dönemini defalarca düşündüm ve neyi farklı yapabilirdim diye merak ettim. Doğum sonrası depresyonunu atlattığımızda her şey yoluna girecek sanmıştım, ama sonra..." diye devam ediyor ve başını sallayarak sözünü kesiyor.

"Kariyerinle başa çıkamadım," diye onun yerine cümleyi tamamlıyorum.

"Evet," diye iç geçirir, bana dönmeden önce sosu ve makarnayı karıştırmak için başını çevirir. "Beklenmedik bir şey olduğunu biliyorum, ama bunu seviyorum," diye itiraf eder. "Modellik ve oyunculuk, ama özellikle oyunculuk."

"Biliyorum." O zaman gördüm, bunun ona ne kadar mutluluk verdiğini, ve bu yüzden onun benim için bundan vazgeçmesine izin veremedim.

"Ama seni ve Roe'yu daha çok seviyorum." Şimdiki zaman kullandığını fark etmedim değil. "Ondan uzaklaştırdım. Seni mutlu edeceğini düşünseydim, lanet olası McDonald's'ta bile iş bulurdum."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Biliyorum."

Spencer Shaw'un beni mutlu etmek için elinden geleni yapacağına hiç şüphem yok.

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum. Monroe'yu bu hayattan korumak istedim."

"Artık ünlülerin çocuklarını fotoğraflamaya karşı çok daha sert yasalar var." Dönüp ocakları kapatıyor. "Ve ben kimsenin kızımıza yaklaşmasına izin vermem. Son yıllarda onun fotoğraflarının hiçbir yerde yayınlandığını gördün mü?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum ve bu hiç aklıma gelmemiş olmasına kızıyorum. Onu çeşitli yerlere götürdüğünü biliyorum, kızım bana anlatıyor, yani paparazzilerden saklanıp gizlenmiyorlar.

"Aynen öyle."

"Benim mantıksız davrandığımı mı söylüyorsun?" Bu soruyu fısıldayarak soruyorum, çünkü lanet olsun, öyle miydim?

"Hayır," diye cevaplar, sesinde en ufak bir yargılama ya da alaycılık yoktur. "Sen bir anne oldun."

"Çok gençtik," diye fısıldıyorum, sözcükler boğazımda düğümleniyor. "Çok korkuyordum. Hiçbir şeyi mahvetmek istemiyordum."

"Biliyorum." Başını sallar. "Açıkçası, çok gençtik, ama hayat böyle, ve Roe'yu hiçbir şeye değişmem."

"Ben de değiştirmedim." Zor olsa da ve hayatımı tamamen farklı bir yola soksa da, değiştirmedim.

"Hadi yiyelim ve geçmişi geçmişte bırakalım, tamam mı?" Bana bir çıkış yolu sunduğu için minnettarım.

"Tamam," diyorum.

Bu konuyu daha önce birçok kez tartışmıştık ve sanırım bu konuda takıntılı olmaya devam etmenin bir anlamı yok. Geçmiş geçmişte kaldı ve geri dönüp onu değiştirmek mümkün değil.

Spencer bana bir kase makarna koyar ve fırından sarımsaklı ekmek çıkarır.

"Yemek odasına geçmek ister misin?" diye soruyorum, kâsemi alıp kalkmaya hazır bir şekilde.

"Hayır." Benim yanımdaki tabureyi çekiyor. "Burası iyi. Daha rahat." Göz kırıyor. Doğru, her küçük hareketimizde kollarımızın birbirine değmemesi imkansız.

"Bir ısırık al." Benim kaseyi işaret eder. "Ne düşündüğünü söyle."

Çatalımı alıp bir lokma alıyorum, ancak önceki konuşmamız yüzünden iştahım kaçmış gibi görünüyor.

Bir lokmayı çiğneyip yutuyorum, etkilenmiş bir şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Çok lezzetli. Gerçekten. Restorandaki alfredo sosundan daha iyi, haklısın."

Gülümser, gözleri zevkle parlar. "Beğendiğine sevindim."

Yemeğimizi bitirdiğimizde, tabakları alıp yıkadıktan sonra bulaşık makinesine koyar.

Cep telefonum çaldı ve kalbim bir an durdu, ama baktığımda arayanın annem olduğunu gördüm, bu yüzden Roe olduğunu anladım.

"Alo?" diye cevap verip telefonu hoparlöre alıyorum.

"Yatmaya gidiyorum anne, büyükannem iyi geceler demem için aramamı söyledi. İyi geceler!"

"Bugün eğlendin mi?" diye soruyorum ona.

"Evet, büyükanne ve büyükbaba benimle *gerçek* çaydanlıkta çay partisi yaptılar.

Çay tadı kötüydü ama eğlenceliydi."

Gülümsememi saklayamadan gülüyorum. "Kulağa eğlenceli geliyor." "Salatalık sandviçleri ve tatlılar yedik."

"Bu, şimdiye kadarki en güzel gün gibi görünüyor." "Neyse, iyi geceler. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. İyi uykular ve sabah büyükannene uslu dur, tamam mı?"

"Sabahları her zaman usluyum."

Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim. "Tamam, seni seviyorum." "Bunu zaten söyledin anne."

Gülüyorum. "İyi geceler benim küçük canavarım. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapatır ve hemen ardından Spencer'ın telefonu çalınca hiç şaşırırmam. O da benim gibi telefonu açar ve hoparlöre alır.

"Baba!" diye bağırır, o cevap veremedi.

O gülüyor. "Merhaba, prensesim nasıl?"

"İyiyim," diye şarkı söyler gibi cevaplar. "Bugün anneanne ve dedemle çay partisi yaptık. Bu gece orada kalacağım."

"Oh, kulağa eğlenceli geliyor." Elini uzatıp elimi tutar, avucumu yukarı çevirir ve çizgileri izlemeye başlar.

"Öyleydi. Deniz kabukları topladık." "En sevdiğin şey olduğunu biliyorum."

"Evet, onları koleksiyonumuza ekleyebilir miyim?"

"Tabii ki." Gülümser. "Bir dahaki sefere getir."

"Sence annem deniz kabuğu koleksiyonumu görmek ister mi?"

Gülerek gözlerime bakarak, "Eminim çok sevinir," diyor.

"Harika. Ona sorarım." Bir an için telefonu bırakıp annemle konuşuyor gibi görünüyor. Geri dönüp "Yatmaya gidiyorum. Bana hikaye okur musun?" diyor.

"Sana her zaman hikaye okurum." Elini elimden çekip doğrulur ve başını sallayarak beni üst kata davet eder. "Aklında bir kitap var mı?"

"Hayalet olan."

Gülerek, boş eliyle tekrar elimi tuttu. "Tahmin etmeliydim."

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda, beni doğrudan Monroe'nun yatak odasına götürdü. Yatağın yanındaki lambayı yaktım ve o, kitap rafının önüne çömelip istediği kitabı raftan çıkarırken bana minnettar bir gülümseme attı.

Birlikte yatağın üzerine oturduk ve o, "Kitabı getirdim. Yatağa girdin mi, hikâyeyi dinlemeye hazır mısın?" dedi.

"Evet." Sanki yatak örtüsünü okşuyormuş gibi geliyor. Orada geceyi geçirdiğinde benim eski yatak odamda kalıyor ve onu orada hayal ederek gülümsüyorum. "Hazırım."

"Dişlerini fırçaladın mı?"

Derin bir nefes aldı. "Büyükannem zorladı."

Babam gülüyor. "Dişlerini fırçalamalısın Roe. Ağız sağlığı önemlidir. Çürük istemiyoruz."

Derin bir nefes alır. "Baba, sana ders vermek için aramadım. Hikaye zamanı için aradım."

"Tamam, tamam," der ve bana eğlenceli bir gülümseme atar.

Telefonu göğsüne koyar ve kitabın ilk sayfasını açar. O okurken, çeşitli karakterlerin seslerini taklit ederken kendimi gülümserken buluyorum. Bu konuda çok başarılı ve onun için seslendirme alanında başka bir kariyer fırsatı öngörüyorum.

Hikaye bittiğinde kitabı kapatır ve "İyi geceler Roe. Babacığın seni seviyor" der.

"Ben de seni seviyorum," diye uyuklu bir sesle cevaplar. "İyi geceler."

Telefonu kapatıp iç çekerek başını bana doğru çevirir. "Orada çok rahat görünüyorsun," diye, ona yaslanmış halimi yorumlar.

"Ne diyebilirim ki? Okuma sesin mükemmel."

Bana gülümsüyor, ama gözleri ciddi. "Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Seninle birlikte, bu evde."

"Senin yalnız olduğunu düşünmek canımı yakıyor."

O iç geçirir, kolunu başının arkasına atar ve tavana bakar. "Umutsuzluk içinde, depresif ve sürekli özlemle evimin koridorlarında dolaştığımı düşünmeni istemiyorum. Hayatım... iyi. İstedğim kadar dolu değil ve bazen yalnızlık çekiyorum, bu da gayet normal. Özellikle Hollywood'da, kimin gerçek dostun, kimin seni kullandığını anlamak zor olduğunda. Ama Sean iyi bir dost oldu. Ve Liam."

"Liam Wade mi?" diye netleştiriyorum. "Sörf kahramanınız mı?"

Gülüyor. "Evet, o." Bana doladığı kolu omzuma nazikçe sürtünüyor. "Bana acımananı ya da mutluluğumdan tek başına sorumlu olduğunu düşünerek bu yükü omuzlarına yüklememeni istiyorum. Sen değilsin. Bu evi bizim için aldım, ama satabilirdim de. İstersem başka kadınlarla yatabilirdim. Ama bunları yapmak istemedim."

"Başka kimseyle birlikte olmadığın için gerçekten inanamıyorum." Parmağımı çıplak göğsünde gezdiriyorum. "Bu his..." Bu hissi kelimelerle ifade etmek zor. Beni o kadar çok önemseydiğini ve istemediğini bilmek...

"Eninde sonunda hayatıma devam edeceğimi düşünmüştüm, ama yıllar geçti ve hiç doğru gelmedi."

Onun benden uzaklaşacağı düşüncesi yüzünden göğsümün acı verici bir şekilde sıkışmasına hakkım yok. Uzun zamandır *tek* istediğim buydu. Sonunda birini bulduğunda her şeyin daha kolay olacağını düşünmüştüm, ama şimdi bunun asla doğru gelmeyeceğini anlıyorum. Yine de bunu dile getirmiyorum, çünkü zaten kafam çok karışıkken ona yanlış umutlar vermek istemiyorum.

"Hadi." Oturur ve beni yanına çeker. "Nereye gidiyoruz?" diye sorarım.

"Yatağıma." Kalkıp yatağın diğer tarafına gelir ve beni kolayca kollarına alır. "Seninle işim henüz bitmedi."

BÖLÜM 47

SPENCER

YEDİ YIL ÖNCE

İcup Harlow'un yuvarlak bebek karnı. Ağustos ortasına gelmiş ve o altı aylık hamile. Karnı küçük ama orada.

Beni eğlenceli bir gülümsemeyle izliyor.

"Hadi," diye bebeğimizi ikna ediyorum. "Tekmele. Babacık seni hissetmek istiyor." Hiçbir şey olmuyor.

Gülüyor ve sonunda hareket ediyor, avucuma sert bir tekme atıyor. "Anlıyorum," diye alay ediyorum. "Sadece anneni dinleyeceksin. Anlaşıldı."

Harlow yataktaki yastıkları düzeltiyor. Okul yılı bittikten sonra buraya taşındım. Ailesi bana burada kalmama izin verdiği için minnettarım — her ne kadar katı bir açık kapı politikası uyguluyorlarsa da ve ben misafir odasında yatıyor olsam da. Başka ne olacağını düşündüklerini bilmiyorum. O zaten hamile.

Elimi karnının diğer tarafına götürüyorum, bir kez daha hareket etmesini ya da tekmelemesini umuyorum.

"Cidden cinsiyetini öğrenmeme izin vermeyecek misin?"

Eğlenceli bir gülümseme dudaklarını kıvrır. "Hayır, çünkü sen sır tutamazsın ve ben sürpriz olsun istiyorum."

İç çekerek, ona en iyi köpek yavrusu bakışımı yapıyorum. "Bir şeyler satın almak istemiyor musun?"

Omuzlarını silkiyor. "Cinsiyet ayrımı olmayan şeyler benim için sorun değil. Beni rahatsız etmiyor

."

"Eğlence düşkünü," diye şakayla alay ediyorum. Ciddiyetle soruyorum, "Okula dönmemek konusunda ne hissediyorsun?"

."

Bu, aramızda bir tartışma konusu olmuştu. Harlow lise son sınıfa dönmemeyi seçti ve bunun yerine

GED'sini almaya alışıyor.

"Bunu kaırmamı istediğini biliyorum, ama istemiyorum. Bu en kolay çözüm ve sen de bunu biliyorsun. Doğumuna sadece birkaç ay kaldı." Elimin bulunduğu yerin yanındaki karnını okşadı. "Ve bebeğimizle birlikte olamayacak olmak..." Sesi kesildi. "Bunu istemiyorum. Bunu yapabileceğimi biliyorum, yeteneğimden şüphem yok, ama bu en mantıklı özüm."

"Sadece senin bunu kabul etmeni istiyorum," diye açıklıyorum. "Son sınıfını kaçırdığın, arkadaşlarınla birlikte olamadığın, mezuniyet törenine katılamadığın için pişmanlık duymanı istemiyorum..."

Elini ağızıma koyar. "Bunun benden çaldığın bir şey olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama söz veriyorum, sorun yok. Bu benim seğıimim. Bir gün ben de üniversiteye gidebilirim. Hazır olduğumda."

"Sadece kendimi kötü hissediyorum," diye mırıldanıyorum, o elini çektiğinde.

"Lütfen, yapma," diye yalvarır. "Bu benim seğıimimdi, tıpkı senin okula dönmeme kararın gibi. Ben sana sürekli bununla ilgili soru sormuyorum."

Haklı bir noktaya değindi. "Tamam," diye kabul ettim. "Bir daha bu konuyu açmayacağım."

"Teşekkürler."

"İkimizin ailesi de bebek partisi için abartılı hazırlıklar yapacak, biliyorsun." Partinin başlamasına hala bir ay var, ama annesi ve benim annem haftalardır hazırlık yapıyorlar.

"Biliyorum," diye iç geçiriyor, ama sesinde bir parça eğlence var. "Bu konuda çok gizemli davranıyorlar."

"Muhtemelen bize tuhaf oyunlar oynatacaklar."

"Hiç şüphem yok." Esnemesini bastırır. "Yorgunum. Benimle biraz uyumak ister misin?"

Kaşlarını kaldırıp, ardına kadar açık kapıya bakıyorum. "Bence baban beni öldürür."

Gözlerini devirdi. "Kapı açık ve giyinik durumdayız." "Doğru," diye onayladım. "Eğer istediğin buysa, evet."

"Her zaman sana yakın olmak istiyorum."

Hızla yerini bulur ve kolumu yakalar, üzerine atar. Ona yaslanırken gülümsemeden edemem.

Uyumak niyetinde değilim, ama kısa süre sonra onun düzenli nefesleri beni de uykuya daldırır.

BÖLÜM 48

SPENCER

YEDİ YIL ÖNCE

"Aman Tanrım," diye mırıldanır Harlow yanımda. "Gerçekten her şeyi yapmışlar."

Yerel bir restoranda kiralanan alan sarı ve krem rengi balonlarla, üzerinde "*Oh, baby!*" yazan boyalı kemerli bir tabela ile süslenmiş ve masalar tamamen donatılmış. Bu kelimeyi biliyorum çünkü annem geçen hafta yaklaşık yirmi kez bu kelimeyi söyledi.

Elini sıkıca tutuyorum ve o eşiği geçiyor. "Bu inanılmaz," diyorum anneme ve gözleri hemen övgüyle dolup taşıyor. "Bunu bizim için yaptığın için teşekkür ederim." Harlow'un elini bırakıp anneme sarılıyorum.

Ailemizin bu durumu desteklemesi ne kadar büyük bir şans, biliyorum. Onlar olmasaydı bunu yapabilir miydik, emin değilim.

"Rica ederim." Beni bırakıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seninle gurur duyuyorum, Spencer."

"Gurur mu?" diye soruyorum, gurur duyulacak ne yaptığımı bilemeden. Kız arkadaşımı hamile bıraktım, üniversiteyi bıraktım ve bir sörf dükkanında çalışıyorum. Çoğu insanın görüşüne göre, ben büyük bir başarısızlık yaşıyorum.

"Evet." Yanağımı okşadı. "Sorumluluğunu üstlendin ve bir kez bile şikayet etmedin."

Doğru şeyi yapmanın da gurur duyulacak bir şey olduğundan emin değilim. Yaptığım şey en azından yapılması gereken bir şey olmalı. Ama tek söylediğim "Teşekkür ederim" ve onu tekrar kucaklamak için kendime çekiyorum.

Harlow'a bakmak için döndüğümde, onun geniş ailesini selamladığını görüyorum. Willa, Harlow'un yüzünde ciddi bir ifadeyle

, sanki ailenin herhangi bir üyesine Harlow'un genç yaşta hamile kalması hakkında bir şey söylemeye cesaret edemezmiş gibi.

Omzuma çarpan bir şey beni Jasper'a döndürür — T.J.'in ağabeyi ve Willa'nın erkek arkadaşı. "Selam."

"Selam, nasılsın?" diye soruyorum.

Bakışları hemen Willa'ya kayıyor ve sırtıyor. "İyiyim. Gerçekten iyiyim. Harlow iyi mi?"

İç çekip elimi ileri geri sallıyorum. "Sırtı onu öldürmeye başladı, ayak bilekleri şişiyor ve ona ne kadar güzel olduğunu söylesem de bana inanmıyor. Ama bunun dışında iyi gidiyor."

"Bu sizin için büyük bir değişiklik olacak." Bunu yüksek sesle söylemiyor, ama bakışları açıkça *"bununla başa çıkabilir misiniz?"* diyor.

Açıkçası, başarabilir miyiz bilmiyorum, ama başarmak zorunda olduğumuzu biliyorum.

"Çok büyük," diye katılıyorum. "Birkaç ebeveynlik dersi aldık ve ikimiz de CPR sertifikası aldık. CPR bebeklerde çok farklı olduğu için bunu yaptığımıza memnunum. Bu bana huzur veriyor."

Anlayışla başını sallıyor. "Evet, mantıklı."

Harlow'un annesi yanıma koşarak gelir ve elimi tutar. "Her şey hoşuna gitti mi?"

Gülümsüyorum, çünkü sevmesem bile, Harlow mutlu olduğu sürece benim ne düşündüğümün bir önemi yok ve yüzündeki parlak gülümsemeye bakılırsa, memnun olduğunu söyleyebilirim.

"Bu harika. Sen ve annem inanılmaz bir iş çıkardınız. Bu..." Kahretsin, bu konuda boğazım düğümleniyor. "Bebeğe destek olmanız benim için çok önemli."

Gülümsemesi tamamen anlayış doludur ve beni hızlıca kucaklar. "Bu bebek çok sevinecek, sadece sen ve kızım tarafından değil."

Bu sözlerle, hızla kapıdan giren yeni bir misafiri selamlamak için uzaklaşıyor.

Jasper odanın köşesine bakıp inler. "Bize oyun oynatacaklar, değil mi?"

Gülüyorum. "Oh, kesinlikle."

O homurdanarak, "Ben bunun için fazla antisosyalim." der.

"O zaman yanlış yerdesin dostum." Omzuna hafifçe vuruyorum.

"Bana mı söylüyorsun, ama Willa gelmemi istedi ve o kıza hayır diyemiyorum." Gözleri odada otomatik olarak onu bulur ve ona doğru gülümser.

"Seni anlıyorum. Harlow için her şeyi yaparım." O kız beni parmağında oynatıyor ve bir kızımız olursa, onun da aynısını yapacağını biliyorum.

"Tamam, herkes burada, hadi yerlerimize oturalım," diye annem herkesten yüksek sesle seslenir.

Jasper'a başımı sallayarak onay verip kız arkadaşımın yanına gittim. Koltuklarımız yan yanaydı ve kimse bizi ayırmak gibi çılgın bir fikre kapılmadığı için mutluydum.

Restoran bize hazırlanan yemeği servis ediyor ve yemek bittiğinde annelerimiz oyunlara geçiyorlar, ardından günü bebek için hediyelerle sonlandırıyorlar. Onun ailesi bizim için bebek yatağı ve alt değiştirme masasını çoktan satın almış, benim ailem ise bebek arabası ve araba koltuğunu halletmiş, bu yüzden hediyelerin çoğu bebek ilacı, emzik ve bebek bezi gibi daha küçük eşyalardan oluşuyor. Çok fazla bebek bezi. Yemin ederim, sonunda onlardan bir kale inşa edebilirdim, ama şikayet etmeyeceğim. Okuduğum kadarıyla, bebekler tonlarca bebek bezi tüketir.

Tüm eşyaları benim arabama, Harlow'un annesinin arabasına ve annemin arabasına yüklememiz gerekiyor.

Harlow, annesi restorandan ayrılırken elini elime soktu. "Herkesin bebeği bu kadar şımartacağını beklemiyordum."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum. "Almamız gereken başka bir şey kalmadı."

Karnını okşuyor. "Doğum yapmaktan çok korkuyorum, ama bu bebeği görmek için sabırsızlanıyorum. Sanki sonsuza kadar hamile kalmışım gibi hissediyorum ve hala iki ay daha var."

"Evet." Ona bakıyorum. "Ve henüz isim bile bulamadık."

Bu konuyu her açtığımda paniğe kapılıp beni susturuyor. Başka bir insana isim vermek çok zor diyor ve ben de ona hak veriyorum. Henüz tanımadığım birine isim bulmamın beklenmesi çok tuhaf. İsimler insanları ya yüceltir ya da mahveder.

Dudaklarını b        . "Bunu konu  mamız gerekti  ini biliyorum, ama d         bile bana kurde  en d        ."

Ba  ımı yana e  ip onun i  in arabanın kapısını a  tım. "Kızarıklık yapmıyor."

"Abartıyorum." G  zlerini devirip dilini   ıkarır. "Ama beni ger  ekten strese sokuyor."

"Sadece hastaneye gidip bir sonuca varamamı   olmamızı istemiyorum. Do  um belgesini doldurmamız gerekecek."

O inler. "Ugh, hatırlatma."

Onun kapısını kapatıp kendi tarafıma ge  iyorum. "Dondurma ister misin?" diye soruyorum. Bebek partisinde pasta vardı ama o neredeyse hi   dokunmadı. Son zamanlarda dondurma, hamileli  i sırasında en   ok istedi  i   eylerden biri.

"Evet!" Anında ne  elenir. "Kurabiye ve krema."

Sanki hangi dondurmayı istedi  ini bilmiyormu  um gibi bana hatırlatmasını seviyorum.

En sevdi  i yere gidiyorum ve sipari   vermek i  in i  eri girerken onu arabada bırakıyorum.

D  kkandan   ıktı  ımda, beni g  r  nce ellerini dondurmasını almak i  in havaya kaldırması beni g  ld  r  r.

"Al bakalım." A  ık pencereden ona uzattım.

Ben i  eri girdi  imde o zaten ikinci ısırı  ını alıyordu. "Sen hi   almadın," dedi su  layıcı bir tonla.

      yorum. "Evet, peki, yedi  im kocaman kek par  asını g  rmedin mi? G  nlerce   eker komasından kurtulamayaca  ım."

"Do  ru. Sanırım seni affedebilirim." Ka  ı  ı dilinin etrafında d  nd  r  yor. "Eminim bu   ocuk dondurmayı   ok sevecek."

G  l  yorum, y  z  nde dondurma lekesi olan tombul yanaklı bir y  z hayal ediyorum. "Olabilir."

O tatlısını yerken ben park yerinde bekliyorum. Bitirdi  inde arabadan inip barda  ı        atıyorum.

"Spencer, dokun." K    m koltu  a de  meden elimi tutuyor. "Bebek deli gibi hareket ediyor."

  ocu  umuzun hareketlerini   imdiye kadar bir  ok kez hissettim, ama her seferinde beni hayrete d      meden ge  medi. Yine de bu kadar   ok hareket etti  ini hi   hissetmemi  tim.

Ağızımdan şaşkın bir kahkaha kaçıyor. "Vay canına."

"Bence bebek de dondurmayı sevdiğini söylüyor."

"Onu kucağıma almak için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyorum ve tekmelerini takip etmek için elimi hareket ettiriyorum.

"Bunun gerçek olduğunu biliyorum, yani bana bir bak." Yuvarlak karnına anlamlı bir şekilde bakar. "Ama onları kucağıma alana kadar bunun gerçek olduğunu tam olarak anlayamayacağım sanırım."

"Biraz gerçeküstü bir durum," diye katılıyorum.

Onun büyümesini izlemiş ve bebek eşyalarının yavaş yavaş anne babasının evini istila ettiğini görmüş olmama rağmen, yakında yeni bir insanın dünyaya geleceğini fark etmek garip geliyor.

Başını koltuk başlığına yaslayıp bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakar. Parmakları nazikçe enseme okşar. "Harika bir baba olacaksın. Umarım bunun farkındasındır."

Bana olan inancına minnettar olarak gülümsüyorum. "Sen de en iyi anne olacaksın. Bu bebek sana sahip olduğu için çok şanslı."

Gülümsüyor ve bana öpücük vermek için eğiliyor. "Seni seviyorum," diyor ve sanki ben onun tüm dünyasıymışım gibi bana bakıyor. Birkaç ay sonra aynı bakışı çocuğumuza da atacağını biliyorum.

"Ben de seni seviyorum."

Lise yıllarında hayatının aşkını bulmak her zaman gerçek olamayacak kadar güzel bir şey gibi gelirdi, ama ben bunu başardım.

BÖLÜM 49

SPENCER

YEDİ YIL ÖNCE

Bebek yatağını kurmak sandığımdan çok daha zor. Harlow, Jasper'ın ailesinin bize aldığı sallanan sandalyede ileri geri sallanıyor. Bana ikinci ailem gibi davrandılar ama bize bir şey hediye edeceklerini hiç beklemiyordum. T.J.'yi kaybetmek hepimiz için zordu ve onları gerektiği kadar sık ziyaret etmedim.

"Babamın yardım etmesini istemediğinden emin misin? O yardım etmeyi teklif etti."

Üzerinde çalıştığım parçayı bir kenara koydum. "Eminim. Çocuğumun beşiğini kendim monte edebilmeliyim. Bana bırak."

İki saattir üzerinde çalışıyor olsam da, çabalarımın karşılığında pek bir ilerleme kaydedememiş olsam da.

"Tamam," dedi şarkı söyler gibi. "Ama teklifim hala geçerli."

Biliyorum öyle. Bizi üç kez kontrol etti ve her seferinde homurdandı. Bu talimatların tamamen saçmalık olması ve resimlerin berbat olması benim suçum değil.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," diyorum yumuşak bir sesle, konuyu değiştirerek.

"Öyle mi?" Ses tonundan endişeli olduğunu anlayabiliyorum.

Başımı kaldırıp bakıyorum. "Kötü bir şey değil. Sanmıyorum. Ama geçen gün alışveriş merkezine uğradım, bebek kıyafetlerini yeni bedenle değiştirmemi istediğini hatırlıyor musun?" Bebek partimizden sonra yeni doğan bedeninde çok fazla eşya kalmıştı ve kıyafet satın almadan daha uzun süre idare edebilmek için bazılarını değiştirmek en mantıklısı olacaktı.

"Evet, hatırlıyorum."

"Oradayken bir kadın beni durdurdu. Bu modellik ajansının keşifçisi olduğunu ve ilgilenirsem benim için çok uygun olacağını düşündüğünü söyledi."

ilgilenirsem bu işe çok uygun olacağımı düşündüğünü söyledi. Bunun gerçek olmadığını düşündüm ama araştırdım ve gerçek olduğunu gördüm." Omuz silkiyorum. "Belki de onlara ulaşip ne olacağını görebilirim diye düşündüm. Bu bizim için kolay para olabilir ve elimizden gelen her şeye ihtiyacımız var."

Kaşlarını çattı. "Modellik mi? Gerçekten yapmak istediğin şey bu mu? istediğin bir şey mi?"

Omuzları mı tekrar silkiyorum. "Hiç düşünmedim. Bir deneyeyim deneyebilirim, beğenmezsem bir daha asla yapmam."

Gözlerini ovuşturur — son zamanlarda gündüzleri çok yorgun, çünkü hamileliğinin tam bir gece uyuyamadığı aşamasına girmiştir.

"Denemekten zarar gelmez herhalde." "Ben de öyle düşünüyorum," diye onaylıyorum.

Dikkatimi tekrar yol tarifine çevirip, "Siktir et" diye küfür ettim. Babanı çağırıyorum."

BÖLÜM 50

HARLOW

Spencer beni hiç uyumama izin vermedi.

Sanırım kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışırken, aynı zamanda bu zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyor. Buradan ayrıldığımda ne olacağını bana sormadı ve bunun için minnettarım, çünkü beynim o kadar karışık ki, ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum ve istemeden onu daha fazla incitmekten korkuyorum.

Arkadan bana doğru itti ve ben nefesimi tuttum, çarşaflarını çekiştirdim.

"Spencer." Adı, nefes nefese kalmakla inlemek arasında bir şey.

"Siktir, çok iyi hissettiriyorsun." Eli kıcıma vuruyor. "Hiçbir fikrin yok, Harlow." Vücudumun üzerine eğiliyor ve omzumun arkasına bir öpücük konduruyor.

Kızlığım ağrıyor ve hassas, ama o içime girerken durmasını istemeye cesaret edemiyorum. Sanırım bu ilişkinin bitmesinden onun kadar korkuyorum ve bunun nedenini derinlemesine düşünmek istemiyorum.

Yine de bu düşünce kafamın içine girip duruyor ve yıllar önce kaçmamın sebebinin, aramızdaki ilişkinin yoğunluğundan korkmam olup olmadığını merak etmeden edemiyorum. Jameson'ı çok seviyorum, ama bu öyle değil. Korkutucu ve her şeyi tüketen, sanki iki ayrı insan değil de tek bir varlıkmışız gibi.

"Bana inanıyor musun?" diye fısıldıyor, vücudu hala benim üzerimde ve ağzı kulağıma yakın. "Senden asla, asla bıkmayacağım."

Hiçbir şey söylemiyorum ve kalçalarımı sımsıkı kavırıyor.

"Cevap ver," diyor.

"Sana inanıyorum," diye bağıriyorum.

Omzumdaki o noktayı tekrar öper ve parmakları klitorisimi bulana kadar bir elini kaydırır. Vücudumu sanki

sanki onun için ve sadece onun için yapılmış bir enstrümanmış gibi oynuyor.

"Harlow, ben..." Kendini durdurur ve midem kasılır, çünkü cümlesini bitirmesine gerek yoktur. Ne söyleyeceğini tam olarak biliyorum.

Orgazmım *çok yakındır* ve orgazm olmam için parmaklarının birkaç ustaca hareketine daha ihtiyacı vardır. Görüşüm bulanıklaşır, uzuvlarımda yoğun bir yorgunluk hissederim. Bir tur daha yapamayacağımı söylemek yanlış olmaz.

Spencer inliyor ve kendi boşalmasına yaklaşırken ritmi düzensizleşiyor.

Boşaldığında içimden çıkar ve beni hızla kollarına alır, böylece çıplak vücudunun üzerine uzanırım. Nefes almaya ihtiyaç duyduğumuz için ikimizin de göğüsleri hızla inip kalkıyor. İkimiz de terliyiz, ama ikimiz de umursamıyor gibiyiz. Eli başımın arkasına düşer ve kafamı okşar.

"Saat kaç?" diye soruyorum.

İnleyerek, başını hafifçe kaldırıp saate bakacak gücü topluyor. "Siktir. Neredeyse dört olmuş."

"Sabah mı?"

"Evet."

"Siktir." Elimi göğsüne koyuyorum. Hareket edecek gücüm yok. "Saat sekizde işte olmam lazım."

"Ben de aynı saatte sette olmam lazım." Elini yüzüne sürer, birkaç gündür tıraş olmamış sakalları avucunu kaşındırır. "Siktir. Ayakta duramayacağız."

"Evet," diye onayladım. "Ve amım ağrıyor."

Bana saf erkek tatmini ile sırtıttı. "İyi." "İyi mi?" diye alay ettim.

"Evet." O, esnemesini bastırarak başını sallar. "Böylece bütün gece boyunca defalarca senin içine girmediğimi iddia edemezsin."

Birkaç dakika öylece uzandık ve ben neredeyse uykuya dalmak üzereydim ki, o beni dürttü. "Tuvalet."

"Ugh," diye inledim. "İstemiyorum."

Ama hareket etmek istemememe rağmen, idrar yolu enfeksiyonu daha da kötü olurdu, bu yüzden kendimi zorlayarak yataktan kalkıp tuvalete gittim. İşimi bitirip yıkandıktan sonra yer değiştirdik.

Yatağına uzandığımda sessizce inledim. Bu, şimdiye kadar uzandığım en yumuşak yastık ve yataktı.

Spencer yatağına geri döner ve komodinden telefonunu alır. "6:30 kalkıp duş almak için yeterli mi? Sabahları hiç sevmediğini biliyorum."

"Evet, olur." Zaman biraz sıkışık olacak ve kahvaltıyı atlamak zorunda kalacağım, ama daha kötüsü de olabilirdi.

Telefonunda alarmı kurar ve şarj istasyonuna koyar. "Buraya gel. Çok uzaktasın."

Bana itiraz etme şansı bile vermeden beni yatağın ortasına çekip kollarıyla sarar. Gözlerim ağırlaşır ve anında kapanır.

Alarmın çalmasıyla uyanıyorum ve alarm durmayınca inliyorum. Gözlerimi açtığımda, tanıdık olmayan bir yerde olduğumu fark edip irkiliyorum.

Oh, lanet olsun.

Bu gerçekten oldu.

Uzanıp alarmı kapatıyorum. Spencer'ın nerede olduğunu düşünmeye vaktim yok. Doğruca duşa gidiyorum, çünkü teri vücudumdan yıkamam lazım. Böyle, seks kokarak işe gitmek iğrenç olur.

Hayatımın en hızlı duşunu aldıktan sonra, parmağıma onun diş macunundan biraz sürüp, elimden geldiğince dişlerimi fırçalıyorum. Saç fırçası ortada duruyor ve üzerinde Disney Prensesi olduğu için Roe'nun olmalı. Saçlarımı hızlıca fırçalayıp, düşük bir topuz yapıyorum. Genelde fazla makyaj yapmam ama bugün makyaj yapmam gerek. Kıyafetlere gelince, dün giydiğim şeyi giymem gerekecek. İş dolabımda yedek bir Cool Beans tişörtüm var, oraya vardığımda onu giyebilirim.

Odasını arar, hiçbir şeyi geride bırakmadığımdan emin olurum ve başka hiçbir şey bulamayınca aşağı inerim. Saat yediye sadece birkaç dakika var, yani zamanlamam iyi. Gitmeden önce buzdolabından bir şeyler alabilirim bile.

Bir nedenden dolayı çoktan çıkmış olacağını düşünerek mutfakta kahvaltı hazırlarken onu görünce şaşırıyorum.

"Acıkmış olursun diye düşündüm," diyor ve tabağı mutfak adasından bana doğru kaydırıyor. Yumurta, avokado ve kırmızı biber parçacıklarıyla süslenmiş tost ve iki dilim domuz pastırması. Her zamanki kahvaltıma kıyasla nispeten zengin bir sofradır.

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"Biliyorum," diye cevaplar, ellerini yıkarken. "Yemeğin nerede?" diye sorarım, etrafa bakınarak.

Yeşil renkli bir sıvının olduğu bardağı işaret eder. "Protein shake."

Kaşlarımı kaldırarak oturdum. O bir çekmeceyi açıp bana bir çatal uzattı. "Bütün bunları benim için hazırladın, ama sen yemiyor musun?"

"Hayır, bu film için sıkı bir diyeteyim, ama sen değilsin, o yüzden keyif alabileceğin bir şeyler yiyebilirsin. Limonlu su ister misin? Portakal suyu?"

"Portakal suyu harika olur."

Bardağı yarıya kadar doldurup tabağımın yanına koyar.

"Vaktim olsaydı seni işe bırakırdım, ama sete varmak için çok geç kalırdım."

"Arabam burada. Benim için endişelenmene gerek yok." Tosttan bir ısırık alıyorum.

"Biliyorum, ama ben..." Yanımdaki tezgaha yaslanır ve parmaklarını bardağına gevşekçe dolandırır. "Sen kapımdan çıktığında olacaktan korkuyorum."

"Oh."

"Bunu konuşmamız gerektiğini hissediyorum, ama bunun seni benden uzaklaştıracığından korkuyorum ve bunu istemiyorum. Bana yardım et, Low. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Çatalımı masaya bıraktım. "Şu anda... çok kafam karışık," diye itiraf ettim ve kendimi onun bakışlarına bakmaya zorladım. "Bu ben değilim. Ne istediğini bilmeyen bir kız değilim, ama yine de..." Sözümü yarım bırakıp başımı salladım. "Jameson'ı seviyorum," dedim ona dürüstçe. "Onu incitmek istemiyorum. Ama seni de sevdiğimi fark ediyorum ve hayatıma devam ettiğimi düşünsem de, aslında etmemişim."

Anlayışla başını sallar ve saçları gözüne girdiğinde başını sallar. "Peki ya ben? Onun yerine beni incitmek mi istiyorsun?"

"Hayır." Gözlerimi kapatıyorum. "Tanrım, hayır. Ben sadece..." Tabağımı itiyorum. "Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ve ben... Bu kadar kafam karışık olduğum ve bu süreçte sana zarar verdiğim için üzgünüm."

Adam'ın elması yutkunarak sallanır. "Senin için zaten bu kadar uzun süre bekledim ve sanırım elli yıl sonra bile bir şansım olduğunu düşünsem, beklemeye devam ederdim."

"Spencer." Kafamı sallıyorum. "Bu çok büyük bir baskı ve ben..."

Elini tezgahın üzerinde benim elimin üzerine koyar ve hafifçe sıkar. Ona baktığımda, gülümsemesi hüznüldür. "Sana baskı yapmak için söylemiyorum bunu. Sadece dürüst davranıyorum. Sen... şey, benim sana karşı hislerimi biliyorsun."

Başımı sallıyorum. "Seni seviyorum Spencer, bunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Cevap verirken gözleri hüznüldü. "Biliyorum. Ama bazı aşklar o kadar acı verici ki, insanı neredeyse öldürüyor."

Bu sözlerle ikimiz de sessizleşiriz. Birkaç lokma daha yerim ama tabağımı bitiremem. O protein shake'ini bitirir ve temizler.

Sessizce birlikte dışarı çıkıyoruz ve o, setine götürecek olan arabayla beni garaj yolunda takip ediyor.

Farklı yönlerle dönüyoruz ve bunun bir tür alamet olup olmadığını merak ediyorum.

BÖLÜM 51

HARLOW

"Seksi inek seni o kadar sert becerdi ki, tüm sağduyunu mu kaybettin?" Poppy, ben yine aptalca bir hata yaptıktan ve içkimi çöpe atmak zorunda kaldıktan sonra sorar. "Çünkü üzerinde yeni becerilmiş bir ifade var ve hatta işe Cool Beans tişörtü giymeden geldin."

Arkamı dönüp müşterilerin onu duyamayacağından emin oluyorum. "Hayır, o değil."

O gülüyor. "O değil. Bu ne demek... *Aman Tanrım*," diye mırıldanıyor ve bileğimi sıkıca tutuyor. "Pablo, seni seviyorum, ama beş dakika kadar burayı tek başına idare etmen gerekiyor. Tamam mı? Hoşça kal."

O itiraz etmeden önce beni sallanan kapıdan geçerek arkaya sürükler.

"Spencer'la yattın." Suçlayıcı bir şekilde parmağını doğrultuyor, ama gülümsüyor.

Ona yalan söyleyemem, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Ellerini çırpır. "Bir gün böyle olacağını biliyordum."

"Kaza eseri oldu," diye inleyerek yüzümü kapatıyorum.

Poppy gülüyor. "Seks asla kaza değildir. Özellikle de senin ateşli bebek babasıyla. Söylesene, kaç kez kazara onun penisine düştün?"

"Sayısını unuttum."

Ağzı açık kalır. "Tanrım. O kadar mı?"

Başımı sallıyorum. "Öğleden sonra Roe'yu ailemin evine bıraktım ve ne oldu bilmiyorum, ama planladığım gibi ödevimi yapmak yerine, onun evine gittim ve..."

"Bebeğin babası seni becerdi mi? Aferin sana."

Elini kaldırıp high-five yapmak istiyor ama ben onu görmezden geliyorum, o da kendi kendine yapıyor.

"Bunu alkışlamamalıydın," diye tıslıyorum. "Benim bir erkek arkadaşım var."

Omuz silkiyor. "Yeni bir çağdayız, ikisini de aynı anda sik." "Poppy," diye şok içinde patlıyorum.

"Ne? İkisi de çok seksi. Belki de buna karşı çıkmazlar. Sormadan bilemezsin." Elini uzatıp neon turuncu tırnaklarını inceledi. Elini indirip, "Cidden, Jameson'ı seviyorum. Harika bir adam ve sana çok yakışıyor, ama Spencer... Dinle, o etrafta olduğunda, ikiniz mıknatıs gibi birbirinize çekiliyorsunuz. Gerçekten inanılmaz bir manzara. Daha önce böyle bir şey görmedim. O kadar açık bir şekilde sana aşıkken, onu desteklememek imkansız."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye şikayet ediyorum.

Derin bir nefes alarak, "Eğer sana korkunç bir insan olduğunu ve bunu nasıl yapabildiğini söylememi istiyorsan, elbette söyleyebilirim, ama içimden bir ses, benim üstüne gitmeme gerek kalmadan, zaten bu konuda kendini yeterince hırpaladığını söylüyor," diyor.

Haklı bir noktaya değindi.

Kaşlarımı çatıp belime dolanmış önlüğümün kayışlarıyla oynuyorum. "Kim olduğumu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Poppy beni kemiklerimi kıracak kadar sıkı bir kucaklamaya alır. "Sen benim arkadaşımısın, işte sensin."

"Her şeyi mahvettim," diyorum ona, derin bir nefes vererek. "Jameson'a söylemek zorundayım ve bu bizim sonumuz olacak ve ben... Spencer'ın gerçekten istediğim kişi olup olmadığını da bilmiyorum. Ayrıca," diye inliyorum, saçımı düşük topuzumdan çekip yeniden yapabilmek için. "Bu bir rekabet değil."

Poppy sempatiyle tsk tsk diye ses çıkarır. "Sana tavsiyem şu: aceleci kararlar alma ya da eve koşup Jameson'a kendini ispiyonlama. Kendine düşünmek için biraz zaman ve alan tanı."

"Evet." Başımı sallarım. "Mantıklı." En azından öyle düşünüyorum.

Dirseklerimi sıkıyor. "İşe dönsek iyi olur. Zavallı Pablo tek başına daha fazla dayanamaz."

Bir şişe suyu alıp, kurumuş boğazımı ıslatmak için birkaç yudum alıyorum. "Tamam, gidelim."

Jameson: Hey, bu gece yine geç saatlere kadar çalışacağım, o yüzden benim evimde kalacağım.

Bu mesaj, bu gece onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağım için rahatlatıcı olmalıydı, ama aksine, beni daha da büyük bir karamsarlığa sürükledi ve acaba bir şekilde biliyor mu diye sorgulamaya başladım.

Gözlerimi kapatıp başımı koltuğun başlığına yaslıyorum. Gözümün köşesinden bir damla yaş sızıyor. Bir yıl önce bana erkek arkadaşımı aldatıp aldatmayacağımı sorsaydın, tüm kalbimle hayır derdim ve bu düşünceye bile kızardım. Birkaç ay içinde, kim olduğumu sandığım kişiyi tamamen yok ettim.

Birkaç derin nefes alıp gözlerimi açarak cevap veriyorum.

Ben: Sorun değil! Seni özledim.

Jameson: Yarın o kadar meşgul olmayacağım.

Telefonumu cebime koyup cevap vermedim. Roe'yu anne babamın evinden almam gerekiyordu.

Tanıdık evin önüne park ediyorum ve anneme mesaj atıp Monroe'yu göndermesini istemek yerine içeri girmeye karar veriyorum. Anahtarım olmasına rağmen, kimseyi korkutmamak için kapıyı çalıyorum.

Annem mutlu bir gülümsemeyle kapıyı açar. Perry, dili dışarıda, annemin yanında durmaktadır. Burnunun çevresi bembeyazdır, ama bence bu onu seçkin bir beyefendi gibi gösteriyor. "Yorgun görünüyorsun."

İnlerim. "Teşekkürler anne. Her kadının duymak istediği şey." O gülüyor. "Üzgünüm ama doğru."

"Dün gece pek uyuyamadım," diye söyleniyorum.

"Sana kahve yapayım," diyor.

"Anne." Bir an durup, onun kafasında parçalar yerine oturup oturmadığını görmek için bekledim. Oturmadığını görünce, "Kahve dükkanından geliyorum. Kafein ihtiyacımı karşıladım galiba" dedim.

"Oh." Gülüyor. "Doğru. Ne aptalım. Aç mısın? Sana sandviç yapabilirim."

"Roe nerede?" diye sorarım, etrafa bakınarak. Ev ürkütücü bir sessizlik içindedir. "O içeride baban babamın ofisinde. O karar karar bir bir bir

bir

"Gerçek bir oyuncak ev gibi mi?"

"Evet." Onu mutfağa kadar takip ediyorum. "Emekliliğinde usta bir oyuncak ev yapımcısı falan olacağına dair çılgın bir fikre kapılmış. Beni rahatsız etmediği ve meşgul olduğu sürece benim için sorun yok," diye gülüyor. "Aç mısın? Cevap vermedin."

"Biraz."

"Hindi sandviçi ister misin?"

"Evet, olur. Teşekkürler." Mutfak masasındaki sandalyeye oturup esnememi bastırıyorum. Spencer gerçekten neredeyse bütün gece beni uyanık tuttu ve haklı da, bugün yaptığım her harekette onun bacaklarımın arasında olduğunu hissettim.

"Aklında çok şey var gibi görünüyor," diyor, sandviçim için gerekli malzemeleri çıkarırken.

"Ne zaman konuşmam ki?" diye düşünüyorum. "Okul, iş ve Roe arasında beynim sürekli dönen ve hiçbir yere varamayan bir hamster gibi."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Dün gece ne yaptığımı anneme söylemem mümkün değil.

"Pek değil."

"Fikrini değiştirirsen, ben her zaman buradayım." Tabağı önüme kaydırmadan önce içine biraz cips ekliyor. "Ah, bu aklıma geldi. Kız kardeşin, Jasper'la birlikte bu hafta sonu geleceğini söyledi. Hep birlikte akşam yemeğine çıkabiliriz diye düşündüm. Jameson da gelir."

"İşleri çok yoğun ama ona sorarım."

Gülümsüyor, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi gözleri parlıyor. "Umarım başarabilir."

Sandviçimi yedikten sonra, babamın ofisinden Roe'yu alıp aileme veda ediyorum.

Eve giderken Roe durmadan konuşur. "Kedi alamayacağımızdan emin misin?"dan "Peki ya balık?"a ve "Oyuncak bakmak için mağazaya gidebilir miyiz?"e kadar her şeyi sorar.

Cevap hayır, hayır ve *hayır*.

Eve vardığımızda içeride somurtuyor ve ben de iç çekerek kapıyı kapatıyorum.

Dairem her zamanki gibi, ama nedense dün geceden sonra farklı görünüyor.

Kendi özel alanımdan ziyade, Spencer'a olan duygularımı bir kenara koyup yokmuş gibi davranabileceğim bir kutu gibi geliyor.

Ama lanet olsun, yapıyorlar. Onlardan kaçış yok.

Bir erkeği seviyorsan, ama başka bir erkeğe aşık olabileceksen ne yaparsın?

BÖLÜM 52

HARLOW

Sırtım kapıya dönük olsa da, Spencer'ın Cool Beans'e girdiğini anında anlarım. Tüm atmosfer değişir. Arkanı dönerim ve Poppy bana sırtarak "Mıknatıslar" der. Onu görmezden gelip, kasaya koşan Roe'ya gülümserim.

"Bak anne! Kolumu geri aldım." Alçılı olmayan kolunu bir o yana bir bu yana çevirir. "Özgürüm!"

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum ve kolunu incelemek için elini tutuyorum.

"Garip." Burnunu kırıştırır. "Kolum çıplak gibi hissediyorum, ama değil. Yani, teknik olarak çıplak, ama uzun kollu giysiler giymediğin sürece kollarını giydirmezsin ve sonra..."

"Nefes al," diye hatırlatırım ve o hemen ciğerlerini hava ile doldurur.

Neyse ki, Cool Beans'te oldukça sakın bir saat. Yine de, bazı müşteriler Spencer'a inanamayan gözlerle bakıyor.

Onun kapüşonlu sweatshirtünü ve beyzbol şapkasını işaret ediyorum. "Kılık değiştirmen işe yaramıyor."

O iç geçirip beyzbol şapkasını daha da aşağı çekiyor. "Sahte bıyık ve peruk mu tercih ederdin?"

"Bu insanları daha çok şaşırtabilir," diye şaka yapıyorum.

Roe'nun omzuna hafifçe dokunur. "Bize bir masa bul, tatlım."

Roe boş masalardan birine koşar.

"Onu alıp götürdüğün için teşekkürler. Meşgul olduğumu biliyorum."

"Ben onun babasıyım. İşimin buna engel olmasına izin vermem."

Yine de, bugün sette olmadığı için bir tür sorunla karşılaştığından eminim.

"Kahve ister misin?" diye soruyorum.

O cevap veremeden, Poppy, "Hayır dese bile, ben zaten yapıyorum." der.

O gülerek cüzdanını çıkarıp ödemeyi yapar. "Ve Roe için bir brownie. Bunu hak etti. Alçıyı çıkardıklarında çok korktu ama o cesur bir kız. Ağlamadı bile."

Kartını okutup ödemeyi yaptıktan sonra bahşiş kavanozuna elli dolar atıyor. "Nasılsın?" diye soruyor bana.

Günün nasıl geçtiğini sormadığını biliyorum.

"İyiyim," diye cevap veriyorum.

Sanırım bu doğru. Koşullar göz önüne alındığında, olabildiğince iyiyim.

"Hâlâ erkek arkadaşın var mı?" diye merakla soruyor, kimse duymasın diye sesini alçaltarak.

"Evet."

Bu haberi duyunca başını sallar ve başını kaldırarak gözlerime bakar.

"Daha ne kadar sürecek?"

Jameson ile olan ilişkim konusunda bana karşı belki de en cesur davranışı bu.

Yani, erkek arkadaşım varken benimle yatması hariç. "Ben... ben..."

Poppy aramıza eğilir. "Her zamanki gibi, bebeğin babası. Ve en sevdiğim çocuğum için bir brownie."

"Teşekkürler," diyor ona. "Roe'yu eve götürmemi ister misin? Sen gelene kadar onunla senin dairenizde bekleyebilirim. Günün neredeyse bittiği için onu okula geri götürmenin pek mantıklı olduğunu düşünmedim."

Saate bakınca onun haklı olduğunu anlıyorum.

"Evet, olur. Anahtarımı getireyim." Poppy'ye sesleniyorum, "Hemen dönerim."

Arka tarafa doğru ilerlerken, depo odasına çekildiğimde boğazımdan küçük bir çığlık kopar. Spencer'ın peşimden geldiğini fark etmemiştim bile.

Karanlık, ama kokusundan onun olduğunu anlıyorum. "Spen..."

Beni bir öpücükle susturur. Sırtımı arkamdaki duvara bastırır ve bir şey, belki bir paspas, yere düşer. Elleri

bacaklarımın arkasını bulur ve ben bacaklarımı beline sıkıca dolayana kadar beni kaldırır. Kollarım boynuna dolanır ve öpüşürken inlerim.

"Ne yapıyorsun?" Öpüşmelerin arasında nefes nefese soruyorum.

"Seni öpmem gerekiyordu." Ağzını boynumdan aşağıya doğru kaydırıyor. "Sen delisin."

"Sen söz konusu olduğunda, kesinlikle." Alt dudağımı ısırır.

Burada olanların mantıklı bir yanı yok. Saf arzu ve adrenalinle besleniyoruz.

O beni hayal kırıklığına uğrattığında, sanki maraton koşmuşum gibi nefes nefese kalıyorum ve buraya neden geri geldiğimi bile hatırlayamıyorum.

Kapıyı açıyor ve ben sert ışıktan geri çekiliyorum.

Tek kelime etmeden öne doğru kayıyor.

O beni dolaba çekmeden önce ne yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum. Bir süre sonra nihayet aklıma geliyor ve çantamdan daire anahtarlarımı çıkarıyorum. Çalışanlar için ayrılmış tuvalete uğrayıp saçımı düzeltiyor ve çok dağınık görünmediğimden emin oluyorum. Yine de Poppy, henüz fark etmemişse bile anlayacaktır. Ondan hiçbir şey saklanamaz.

Spencer, Roe ile masada oturuyor, bu yüzden Poppy'nin sırtışını görmezden gelip ona anahtarı vermek için yanına gidiyorum.

"Bir buçuk saat sonra çıkacağım," diyorum ona.

"Cömert hissedersen daha erken," diye bağılıyor

Poppy.

Poppy ile bana bakıp, "*O biliyor mu?*" diye soran sessiz bir bakış atıyor.

Gözlerimi devirip homurdanıyorum. Ben uzaklaşırken o gülüyor.

Spencer ve Roe yaklaşık beş dakika sonra çıkarlar ve Poppy'den kaçınabilmek için bir sürü müşteri gelmesini dilerim, ama şans benim tarafımda değildir.

"Sen malzeme odasında bebeğinin babasıyla öpüşürken ben senin çocuğuna göz kulak olmak zorunda kaldığıma inanamıyorum."

Yüzümü kapatıyorum. "Bunun olacağını bilmiyordum."

"Hayır, ama bebeğin babası içeri girdiğinde açıkça bir planı vardı.

Yüzünden okunuyordu." "Bu bir felaket," diyorum Poppy'ye.

"Ama eğlenceli bir karmaşıa."

"İnan bana," diye iç geçiriyorum. "Bunun eğlenceli bir yanı yok."

BÖLÜM 53
SPENCER
YEDİ YIL ÖNCE

"Kahretsin, bu çok acıtıyor," diye bağılıyor Harlow, elini sırtına koyarak yatak odasında volta atıyor. Ben çaresizce yatağına oturmuş, kasılmalarını sayıyorum. "Bu seferki kasılmalar gerçek değilse, dava açacağım. Kimi dava edeceğim bilmiyorum, ama biri dava olacak."

Nefes verirken aynı anda çömelir. "Tamam, bitti," der bana, böylece zamanı takip edebileyim. "Aralarında ortalama on beş dakika var."

Başını geriye atar ve inler. "Bu yeterli değil. Hastaneye gidersek beni yine eve gönderecekler."

Son iki hafta içinde üç kez gittik, hepsi de yanlış alarmdı.

"Çık dışarı." Karnını dörter. "Seni resmen evden atıyorum, küçük canavar."

"Bunun en uygun zaman olmadığını biliyorum, ama bir kez daha isim seçmediğimizi belirtmek isterim."

Dönüp bana öfkeyle bakar. "Siktir git. Bu noktada, bu işi bitirmek için çocuğumuza Ziploc Bag adını vereceğim."

Parmağımı kaldırırım. "Lütfen bunu yapmayalım."

Çocuk odasından odasına taşıdığımız sallanan sandalyeye oturur, çünkü burada daha rahat edeceğini söylemiştir.

Oturur oturmaz, "Duş almak istiyorum" diyor.

"Duş mu?" diye tekrar ediyorum. "Şimdi mi? Ya suyun gelirse? Nasıl anlayacaksın?"

Yine, bıçak gibi bakışlarla. "Sırtım ağrıyor ve sıcak bir duş almak istiyorum. Çocuğunun annesinin son arzusunu reddedecek misin?"

isteğini reddedecek misin?"

"Sen ölmüyorsun, doğum yapıyorsun," diye mantıklı bir şekilde cevap veriyorum.

"Neredeyse aynı şey." Pencereden dışarıya, dışarıda şiddetli hava koşullarına bakıyor. Tropikal fırtınalar nadir görülür ve Monroe adındaki bu fırtına, yüzyıldır gördüğümüz en kötüsü. Yani Harlow gerçekten doğum sancısı çekiyorsa, buna şaşırırmamam gerekir. Ailesi şu anda Napa bölgesindeki teyzesinin evinde mahsur kalmış durumda ve fırtına geçene kadar buraya geri dönemeyecekler. "Şimdi, lütfen, beni seviyorsan, duş almama yardım et."

Kalkıp, başka bir şey söylemeden onun için duşu açarım.

Duşun ısınmasını bekledikten sonra bir sonraki kasılmasının zamanını ölçüyorum.

Her şey bittiğinde, kıyafetlerini çıkarmasına ve duşa girmesine yardım ediyorum.

"Lütfen, buraya gel," diye yalvarır. "Beni tutarsan kendimi daha güvende hissederim

"

Babası banyo dolabından çıkıp beni şaşırtacakmış gibi etrafa bakınıyorum.

ve beni şaşırtacakmış gibi etrafa bakınıyorum. O da bunu fark edip gözlerini deviriyor. "Onlar burada değiller. Buraya yakın bile değiller." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Annem olmadan bunu nasıl yapacağım?"

Buna söyleyecek bir şeyim yok. Onun yerinde değilim, ama olsaydım, ben de annemi isterdim.

Gömleğimi ve pantolonumu çıkarıyorum ama iç çamaşırlarımı giyerek onun arkasına duşa giriyorum.

Bana gözlerini devirip gülerek, "Senden yararlanacağımdan mı korkuyorsun?" dedi.

"Hayır, ama ben..."

"Babamın içeri girebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Paranoyamı alay etme," diye gülüyorum. "Onun rastgele zamanlarda ortaya çıktığını kabul etmelisin."

"Bu doğru," diye onaylıyor, sırtını bana yaslayarak. "Karnımı tutabilir misin? Çok ağır geliyor." Kollarımı ona doluyorum ve ellerimle karnının altını kaldırıyorum. Bana daha da fazla yaslanıyor. "Oh, bu çok iyi geliyor."

"Arkanı dön," diyorum ona. "Su sırtına vursun, ben de karnını önden tutayım."

O da dediğimi yapar ve ellerini göğsümden yukarı kaydırarak kollarını boynuma dolamıştır. "Merhaba." Gözlerini kırıştırmaya başlar.

"Merhaba," diye gülümserim, karnını tekrar tutarak.

"Bunun ne kadar rahatlatıcı olduğunu bilemezsin."

Duşta ne kadar kaldığımızı bilmiyorum, ama su soğumaya başlayana kadar çıkmıyoruz. Ona temiz bir eşofman altı ve bol bir tişört giymesine yardım ediyorum.

Dışarıda fırtına inanılmaz derecede şiddetlenmiş görünüyor.

"Gitsek iyi olur," diyorum ona. "Havanın daha da kötüleşmesini istemiyorum ve bu bebeği doğurtacak donanıma sahip değilim."

Dudaklarını ısıyor, köşede duran hazırladığı çantaya bakıyor. "Ya yine yanlış alarmsa?"

"Kasılmaların aralıkları kısalıyor." Duşta olduğumuz süre boyunca kasılmaların aralıklarını ölçmeye devam etmiştim ve aralıklar on beş dakikadan on bir dakikaya inmişti. "Ve bütün gün boyunca devam etti."

Pencereden dışarı bakıp kaşlarını çattı. "Haklısın."

Tanrıya şükür, bu kadar kolay kabul etti.

Çantasını alıp omzuma astım. İçinde benim için bir takım giysi, onun ihtiyacı olan her şey ve bebek eşyaları vardı, araba koltuğu zaten arabama takılı olduğu için başka bir şey almam gerekmiyordu.

"Anneni aramalısın," diyorum, merdivenlerden inerken elini tutuyorum, çünkü inerken yine kasılma geçireceğinden korkuyorum.

"Oraya varıp daha fazla bilgi edindiğimizde onu arayacağım." Ağlayarak, "Annem ya da Willa olmadan bunu yapabilir miyim bilmiyorum" diyor.

"Ben varım," diyorum ona, merdivenlerin altına geldiğimizde ayakkabılarımı giyerek. Sonra ona slip-on terliklerini giymesine yardım ediyorum. "Annenin ve mümkünse kız kardeşinin de orada olmasını ne kadar istediğini biliyorum, ama bebek şimdi geliyorsa, elimizden geleni yapmalıyız, tamam mı?" O başını sallıyor, ama gözlerinde hala üzüntü görüyorum. Dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum. "Harika bir anne olacaksın."

Ailesi yok olduğu için arabamı garaja çekmiştim ve bu kadar şiddetli yağmur yağdığı için bunu yaptığımı memnunum. Aksi takdirde, kayıp düşmesinden endişelenirdim.

"Annemin gelmesini istiyorsan onu ararım, ama senin annenin gelmesi ile aynı şey olmadığını biliyorum."

Kız başını salladı, yanakları kızardı. "Hayır. Sadece sen."

Elini tutup onu garaja götürdüm ve yolcu kapısını açtım.

"Bekle," diye dişlerini sıkarak söylüyor. "Bir kasılma daha."

Telefonumu bulmaya çalışıyorum, uygulamayı açıp süreyi ölçebilmek için. "Bu seferki dokuz dakika arayla oldu."

Gözleri panikle doluyor. "Bu sefer gerçekten oluyor, değil mi?"

"Sanırım öyle."

O koltuğa oturduktan sonra, emniyet kemerini takıyorum ve çantayı arka koltuğa atıyorum. Panik yapıyorum, ama ona bunu belli etmeye cesaret edemiyorum.

Hastaneye giden yol, hava koşulları ve Harlow'un çektiği bariz acı nedeniyle, en azından korkutucu. Hastane çok uzak değil, ama yemin ederim ki, vardığımızda yirmi dakika bir saat gibi geliyor. Girişe yanaşıyorum ve arabayı park ederken Harlow'u kapının hemen içindeki bir bankta oturmaya yardım ediyorum.

Çantayı omzuma asıp araba koltuğunu aldım.

"Bir mil ötede park etmek zorunda mıydın?" Harlow, sonunda içeri girdiğimde şikayet ediyor. "Çok uzun sürdü."

"Neredeyse." Omuz silkiyorum. "Tekerlekli sandalyeye ihtiyacın var mı?" Bana sert bir bakış atıyor.

"Yürüyeceğim."

"Tamam," diyorum yumuşak bir sesle. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum." "Ben de yardım etmeye çalışıyordum," diye taklit ediyor.

Vay canına, gerçekten acı çekiyor. Bana karşı hiç bu kadar küstah davranmaz.

Resepsiyonda kayıt yaptırıyoruz ve doğumhaneye geldiğimizi haber veriyorlar.

Asansörde, Harlow alnını paslanmaz çelik yüzeye dayadı. "İyi ki çok genişlemişim, çünkü sanki bir bowling topu vajinamın kapısını çalıyor ve çıkmak istiyor gibi hissediyorum. Çok fazla baskı var."

Onun tarif ettiği şeyi hayal etmeye çalışıyorum ve içim sızlıyor. Hiç de hoş bir şey gibi gelmiyor.

Birime girmeden önce, birimin dışındaki interkomdan giriş yapıyoruz.

İçeri girer girmez Harlow elini kaldırıp hemşire odasına doğru el sallar. "Bu sefer yanlış doğum değil, yemin ederim."

Biri gülüyor ve ben de bizim geldiğimiz diğer üç seferde de burada olup olmadıklarını merak ediyorum.

"Bu bebek *dışarı çıkmak* istiyor," diyor Harlow onlara. "Hemen şimdi."

Bir odaya götürülürüz ve Harlow'a giymesi için bir önlük verilir. "Peki," hemşire biraz sonra karar verir. "Şu anda aktif ama kötü haber şu ki, sadece üç santimetre açılmışsınız."

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye inliyor Harlow. "Bu bebek inatçı."

"Bu senin ilk bebeğin," diye açıklıyor hemşire. "İlk bebek genellikle bir süre daha kalmak ister."

"Ben çıkmasını istiyorum," diyor Harlow. "Hemen şimdi."

Hemşire, elini güven verici bir şekilde okşadı. "Sabırlı olun. Her şey, farkına bile varmadan bitecek."

O odadan çıkarken, Harlow bana *bunun pek olası olmadığını* söyleyen bir bakış attı.

Saçlarını alnından geriye doğru düzeltirken, "Genişleme konusunda stres yapma. Rahatlamaya çalış ve nefes almaya odaklan" diyorum.

Elimi iterek, "Kapa çeneni ve boğazını sıkmadan önce kendi nefesine odaklan" der.

Yatağının yanındaki sandalyeye yaslanıp sessiz kalırım. Peki, öyleyse.

BÖLÜM 54

HARLOW

" Harlow? İyi misin?"

Çantalarımı bırakıp banyoya koşuyorum, dizlerimin üzerine çöküp tam zamanında tuvalete ulaşip midemdeki her şeyi boşaltıyorum.

Daireme girdiğimde Spencer ve Jameson'ın kanepemde oturmuş eski dostlar gibi sohbet ettiklerini görmeyi beklemiyordum.

Aceleyle kapıyı kilitlemedim ve soğuk parmaklar enseme okşayarak saçlarımı geri çekti.

"Yine hasta mısın, bebeğim?" diye sordu Jameson.

Kendi davranışlarımdan dolayı mı hasta? Evet. Onun kastettiği şekilde mi hasta? Hayır.

"Yiyecek zehirlenmesi olmalı," diyorum, elimle ağzımı silerek. Tuvaleti sifonu çekiyorum ve o da bana yardım ederek ellerimi yıkamamı ve dişlerimi fırçalamamı sağlıyor.

Döndüğümde, Spencer kapıda durmuş izlediği için neredeyse tekrar kusuyordum.

"İyi misin?"

Biri bana bunu bir kez daha sorarsa, dışarı çıkıp bir arabanın önüne atlayabilirim. Bu dünyadan çabucak ayrılmak, yaptıklarımın karşılığında hak ettiğimden daha azı.

"Bu gece geleceğini bilmiyordum," diyorum Jameson'a. Suçlayıcı bir tonla söylediğim için kendimden nefret ediyorum.

Kaşları çatılır. "Gerek olduğunu düşünmedim. Genelde gelemeyeceğim zaman söylerim."

"Tabii." Elimi alnıma koyuyorum. "Su içmem lazım."

Spencer hızla dönüyor ve uzun bacakları küçük koridoru hızla geçiyor. Jameson, bayılacağımı düşünürcesine bana tutunarak beni kanepeye götürüyor. Önümde diz çöküp nazıkçe ayakkabılarımı çıkarınca neredeyse ağlayacaktım.

Onu hak etmiyorum.

Spencer'ı hak etmiyorum.

İkisi de benim için çok iyi, bu çok açık.

Hiperventilasyona başlıyorum, ciğerlerime hava almaya çalışıyorum.

Panik atak böyle bir şey mi? Sonunda gerçekten çıldırdım mı?

"Bebeğim." Jameson nazik elleriyle yüzümü kavrar. "İyi misin?"

"Su." Spencer bardağı erkek arkadaşına uzatır. Yine kusacakmışım gibi hissediyorum.

Jameson bardağı benim için tutar ve birkaç yudum almam için beni cesaretlendirir. Yudumları alırım ve sonra "Roe nerede?" diye sorarım.

"Uyuyor," diye cevaplar Spencer. "Bebekleriyle oynamaya gitti ve bir de baktım ki uykuya dalmış. Sanırım randevunun stresi onu etkiledi. Testereyi çıkardıklarında, kolunu tamamen keseceklerini sandı galiba."

Hafifçe gülerim.

Jameson elini alnıma koyar ve ben kendimi zorlayarak onunla göz teması kurarım.

"Ateşin yok gibi görünüyor." Hayır, sadece "Ben bir aldatıcıyım" gribi var.

"Sadece gıda zehirlenmesi." Spencer'a bakıyorum, o da başını yana eğiyor, bana inanmadığı belli. "Gitmelisin."

"Roe uyanana kadar bekleyecektim. Onu terk ettiğimi düşünmesini istemiyorum."

Haklı bir noktaya değindi, ama bencilce, sadece benim çöküşümü görmek için burada kalmak istediğini düşünmeden edemiyorum.

"Tamam," diyorum.

"Git uzan, bebeğim," diyor Jameson, fazlasıyla tatlı bir sesle. "Hadi. Sana yardım edeyim."

Tanrım, onları burada yalnız mı bırakayım?

"Hayır, ben burada iyiyim. Kanepe harika. Hatta muhteşem."

Gözümün ucuyla Spencer'ın kollarını göğsüne kavuşturup başını salladığını görüyorum. Epik bir şekilde bayıldığımı biliyorum, ama kendimi durduramıyorum.

Onlar buradalar.

Birlikte.

Benim dairemde.

Ve Jameson bunu bilmiyor.

Eski sevgilimle yattığımı bilmiyor.

O, benim pişman olup olmadığımı bilmiyor. O, benim bir aldatıcı olduğumu bilmiyor.

Bilmiyor. Bilmiyor. Hiçbir şey bilmiyor.

Spencer'ın sırf bana inat etmek için ona söyleyeceğini mi düşünüyorum? Hayır. Ama aynı zamanda, eğer hala iddia ettiği gibi bana aşıkta, çaresiz insanlar çaresiz şeyler yapar diye düşünüyorum.

"Dur, dur. Yine hiperventilasyon yapıyorsun. Bence bu gıda zehirlenmesinden daha fazlası. Belki de seni hastaneye götürmeliyim."

"Hayır," diyorum sertçe. "Ben iyiyim, ya da iyi olacağım. Hastane çok aşırı bir önlem."

Jameson, Spencer'a sessizce fikrini sorar gibi bakar. Spencer başını hayır anlamında sallar. Jameson omuz silkerek ayağa kalkar.

"Tamam, hastaneye gitmeyeceğiz. Ama seni gözümün önünden ayırmayacağım."

En azından o beni gözetliyor, bu da benim de ona aynısını yapabileceğim anlamına geliyor.

"Roe'yu kontrol edip hala uyuyor mu diye bakacağım," diyor Spencer, koridora doğru dönerek.

"Zencefilli gazoz ister misin?" Jameson soruyor. "Nane şekeri?"

"Hayır," diye iç çekiyorum. "Sadece biraz burada oturmam lazım."

"Tamam," diyor, ama sesinde şüpheli bir ton var. Benden şüphe duymaya hakkı var.

Spencer'ı öptüğüm için beni zar zor affetti. Onunla yattığım için beni asla affetmeyecek. Ve onu suçlayamam, aslında hiç de suçlamıyorum. O da aynı şeyi yapsaydı onu affedemezdim.

Sürekli olarak çeşitli partnerlerini aldatan insanlar bu tür duygularla nasıl başa çıkabiliyorlar, bilmiyorum. Belki de seri aldatanlar farklı bir yapıya sahiplerdir. İçim parçalanıyor ve sıcak betona sürtünüyor gibi hissediyorum. Bu çok *acı verici* ve kendimi, böyle bir şey yapabilecek kadar kafamın karışık olduğu için nefret ediyorum.

Boğazını temizleyen bir sesle dönüp baktığımda Spencer kapının yanında duruyordu. "Uyanmaya başladı, ben de gidip söyledim."

Hoşça kal. Biraz sersemlemiş durumda, bu yüzden hatırlamayabilir, ama ben hatırlıyorum. Parmaklarını saçlarının arasından geçirir ve dağınık kestane rengi saçları mükemmel bir şekilde yerine oturur. "Umarım kendini daha iyi hissedersin, Harlow."

"Teşekkürler," diye ciyaklayarak söylüyorum ve o başını eğerek

. Mesaj geldiğinde muhtemelen arabasına bile ulaşmamıştı
. Neyse ki mesaj geldiğinde Jameson, itirazlarıma rağmen buzdolabından zencefilli gazoz çıkarmakla meşgul.

Ona asla söylemem ve senin öyle düşüneceğinden nefret ediyorum. Senin kalbini kırmadan önce kendi kalbimi binlerce kez kırarım.

BÖLÜM 55

SPENCER

YEDİ YIL ÖNCE

"Epiduralı seviyorum. Bu şey harika. Kim icat ettiyse, onunla evlenmek istiyorum."

Gülümserim ve alnındaki terli saçlarını geriye doğru tararım. Rahatlamasına sevindim, özellikle de kasılmaların sıklığı arttığı için. İyi haber şu ki, son kontrolünde rahim ağzı yedi santim açılmış. Artık çok uzun sürmeyecek.

"Benimle değil de onunla evlenmek mi istiyorsun?" diye şaka yapıyorum. Evlilik hakkında dolaylı yoldan konuşmuştuk; bir gün evleneceğimize karar vermiştik ama daha ötesine geçmemiştik.

"Acı çekmemin sebebi sensin. O acılardan kurtulmamın sebebi ise onlar. Dolayısıyla, onlar kazanır, sen ise evlilik teklifimi kaybedersin."

"Ah." Gülümsememeye çalışarak başımı sallıyorum.

"Mantıklı." "Benim mantığımı anladığın için çok mutluyum."

"Mhm," diye mırıldanıyorum. "Şimdi anneni aramak ister misin?"

Bunu erteliyordu, sanırım tekrar eve gönderileceğimize tamamen ikna olduğu için, ama rahim ağzı açılıyor ve şimdi epidural anestezi yapıldı, bu yüzden bebeği alıp eve gidene kadar burada kalacağız.

Siktir, bunu düşünmek çok korkutucu.

Elini karnının üzerine koyar. "Aramalıyım, değil mi? Çok üzülecek." Gözleri yaşlarla dolar. "Ben de üzgünüm."

Karnında olmayan elini tutuyorum. "Üzgünüm, bebeğim."

Biliyorum, o böyle hayal etmemiştii, ama sanırım bu tür şeyler genellikle planlandığı gibi gitmez.

Telefonunu alır ve annesini arar.

"Merhaba anne," diye selamlar. "Şey... evet, o konuda sürpriz, ben içindeyim doğum doğum gerçek bu bu O dinliyor dinliyor"

Annesinin söylediği bir şey. "Yedi santimetre. Evet. Az önce epidural anestezi yaptırdım." Alt dudağını ısırarak, annesinin yleyeceği şeyi dinliyor. "Biliyorum. Hayır, hayır, bu havada araba kullanmaya kalkışma. Burası çok kötü ve sizin de kötü havaya yakalanmanızı istemem." Annesi hızlıca bir şeyler yler ve Harlow başını sallar. "Yani, o kadar uzağa gelebilirsiniz. Bu bebek görünüşe göre görkemli bir giriş yapmak istemiş ve en kötü zamanlamayı seçmiş."

Fırtınayla ilgili haberleri gösteren sessiz televizyona dönüyorum ve o anda aklıma bebeğimizin adı geliyor.

"Tamam. Yola çıktığınızda bana mesaj atın, tamam mı? Ben de sizi seviyorum. Babana da sevgilerimi yle."

Telefonu kapatır ve ben de elini sıkarım. "şu anın en uygun zaman olmadığını biliyorum, ama sanırım ismi buldum."

"Adı mı?"

"Bebek için."

"Ah, doğru." Başını yastıklara yasladı. "Hâlâ karar veremedik."

"Erkek ya da kız olsun, bence ona Monroe adını vermeliyiz." "Monroe mu?" diye tekrarlar. "Fırtına gibi mi?"

"Evet." Omuz silkiyorum. "Bu nadir görülen bir fırtına ve pek çok yanlış alarm yaşadık, ama bugün gelmeye karar verdiler. Bu bir işaret gibi, sence de öyle değil mi?"

Dudaklarını bzer. "Monroe." Kafasını iki yana çevirip düşünür. "Monroe," diye tekrarlar. "Beğendim. Peki ya ikinci adı ne olacak?"

"Erkek olursa, T.J. için Thomas olmasını isterim."

"Oh." Elimi sıkıyor. "Bu harika bir fikir. Kız olursa ne olacak?"

"Bence onu sen semelisin."

"Bu tür baskılar konusunda ne hissettiğimi biliyorsun," diye şaka yapar.

O derin bir nefes alır. "Sanırım Willa bir seçenek olabilir."

"Monroe Willa," diye düşünürüm.

O boğulur. "Boş ver. Kız kardeşimi seviyorum, ama Monroe Willa kulağa çok kötü geliyor."

"Monroe Clare nasıl?" diye öneriyorum.

"Bu hoşuma gitti, ama Clare'i nereden buldun?"

"Aile ve Tüketici Bilimleri öğretmenimizin adıydı.
İlk tanıştığımız yer orası olduğu için bir anlamı var diye düşündüm."
"Mükemmel," diyor yumuşak bir sesle.
"Bir isim bulduk." Gururla
gülümsüyorum. "Bir isim bulduk," diye
tekrarlıyor.

"Tamam, Harlow, artık ıkınma ve bebeğinle tanışma zamanı geldi," diyor hemşirelerden biri, kendisi ve bir diğeri odayı doğuma hazırlamak için koştururken.

Harlow'un panik dolu gözleri benimkilere bakıyor. "Korkuyorum. Bebeği nasıl doğuracağım?"

"Sen gidiyorsun yap yap çünkü sen güçlü ve yapabilirsin yapabilirsin ve bebeğinle tanışmak istiyorsun."

Cesaret verici sözlerime başını sallayarak onaylıyor.

Hemşire, itmenin temel kurallarını anlatır ve doktora haber vermeden önce ona birkaç deneme yaptırır.

"Baba, buraya gel ve annenin bacağına tut," diyor hemşire.

Kendime "baba" denmesi en azından rahatsız edici. Yine de söyleneni yapıyorum ve Harlow'un bacağına tutuyorum.

"Kasılmalar başlıyor," diye uyarıyor hemşire. "Şimdi, ıkın."

Harlow ıkınıyor, ıkınırken yüzü buruşuyor.

Ona uzanıp nefes almasını söylediklerinde, "Bir şey oldu mu?" diye sorar.

"Biraz," diye yalan söyler hemşire, çünkü benim açımdan bakıldığında hiçbir şey olmamıştır.

Bir süre böyle devam eder, Harlow ıkınır ama benim görebildiğim kadarıyla pek bir şey olmaz. Ama aniden, durum değişir ve kafasını görürüm.

"Yaklaştın," diye cesaretlendirir doktor. "Bebeğinin başını görebiliyorum."

"Görüyor musun?" diye Harlow nefes nefese sorar. Yorgun gözlerle bana bakar. Saçları terlemiş, bitkin görünüyor, ama yemin ederim ki hiç bu kadar

daha güzel görünmediğine yemin ederim.

"Görüyorum," diye söz veriyorum ona. "Bebeğimizi görmeye çok az kaldı."

Yenilenen enerjisiyle Harlow tekrar tekrar ıkınır ve sonunda kan ve sümükle kaplı, kıvrılan minik bir bebek göğsüne konur.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye şok içinde tekrar tekrar mırıldanır. Elleri bebeğin etrafında uçar, önce nereye dokunacağını bilemiyor gibidir.

Bebek ağlamıyor ve bu beni korkutuyor, ama sonra bir hemşire ağzındaki sıvıyı emiyor ve sonunda beklediğim o güçlü ağlamayı duyuyorum.

"Oğlan mı kız mı?" diye soruyor Harlow.

"Ha?" Onun sözlerini anlamak için çok şaşkınım. Orada, onun göğsünde bizim bebeğimiz var. Burada ve gerçek.

"Oğlan mı kız mı?" diye tekrar soruyor.

Bebeğin bacağını kaldırıp kontrol ediyorum. "Kız," diye bağıriyorum ve Harlow'u öpüyorum. "Bir kızımız oldu." Onu tekrar öpüyorum.

Harlow hıçkırıyor ve ikimiz de ağlayarak berbat bir haldeyiz, ama umurumda değil. Hayatımda görebileceğim en inanılmaz şeye tanık oldum. Hiçbir şey çocuğumuzun doğumuyla karşılaştırılmaz.

"Baba, göbek kordonunu kesmek ister misin?"

Soru soran hemşireye gözlerim yaşlı bir şekilde başımı sallayarak cevap veriyorum. Bana bir çift cerrahi makas uzatıyor ve ben de bana söylediği yeri kesiyorum. "Bebeği şimdi alacağım anne, böylece tartıp ölçmek için alacağım. Ama hemen geri getireceğim, söz veriyorum."

Harlow'un onu bırakmak istemediğini anlayabiliyorum, ama hemşirenin işini yapması gerektiğini de biliyor.

"Bebeğe göz kulak ol," diyor bana. "Lütfen." Kolumu iterek, hemşirenin bebeğe baktığı yere gitmem için beni teşvik ediyor.

Bebeğin yanında olmak istiyorum, ama Harlow'u da bırakmak istemiyorum.

"Git," diyor. "Ben iyiyim."

Israr ettiği için, hızla hemşirenin bebeği ölçtüğü yere gidiyorum.

"Çok buruşuk" diyorum, çocuğumun her ayrıntısını gözlemleyerek. Uzun parmaklarından buruşuk burnuna ve minik ayaklarına kadar.

Hemşire gülüyor. "Çoğu yenidoğan böyledir."

Bebeği temizledikten sonra onu kundaklıyor ve başına bir şapka takıyor.

"Kızını kucağına almaya hazır mısınız?"

Kahretsin, bu soru bana bir ton tuğla gibi çarptı.

"Evet." Sesim de hissettiğim kadar boğu mu çıkıyor acaba? "Evet, öyleyim."

Hemşire kızımı kucağıma bırakıyor ve o anda, sonsuza kadar değiştiiğimi anlıyorum. Bu küçük kız benim kalbimi çaldı. O kadar minik ve mükemmel ki, henüz yüz hatlarını tam olarak ayırt edemesem de, ikimizin mükemmel bir karışımı olacağını biliyorum.

Onu Harlow'a götürüp bebeği ona veriyorum. Bu minik varlığı sonsuza kadar kucağımda tutmak istesem de, onu dokuz ay boyunca taşıyan ve doğum sancılarına dayanan Harlow bunu hak ediyor.

"Monroe," diye mırıldanıyor. "Benim mükemmel fırtınam."

"O, o," diyorum ve Harlow'un alnının yanına bir öpücük konduruyorum. "Bizim fırtınamız."

BÖLÜM 56

HARLOW

"

Hayır, o elbise olmaz," diyor Willa, bu akşam tüm aileyle birlikte iskelede akşam yemeği için dolabımdan çıkardığım başka bir seçeneğe burnunu kıvrarak.

"Bunun nesi var?" diye inleyerek, üzerinde çiçek desenleri olan pastel mavi elbiseye bakıyorum.

"Çok karmaşık," diye cevaplıyor. "Basit ama güzel bir şeyin yok mu?"

"Hey," diye inliyorum. "Dolabımı eleştirme. Uzun zamandır alışveriş yapmadım."

"Belli ki," diye gülerek yatağımdan atladı. "Bir bakayım."

Elimi yana çekip, görünüşe göre benim seçimlerim yeterince iyi olmadığı için ona öncülük etmesini sağladım. Benim kısıtlı seçeneklerimi incelerken tsk tsk diye ses çıkardı.

"Ooh," arkada bir şey görür. "Peki ya bu?" Arkasını döndüğünde, elinde pastel pembe bir elbise tutmaktadır.

"Bu biraz fazla değil mi?" diyorum. "Bunu giymedim çünkü..."

Spencer ile birlikte gittiğim tek Hollywood etkinliği. Beverly Hills'teki Waldorf Astoria'da düzenlenen bir tür akşam yemeği toplantısıydı ve felaketle sonuçlandı.

Neden o elbiseyi sakladığımı bile bilmiyorum. Sanırım, o kadar para vermişim ki, ondan ayrılmak garip geldi.

"Bu gece için mükemmel olacak," diye ısrar ediyor. "Saçını ve makyajını da ben yapayım. Uzun zamandır fırsatım olmadı."

Nakil ameliyatından yıllar geçmesine rağmen, bazen onun ne kadar değiştiğine hala şaşıyorum. Hastalığı onu çoğu zaman depresif, umutsuz hale getirmişti, ama artık diyalize ya da benzeri bir şeye ihtiyaç duymadığı için, gençlik yıllarından tanıdığım neşeli ve mutlu Willa'ya geri döndü.

Elbiseyi giyip yatağıma oturuyorum, Willa saçımı kıvırsın diye. Saçım makaralarda soğurken o da makyajıma başlıyor.

"Şımartılıyormuşum gibi hissediyorum," diyorum.

"Birlikte çok fazla zaman geçiremiyoruz." Gözlerimi kapatıyorum, o da göz kapaklarıma gölge uyguluyor. "Seninle kızlara özgü şeyler yapmak çok eğlenceli."

"Cerrah olduğunda tüm bunlara değecek."

"Bu doğru," diye gülerek onaylıyor. "Ama o zaman da seninle vakit geçirmek aynı derecede zor olacak."

Makyajımı bitirip saçımı bukle maşasından çıkarır.

"Bebeğim?" Jasper'ın sesi kapalı kapının diğer tarafında yankılanıyor. "Gitmemiz gerek."

"Neredeyse bitti," diye cevaplar. Bana, "Saçını toplamak mı istersin, yoksa açık mı bırakmak mı?" diye sorar.

"İkisi de olur."

Muhtemelen rezervasyona yetişmek için zamanımız kalmadığı için onu bırakmayı tercih ediyor.

Topuklu ayakkabılarımızı alıp giyiyoruz. Bana daha önce hazırladığım çantamı uzatıyor.

Odanın dışına çıktığımızda, erkekler mutfakta sohbet ediyor, Roe ise film izliyor.

"Şu güzel elbisenize bakın." Eğilip başının üstüne bir öpücük konduruyorum.

"İğrenç, anne. Saçıma ruj bulaştıracaksın." Kafasının üstünü deli gibi siler.

"Sevgimi silmeye çalışmayı bırak," diye takılıyorum.

Jameson'a döndüğümde kalbim biraz hızla atıyor. Siyah pantolon ve beyaz gömlek ile inanılmaz derecede yakışıklı görünüyor. Duştan çıktığı için koyu renk saçları hala biraz nemli. Alnına gevşek bukleler düşüyor.

"Selam yakışıklı," diye alay ediyorum.

"Çok güzelsin." Kolunu belime doluyor. "Bu elbiseyi daha önce hiç görmemiştim."

"Dolabın derinliklerinde gömülüydü. Willa ararken bulduğu bir kalıntı."

Gülümser, gözlerinde eğlence parıldar. Orada, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım başka bir şey daha vardır.

"Herkes hazır mı?" diye sorar Jae, etrafına bakarak onaylayan baş sallamalar arar.

Jameson'ın bir SUV'si olduğu için hepimiz birlikte o araca biniyoruz, böylece ayrılmamız gerekmiyor. Yoğun bir hafta sonu olduğu için, iskeleye vardığımızda park yeri bulmak bir kabusu dönüşüyor. Birkaç tur attıktan sonra Jameson, yakındaki garajlardan birine park etmeye karar veriyor. Topuklu ayakkabılarla restorana kadar yürümek hiç hoşuma gitmiyor, ama bir şekilde idare ederim.

Jameson ve ben, kız kardeşim ve Jasper'ın arkasında yürüyoruz. Monroe, ikisinin arasında, ikisinin de elini tutuyor. Teyzesi ve amcasını gördüğüne çok seviniyor.

"Sanki benim bilmediğim özel bir olay var gibi hissediyorum," diye düşünürüm yürürken.

Jameson gülüyor, parmakları belimde hafifçe kıpırdanıyor. "Ailen, kasabadaki herkesle güzel bir yemek yemek istemiyor olabilir mi?"

"Evet, tabii ki, ama..." Düşüncemi nasıl tamamlayacağımı bilemeden sözlerim kesildi.

"Büyükanne! Büyükbaba!" Roe, restoran dışında bir bankta bekleyen anne ve babamı görünce doğruca onlara koşar.

İskele kalabalık ama gerçek yazın gelmesine birkaç hafta kaldığını düşünürsek, daha kötüsü de olabilirdi.

Babam rezervasyonumuzu yaptırırken ben de etrafa bakınıp zarif sahil dekorunu inceliyorum. Burası biraz pahalı olduğu için daha önce hiç burada yemek yemedim, bu yüzden her şeyi içime sindirip tadını çıkarmam gerektiğini düşünüyorum, çünkü bu yakın zamanda tekrarlanmayacak bir ziyafet.

Şaşırtıcı derecede özel bir açık alana yönlendiriliyoruz, teras iki tarafı kapalı, sadece restorana ve okyanusa açık.

"Vay canına. Şu manzaraya bak," diye haykırarak korkuluğa doğru yöneldim. Hayatım boyunca burada yaşadım ve buradan bıkmış olmam gerekirdi, ama bıkmadım. Santa Monica'yı seviyorum. "Bu, gördüğüm en güzel gün batımı." Gökyüzü pembe, turuncu ve lavanta tonlarıyla aydınlanıyor.

"Harlow?"

Sesini duyunca arkamı döndüm. Yumuşak, ikna edici, neredeyse gergin bir ses.

Onu tek dizinin üzerine çökmüş görünce boğazımdan bir hayret nidası kopar.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken elim ağzımı kapatmak için hızla yükselir. Şok.

Donup kalırım. Bu küçük zaman diliminde askıda kalırım. Bir saniye bir dakika gibi gelir.

"Jameson?" Onun adını sorgulayarak, neredeyse nefes almadan ağzımdan çıkarırım.

Elmasa bakıyorum. Büyük, güzel, çok abartılı. Elim ağzımda titriyor, sinir ve şaşkınlıkla, ve... korkuyla da.

Çünkü erkek arkadaşım bana evlenme teklif ettiğinde, ilk düşüncem sevdiğim çocuk olmamalıydı - ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da karşı koyamadığım adam.

"Harlow, son iki yıl hayatımın en güzel yıllarıydı," diye başlıyor, dudaklarında gergin bir gülümsemeyle. Neredeyse siyah saçları gömleğinin yakasına kıvrılıyor, kahverengi gözleri gözlüklerinin arkasında endişeli ama mutlu. "Seni seviyorum. Kızını seviyorum. Birlikte geçirdiğimiz hayatı seviyorum. Lütfen, benim karım olacağını söyle."

Gözlerimi kapatıyorum, suçluluk duygusuyla ona bakamıyorum.

Spencer, zihnim bana fısıldıyor. *Spencer ne olacak?* Benim ilklerimi alan adam.

İlk öpücüğüm.

İlk seferim.

İlk aşkım.

Ama ilk her zaman son anlamına gelmez.

Jameson'ın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, gözyaşları yanaklarımdan süzülürken yüzünü ellerimle tutuyorum.

Ağzımı açtım ve ona cevap verdim.

BÖLÜM 57

SPENCER

YEDİ YIL ÖNCE

"Torunumu görmek istiyorum," diyor Harlow'un babası, hastane odasına dalarak.

"Önce ben tutacağım," der annesi arkalarından içeri girerken.

Harlow yataktan yorgun bir şekilde gülüyor, ben ise bebeği kollarımda nazikçe sallıyorum. O kadar minik ve mükemmel ki. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Gözleri kapalı göz kapaklarının arkasında hareket ediyor ve yeni doğmuş bir bebeğin neyi hayal edebileceğini merak ediyorum.

Harlow'a sarıldıktan ve ellerini yıkadıktan sonra, bebeği ilk kimin tutacağını belirlemek için taş, kağıt, makas oynuyorlar.

"Büyükanne kazandı!" Annesi zaferle bağırıyor.

Fırtına dinince, bu sabah annemler ziyarete geldi ve Harlow da seyahatinden yeni döndü.

Bebeğimi bırakmak istemiyorum, ama ailemiz bize ne kadar destek olsa da, torunlarını sevmeye hakları var.

"Aman Tanrım," diye mırıldanarak torununu kucağına alıyor. "O çok değerli." Gözleri yaşlarla dolu olarak, "O mükemmel. Kesinlikle mükemmel," diyor.

Bu duyguyu tüm kalbimle paylaşıyorum, ama o benim çocuğum, bu yüzden önyargılıyım.

"İyi misin?" diye soruyor babası.

Harlow ona yorgun bir gülümsemeyle cevap verir. Monroe doğduktan sonra dün gece pek uyuyamadık. Bunu bebeğe yükleyemeyiz çünkü o, beslenme aralarında mükemmel bir melek gibi uyudu. İkimiz de ona bakmaktan kendimizi alamadık.

"Evet," diye cevaplar esneyerek. "Sadece yorgunum. Ama çok mutluyum." Bana gülümser ve onun böyle hissettiğini bilmek çok iyi gelir. Geçtiğimiz dokuz ay korkutucu ve hayatımı değiştiren bir dönemdi.

ve bu sadece başlangıç. Bu kız bebek tüm hayatımızı alt üst edecek. "Doktor yarın taburcu olabileceğimi söyledi, bu çok güzel. Sadece eve gidip alışmak istiyorum..." Başını sallar ve derin bir nefes alır. "Anne olmaya alışmak istiyorum."

"Harika bir iş çıkaracaksın, Harlow," diye annesi onu teselli eder.

"Tamam. Şimdi sıra bende. Bırak da büyükbaba torununu kucağına alsın."

"Cinsiyetini tahmin etmiş miydiniz?" diye sorar annesi, pencerenin yanındaki kanepeye otururken.

Harlow ve ben bu konuyu hiç konuşmamaya özen gösteriyorduk, çünkü ikimiz için de gerçekten önemli değildi.

"Hayır," diye cevaplar. "Önemli değildi. Sadece sağlıklı bir bebek istiyorduk."

"Yanakları çok tatlı," diyor babası. "Senin yeni doğduğunda halini hatırlatıyor. Ama en azından sana fırtına adını vermedik," diye şaka yapıyor.

"Baba," diye inler.

"Üzgünüm. Dalga geçmek zorundaydım." O gülüyor. "Ama çok uygun." "Gerçekten öyle," diye katılıyorum.

Daha önce isimler hakkında pek konuşmamış olsak da, her şeyin en iyisi olduğu kanısındayım. Sanki o her zaman Monroe olmak için yaratılmış gibi geliyor.

Ailesi bir saat sonra ayrılır ve Harlow bebeği emzirmeyi dener. Emzirme pek iyi gitmiyor ve ben de yardımcı olabileceğim pek bir şey olmadığı için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Kahretsin, acıyor," dedi Harlow, bebek memeye tutunduğunda.

Hemşire anlayışla başını sallar. "Başlangıçta öğrenme süreci var ama zamanla olacak. Hem sen hem de bebeğin öğrenmeniz gerekiyor."

Harlow başını sallayarak bebeğin başını göğsüne yaslar.

Ona, mama her zaman bir seçenek olduğunu ve bunun onun başarısızlığı olmadığını hatırlattım, ama son kez bu konuyu açtığımda, niyetim bu olmasa da onu kızdırdığımı fark ettiğim için ağzımı kapalı tutuyorum. Sadece bunun bir seçenek olduğunu ve ihtiyacı olursa bunun sorun olmayacağını bilmesini istiyorum. Ama aynı zamanda, doğumdan yeni çıktığını ve hormonlarının dengesiz olduğunu da anlıyorum. Bu

sadece onun için değil, benim için de bir öğrenme süreci. Sonunda başaracağız.

"Bebeği iyi emziriyor gibi görünüyor. Sizi yalnız bırakayım, ama yardıma ihtiyacınız olursa çağrı düğmesine basmanız yeterli," diyor hemşire nazik bir ses tonuyla.

Harlow başını sallar, bebeğin başını tutmayan eli ritmik bir şekilde poposunu okşar.

Hemşire odadan çıkmadan önce bana nazik bir gülümseme gönderir.

"Bunun kolay olacağını düşünmüştüm," diye iç çekerek itiraf eder Harlow. Bana bakarak ekler: "Belki de annelik bana pek uygun değil. Belki de bende bir sorun var."

"Bebeğim," diye sevgiyle fısıldıyorum. "Sende hiçbir sorun yok." Ayağa kalkıp yanağını avuçlarım. Çok yorgun görünüyor ve keşke onun bu yorgunluğunu biraz olsun giderebilseydim, ama kızımızı doğururken vücudu büyük bir travma yaşadı. "Hemşirenin dediğini duydun. Bu bir öğrenme süreci."

Monroe'ya bakıyor. "Onun geldiğinde korkutucu olacağını biliyordum, ama bu kadar olacağını tahmin etmemiştim."

"İkimizin de öğrenecek çok şeyi var. Birlikte halledeceğiz."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Kendinden bu kadar şüphe etmesinden nefret ediyorum. O harika bir anne olacak. Benim gözümde zaten öyle.

"Kesinlikle," diye onu teselli ediyorum. "Her şeyi yapabiliriz." Yorgun bir gülümsemeyle "Seni seviyorum" diyor.

Saçlarını yanağından çekip, eğilip onu öptüm ve alnımı alnına dayadım. "Ben de seni seviyorum."

Bebek beklenmedik bir olaydı, bunu inkar edemem, ama güzel bir hayatımız olacağından hiç şüphem yok.

BÖLÜM 58

HARLOW

Panik anlarında beynin olayları ne kadar hızlı işleyebildiği inanılmaz. Sadece birkaç saniye içinde, diz çökmüş Jameson'ın bana karısı olmamı isteyen yürekten sözlerini dinliyorum. Gurur ve mutlulukla gülümseyen anne ve babam. Monroe ve ağzı açık kalmış hali. Jasper, kolunu kız kardeşimin omzuna atmış, hafif bir gülümsemeyle duruyor. Ve son olarak, benim için heyecanlanan ama nasıl tepki vereceğimi bilemediği için gözlerinde endişe olan Willa.

En azından şok edici bir durum, bir gün evlenmekten bahsetmiştik ama benim için nişanlanmak söz konusu bile değildi, bu yüzden şaşırdığımı söylemek yetersiz kalır. Bunu hiç beklemiyordum. Özellikle de Spencer'ı öptüğümü itiraf ettikten sonra.

Nefesim titreyerek dışarı çıkıyor.

"Evet" diye cevap veriyorum, çünkü onu öylece bırakamam ve hayır demek acımasızca olur. Ama belki de evet demek daha kötüdür, özellikle de beynim sürekli "*Spencer! Spencer ne olacak?*" diye bağırırken.

Parlak bir gülümsemeyle yüzüğü parmağıma takıyor ve ayağa kalkıyor. Beni de ayağa kaldırıp kucaklıyor, kollarını bana dolayarak beni bir daire çizerek döndürüyor. Beni yere indirdiğinde, ellerini yüzüme koyuyor.

O kadar mutlu görünüyor ki, evet doğru cevap olmalı. Bu, onun doğru seçim olduğu anlamına geliyor.

"Sana karım demek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor, sonra dudakları benimkilere değiyor.

Masaya oturduğumuzda kendimi bedenimden çıkmış gibi hissediyorum. Ailem, Jameson'ın onları arayıp hepimizi buraya getirme planını anlattığını söylüyor, çünkü benim ailemi istediğimi biliyordu.

"Bu yüzden bu hafta birkaç gün geç saatlere kadar çalışacağımı söyledim," diye açıklıyor bana, kolunu sandalyemin arkasına atarak. "Bunun için her şeyi sonlandırıyordum."

Aynı anda masanın altına girip kusmak ve kendimi iskeleden aşağıdaki çalkantılı okyanusun derinliklerine atmak istiyorum.

O bizim nişanımızı planlarken, ben eski sevgilimle yatıyordum. Ne kadar berbat bir durum bu?

Willa masanın karşısından bana bakıyor. Bende bir sorun olduğunu biliyor, ama burada ve şimdi sormaması gerektiğini de biliyor. Spencer'ı öpmekten daha kötü bir şey yaptığımı bile şüpheleniyor olabilir.

"Çiçek kızı ben olabilir miyim?" diye soruyor Monroe. Kimse cevap veremeden ekliyor: "Onun yerine konfeti ya da parıltı atabilir miyim? O daha eğlenceli görünüyor."

Annem hemen parıltının neden kötü bir fikir olduğunu açıklamaya başlar.

"Yüzüğü beğendin mi?" diye soruyor Jameson. Masada elimi bulup parmağımdaki yüzüğü okşuyor.

"Çok güzel."

Öyle de. Parlak, büyük ve bir kızın isteyebileceği her şeye sahip.

Ama bana göre değil.

Aşırı gösterişli bile değil, ama sadece... çok yeni. Gerçek bir antika ya da daha vintage bir tasarımdan esinlenmiş bir şey tercih ederdim. Ama bir gün evlilik hakkında konuştuğumuzda, ne tür bir yüzük istediğim konusunda hiç ayrıntıya girmedik, bu yüzden bilmediği için onu suçlayamam.

"Güzel." Gururla gülümsüyor. "Beğendiğine sevindim."

Neim var bilmiyorum ama akşam yemeğinin bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Bu ayakkabıları çıkarmak ve bu elbiseyi çıkarmak için. Bu elbise... Spencer'ın bana aldığı bu elbiseyle başka bir adam bana evlenme teklif etti. Onu yırtıp atmak istiyorum. Paramparça etmek istiyorum. Yakmak istiyorum. Umurumda değil, ama onu bir daha görmek istemiyorum.

Akşam yemeği biterken, hala içinde bulunduğum sisin içinden çıkamadım. Keşke bunun mutluluk dolu, aşık olmanın heyecanıyla dolu bir sis olduğunu söyleyebilseydim, ama öyle değil.

Ailem Monroe ve Jasper ile birlikte yola çıkar, Willa ise geride kalır, ancak Jameson ve benim baş başa vakit geçirebilmemiz için onlarla birlikte geri dönecektir.

Willa beni kucaklayarak, kulağıma çılginca fısıldıyor: "Sende bir sorun var ve şu anda bunu konuşamayacağımızı biliyorum, ama yarın, tamam mı?" Geri çekiliyor ve başımı sallamamı bekliyor.

En son yapmak istediğim şey, Spencer'la yattığımı kız kardeşime itiraf etmek. Zaten kendimi yargılıyorum. Onun da bunu yapmasına gerek yok, ama o çok zeki.

Kabul ederek başımı sallıyorum, ama şimdiden ondan kaçmanın yollarını planlıyorum.

"Senin adına sevindim," diyor Jasper ve beni kucaklıyor.

"Teşekkürler." Beni bırakıp kız kardeşimin elini tuttuğunda gülümsüyorum.

elini tuttuğunda gülümsüyorum.

Jameson onlarla vedalaşmış, bu yüzden Monroe ile birlikte annemlerin gittiği yöne doğru yola çıkıyorlar.

"Peki..." Jameson önüme dönüyor, sırtarak ve nişanımızın heyecanını açıkça yaşıyor. "Nişanlım şimdi ne yapmak istiyor?"

"Eve gitmek," diye dürüstçe cevap veriyorum. O gülüyor.

"Emin misin?"

"Evet." Omuzlarım düşer. "Bu ayakkabıları ve elbiseyi çıkarmam lazım." Gözleri şehvetle kararır. "Evet, çıkarmalısın."

Bu geceyi atlatıp panik krizi geçirmezsem, bu bir mucize olacak.

Elime uzanır — sol elime — ve otoparka kadar olan yol boyunca parmağımdaki yüzüğü oynar. Ona her baktığımda dudaklarında küçük, memnun bir gülümseme vardır.

Bir deliğe girip ölmek istiyorum.

Onu hak etmiyorum.

Ve kesinlikle Spencer'ı da hak etmiyorum.

BÖLÜM 59
SPENCER
YEDİ YIL ÖNCE

"Uh... Spencer? Eve gitmek istiyorsak arabayı sürmen gerek."

"Biliyorum." Kahretsin, sesim korkudan tiz ve cırtlak çıkıyor. "Bunun için çalışıyorum."

Arka aynaya tekrar bakıyorum, arkada bağlı olan yeni doğan bebeğimiz yüzünden duyduğum paniği bastırmaya çalışıyorum.

Nedense, bebeği eve götürmenin ne kadar panik verici olacağı aklıma gelmemiştir.

Ama camı açıp kusmayı ciddi ciddi düşünüyorum.

"Bunu yapabilirim." Vites kolunu park konumundan sürüş konumuna getirip yavaşça ilerlemeye başlıyorum.

Küçük yaşlı bir kadın, en az yirmi metre önümdeki yaya geçidine girer ve ben frenlere basarım.

"Spencer."

"Harlow."

"Bir ara gitmemiz lazım."

Kadının kaldırıma geçmesini bekledikten sonra tekrar yavaşça ilerlemeye başladım.

"Bunu önceden çalışmalıydık," diyorum Harlow'a, çıkış işaretlerini takip ederek. "Bu çok korkutucu. Ne kadar kötü sürücü olduğunu biliyor musun? Santa Monica'da günde kaç kaza oluyor? Çok fazla, Harlow. Çok fazla."

Arka koltuktan dramatik bir nefes alır.

"Vajinamdan bir bebek çıkardım ve meme uçlarım çiğ, çiğnenmiş sosis gibi hissediyor. Lanet olası arabayı eve sürmeyi kesinlikle başarabilirsin."

"Anladım," diye mırıldanıyorum.

Eve kadar hız sınırına uyarak sürdürdüm, bazen diğer sürücülerin hoşnutsuzluğuna rağmen hız sınırının altında bile sürdürdüm. Neyse ki Harlow sürüşüm hakkında herhangi bir yorum yapmadı.

Garaj yoluna girince, ona yardım etmek için hızla arabadan atladım.

"Teşekkürler," diyor, yorgun ama mutlu bir gülümsemeyle. "Onu araba koltuğundan çıkarıp bana verebilir misin?"

Bu isteği karşısında şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Onu korumasız bir şekilde dışarı çıkarmamı mı istiyorsun? Ya düşersen? Onu düşürürsen? Çalılıklara takılırsan?"

Yanağımı okşadı. "Öyle bir şey olmayacak."

"Yine de onu araba koltuğunda içeri götürsem daha iyi olur diye düşünüyorum."

Bana attığı bakış tam bir öfke dolu. İç çekerek, "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, tabii ki." diyor.

Çantayı alıp omzuma asıyorum ve bir dakika boyunca araba koltuğunu tabandan çıkarmaya çalıştıktan sonra, sonunda çıkarabiliyorum.

"Bana onu versen daha hızlı olurdu." Harlow başını sallar ve kapıya doğru yürür.

"Elini ver," diyorum. "Ağrın var."

"Ben iyiyim." Beni eliyle uzaklaştırır. "Ayrıca, ellerin dolu."

Ona parmaklarımı sallamama rağmen, boş ellerimi görmezden geliyor. Elini görmezden geliyor. O ve kızımız yüzünden kendimi erken yaşta mezara sokacağım ve Monroe'nun şu anda yemek yemek, uyumak ve kaka yapmak dışında bir şey yapamadığını düşünüyorum. İçeride, pembe ve mor balonlarla süslenmiş aile odasını ve "*Hoş geldin bebeğim!*" yazan bir tabela buluyoruz.

"Yeğenimi göreyim," diyor Willa ve mutfaktan koşarak geliyor.

Onu gördüğüme sevindim. Arkadaşımı özlemiştim, ama aynı zamanda Harlow'un onu burada ne kadar çok istediğini de biliyordum.

Araba koltuğunu yere koyup bebeğin kemerini çözüyorum. Kundaklanmadığında çok kırılgan görünüyor. Bacakları kıvrılmış, bu da onu daha da küçük gösteriyor. Bebeği Harlow'a verip, Willa'ya vermeden önce bebeğimizi göstermesine izin veriyorum. Ebeveynleri odaya girip, kızlarını torunlarıyla birlikte izliyorlar.

"Ah, çocuklar," diye mırıldanır Willa. "O, şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel bebek."

"Öyle değil mi?" Harlow gururla gülümser ve parmaklarını Monroe'nun seyrek sarı saçlarının üzerinde nazikçe gezdirir.

"Neden oturmazsın?" diye öneririm ve Harlow'a yardım etmek için dirseğinden tutarım.

O benim tutuşumu reddeder. "Ben iyiyim. Tek yaptığım şey hastane yatağında oturmak ya da yatmaktır. Ayağa kalkmak iyi geldi."

"Acıktınız mı?" diye sorar annesi. "Lazanya yaptım." Harlow cevap verirken gözlerini Monroe'dan ayırmaz.

"Henüz değil anne, ama teşekkürler."

"Ben de iyiyim," diye cevap veriyorum, ellerimi ceplerime sokarak. Kendimi biraz işe yaramaz hissediyorum, bu yüzden bir şeyler yapmak için araba koltuğunu antreye taşımaya karar veriyorum.

"Hey." Harlow'un babasının sesini duyunca dönüp bakarım.

"Evet?" Merakla etrafa bakınıyorum, neden beni buraya kadar takip ettiğini merak ediyorum.

"Sadece nasıl olduğunu kontrol etmek istedim." Omuzlarını silkiyor. "Ebeveyn olmak her şeyi değiştirir."

"İyiyim. Çoğunlukla Harlow için endişeleniyorum. Onun için her şeyin yolunda gitmesini istiyorum."

Anlayışla başını sallar ve elini uzatıp omzuma koyar. "Seninle gurur duyuyorum, Spencer. Kızımın yanında olup ona destek olduğun ve bu süreçte ona destek olduğun için. Senin yaşındaki birçok erkek bunu yapmazdı ve sana minnettarım."

"Onu seviyorum, efendim," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle.

"Onun için her şeyi yaparım."

Beni şaşırtıcı bir şekilde kucakladı. "Seni ailemizin bir parçası olarak görmekten mutluyum."

"Evet." Ben de ona sarıldım. "Ben de burada olduğum için mutluyum."

BÖLÜM 60

HARLOW

İçeri girdiğimizde daire zifiri karanlıktı.

"Siktir," diye küfreder Jae, ayakları benimkine dolanır.

Normalde eve döndüğümde karanlık olacağını biliyorsam mutfağın köşesinde pille çalışan bir ışık bırakırım, ama bu sefer açmayı unutmuşum.

"Bir saniye," diyorum nefes nefese, ondan uzaklaşarak. Işığı bulup tabanına dokunuyorum. Eşyaların şeklini görebileceğimiz kadar ışık veriyor, ama havayı bozmayacak kadar da az.

"Arkanı dön," diye emretti. "Ve ellerini tezgaha koy."

Hıçkırarak, söyleneni yapıyorum. Elbisenin yanlarını ve arkasını eliyle yoklayarak fermuarı buluyor ve nazikçe aşağı çekiyor. Elbise vücudumdan kayınca daha rahat nefes alabiliyorum. Elbise çok dar olduğu için değil, Spencer'ın bana aldığı bir şey olduğu için onun ağırlığı altında boğuluyordum.

Topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için adım atarım, ama Jameson omzumu ısıtır. "Çıkarma."

Ses tonunda, lezzetli bir işkence vaat eden bir şey var ve bu beni titretir.

Straplez sütyenimin kopçalarını açar ve yere düşmesine izin verir. Arkamda diz çöker, parmaklarını tangamın kenarına geçirir ve aşağı doğru çeker.

"Bacaklarını aç, bebeğim." Sol dizimin içini hafifçe vurur. Kalbim hızla çarparak, dediğini yaparım.

"Mm," diye mırıldanır, parmaklarını kaygan merkezime kaydırır. "Benim için çoktan ıslanmışsın."

İçimdeki paniğe rağmen, vücudumun ona her zaman verdiği tepkiyi kontrol edemiyorum.

"Evet."

"Ellerini tezgahın üzerinde tut," diye emrediyor.

Dudaklarımı ısıyorum. Çaresizce dönüp onun orada diz çökmüş halini görmek istiyorum, ama ona karşı iyi davranmak istiyorum.

Parmaklarımı tezgahın üzerine yayarak nefesimi tutuyorum ve onun bir sonraki hamlesini bekliyorum.

Parmaklarını iç uyluklarımın üzerinde hafifçe yukarı aşağı kaydırıyor ve ben inlememi bastırmak için dudağımı ısıyorum.

"Jae," diye nefes nefese kalırım.

"Sessiz ol."

O beni genişçe açıp ağzını amıma yapıştırdığında, ben bu konuda epik bir şekilde başarısız oluyorum.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kalıyorum.

O benim kıcıma tokat atıyor. "Sessiz ol dedim. Şimdi uslu bir kız ol ve çenenin kapat."

Dudaklarımı sıkıca ısırarak, ses çıkarmamak için nefesime odaklanıyorum, ama bu söylemesi kolay, yapması zor.

Parmaklarını içeri sokar ve beni deliye çeviren şekilde kıvrır.

Dudaklarımı sertçe ısırdığım için kan tadı alıyorum. Zaten boşalmaya çok yakınım. Nasıl oluyor da her zaman vücudumu mükemmel bir şekilde oynatmayı başarıyor, bilmiyorum.

Bacaklarım titremeye başlar ve susturamadığım bir çığlıkla parçalanırım. Arkamda ayağa kalktığında giysilerinin dokunuşunu hissediyorum. Uzun, ince vücudunu benimkinin üzerine bastırıyor ve çıplak sırtıma öpücükler yağıdırıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

"Lütfen ne?" diye soruyor. "Beni

sik," diye inliyorum.

Yemek boyunca savaş ya da kaç modunda olsam da bedenim onun için çaresizce can atıyor. Aramızdaki kimyayı inkar etmek mümkün değil.

"Arkanı dön."

Ona dönüyorum ve o, beni hem değerli hem de yutulacak bir şey gibi gözleriyle yiyor.

Gözlerime bakarken, elini uzatıp gömleğinin düğmelerini açıyor. Gömleği açılıp göğsü ortaya çıktığında, orada duruyor ve ben neyi beklediğini merak ediyorum.

"Giysilerimi çıkar, dizlerinin üzerine çök ve sikimi em."

Neredeyse "Evet, efendim" diye cevap verecektim, ama sözleri yutmayı başardım.

Geniş omuzlarından gömleğini sıyrıyorum, ama daha fazlasını yapamadan, beni belimden tutup kendine çekiyor ve öpüyor.

"Sen *benimsin*," diye saf bir sahiplenmeyle homurdanıyor.

O anda, belki de bana şimdi evlenme teklif etmesinin nedenlerinden biri Spencer'la öpüşmemdi *diye* düşündüm. Kendi bölgesini işaretliyor, tüm dünyaya benim ona ait olduğumu duyuruyordu.

Beni bırakıyor ve topuklu ayakkabılarımla sendeliyorum, ama eli hızla kalçama yapışarak beni dengeliyor.

Kemerini, sonra da pantolonunun düğmesini ve fermuarını açtım, sonra dizlerimin üzerine çöküp pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı çektim.

Penisi serbest kalır ve ben de tabanını kavrar, ağzıma almadan önce ona sertçe bir vuruş yaparım.

"*Siktir*," diye mırıldanıyor, başını geriye atıyor.

Eğilip başımın arkasını avuçlar ve hızımı kontrol etmek için onu kullanır.

"Siktir, bebeğim," diye mırıldanır. "Dizlerinin üstünde benim için çok güzel görünüyorsun." Onun övgüsüyle kızarıyorum. "Siktir, çok güzelsin."

Başımı aşağıda tutarak, ben öğürene kadar bekliyor ve sonra bırakıyor. Onu okşadığımda, penisi benim tükürüğümle ıslanıyor.

"Ne uslu bir kızsın," diye övüyor beni. "Kalk."

Onun için yeterince hızlı yapmıyorum galiba, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, tezgahın üzerine kaldırıldığım ve onun çekmeceleri açıp prezervatif aradığı. Bir tane bulur ve hızla açar, penisinin üzerine geçirir.

Bacaklarımı genişçe açarak içime giriyor ve ben çığlık atıyorum. Parmaklarım tutunacak bir şey bulmak için karnına tutunuyor. Belirlediği tempo acı verici, neredeyse cezalandırıcı. Onu kabul ediyorum ve onun etrafında parçalanana kadar kabul ediyorum.

"Şu haline bak," diye mırıldanır. "Benim sikimde boşaldığında çok güzelsin."

O, acımasız hızını sürdürüyor ve çabucak geliyor. Vücudumuz terden kayganlaşmış, beni kollarının arasına aldığı anda birbirimize yapışıyoruz

ve beni duşa götürdüğünde birbirimize yapışıyoruz.

"Bu bitmedi," diyor, lezzetli bir vaatle. Onu sertçe öpüyorum. Kararlı ve sahiplenici bir şekilde. "İyi."

Saat geç oldu, neredeyse sabahın biri, ve apartman arka planda oynayan reklam filmiyle aydınlanıyor. Tezgahın  zerine oturmuş, Jameson'ın bize birer kase dondurma hazırlamasını izliyorum. Ondan kurabiye ve krema dondurmamı alıp kaşıkla dilimi gezdiriyorum. Son birkaç saat içinde beni her şekilde tatmış olmasına rağmen, dilimi izlerken gözleri büyülüyor. Gri eşofman altı kalçalarına kadar inmiş ve onu suçlayamam, çünkü ona olan iştahımın tam olarak doyduğunu sanmıyorum.

"Dondurmayı seviyorum."

O gülerek eğilip dudaklarını yanağıma değdirdi. "Biliyorum." Gözleri g ğ slerimin şişkinliğine kaydı. Giydiğim kaşkorse bluz neredeyse şeffaftı. "Sen benim karım olacaksın." Gözlüklerinin arkasından gözleri kırılarak gülümsedi.

Midem düğümlenir, mutlu ve hafif ruh halim bir anda yok olur.

Heyecanlanmam gerekirdi. Ve sanırım mutluyum? Ama aynı zamanda, ona karşı dürüst olmazsam bu evliliğin yürümeyeceğini de biliyorum ve ben... Henüz ona söyleyemem.  nce kafamdaki düşünceleri toparlamam lazım. Kaçınılmaz sonuçlara kendimi hazırlamam lazım. Ona söyledikten sonra beni karısı olarak görmeyeceğinden eminim.

Sanırım evlilik teklifine asla evet dememeliydim, ama bunu beklemiyordum ve herkes oradayken... Hayır diyemeyeceğimi hissettim.

"Hey, nereye gittin?" diye alay ediyor, gülümsemesi giderek büyüyor.

Benim ne düşündüğümü bilseydi, böyle g l msemezdi herhalde.

" zg n m, kafam çok dolu."

Kasesini kalçama koyar ve bacaklarımın arasına geçer. "Biliyorum, bu biraz ani oldu ve henüz bunu doğru dürüst konuşmadık, ama ben... olanlardan sonra... seni istiyorum."

Bunun konusunda ciddi olduğumu bilmeni istiyorum. Bizim hakkımızda. Eğer istersen uzun bir nişanlılık süresi geçirebiliriz. Ama bu" — parmağımdaki yüzüğü oynatarak— "sana olan bağlılığımın bir göstergesi. Seni sonsuza kadar istiyorum."

Kalbime bir bıçak saplanmış gibi.

Başım dönüyor, sanki gerçekten bayılacağım gibi.

Ağzımı açıp kapatıyorum, kelimelerin çıkmasını, ona söylememi istiyorum.

Ama bunun yerine sessizlik var.

Ne düşündüğünü veya yüzümden ne okuduğunu bilmiyorum, ama eğilip beni öpüyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Boğazımdaki yumruyu zar zor yutabiliyorum. "Ben de seni seviyorum," diyorum.

Ama seni yeterince sevdiğimi sanmıyorum. En azından senin hak ettiğin kadar sevdiğimi sanmıyorum.

BÖLÜM 61

SPENCER

YEDİ YIL ÖNCE

Fotoğraf çekiminden döndüğümde Harlow, "Bence yeterince süt almıyor," diyor. "Ya açlıktan ölüyor da ben farkında değilim?" Ayakkabılarımı çıkarıp mutfığa gidip bir tabak artıkları ısıtmak için yanıma geliyor.

"Bebeğim, daha yeni doktora gitti ve kilo alıyor, yani kesinlikle besleniyor."

"Ama nasıl emin olabiliriz?" diye soruyor ve mutfak sandalyelerinden birine oturuyor.

Bütün gün çalıştım ve sonra doğrudan fotoğraf çekimine gittim. Saat geç oldu, ailesi çoktan yatmış olmalı, ama o, bebek uyurken dinlenmek yerine burada volta atıyor. Onun için endişeleniyorum, ama mümkün olduğunca çok para biriktirmeye çalışmaktan yorgun düşmüş durumdayım. Umarım önümüzdeki birkaç ay içinde kendi evimize taşınabiliriz.

"Kilosunun artması, emin olmamızı sağlayan şey." Geçtiğimiz ay boyunca ona karşı sabırlı olmayı öğrendim. Kaygısı tavan yaptı. Eve geldiğimiz ilk hafta iyiydi, ama sanki bir düğme basılmış gibi, o günden beri panik halinde. Gözlerini kapattığında bebeğin nefes almayı keseceğine inandığı için onu uyutamadığım birçok gece oldu. O günlerde annesinden Monroe'yu devralmasını ve Harlow'un dinlenmesini rica ettim.

"Ama onu her gün tartmıyorlar," diye devam ediyor. "Ya muayenede bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu ama birdenbire yemek yemeyi bırakırsa ne olacak?"

Biliyorum, sorum yüzünden azar işiteceğimi biliyorum, ama tabağımı mikrodalgaya koyduğumda ona dönüp "Formüle geçelim. Böylece her öğünde kaç gram aldığını takip edebilirsin" diyorum.

Ağzı açılır, gözleri anında yaşlarla dolar. Kendimi pislik gibi hissediyorum, ama bunu tekrar söylemem gerekiyordu.

"Kızımızı besleyemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Onu aç bıraktığımı düşünüyorsun, değil mi?"

"Harlow." Elimi yüzüme sürerim. "Ben öyle demedim."

"Ama öyle geliyor," diye karşılık verdi.

Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışıyorum. *Ona* karşı böyle hissetmiyorum bile, ama yorgunum ve bu yüzden normalden daha sinirliyim. "*Senin* iyi olmanı istiyorum ve açıkça görülüyor ki zorlanıyorsun. Eğer mama işini kolaylaştıracaksa, ben de bunu istiyorum, tamam mı? Ruh sağlığın benim için her şeyden önemli."

"Ama kanıtlar anne sütünün bebek için daha iyi olduğunu gösteriyor ve..."

"Umurumda değil." Yemek tabağımı çıkarıp yanına oturuyorum. "Beslenen bebek en iyisidir, mutlu *anne* en iyisidir ve sen açıkça mutlu değilsin."

Onu bu halde görmekten nefret ediyorum. Monroe'yu sevdiğini biliyorum. Kızımızın bir anda onun tüm dünyası haline geldiği açık. Ama içine yerleşen paranoyadan hoşlanmıyorum. Sadece birkaç hafta oldu ve çok kötüleşti.

"Mutlu olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Lanet olsun, kelime seçimime. Bunu nasıl yorumlayacağını biliyorum.

"Anne olmak istemediğimi düşünüyorsun," diye devam ediyor. "Bu planlı bir şey değildi, ama onun annesi olmayı seviyorum ve..."

"Benim kastettiğim hiç de o değildi. Sadece çok stresli olduğunu ve kendini yıprattığını söylüyorum. Onun için en iyi anne olabilmek için kendine dikkat etmelisin."

"Bu çok zor," diyor kaşlarını çatarak. "Her şey için endişeleniyorum *her şey için endişeleniyorum.*"

"Biliyorum." Elini avucumun içine alıyorum. "Ama unutma, bu sonsuza kadar böyle olmayacak."

O iç geçirip burnunu kırıstırıyor. "Parfüm dükkanı gibi kokuyorsun."

İnliyorum. "Bugün çekimde o kadar çok kişi bana dokundu ki şaşırmadım. Ayrıca saçlarıma tonlarca ürün sürdüler." Başımı ona doğru eğiyorum. "Çiçek gibi mi kokuyorum?"

O gülüyor ve ben bu sesi duyunca rahatlıyorum. Onunla kavga etmek istemiyorum. "Evet, istiyorsun. Çekimler nasıldı?" Bana bunu sormak ona acı veriyor, bunu anlayabiliyorum.

Başlangıçta modellik dünyasını keşfetmeme karşı bir itirazı yoktu ama şimdi işlerim arttıkça bu konuda pek emin değil. Onun ihtiyatlı davranmasını suçlayamam. Bu tuhaf bir dünya ve bu kadar çok iş almam olağandışı bir durum, ama bir reklam ajansı benim dijital fotoğraflarımı gördü, görünüşümü beğendi ve beni herkese tavsiye ediyor. Ücret çok iyi değil, ben de çok yeniyim, ama ekstra para olduğu için şikayet edemem.

"İyi gitti."

O da başını salladı. "Bu iyi."

Ağzıma bir lokma yemek atıyorum. Aynı anda bebek ağlamaya başlıyor.

Harlow yorgun bir nefes alır ve ayağa kalkmak ister, ama ben bileğini tutar ve oturmaya devam etmesini söylerim.

"Ben onu getiririm," diyorum.

"Ama yemeğin." Suçlulukla tabağıma bakar.

"Geri döndüğümde hala orada olacak."

"Ya soğursa?"

"O zaman mikrodalga fırınımız olması iyi bir şey."

Harlow'u aşağıda bırakarak, odasına çıkıp Monroe'yu beşiğinden alırım. Yüzü sinirden buruşmuştur ve diş etleriyle ağlar.

"Şşş," diye fısıldayarak onu kollarımda sallıyorum. "Bir şeyin yok, tatlı kız. Babacığın burada." İleri geri sallanıyorum. "Babacığını duydun, değil mi? Hmm? Merhaba demek istedin. Bugün seni özledim." Kırıışık alnına dudaklarımı değdiriyorum. "Seni çok seviyorum."

Biraz sakinleşir, ben de onu aşağıya taşıırım. Harlow'un yorgun gözleri benimkilere bakar. "Sence acıkmış mıdır?"

"Onu ne zaman besledin?"

"Bir saat önce."

Kafamı sallayarak, Monroe'yu bir kolumda tutarak oturuyorum, böylece diğer elimle yemek yiyebiliyorum. "Hayır. O sadece babasını istiyordu. Değil mi, tatlı kızım?" diye mırıldanıyorum, onu sallamaya devam ediyorum.

"Ona çok iyi bakıyorsun," diyor Harlow düşünceli bir şekilde.

"Benden daha iyi." Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Bu doğru değil."

"Bana çok ağlıyor." Alt dudağı gözyaşları ile titriyor.

"Bu sadece benimle olduğundan daha fazla onunla olduğun için," diye açıklıyorum. "Sanırım," diyor, ama bana inanmadığını anlayabiliyorum.

"Doktorunla nasıl hissettiğini konuştun mu?" diye sorarım.

Omurgası gerginleşir. "Sence bende bir sorun mu var?" "Hayır, sadece zorlandığını dürüstçe söylemelisin diye düşünüyorum."

"Böylece doktorum deli olduğumu düşünsün ve bebeğimi benden alsın mı? Sanmıyorum."

Dudaklarımı düz bir çizgi haline getirip, ben yapamadığım zamanlarda onu ve bebeği randevulara götüreren kişi annesi olduğu için onunla konuşmam gerektiğini zihnimde not alıyorum.

"Sadece yorgunum," diye açıklıyor. "Gece boyunca uyuyabilseydim bu kadar paranoyak olmazdım."

Paranoyak olduğunu itiraf etmesine şaşıyorum, ama sorunun uyku olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum. Elbette, bu da bir etken olabilir, ama sorunun tamamı bu değil bence.

"Bu gece bebekle ben kalacağım."

Hızla başını sallıyor. "Hayır, yarın işin var."

"Ben saat 12'ye kadar gitmiyorum. Ben iyiyim." Yorgun, ama iyiyim. Kaşlarını çatıyor ve teklifimi kabul etmek istediğini anlayabiliyorum, ama aynı zamanda kabul etmemesi gerektiğini de düşünüyor. "Bütün gece nefes aldığından emin olacağıma söz veriyorum," diye ekliyorum.

Monroe çoktan kollarımda tekrar uykuya dalmış.

Onunla geçireceğim zamanı kaçırmaktan nefret ediyorum ama babalık izni almaya gücüm yetmiyor. Mümkün olduğunca çok paraya ihtiyacımız var. Ailelerimiz bize sonsuza kadar yardım edemez.

"Tamam," diye kabul ediyor. "Ama sadece çok yorgun olduğum için."

Ona hızlıca bir öpücük verip, "Harika bir iş çıkarıyorsun Harlow. Bunu unutma. Monroe sana sahip olduğu için çok şanslı" diyorum.

"Öyle mi?" Bana sulu bir gülümseme atıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Öyle olduğunu biliyorum."

Onun böyle hissetmesinden, annelik yeteneklerinden bu kadar şüphe duymasından nefret ediyorum ve onun bu kadar genç yaşta hamile kalmasının benim hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum.

"O zaman ben yatmaya gidiyorum. Beşiği senin odana taşıyacağım."

"Tamam. İyi geceler."

Bana bir öpücük daha verir ve sessizce merdivenlerden yukarı çıkar.

Uyuyan tatlı kızıma bakarken gülümsemeden edemiyorum. Şu anda işler zor, ama kesin olan bir şey var ki, hayatın bu dönemi çok çabuk geçecek ve ben bu küçük anları olabildiğince hatırlamak istiyorum.

BÖLÜM 62

HARLOW

Bir haftadır nişanlıyım ve bir şekilde şimdiye kadar Spencer'dan başarıyla kaçmayı başardım. Onun çekim yaptığı filmle meşgul olması ve Monroe'yu okuldan alamaması da bu konuda yardımcı oldu.

"Kahretsin," diye içimden küfrediyorum, kapının diğer tarafında onu gördüğümde.

Kapıyı açıp açmamak konusunda kendimle mücadele ediyorum. Bugün izin günüm ve okul ödevlerimi bitirmek için evde kalmaya karar vermiştim. Akşam oldu, hava kararmaya başladı ve Monroe annemlerde kalıyor. Jameson iş için seyahatte. Dün ayrıldı. Acaba erkek arkadaşımın —nişanlım—burada olmadığını biliyor mu diye merak ediyorum, ama bu hiç mantıklı gelmiyor.

Orada durmuş, kafamda milyonlarca düşünce dolaşırken, onun muhtemelen dışarıdaki otoparkta arabamı çoktan fark ettiğini ve burada olduğumu bildiğini fark ettim.

Gülümsemeyi takınıp kapıyı açtım. "Merhaba," dedim.

"Merhaba," diye cevapladı.

Onda boş bir şeyler var. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve acaba birlikte çalıştığı makyaj sanatçısı tarafından bu konuda sözlü olarak azarlandı mı diye merak ediyorum. Umarım azarlamamıştır.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor, o kadar çaresiz bir şekilde ki, evet demek zorunda kalıyorum.

"Evet."

Onu içeri almak için kenara çekildim ama o başını salladı. "Konuşurken arabayla gezintiye çıkabilir miyiz?"

Hayır demek için bir bahane arıyormuş gibi etrafa bakınıyorum, ama bulamıyorum.

"Tabii."

Nişanlandığımızı biliyor. Ona söylememiş olsam da hiç şüphem yok.

Anahtarlarımı alıp onu Range Rover'ına kadar takip ediyorum. Yolcu kapısını benim için açıyor ve ben binip kemerimi takana kadar bekliyor, sonra kapıyı kapatıyor. Spencer işte böyle biridir, incinmiş olsa bile her zaman bir beyefendi.

Saçımı kulağımın arkasına atıyorum, arabayı ön tarafa getirirken hareketlerini gözlerimle takip ediyorum. Hafif yıkanmış bir kot pantolon, gri tişört ve siyah beyzbol şapkası giymiş, sade bir kıyafeti var.

"Setten direkt buraya mı geldin?" diye soruyorum, o da

içe

ri. Neden bunu sorduğumu anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Evet. Bu hafta tek kısa günümüz.

"Evet. Bu hafta tek kısa günümüz bu. Gece çekimleri yüzünden sabahın ikisinde işten çıkıyorum, yoksa seninle daha önce konuşurdum."

"Beni arayabilir ya da mesaj atabilirdin," diyorum yumuşak bir sesle.

Bana öfkeyle *bakıyor*. Spencer'ın bana *hiç* bu kadar bastırılmış öfke ve ıstırap dolu bakışlarla baktığını sanmıyorum. Gözlerinde gördüğüm acı, daha önce hiç görmediğim bir şey ve bunun sebebinin ben olduğumu biliyorum.

"Bunu bunun için yapmıyordum. Bunu bilmelisin. Özellikle de Willa'nın paylaştığı fotoğraftan öğrendikten sonra."

Arabayı geri vitese takıyor ve aracın kamerasına rağmen geri çıkmadan önce etrafına bakınıyor.

Bir süre sessizce sahil boyunca süreriz. Ne diyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden onun konuşmasını beklerim. Hiçbir şey söylenmemiş olsa da, aramızdaki sözleri *hissedebiliyorum* sanki.

Nasıl yapabildin?

Biz birlikteydik. Hiçbir

anlamı yok muydu?

Neden bu kadar kalpsizsin?

Bu sessizlik içinde, söylenmemiş gerçeklerin arabayı doldurup taşana kadar ne kadar süre böyle sürecektir merak ediyorum.

Saate bakıyorum. Otuz dakika geçiyor. Kırk beş. Bir saat.

Bir saat on iki dakika geçtikten sonra, "Benden nefret ediyor musun?" diyor.

Keşke bunu kötü niyetle, suçlayıcı bir şekilde sorsaydı, ama öyle çıkmıyor. Bu dört kelime acı dolu ve dehşetle kazınmış, sanki evet diyeceğimden, ondan nefret ettiğimden ve onu eziyet etmek için onunla yattığımdan korkuyormuş gibi. Beni daha iyi tanıyor, ama acı çekiyor.

"Senden asla nefret edemem." Sözlerim kendi acımla ağırlaşıyor.

Bazen, en karanlık anlarımda, keşke yapabilseydim diye düşündüm. Öyle hissetseydim her şey çok daha kolay olurdu. Spencer, orada olmak istemeyen birçok genç baba gibi olsaydı. Ama o her zaman en iyisi oldu. Yanlış olan benim. Onu hak etmeyen benim. O zamanlar korkularımın ve güvensizliğimin beni ele geçirmesine izin veren benim ve şimdi her şeyi mahveden de benim. Onu hiç suçlamıyorum. Bu benim hatam.

"Öyle hissediyorum."

"Üzgünüm." Kucağıma bakarak parmaklarımı birbirine doluyorum.

"Sen *nişanlısın*," diyor, sözlerinde büyük bir acı var.

"Onunla evleneceksin."

Bu bir soru değil, bir ifade.

"Bilmiyorum," diye fısıldayarak itiraf ettim. "Ben..."

"Sana aldığım elbiseyle, sana evlenme teklif ettiğim elbiseyle ona evet dedin. Bana hayır dedin, ama ona evet dedin. Siktir git, Harlow."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bunu hak ettim.

O gecenin çoğunu hafızamdan silmişim.

Hollywood elitlerinin partisinde. Lydia beni kenara çekip, Spencer'a takılıp kalarak kendimi rezil ettiğimi söyledi. Onun gelişebilmesi için onu bırakmam gerektiğini söyledi. O dünyanın bir parçası olması, genç bir anne olmam ve dünyanın en güzel insanlarıyla çevriliyken *normal* davranmam konusunda zaten çok zorlandığım bir dönemde bana söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Yine de, onun gözünde bana söylemesi gereken doğru şeydi sanırım, çünkü o gece geç saatlerde, ikimiz apartmanımızın mutfağında mum ışığında baş başa kaldığımızda bana evlenme teklif ettiğinde, ben hayır dedim. Daha sonra tekrar bir araya gelmiş olsak da, ilişkimiz sona ermişti.

Lydia'nın bana söylediklerini ona hiç anlatmadım, çünkü açıkçası bu hiçbir şeyi değiştirmezdı. O zamanlar kafam o kadar karışık olduğu için, ne olursa olsun hayır derdim.

Otoyoldan çıkıyor ve ona baktığımda, yanaklarından sessizce gözyaşları akıyor. Boğazım düğümleniyor.

Bunu nasıl yapmaya devam edebilirim? Nasıl sürekli her şeyi mahvedebilirim? Bende bir sorun mu var? Kan dolaşımda yayılan bir hastalık gibi, ama beni hasta etmek yerine, mümkün olan her yanlış seçimi yapmama neden oluyor.

Yine sessizlik hakim ve etrafa bakıyorum ve Los Angeles sokaklarında sürdürüğümüzü fark ediyorum. Bir kavşakta, Spencer'ın rol arkadaşını öperkenki profilinin bulunduğu bir reklam panosu bize bakıyor.

Sanki reklam panosu onun sözlerinin barajını yeniden açmış gibi.

"Bize ne oldu? Nerede yanlış yaptık? Sen hamile kaldığında mı? Yoksa ben keşfedildiğimde mi? Ya da senin ailenin yanından taşındığımızda mı? Ya da belki modellikten oyunculuğa geçtiğimde mi? Sana evlenme teklif ettiğimde mi? Ben... Bilmem gerek, Harlow. Seni kaybettiğim an ne zamandı?"

Hıçkırıklarımı içimde tutmak için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Ben... bilmiyorum."

O zamanlar, nedenlerim geçerli görünüyordu. Çok gençtik, ondan başka kimseyi tanıımıyordum ve onun Hollywood sahnesine girmesiyle, o dünyanın bir parçası olmak istemediğimi hissettim.

"Korkmuştum," diyorum sonunda, ve bu doğru. "Biz..."

Sanırım işin aslı şu ki, Spencer ilişkimizin yoğunluğundan keyif alırken, benim sonsuza kadar ona ait olduğum hissini kucaklarken, ben bundan çok korkuyordum.

"Biz neydik?" diye sorar. "Beni sevdiğini sanıyordum, Harlow, ama yaptığım bir şey olmalı."

"Seviyordum," diyorum yumuşak bir sesle. "Ama genç, korkak ve aptaldım. En kötüsü de, o zaman kafam karışıktı ve şimdi bir şekilde daha da karışık." Bir gözyaşı damlası akıyor ve onu aceleyle siliyorum. "Ve ben..." Ağzımı kapatıyorum.

"Ve sen ne?" diye sorar o kadar çaresiz bir sesle ki, onun acısıyla başa çıkmaktansa, yüzüme yumruk atmasını tercih ederim diye düşünüyorum.

Korkumu yenmeye zorlarım kendimi. "Hâlâ seni seviyorum."

Spencer yoldan saparak binaların arasındaki karanlık, neredeyse boş bir otoparka girer.

"Sen ne..."

O park edip hemen emniyet kemerini çözdüğünde sorum yarıda kalır. Elini uzatıp benim kemerimin düğmesine basar.

"Buraya gel," diye sahiplenici bir emirle homurdandı.

Beni yolcu koltuğundan kaldırıp, kendi koltuğuna oturttu.

Parmakları saçlarımın arasına daldı ve sadece tüm vücudumla değil, tüm ruhumla hissettiğim bir öpücükle dudaklarımı ele geçirdi. Öpücüğe her şeyini koydu. Geçmişimizi, bugünü ve geleceği, sanki bana onu vermem için yalvarıyor gibiydi.

Geri çekilir, elini boynuma koyar. Göğsü hızla inip kalkar, ben de avucumu kalbinin üzerine koyarım.

"Onunla evlenme." Bana cevap verme şansı vermeden, tekrar beni öper. "Onunla evlenme," diye tekrar yalvarırcasına söyler ve boynumu ısırır. "Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Göz yaşlarım akıyor ve onları durduramıyorum. İki erkek arasında bu kadar kararsız kalabileceğimi hiç bilmezdim. Neden bu kadar iyi olmak zorundalar ki? İkisini de hak etmiyorum.

"Her şeyi yaparım," diye devam ediyor. "Ama lütfen, onunla evlenme."

O benim tuzlu gözyaşlarımı öperek siler ve ben de ona izin veririm, çünkü ben bencilim.

Bunun ne olduğunu bilmiyorum — veda mı yoksa başka bir şey mi?

Bize daha fazla yer açmak için koltuğunu geriye yatırıyor ve ikimiz de birbirimizin kıyafetlerini çılgınca çıkarıyoruz. Ben onun atletik şortunu aşağı çekebileyim diye hafifçe kalkıyor. Pamuklu şortumu yana itiyor ve bir an sonra içime girdiğinde çılgılık atıyor. Kollarımı boynuna dolayarak, o beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken ben de ona tutunuyorum. Bu tam anlamıyla bir işkence, ama durmasını istemiyorum. Bunun yerine, "Daha sert. Daha fazla. Bana daha fazlasını ver." diye yalvarıyorum.

Onun gözyaşları kısa sürede benimkilerle karışıyor ve nasıl bu noktaya geldiğimizi, işleri nasıl bu kadar berbat ettiğimi merak ediyorum.

Elimi pencereye vuruyorum ve dudağımı ısırıyorum. "Spencer," diye inliyorum.

"Sorun yok, bebeğim." Boynumu öper. "Hadi, sikime gel. İsteddiğini biliyorsun."

Geriye yaslanıyorum ve kornaya çarpıyorum, yüksek ses geceye yankılanıyor ama bu bizi yavaşlatmıyor.

"Tam orada," diye inlerim, başparmağı klitorisimi bulduğunda. Boşalmam uzun sürmez ve o da kalçalarımı tutar, aynı acımasız hızla içime girip çıkar, ta ki o da boşalana kadar.

"Evet," diye boynuma doğru homurdanarak, beni spermleriyle doldurur. Hareketsiz kalır, beni kendine sıkıca sarar. Karanlığa rağmen, karşıdaki sokak lambasının arabaya yansıyan ışığı sayesinde onu net bir şekilde görebiliyorum. Gözleri, yüzümü izlerken koyu gölgelerle kaplıdır. "Şu haline bak," diye mırıldanır. "Nişanlının yanına, tatlı amından benim spermam damlayarak gideceksin. O parmağına yüzüğü takmış olabilir, ama sen *benimsin*."

Jameson'ın orada olmadığını ona söylemiyorum, çünkü bir konuda haklı olduğunda bunun bir önemi yok — ben onunum ve ondan kaçma şansım hiç olmadı.

BÖLÜM 63

HARLOW

Uyandığımda, vücudumun Spencer'ın arabasında yaptığımız seksin etkilerini hissettiğini fark ettim. Elimizden geldiğince temizlendikten sonra, sessizce beni eve bıraktı. Sanırım yapabileceği her şeyi söylediğini ve yaptığını düşündü.

Elimi alnıma bastırıyorum.

Jameson'la konuşmam gerek.

Spencer'la birlikte olmaya hazır değilim, ama Jameson iyi bir adam ve bunu hak etmiyor. Ben onun için yeterince iyi değilim. Spencer için de yeterince iyi değilim, ama her şeyi tek tek halletmem gerekiyor ve bu, beni paramparça etse bile Jameson'a dürüst olmak anlamına geliyor.

Yuvarlanarak saatime bakıyorum ve saatin altı buçuktan biraz geçtiğini görüyorum.

Annemden Monroe'nun nasıl olduğu konusunda bir mesaj gelmiş mi diye bakmak için telefonumu elime alıyorum, ama henüz bir şey yok.

Ancak Spencer'dan, sabah beş civarında gönderilmiş gizemli bir mesaj var. Muhtemelen sete giderken göndermiştir.

Mesajın ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak ekrana gözlerimi kısıyorum.

Spencer: Çok üzgünüm.

Özür diliyor mu? Dün gece için mi? Yoksa başka bir şey için mi? Hemen cevap yazıyorum.

Ben: Ne demek istiyorsun?

Telefonum çalmaya başlıyor, ama arayan Spencer değil. Kız kardeşim.

"Willa?" diye cevap veriyorum.

"Neden benden kaçındığını ve nişandan sonra bir daha konuşmadığımızı anlıyorum." Sesinde inanamama duygusu var. "Harlow, ben... sen benim kardeşimisin, seni seviyorum, bunu hiçbir şey değiştiremez, ama ne düşünüyordun ki?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Diye iç çekiyor. "Sana mesaj atayım."

Bir saniye sonra telefon gelen mesajla çalar ve hoparlörü açarım.

Hollywood'un önde gelen dedikodu sitelerinden birinin linkine tıklamama bile gerek kalmaz, çünkü makaleye ekli fotoğraf yeterince açık.

"Aman Tanrım."

Telefonumu yere düşürdüm ve onu almak için aceleyle eğildim.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye mırıldanıyorum.

"Hayır. Hayır. Hayır. Bu olamaz."

Odanın içinde bir ileri bir geri yürüyorum.

Paparazziler bizi nasıl buldu?

Çok fazla bir şey görünmese de, onun arabasında seks yaptığımız açıkça belli ve sıradan bir gözlemci fotoğraftaki kadını tanıyamayabilir ama beni tanıyan herkes kim olduğumu hemen anlayacaktır.

Ailem bunu görecek. Spencer'ın ailesi. Kız kardeşim belli ki çoktan görmüş. Jameson. Ve en kötüsü, bu fotoğraf sonsuza kadar ortada kalacak ve Monroe bir gün onu bulacak.

Koridorda banyoya doğru sendeleyerek yürürken dizlerim fayanslara çarptı. Midemdeki az miktardaki içeriği boşaltırken, Willa'nın banyoya girerken düşürdüğüm telefonumun yerinden bana iyi olup olmadığını sorduğunu duydum.

İçimde hiçbir şey kalmayana kadar kusmaya devam ettim.

Ayakta durur, ellerimi yıkar ve dişlerimi fırçalarım. Gözlerim yaşlarla dolarken, Willa bana iyi olup olmadığını sorar. Sonunda telefonumu elime alırım.

"Bugün Jameson'la konuşacaktım. Nişanı bozacaktım. Yemin ederim," diye ağlıyorum. "Evlenme teklif ettiğinde panikledim, bu yüzden evet dedim ve... Onu incitmek istemedim."

"Niyetinin ne olduğu önemli değil," diyor yumuşak bir sesle. "Bu onu mahvedecek."

"Biliyorum," diye ağlıyorum.

"Ve Spencer'ı zaten çok incittin." "Biliyorum," diyorum yine.

O anda aptalca, bencil kararlar verdim ve şimdi bunun sonuçlarıyla yüzleşmek zorundayım. Burada suçlayacak başka kimse yok, bunu biliyorum.

"Ama kız kardeşin olarak sormak zorundayım, iyi *misin?*" Daha da çok ağlıyorum. "Hayır."

Yıllar önce Spencer'dan ayrıldığımda kafamın karışık olduğunu düşünüyorsam, şu anda hissettiklerim bununla kıyaslanamaz bile.

"Ah, Harlow," diyor yumuşak bir sesle. "Seninle kalmaya geliyorum." "Ne? Bunun için vaktin yok. Saçmalama."

"Sen benim kardeşimsin. Senin için her şeyi yaparım," diye açıklıyor.

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştiririm. Bu sözün ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum, ama kız kardeşimin eğitimini bırakmasını istemiyorum.

Onu yatıştırmak için pek bir şey yapamadığımı biliyorum, ama sonunda pes eder ve "Fikrini değiştirirsen bana söyle, olabildiğince çabuk gelirim" der.

Kapı sertçe çalınır ve bu sesle tüm kanım vücudumdan çekilir gibi hissederim.

"Gitmem gerek," diyorum Willa'ya aceleyle. "Seni seviyorum, hoşça kal."

Kapıyı çalan sesler şiddetlenir ve ben aceleyle kapıya koşup açarım. Bunun tek bir kişi olabileceğini düşünürüm ve kapının diğer tarafında kırmızı gözlü Jameson'ı görünce şüphelerimin doğru olduğu anlaşılır. Anahtarını kullanmamasına şaşırırım. Kapıyı elimden çekip açarak "Nerede bu herif?" diye bağırınca beni şaşırtır.

Beni itip yatak odasına doğru ilerler. Hızla kapıyı kapatıp peşinden koşarım.

"Burada değil."

O aniden dönünce, ben de ani hareketinden dolayı geri atladım.

"Onu öldüreceğim lan," diye küfretti. "Biliyordum, her zaman seni geri kazanmaya çalıştığını biliyordum. Uyandığımda telefonumda bir haber uyarısı gördüğümde ne kadar şaşırdığımı hayal et, ve o bir fotoğraftı

eski sevgilinin arabasında *seninle* seks yapması." Ben irkilirim. O sertçe güler, gözlerinde acı ve panik savaşıır. "İnkâr etmeyecek misin?" Bunu, benim inkâr etmemi *istediğini* düşündüğüm bir şekilde söyler.

Kafamı sallayıp fısıldarım, "Hayır, bendim."

Yüzü acıdan buruşuyor ve ben bunu ona yaşatan kişi olduğum için kendimden nefret ediyorum. Artık tek yaptığım şey kendimden nefret etmek gibi geliyor.

"Çok üzgünüm. Çok üzgünüm, Jae."

Başını sallıyor, benden başka yere bakıyor. Çenesindeki kaslar seğiriyor, alt dudağı titriyor ve ben onun kendini zor tuttuğunu biliyorum.

"Bu ilk sefer miydi?" diye soruyor. "Tek sefer miydi?"

Gözlerimi kapatıyorum, çünkü onun gözlerindeki umudun sönmesini görmek istemiyorum. "Hayır."

İtirafımla birlikte küçük bir inilti kaçıyor ve o da kendi çığlığını bastırıyor. "Ne zaman? Ne zaman başladı?"

"Geçen Pazartesi."

"Siktir!" Yumruğunu duvara vurur. "Siktir!" diye tekrar bağırır. "Neden evet dedin?" Elime bakar. "Benimle evlenmek istiyor musun?"

Gözlerim yaşlarla doldu. "Hazırlıksız yakalandım. Hâlâ Spencer'la olanları ve sana nasıl anlatacağımı düşünüyordum. Evlenme teklifinde bulunacağını beklemiyordum. Dün gecedен sonra..." Başımı salladım. "Bunu yapamayacağımı biliyordum. Seni bunun için çok seviyorum."

O, mizahsız bir kahkaha atar. "Sen buna aşk mı diyorsun?" Ben irkilirim. "Bunu hak ettim."

"Evet, hak ediyorsun, çünkü eski sevgilinle sevişirken beni ne kadar sevdiğin hiç önemli değildi."

"Bunun olmasını planlamamıştım."

"Oh, Harlow," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Bu her şeyi daha iyi hale getiriyor."

Ellerimi yüzüme sürterim. "Mazeret uydurmaya çalışmıyorum. Yaptığımın farkındayım, ama bunu önceden planladığım falan yoktu."

"Seni affettim," diyor kırık bir sesle. "Öpücüğü affettim, ama sen bunu yaptın."

"Biliyorum ve çok üzgünüm."

Göğsü düzensiz nefeslerle titriyor. "Seni seviyorum, ama yapamıyorum... Bunu yapamıyorum. *Bunu* aşamıyorum."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. Onun bunu yapmasını beklemiyordum. Açıkçası, onun bunu yapmasını istemiyorum, çünkü onun affını hak etmiyorum. O affetmek, unutmak ve hayatına devam etmek istese bile, *ben* bunu yapamam. Ona her baktığımda, ne yaptığımı hatırlayacağım.

Parmaklarımdan elmas yüzüğü çıkarıp ona uzattım.

O, sanki ona geri verdiğim her umut ve hayal, gözlerinin önünde yok oluyormuş gibi, çok büyük bir acı ile yüzüğe bakar.

"Sakla," diyor.

Kafamı sallayıp elini tutuyorum ve yüzüğü avucuna bırakıyorum. "Hayır. Bu doğru olmaz. Geri verebilir misin bir bak."

Yüzüğü cebine koyar. Yanağından bir gözyaşı siler ve bana sorar, "Nasıl bu hale geldi? Her şey çok iyiydi."

"Bilmiyorum. Bunun korkunç bir cevap olduğunu biliyorum, ama bilmiyorum." "Yapabileceğim bir şey var mıydı?"

Bunu duymak kalbimi parçaladı. "Hayır. Sen... sen harika bir adamsın Jameson. Ve ben... sen benden daha iyisini hak ediyorsun."

"Bu kadar mı o zaman?" diye sorar yumuşak bir sesle.

"Sadece bitti mi?" "Evet." Yutkunmakta zorlanıyorum.

"Sanırım öyle."

Koridorda duruyoruz ve aramızda çok fazla mesafe olmasa da sanki kilometrelerce uzaklıkta gibiyiz.

"Ben... şey... eşyalarımı alayım."

"Buna gerek yok," diye fısıldıyorum. "İstedığın zaman alabilirsin."

"Hayır." Elini çenesine götürüyor. "Bunu bitirmek istiyorum."

"

Yine

irkiliyorum.

Benden

kurtulmak.

Benimle

bitirmek.

Onu suçlayamam.

"Ben burada bekleyeceğim." Oturma odasını işaret ettim.

Burada tuttuğu sırt çantasına eşyalarını toplaması uzun sürmez ve o anahtarı tezgahın üzerine koyup kapıya doğru yöneldiğinde ben de koltuktan kalkarım.

"Gerçekten üzgünüm. Ciddiyim."

Omzunun üzerinden bana bakar. "Ben de üzgünüm," diye iç geçirir.

Ve sonra, geleceğim olduğuna inandığım adamın, şimdiki halimin, geçmişime dönüşmesini izliyorum.

BÖLÜM 64

HARLOW

İşe hasta olduğumu bildiriyorum ve en son olmak istediğim yer dairem olduğu için kendimi ailemin evinde buluyorum.

Annem kapıyı açıyor ve henüz haberi olup olmadığını bilmiyorum.

Anında gözyaşlarına boğuluyorum. "Anne."

Küçüklüğümde beri ona böyle hitap etmemiştim, ama o anda anneme ihtiyaç duyan bir çocuktum. Beni kollarına aldı.

"Ah, canım, ne oldu?"

Hıçkırıklar arasında kelimeleri bulamıyorum. Bir şekilde beni yukarıya, eski odama götürüyor.

"Şşş, tatlı kızım. Ben buradayım."

Annem beni kucaklar ve gözlerimden yaş kalmayana kadar ağlamama izin verir.

Sonunda konuşabilecek hale geldiğimde, ona her şeyi anlatırım. Spencer'la daha fazla zaman geçirdiğimi, onu öptüğümü ve onunla yattığımı, evlilik teklifine şaşırdığımı, dün gece Spencer'la çıktığımı ve bu sabah Jameson'la olanları.

"Ah, Harlow," diye iç geçirir, ben bitirdiğimde. "Bu oldukça karışık bir durum." "Biliyorum," diye hıçkırırım. Gözlerim ağladığım için ağlıyor.

"Sana verebileceğim tek tavsiye, şu anda Jameson ya da Spencer'ı düşünmene gerek olmadığı. Kendine ve Monroe'ya odaklanman gerekiyor. Hepsi bu."

Haklı, haklı olduğunu biliyorum, ama mahvettiğim iki adam için kendimi inanılmaz derecede suçlu hissetmekten alıkoyamıyorum.

"Dinlen." Dizime hafifçe vurur. "Sana çay getireceğim." Yataktan kalkar, ben de yuvarlanarak Monroe'nun doldurulmuş hayvanlarından birini kapar ve göğsüme sıkıca sararım.

Monroe'nun doldurulmuş hayvanlarından birini alıp göğsüme sıkıca sarıldım.

Hayatım son birkaç saat içinde çöktü, ama gerçek şu ki, bu, haftalar önce Spencer'ı öptüğüm anda gerçekleşmişti. Ondan sonra hiçbir şey

asla normale dönmeyecekti.

Annem biraz sonra çay ile geri döner.

"İstediğın kadar burada kal. Dinlen. Monroe'yu her zamanki gibi alacağım, bütün gece kalmak istersen kalabilirsin."

"Teşekkürler anne." aydan bir yudum alırım.

Annem omzuma hafifçe vurur. "Bunu atlatacaksın."

Biliyorum, ama şu anda, tekrar normal hissetmem için uzun bir zaman geçmesi gerekecekmiş gibi geliyor.

Akşam yemeğı çoktan bitmiş, ben yatakta uyuyan Roe'nun yanında kıvrılmışım ki, çocukluğumun geçtiğı odanın kapısı yavaşça açılır ve babam kafasını içeri sokar. Anneme ona söylemesinin sorun olmadığını söyledim. Fotoğrafları görse beni tanıyamayacak değil ya.

Bu fotoğrafların ortaya çıkmasının utancından asla kurtulamayacağım.

"Spencer burada." Bu sözün beni nasıl etkileyeceğini görmek istercesine dikkatle bana bakıyor. "Onunla konuşmak ister misin? İstersen onu gönderirim, ama bu çocuk garaj yolunda arabasında uyuyacak kadar inatçıdır, onu kaçınabileceğini sanmıyorum."

"Onunla konuşacağım."

Babam haklı, Monroe işın içindeyken ondan kaçamam ve bunu açıkça konuşmayı tercih ederim.

Monroe'nun elinden kurtulup babamı takip ederek aşağı kata indim.

"Arka tarafta." Dış mekanımıza ve ötesindeki plaja açılan kapıları işaret ediyor. "İyi şanslar, evlat." Omzuma vuruyor.

Derin bir nefes alıp, kapıyı açmadan önce beşe kadar sayarım. Spencer ileri geri yürüyor ama beni görünce donakalır. Yorgun ve panik içinde, berbat görünüyor. Saçları dağınık.

"Sete erken gitmem gerekiyordu, sonra da geç saatlere kadar çalıştım ve senin evine gittiğimde araban yoktu, ben de buraya geldim

ve..." Omuz silkerek sözünü bitirir. "İyi misin? Jameson biliyor mu?"

"Olabildiğince iyiyim," diye iç çekerek cevap veriyorum ve kollarımı kendime doluyorum. Sıcak yaz esintisi omuzlarımdaki saçlarımı dalgalandırıyor. "Ve evet, biliyor."

"O... ne oldu?"

Yan yana yürümeye başlarken omuz silkiyorum. Konuşmadan anlaşarak okyanusa doğru yöneliyoruz. Plaj ve deniz her zaman bizim yerimizmiş gibi hissettirmiştir, hayatımızın kaosuun ortasında bir rahatlık kaynağı gibi.

"Bu sabah ortaya çıktı," diye cevaplıyorum. "Uyandığımda mesajını gördüm ve Willa hemen aradı. Ben... Sanırım en kötüsü, ondan ayrılmak, olanları itiraf etmek ve özür dilemek, ve sadece... bunu yapamayacağımı ona bildirmek istiyordum. Onun bunu bu şekilde öğrenmek zorunda kalmasından nefret ediyorum."

Sıcak parmaklar bileğimi okşayarak beni durdurmaya çalışıyor. "O fotoğrafların ortaya çıkmasına çok üzüldüm. Takip edildiğimizi bilmiyordum, ama yine de daha dikkatli olmalıydım. Senin yanında aklımı kaçırıyor gibiyim." Gülmeden gülümsüyor ve diğer elinin parmaklarını saçlarına geçiriyor. "Ama bunun, benim yaşam tarzımla ilgili korkularından birini doğruladığını biliyorum. Ekibime onları silmeye çalıştırıyorum, ama..."

"Zaten yayıldılar," diye sözünü tamamlarım ve suya yaklaşıp kadar yürümeye devam ederiz, sonra kuma otururuz.

"Aynen öyle," diye iç geçirir. Bir avuç kum alır ve parmaklarının arasından süzülmesini izler. "Üzgün müsün? Jameson yüzünden mi? Ben hiç..." Çenesini ovuşturur. "Bak, sana karşı hislerimi biliyorsun, tabii ki hayatında ciddi bir ilişkin olması beni heyecanlandırmadı, ama o kötü bir adam değil ve benim seçimlerimin ona zarar vermesi beni çok kötü hissettiriyor."

"Onlar sadece senin seçimlerin değildi. Benim de seçimlerimdi." Birkaç dakika sessiz kaldım ve sonunda şöyle dedim: "Evet, biraz üzgünüm, ama daha çok her şeyi mahvettiğim için kendime kızgınım. Kafamın karışıklığı yüzünden iyi bir insana zarar verdim. Ya onun için harika bir kız çıkar ve benim yaptıklarım yüzünden ona güvenemezse? Bu..."

Başımı salladım. "Bu çok kötü olurdu, çünkü o harika bir insan ve verecek çok sevgisi var, ama benimle yanlış bir seçim yaptığı için üzgünüm."

"Yanlış seçim yapmadı, Harlow."

"Hayır, o yaptı." Gözlerim yaşlarla doldu. "Çünkü içten içe, sensiz tam olamayacağımı hep biliyordum, ama bencilce denemeye çalıştım."

Başı benim yönüme doğru çeviriyor ve onu şaşırttığımı anlayabiliyorum.

"Sakin... sakın bunu fazla abartma." Sanki Etch-A-Sketch ile düşüncelerini silebilecekmişim gibi elimi ona doğru sallıyorum. "Tüm olanlardan sonra bir ilişkiye hazır değilim. Ben... zamana ihtiyacım var. Beni beklemeni beklemiyorum."

Bana inanmaz bir bakış attı. "Bu kadar uzun süre bekledim. Şimdi seni beklemeyecek miyim sence?"

Omuz silkiyorum. "Sana bu baskıyı yapmadığımı bilmeni istiyorum."

Bana uzanıp, ensemden çekerek kendine doğru çekiyor. Beni öpecek sanıyorum, ama bunun yerine alınlarımızı birbirine değdiriyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum, Low."

Gözlerimi kapatıyorum, içimi rahatlatan bir titreme kaplıyor. Bunu duymaya ihtiyacım vardı.

"Seni seviyorum," diye fısıldar. "Her zaman."

BÖLÜM 65

SPENCER

ALTı YIL ÖNCE

Son kutuyu yere koyuyorum ve etrafıma bakarak zafer dolu bir mutlulukla gülümsüyorum.

"Buraya gel, bebeğim," diye mırıldanarak Monroe'yu araba koltuğundan çıkarıp kucağıma aldım. "Yeni evini görmek ister misin?"

Harlow başını salladı, kızımızı kucağımda taşıyıp küçük dairemizi gezdirmemi izledi. Küçük olsa da, bizim evimiz ve önemli olan da bu.

Monroe kollarımda mutlu bir şekilde gevezelik ederken, Harlow arkamızdan geliyor. Hâlâ pek uyumuyor ve onunla hiçbir yere varamadığım için kendimi kötü hissediyorum. Onu tanıyan herkesin onun zorlandığını açıkça görebildiği halde, o hiçbir sorun olmadığını ısrarla söylüyor. Sanırım her zaman mutlu olamamasını kendi başarısızlığı olarak görüyor. Dokuz ay boyunca bir bebek taşıdığını ve son altı aydır her gün onunla ilgilendiğini yeterince takdir etmiyor. Benim gözümde o bir süper kadın, ama bence kendini çok zorluyor ve kendisinden daha fazlasını bekliyor.

Monroe'yu oyun parkına koyduktan sonra Harlow, "Burası çok pahalı değil mi?" diye soruyor.

"Sorun yok," diye söz veriyorum. Durumumuz biraz sıkışık olacak, ama

L.A., benim için işleri kolaylaştırıyor çünkü katıldığım fotoğraf çekimlerinin çoğu orada yapılıyor ve aldığım birkaç arka plan rolü de L.A.'da. Şehrin trafiğinin ne kadar korkunç olduğunu düşünürsek, işe gidip gelmek zorunda olmamak güzel olacak.

Harlow şüpheli görünüyor, ama hiçbir şey söylemiyor, sadece üzerinde "*tabaklar*" yazan bir kutuyu açmak için eline alıyor. Kutuları bizim odamızla

banyo ve oturma odası olarak ayırmaya başlıyorum. Bu yerde dönüp durmak neredeyse imkansız, ama burası *bizim*.

Fazla bir şeyimiz olmayabilir, ama iki saat sonra eşyaları yerleştirme konusunda pek bir ilerleme kaydedemedik. Ailelerimiz, artık ihtiyaç duymadıkları eski mobilyaları ve bibloları bize cömertçe hediye ettiler, yoksa burası bomboş olurdu.

Monroe, karnı doyduktan sonra oyun parkında uykuya daldı. Rüyalarında tamamen huzur içinde.

Cebimden telefonumu çıkarıp müziği hafif bir ses seviyesinde açıyorum ve mutfakta çatal bıçakları ayırmakla meşgul olan Harlow'un arkasına geçiyorum.

Kollarımı ona dolayarak, çenemi omzuna dayadım. "Benimle dans et."

"Şu anda mı?"

"Sevdiğim kızla dans etmek için kötü bir zaman yoktur."

O da dönerek kollarını boynuma doladı. "Öyle mi öyle mi?"

"Mhm," diye mırıldandım, ellerimi kalçalarına koyarak. "Babam her zaman

mutfakta dans etmenin annemle evliliğini yürütmek için çok önemli olduğunu söylerdi."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırır. "Nedenini söyledi mi?"

"Sebebini açıklamadı, ama ben bunu her zaman önemli olanın küçük anlar olduğunu hatırlamak olarak yorumladım. Hayat bazen zor olabilir, ama annem yanıdaysa, başka bir şeye ihtiyacı yok. Senin için de aynı şeyi hissediyorum. Kızlarım yanımda olduğu sürece, ben dünyanın en şanslı erkeğiyim."

Kız hafifçe irkildi. "Şanslı mı? On sekiz yaşındaki bir kız arkadaşın ve bir bebeğin var."

"Takılıp kaldım mı?" Şaka yaptığını düşünerek güldüm, ama o da bana katılmayınca, çok ciddi olduğunu anladım. Dans etmeyi bıraktım ve ellerimle yanaklarını kavradım. "Her gün seni seçiyorum, Harlow. Bunun senin hamile kalmanla hiçbir ilgisi yok. Sen benim istediğim kişisin. O zaman, şimdi ve sonsuza kadar. Beni duyuyor musun? Bir çocuğun olması bunu değiştirmez." Alnımı alnına dayıyorum. "Seni seviyorum."

"Her zaman mı?" diye sorar yumuşak bir sesle.

Başparmağımla alt dudağını okşuyorum, eğilip onu öpüyorum. "Asla durmayacağım," diye yemin ediyorum.

BÖLÜM 66

HARLOW

Poppy, benim vardiyamın ortasında başlayan kendi vardiyası için geldiğinde bileğimi tutar ve Poppy'nin vardiyası başlayacağı için işten çıkacak olan Pablo veya Sarah'ya hiçbir açıklama yapmadan beni arkaya sürükler.

"Kızım," der. "O fotoğraflardaki sensin, değil mi?" Başımı eğiyorum.

"Biliyordum!" Koluma vurur. "Beni görmezden geliyordun."

Onun elliden fazla mesajı beni biraz fazla bunaltmıştı. "Hayatım altüst oldu," diye açıklıyorum. "Bunun hakkında konuşmaya henüz hazır değilim."

"Sen ve Jameson?" diye sorar.

"Ayrıldınız, belli ki."

Kaşlarını çattı. "Çok üzüldüm tatlım."

"Benim yaptıklarımın sonra ilişkimiz uzun sürmeyecekti, ama onun bu şekilde öğrenmiş olması beni çok üzüyor." Bu kısım beni en çok üzen kısım. Keşke o fotoğrafları görmeden ona söyleyebilseydim.

"Peki, sen ve Spencer?" diye soruyor.

"Hiçbir şekilde birlikte değiliz," diye açıklığa kavuşturuyorum, onun nereye varmak istediğini anladığım için. "Hayatımı bu karmaşaya soktukten sonra, bir süre yalnız kalmamın daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Anlaşılabilir," diye onayladı. "Sarılmama ihtiyacın var mı?"

Hayır demek, bunların beni etkilemediğini göstermek istiyorum, ama bunun yerine, "Sarılmak harika olur," diyorum.

Beni sıkıca kucaklayarak kendine çekiyor ve ben gözlerimi kapatıp bu rahatlığı içime çekiyorum. Bir yanım, yaptıklarımın sonra bu rahatlığı hak etmediğimi düşünüyor. Jameson'a zarar vermek istemedim ve bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum. O bunu hak etmiyor.

Beni bırakarak, "Sarah beni öldürmeden oraya geri dönsek iyi olur, ama sonra daha fazla konuşuruz, tamam mı?" diyor.

"Konuşmak en son yapmak istediğim şey," diye mırıldanıyorum.

"Çok yazık." Önlüğünün kayışlarını düzeltir. "Çünkü ben konuşmayı seviyorum."

Neyse ki işimiz yoğun, bu yüzden çalışırken sohbet etme fırsatımız olmuyor. Saat dörtte işim bitiyor, ama pencereden dışarı baktığımda dükkana doğru akın eden insan kalabalığı karşısında ağzım açık kalıyor.

"Geliyorlar. Yoğunluk var," diye diğerlerini uyarıyorum. Beynim gördüklerimi işlerken, hemen ardından "Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyorum.

Paparazziler ve ünlü haber muhabirleri iş yerimin önüne yerleşirken, içlerinden özellikle cesur olan biri doğrudan içeri girip tezgaha doğru yönelir.

"Harlow Hansen'ı röportaj için arıyoruz. Anlaşılan burada çalışıyor."

Pablo bana bakıyor. "Üzgünüm, o işten ayrıldı."

Gazeteci küfürler savurur ve diğerlerine haber vermek için dışarı çıkar.

"Git," diye fısıldar Pablo. Başını arka odamıza doğru sallayarak, "Buradan git," diye ekler.

İki kez söylemesine gerek yok. Hızlıca önlüğümü çıkarıp asıyorum. Eşyalarımı toplayıp arka kapıyı açıyorum ve arka bahçemizde daha fazla insan gördüğümde neredeyse küfür ediyorum. Başımı eğik tutuyorum, şapkamı takıp saçlarımı topuz yaptığım için minnettarım.

"Sen Harlow Hansen mısın?" diye sorar biri. Gözlerimi yere diktiğim için kim olduğunu bilmiyorum.

"Hayır, ben Poppy," diye patladım. "Gitmeye çalışıyorum."

Bir şekilde arabama ulaşıp içine girmeyi başardım. Yolumdan çekilmek istemiyorlardı ama sonunda ısrarıma boyun eğdiler.

Park yerinden çıktığımda rahat bir nefes alıyorum. Büyük bir tehlikeyi atlattım. En son ihtiyacım olan şey, yüzümün daha fazla dedikodu sitesinde ve sosyal medyada yayılması.

Birkaç blok ötedeyken, tanıdık bir Range Rover hız sınırını çok aşarak bana doğru hızla yaklaşıyor. Kafamı çevirip Spencer'in silüetini görüyorum ve o, arkama geçmek için inanılmaz derecede yasadışı bir U dönüşü yapıyor. Birkaç saniye sonra telefonum çalıyor, ekranında onun adı beliriyor.

Cevap verip hoparlörü açtım.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, sorunun panikle dolu olmasından nefret ediyorum. Normalde duygularımı daha iyi kontrol edebilirim, en azından öyle düşünmek istiyorum.

"Biri senin bilgilerini sızdırmış." "Ne?"

diye bağırırım. "Kim?"

"Bilmiyorum," diye homurdanıyor telefonda. "Ama kim olursa olsun, onu bulduğumda öldüreceğim. Eğer Jameson'sa, Tanrı şahidim olsun ki..."

"O böyle bir şey yapmaz," diye savunuyorum ve buna gerçekten inanıyorum. "Lydia olması daha olası," diye öfkeyle söylüyorum.

"Lydia mı? Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Çünkü o benden nefret ediyor," diye neredeyse ağlayarak söylüyorum. "Beni hiç sevmeydi, senin imajına yakışmadığımı söyledi, Hollywood'da çalışmanın beni rahatsız ettiğini *biliyordu*. O fotoğraflarda beni tanımayacağını mı sanıyorsun? Muhtemelen ona benim olduğumu söylemişsindir."

O, diğer uçta sessiz kalır ve sonra "Siktir!" diye küfür eder ve telefonu kapatır.

Titrek nefesler alıp yumruklarımı sıkarak evime kadar sürerim. Anneme mesaj atıp Roe'yu bu gece onda kalmasını rica ederim. İşimin adresini biliyorlarsa, buraya gelmeleri an meselesi.

Spencer koşarak bana yetişir. "Bu olayın ortaya çıkması için çok üzgünüm Low."

Sesinde gerçek pişmanlık duymasaydım, daha çok sinirlenirdim.

"Lydia ile konuştun mu?" diye soruyorum, kapıma vardığımızda anahtarlarımıyla uğraşırken. Elini benimkinin üzerine koyuyor, parmaklarımı metalden dikkatlice ayırıyor, böylece anahtarları benden alıp kapıyı kendisi açabiliyor.

"Evet."

"Peki ne dedi?"

O i çekip arkamızdan kapıyı kilitler. Beyzbol şapkasını çıkarır, parmaklarını saçlarının arasından geçirir ve sonra apkayı tekrar başına takar, ama bu sefer tersine. "Tabii ki inkar etti, ama ben ısrar edince sızdırdığını itiraf etti."

"Siktir et onu," diye bağırarak telefonumu tezgahın üzerine fırlattım.

"Onu kovdum."

Şaşkınlıkla arkama dönüyorum. "Öylece mi?"

"Seninle uğraştı. Bilmem gereken tek şey buydu."

Kaşlarımı attım. Geçmişte onu kovmadığı için ona kin beslediğimi fark ettim, ama doğrusu, onun bana söylediklerini ona hiç anlatmadım. Ondan tuhaf hisler aldığımı söyledim, onun bu konuyu ele almasını umuyordum, ama erkek arkadaşının artan şöhretini kaldıramayan mızımız bir kız arkadaş gibi görünmek istemedim.

"Teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle.

"Rica ederim." Sırtını kapıya dayadı ve telefonum çaldı.

Annemin Roe'yu alıkoyacaklarını söylediğinde rahatlayarak onu alıyorum.

"Roe bu gece anne babamın yanında kalacak. Paparazziler yakında buraya gelirse hiç aşırmam."

Özellikle de Lydia'yı kovduğu için. O kindar bir tip.

Çenesi, zar zor gizlediği öfkeyle titriyor. "Sen hep bundan korkuyordun," diyor boğuk bir sesle. "Ve ben bunu kapının önüne getirdim."

"Evet, şey..." Sözümü kesip omuz silkiyorum. "Bu sefer tek suçlu sen değilsin bence." Ona küçük bir gülümseme atıyorum.

Yine şapkasını çıkarır ve elinde tutar. Belli ki gergindir, apkanın kenarını sıkıştırır. Uzun bir süre yere bakarak, ne düşündüğünü sormak üzereyim ki, başını kaldırır ve gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle karşılaşır.

"Hayatını mahvettim, değil mi?" diye soruyor, daha önce onda hiç görmediğim ve duymadığım bir kırıklıkla. Ağzımı açıp hayır, öyle değil diyorum, ama o devam ediyor. "Seni hamile bıraktım. Doğum sonrası depresyonun için yardım alman için seni daha fazla zorlamalıydım

Ve Şimdi, bu dünyayla hiçbir ilgisi olmak istemediğin halde, seni en kötü Şekilde spot ıŐıĐının altına çektim."

"Hayatımı mahvetmedin, Spencer."

Bunu d Ő enebilmesinden bile nefret ediyorum.

" yle hissediyorum," diye iç geçirerek başını geriye doğru eğip kapıya çarptı. "Ne zaman doğru olanı yapmaya çalışsam, istemeden yanlış olanı yapıyorum. Seni istemekle bencil davrandım, seni elde etmek için her Şeyi yapmaya hazırdım ve Şimdi o fotoğraflar ortalıkta dolaşıyor."

"Tüm suç senin değil, bu yüzden sorumluluğu üstlenmeye çalışmayı bırak."

"Gitmeliyim," diyor. "Sadece... bilgilerinin sızdırıldığını öğrendiğimde, sana ulaşmam, güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu."

"Kalabilirsin, benim için sorun yok."

"Hayır." Başını sallar. "Sana engel olmak istemiyorum."

O dışarı çıkar ve ben derin bir nefes alarak kanepeye   k yorum.

Her seferinde durumun daha kötüye gidemeyeceğini d Ő   r m, ama bir Şekilde daha da kötüye gider.

Bir dakikadan az bir süre sonra kapı tekrar açıldığında Şaşkınlıkla irkiliyorum.

"Boş ver." Kapıyı kapatır. "Onlar geldi." Kim olduklarını sormama gerek yok.

Kanepeye   k yor ve Şapkasını çıkarıp sehpaye atıyor. "Sanırım Şimdilik benden kurtulamazsın."

BÖLÜM 67

SPENCER

ALTIZ YIL ÖNCE

İnanamayan bir halde telefonu kapatıyorum. İlk konuşma rolümü az önce aldım. Küçük bir rol, ama şu anda piyasada en popüler kitaplardan birinin film uyarlamasında ana karakterin en iyi arkadaşlarından birini oynayacağım. Bu, ihtiyacım olan ve umduğum türden bir fırsat.

Bir dakika daha arabamda oturup bu haberi sindiriyorum. Bu rol bana şimdiye kadar aldığımdan daha yüksek bir maaş getirecek ve bu ekstra para bize çok yardımcı olacak.

Üçüncü kattaki dairemize çıkan merdivenleri çıkarken, kapımıza varmadan ağlama seslerini duydum.

Kapıyı açtığımda, Harlow'un kollarında teselli edilemeyen Monroe'yu salladığını görüyorum. İkisinin de yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış.

"Hey, ne oldu?" diye soruyorum ve hemen bebeği alıyorum. Harlow bunalmış ve bitkin görünüyor.

"Sanırım ilk dişi çıkıyor ve bütün gün ağladı, Spencer. Ona ilaç verdim. Diş etlerine uyuşturucu sürdüm. Emmesi için bir şeyler verdim. Hiçbiri işe yaramadı. Tek yaptığı bağırmak ve şimdi başım ağrıyor ve..."

Omzunu sıkıyorum. "Kendin için ne yapman gerekiyorsa yap. Ben onunla ilgilenirim."

"Teşekkür ederim," der, rahatlamış bir şekilde gözle görülür şekilde sakinleşir.

Banyo kapısı kapanır ve ben çırpınan kızıma bakarım.

"Bugün annene zor anlar yaşattın, değil mi?"

Monroe büyük, sulu gözleriyle bana bakar.

"Ağzın ağrıyor mu, tatlı kız?" Dudaklarını geri çekip, diş çıkarma belirtisi var mı diye bakıyorum. Ağlayarak, kollarımdan kurtulmaya çalışıyor.

kollarımdan kurtulmaya alışıyor. "Sanmıyorum, kk bcek." Onu düşürmemek için daha sıkı tutuyorum. Banyoda duş gıcırđıyor. "Hadi, seni sakınleştirmeye çalışalım ki annen duştan çıktığında dinlenebilsin."

Monroe, bu söze hiç katılmadığını belirtircesine tiz bir çığlık atar.

Harlow'un bebeğimizi sakınleştirmek için her şeyi denediğinden hiç şüphem yok, bu yüzden onu beslemeye veya soğuk bir şey emdirmeye çalışmak yerine, kanepeye oturup onu göğsüme yatırmaya karar veriyorum. Ağlıyor, ama ben ona yumuşak bir sesle konuşuyor, sırtını ve başını okşayarak onu sakınleştirmeye çalışıyorum.

Biraz sakınleşmeye başladığı için masadan bir emzik alıyorum. Genellikle yakınlarda bir yerde bir emzik bulunur, çünkü ne zaman ihtiyaınız olacağı belli olmaz. Emziği dudaklarına bastırıyorum ve o da ağzllkle ağzını açıyor. Gözleri ağırılaşıyor ve sanırım tam zamanında geldim, çünkü kendini çok yorduğu için yorgunluğa yenik düşüyor.

Monroe iyice uykuya dalmışken, banyo kapısı açılır ve Harlow ıslak saçları ve elinde havluyla dışarı çıkar. şaşkınlıktan ağzı açık kalır.

"Sessiz," diye nefes nefese sorar. "Bunu nasıl yaptın?" "zel bir şey yapmadım."

Kaşlarını çatıyor, yüzünde incinmişlik beliriyor. "Onu hiç sakınleştiremedim. Uykuya bile.

Kahretsın. Ne düşündüğünü biliyorum.

"zel bir şey yapmadım. Sadece çok yorgundu, hepsi bu."

Gözleri yaşlarla doldu. "Bütün gün onu kuağımda tuttum, salladım, kendini daha iyi hissetmesi için uğraştım ama hiçbir şey işe yaramadı. Sonra sen geldin ve birdenbire o iyi oldu." Göğsümde uyuyan bebeğimle bana işaret etti. "Bu adil değil. Neyi yanlış yapıyorum?"

"Yanlış bir şey yapmıyorsun," diye onu teselli ediyorum. "Dediğim gibi, bütün gün ayakta kaldığı için yorgun düşmüş olmalı."

Kafasını sallar, belli ki hem incinmiş hem de sinirlenmiş. Koridordan geçip odamıza gider, muhtemelen üstünü değiştirmek için. Ben de rahatlarım ve Monroe'yu oyun parkına aktarıyorum. Aktarımlardan hoşlanmaz, ama yeterince uykulu olduğu için kıpırdamaz.

Mutfağa gidip akşam yemeği için hazırlayabileceğim bir şeyler arıyorum. Fazla bir şey yok, bu yüzden akşam yemeğinde Kraft makarna ve peynir ile soslisli sandviç yiyeceğiz gibi görünüyor.

Yemek hazır olduğunda, Harlow hala odamızdan çıkmamıştı.

Monroe'yu hızlıca kontrol ediyorum ve hala huzur içinde uyuyor. Odanın kapısı tamamen kapalı değil, bu yüzden hafifçe itiyorum. Onu yorganın üzerinde yatarken buluyorum ve uyuduğunu düşünerek neredeyse geri çekiliyorum, ama vücudunun titrediğini fark ediyorum.

Kahretsin. Ağlıyor.

Yavaşça yanına yaklaşıp omzuna hafifçe dokunuyorum. "Ne oldu bebeğim?"

Dokunuşumdan çekildi ve bu reddedilme beni acıttı.

"Bunu yapamıyorum," diyor titrek dudaklarla. "Anne olmakta berbatım. Senin gibi onu bile teselli edemiyorum."

Yatağın diğer tarafına geçip, ona bakabilmek için yan yatıyorum.

O kadar kırgın görünüyor ki, yaptığım veya söylediğim hiçbir şeyin ona yardımcı olmadığını hissediyorum. Kendi evimize taşınmak yanlış bir karar mıydı acaba? Kendi başımıza kalmanın bizim için iyi olacağını ve geç saatlere kadar çalıştığım için onları daha sık görebileceğimi düşünmüştüm. Ama bu kararım la bencil davranmış olabilir miyim diye merak ediyorum. O zamanlar kendi evimiz olacağı için heyecanlı görünüyordu, ama işler değişebilir ve ailesinin yardımı olmaması ona olumsuz etki ediyor olabilir.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bilmiyorum," diye cevaplar, sesi kırık kırık.

Gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluştuğunda, onun ne kadar acı çektiğini anlıyorum.

Onu kaybetmek istemiyorum, ama korkarım ki çoktan kaybettim.

BÖLÜM 68

HARLOW

"Güvenlik görevlilerimi arayıp beni almalarını isteyeceğim," diyor Spencer iç çekerek ve cebinden telefonunu çıkarıyor. İki saattir buradayız ve iki kez kontrol ettik, sonuncusu beş dakika önceydi, ama paparazziler ve ünlü gazeteciler hâlâ dışarıda.

Kafamı sallıyorum. "Bu sadece onların doğru yerde olduklarını teyit eder."

İnanamayan bir ifadeyle bana dönüyor. "Arabamı biliyorlar. arabamı biliyorlar."

"Doğru," diye iç çekiyorum ve ellerimi kot şortumun arka ceplerine sokuyorum. "Gitmek istersen gidebilirsin, ama burada kalabilirsin de."

Gülümser, gözlerinin köşeleri kırışır. "Kalmamı ister *misin*?"

"Ne istediğimi bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Bu uzun zamandır benim sorunum. "Ama onlarla uğraşmak istemiyorsan, kalabilirsin. Roe'nun yatağında yatabilirsin."

O, alaycı bir şekilde göğsüne elini koyar. "Yatağını benimle paylaşmayacak mısın? Kızımızın sayısız peluş hayvanlarının altında boğulmama izin mi vereceksin?"

"Evet."

Kıkırdayarak başını sallar. "En azından dürüstsün. Akşam yemeği için yiyecek bir şey var mı?" Buzdolabımı açar, kafasını içeri sokar.

Onu burada görmek garip, tüm olanlardan sonra benim evimde bu kadar rahat davranması. Aklım Jameson'a gidiyor ve ne yaptığını, nasıl hissettiğini merak ediyorum, ama ona ulaşip sormaya hakkım olduğunu düşünmüyorum.

"Dondurulmuş pizza," diye cevap veriyorum.

"Red Baron mu?" diye soruyor heyecanla, en sevdiği markayı kastederek. "Her zaman."

"Harika." Dondurucuyu açıp pizzayı çıkarır. Fırını ön ısıtmaya alır ve pizzayı fırına koymaya hazırlar.

"Bütün bunlar hakkında gerçekten ne düşünüyorsun?" diye soruyorum ona, onu izlemek için bar taburelerinden birine oturarak.

"Neyin hepsi? İlişkimiz mi?" diye alaycı bir tonla soruyor, ama gözlerinde ciddiyet var. Yaptığımız şeyin berbat olduğunu benim kadar iyi biliyor. Ama bazen, şaka yapmaya çalışmazsan, tamamen dağılırsın.

"Paparazziler tarafından takip edilme kısmını kastediyorum."

"Oh." Fırın bip sesi çıkarır ve o pizzamızı fırına koyar. "Kesinlikle en sevdiğim şey değil, ama bu işin bir parçası, özellikle de..." Sesi kesilir ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Şey, dedikoduların merkezindeysen. Ama paparazzileri kendileri çağıran insanları anlamıyorum. Bu beni hep şaşırtmıştır."

"Bana söylemen yasak olabilir, ama birkaç ay önce bahsettiğin rolü aldın mı? Süper kahraman olanı?"

Başını yana eğdi. "Neden? Beni neredeyse lateks gibi bir şeyin içinde görmek için sabırsızlanıyor musun?"

"Seni çıplak gördüm, benim için fark etmez."

Başını geriye atıp güldü. "Evet, rolü aldım," dedi ciddiyetini geri kazanınca.

"Ve rolü aldığın için mutlu musun?"

"Evet," diye cevaplar. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığım için kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama oyunculuğu seviyorum. Eğlenceli ve bu konuda iyiyim."

"Öylesin," diye kabul ediyorum isteksizce.

Onun oynadığı dizi veya filmlerden kaçınıyor olsam da -çünkü gerçek hayatta tanıdığın birinin tamamen farklı bir kişi gibi davranmasını görmek tuhaf oluyor- onun ekranda ham yetenek ve çekicilik yaydığını anlayacak kadar çok klip izledim. İhtiyacı olursa bir elma ile bile kimya yakalayabileceğinden eminim.

"Bunu sevdim," diye itiraf ediyor. "İyi olduğumu düşünmen." Gözlerimi deviriyorum. "Bunu kafana takma."

"Asla," diye alay ediyor. "Peki ya benim aletim? Onu oraya bırakırım."

"Spencer," diye gülerek başımı sallıyorum.

"zgnm," diye gülüyor. "Ağzımdan kaçtı. Bunu zlemişim," diyor ciddi bir tonla. "Seninle gülüp şakalaşmayı."

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

Annelikle uyum sağlamakta zorlandığım için o kadar uzun süre zor zamanlar geçirdim ki, bazen tüm bunlardan önce ne kadar iyi olduğumuzu unutuyorum.

Ellerini tezgaha koyar ve bana yaklaşır. "Zamana ihtiyaın olduğunu biliyorum ve buna saygı duyacağım, ama tek istediğim, kendini tekrar ortaya koymaya hazır olduğunda bana bir şans vermen. Gerçek bir şans."

"Ya verecek hiçbir şeyim yoksa?" diye soruyorum yumuşak bir sesle. "Ya çok kırılmışsam?"

Beni, beni rahatsız edecek kadar yoğun bir bakışla szer. "ok kırılmış diye bir şey yoktur. Benim için yok. Bana verebileceğin her parçayı alacağım ve geri kalanını doldurup seni tekrar bütün yapacağım."

"Seni hak etmiyorum."

Başını yana eğiyor. "Bunu ben karar vereyim, olur mu?"

"Bu sadece gerçek."

"Sadece zihinsel sağlığınla mücadele ettiğin ve hatalar yaptığın için sevgiyi hak etmediğin anlamına gelmez."

"Jameson'ı aldattım. Bu *korkunç* bir şey. Hiç böyle bir insan olacağımı düşünmemiştim. Ve eminim ki bu konuda nyargılısın."

"Belki," diye kabul ediyor. "Ama seni yeterince uzun süredir tanıyorum ve senin özünde nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum. Kötü seçimler senin gerçek kişiliğini değiştirmez."

"şu anda kendimden nefret ediyorum," diye itiraf ettim.

Bana hüzünlü, yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Sorun değil. Sen hazır olana kadar ikimiz için de seni yeterince seveceğim."

Ve nedense, onun söylediklerine rağmen bunu hak etmesem bile, tam da öyle yapacağını biliyorum.

BÖLÜM 69

HARLOW

Her şey yüzüme patlayalı bir ay oldu ve dedikodular biraz azalsa da tamamen bitmedi, bu yüzden işten çıktığımda otoparkta üç paparazzi dolaşırken görmek beni şaşırtmadı.

"Harlow?" diye seslendi içlerinden biri. "Spencer Shaw ile bir ilişkiniz var mı?"

"Hadi ama," diyor diğeri. "Sadece soruyu cevapla, biz de seni rahat bırakalım."

"Söylentilere göre, onunla arabada yakalandığınızda nişanlıydınız. Bu doğru mu?"

Onları görmezden gelip arabama biniyorum. Beni kuşatıp kapana kısırmaya kararlılar, ama onların oyunlarından bıktım, bu yüzden onlar hareket etmek zorunda kalana kadar geri geri gidiyorum. Onların varlığı yüzünden kovulmadığım için mutluyum, ama kovulsaydım çok kötü olurdu, çünkü Cool Beans Jasper'ın ailesine ait.

Ailemin evine giderken radyonun sesini açıyorum ve yol boyunca düşüncelerimi bastırmaya çalışıyorum. Şu anda haziran ayındayız, yaz tam gaz devam ediyor ve bu da evlerine varmamın normalden daha uzun süreceği anlamına geliyor. Roe yaz tatilini ve büyükannesiyle büyükbabasıyla geçirdiği zamanı çok seviyor, en azından bu var. Çalışmak zorunda olduğum ve ona her zaman yanında olamadığım için uzun süre kendimi suçlu hissettim, ama şu ana kadar olanlara bakılırsa, çocuğumun durumu gayet iyi.

Onların evine vardığımda, Jasper'ın arabasını garaj yolunda görünce şaşırdım.

Çantamı alıp içeri giriyorum. "Willa?" diye sesleniyorum. "Burada mısın?"

Kız kardeşim mutfaktan kafasını çıkarır ve ablamı görünce neredeyse ağlamaya başlarım. Neyse ki, ona

ama ona çok ihtiyacım vardı. Onu rahatsız etmek istemedim. Çalışmaları çok önemliken. Onun harika bir cerrah olmasını engelleyecek hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp bana sıkıca sarıldı. Evim gibi kokuyordu: şekerli kurabiye, taze çiçekler ve okyanusun tuzu.

"Hey," diyor yumuşak bir sesle, ağladığımı fark edince. Geri çekiliyor, ellerini yanaklarıma koyuyor. "Low."

"Seni gördüğüme sevindim."

Beni kemiğimi kırarak kadar sıkı bir kucaklamayla kendine doğru çeker. "Daha erken gelemediğim için özür dilerim."

Omzuna başımı yaslayarak hayır diyorum. "Hayır. Sen kötü bir kız olmakla meşguldün."

Hâlâ beni sıkıca tutarken gülüyor. "Sen de kötü bir adamsın."

"Herkes dışarıda. Geldiğimizi sana söylemediğim için özür dilerim. İşe yarayacağından emin değildim, ama son dakikada St. Joseph's'ta yaz stajı buldum.

"Ne?" Heyecanla bağırırım. "Bu inanılmaz, Willa."

"Profesörüm beni bu işe tavsiye etti, ama kabul edileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayız. Hemen başlamamı istiyorlar, bu yüzden bütün yaz burada olacağız."

Yine ağlamaya başlıyorum, çünkü bu duyabileceğim en iyi haber.

Kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekti. "Henüz anne ve babaya söyleme, ama yaz bitmeden burada küçük bir düğün yapmayı düşünüyoruz."

"Ciddi misin?" diye soruyorum.

Bir süredir ona düğün planlarını sormamıştım, çünkü dersleriyle yeterince meşgul olduğunu biliyordum.

"Evet. Bence burada, evde küçük bir düğün yapmak güzel olur, sence de öyle değil mi?"

"Bence mükemmel olur."

"Planlamama yardım edeceksin, değil mi?"

Elini sıkıyorum. "Elbette," diye cevap veriyorum. "Ne istersen."

"Bu akşam Jasper'la bu konuyu daha ayrıntılı konuşacağım ve sonra karar vereceğiz."

"Senin adına çok sevindim," diyorum. "Jasper'ı ailenin kalıcı bir üyesi yapmanın zamanı gelmişti."

Gülerek, benden uzaklaşmadan önce yanıma dokunur. "Bunu söylemen için sana para mı verdi?"

"Hayır, sadece doğruyu söylüyorum."

"Hadi." Elimi tutar ve beni mutfaktan dışarıya açılan kapılara doğru sürükler. "Hadi yemeğe gidelim."

BÖLÜM 70

HARLOW

Sinirlerim yüzünden kusacakmışım gibi hissediyorum, Spencer'ın evine, onun ailesi, benim ailem, kız kardeşim ve Jasper ile birlikte 4 Temmuz kutlaması için gidiyoruz.

"Vay canına, burası inanılmaz," diyor Willa, sahildeki İspanyol tarzı evi hayranlıkla seyrederek. Onu çevreleyen modern, temiz hatlı çirkin binaların çoğuna tercih ettiğimi söylemeliyim. O bizim için bu evi satın aldığı anda seçiminde benim hiçbir payım olmamış olabilir, ama o beni yeterince iyi tanıyordu ve bu evi seveceğimi biliyordu.

Biliyordu, kendi düşünceme alaycı bir şekilde gülüyorum. Hala beni o kadar iyi tanıyor.

"Güzel," diyor Jasper da. "Eğer fazladan sörf tahtası varsa, denize girmem lazım."

"Onda bolca var." Garajının bir duvarı tüm koleksiyonuyla kaplı. "Willa teyze, daha önce babamın evine hiç gitmedin mi?" "Hayır," diye biraz üzgün bir şekilde cevaplar.

Hala Spencer ile konuştuğunu bilsem de, onunla olan ilişkim ve ayrılığımız onların arkadaşlıklarını etkilemişti.

Açık garajın önüne park ediyorum ve ailem de yanıma park ediyor. Garaj yolundaki diğer araç Spencer'ın ailesinin olmalı.

Onları birkaç yıldır görmedim ve şimdi benim hakkımda ne düşündüklerini merak ediyorum. Benden nefret ediyorlarsa onları suçlamayacağım. Oğullarının kalbini kırdım.

Arabadan inmeden önce, Monroe çoktan çocuk koltuğundan atlayıp eve koşmaya başlamıştı.

"Bir gün sprinter olacak," diye şaka yapıyor Willa, emniyet kemerini çözerek. "Çok hızlı."

Üçümüz arabadan iniyoruz ve manzarayı takdir etmeleri için onlara biraz zaman veriyorum.

İçeri girerken, hayranlıkla etrafa bakmaya devam ediyorlar. Gürültünün geldiği yere doğru gidiyoruz ve Spencer'ı ailesiyle ve Roe ile mutfakta buluyoruz. Havuçları ranch sosuna batırıyor ve küçük grubumuzu izliyor.

"Sizler çok yavaşsınız. Sizi beklemediğim için mutluyum."

Etrafta birkaç kişi daha toplandığını fark ediyorum ve Spencer onları gösteriyor. "Bu Liam." Koyu dalgalı saçları ve etkileyici gözleri olan çok yakışıklı bir adamı işaret ediyor. "Ve eşi Ari." Zeytin tenli, neredeyse siyah saçlı ve parlak mavi gözlü, çok çekici bir kadın. "Ve burada da Ollie ve Talia var. Onlar da evli."

O anda Liam'ın sıradan biri olmadığını anlıyorum. O, Willow Creek'in solisti ve ünlü sörfçü Liam Wade'in oğlu. Spencer'dan adını defalarca duymuş olsam da, ayrıntıları bir araya getirmem biraz zaman aldı.

Diğer çifte gelince, onları hiç tanımıyorum ve içimden bir ses onların ünlü olmadıklarını söylüyor. Spencer'ın normal arkadaşları olması beni şaşırtmamalı, ama sanırım sürekli çılgın popüler ünlülerle çevrili olduğu için, onun da kolayca o yaşam tarzına ve sığ görünen sözde arkadaşlıklara kapılacağını düşünmüştüm. Bir bakıma, ona yeterince değer vermediğimi düşünüyorum.

Tanışmalar bittikten sonra, insanlar Spencer'ın hazırladığı atıştırmalıkları yerken sohbet edip birbirlerini tanıyorlar. Ben grubun kenarında durup sadece izliyorum. Katılabilecek miyim emin değilim, ama en azından buradayım, bu da bir şey sayılır, değil mi?

Spencer'ın annesi herkese merhaba dedikten sonra gruptan ayrılıp benim yanıma geldiğinde şaşırmadım.

"Merhaba, Harlow." Nazikçe gülümsüyor ve kollarını açarak bana sarılmak için uzanıyor. "Nasılsın?"

Onu kucaklıyorum, ama bu biraz garip geliyor ve ellerimi ne yapacağımı bilemiyorum. Beni özlemiş gibi sıkıca sarılıyor. Beni gördüğüne sevindiğini anlayamıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor.

"İyiyim," diye cevap veriyorum, muhtemelen birkaç saniye geç kalarak, yine garip bir durum yaratarak. "Sen?"

"İyiyim, iyiyim. Biraz gönüllü çalışıyorum, bu yüzden meşgulüm."

"Oh, kulağa harika geliyor. Bunu duyduğuma sevindim." Bir gülümseme takınıyorum, muhtemelen robot gibi başımı sallıyorum, ama boynumu kontrol edemiyorum.

"Seni burada gördüğüme gerçekten çok sevindim." Elini uzatıp, sanırım beni teselli etmek için kolumu okşadı.

"Geldiğimize... geldiğimize sevindim."

"Monroe sürekli senden bahsediyor," diyor.

Kahkahayı bastım. "Öyle mi? Yemin ederim, benden ve babasından uzaklaşmak için sabırsızlanıyor."

Bana anlayışlı bir gülümsemeyle bakıyor. "İkinizi de çok seviyor."

"O iyi bir çocuk. En iyisi."

Ve sanırım odaklanmam gereken şey bu. Kötü kararlarımın yığını üzerinde durmak istesem de, gerçek şu ki, en önemli şey Monroe ve o harika bir çocuk.

"Sana sadece şunu söylemek istiyorum" — oh, Tanrım. Bundan sonra ne söyleyeceği konusunda duyduğum korkuyu içime atıyorum — "Oğlum seni çok seviyor. Hiçbir zaman sevgisini kaybetmedi. Ama biliyorum ki çok zor zamanlar geçirdin, genç yaşta hamile kaldın ve bir çocuk doğurdun, Spencer'ın kariyeri, ve son zamanlarda olanlar." Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Tanrım, o fotoğrafların ortalıkta olması ve tanıdığım herkesin sadece erkek arkadaşımı, nişanlımı aldattığını bilmekle kalmayıp, bizi o kadar savunmasız bir durumda görmüş olması inanılmaz derecede utanç verici. "Ve sadece şunu söylemek istiyorum, o seni ne kadar sevse de, senin için en iyisi olanı yapmalısın. Bana, kendi başına bir karar vermek için zaman ayırdığını söyledi ve bence bu harika."

"Şey... teşekkürler?" Bu bir soru olarak çıkıyor ve o gülüyor. "Hayır, ciddiym. Oğlumla çok genç yaşta çıkmaya başladın ve ayrıldıktan sonra çok geçmeden Jameson'ı buldun. Bir süre bekâr kalman senin için iyi olacak gibi görünüyor. Kendini bul. Benim inandığım bir şey var, o da kendimizi bulmadan başka birini gerçekten sevemeyeceğimizdir."

"Bu çok iyi bir nokta."

Elimi tuttu ve üstüne hafifçe vurdu. "Benimle konuşmak biraz garip gelebilir, ama ihtiyacın olursa ben buradayım, bunu bilmeni isterim. Tamam mı?"

"Teşekkürler."

Kahretsin. Ağlayacağım.

Diğerlerinin yanına dönmeden önce bana bir kez daha hızlıca sarılır.

Kimse bana dikkat etmiyor, ben de hızla uzaklaşıp en yakın odaya giriyorum. Burası kütüphane olarak kabul edilebilecek bir yer. Küçük, koyu renkli rafları kitaplarla dolu, açık renkli zemini sıcak pas rengi bir halı kaplıyor ve iki büyük deri koltuk var.

Arkamdan kapıyı yavaşça kapatıp gözyaşlarımı akıtmaya başladım.

O sözleri söylemesi çok nazikti. *Fazla* nazikti. Ben bunu hak etmiyorum, ondan değil.

Arkamda kapı açılır ve ben hızla dönerim.

"Hey," diyor Spencer, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle. "İyi misin? Annemin seninle konuştuğunu gördüm. Seni üzecek bir şey söylemedi, değil mi?"

"Hayır." O odaya girip kapıyı tekrar kapatırken yanaklarımı silerim. "O çok nazikti. Söz veriyorum."

Başını yana eğiyor. "Neden nezakete karşı sorunların var? Neden bunu hak etmediğini düşünüyorsun?"

Elbette, düşüncelerimi ve duygularımı yüzümden açıkça okuyabiliyor. Beni her zaman çok iyi tanıyor.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, gözlerim yaşlarla dolmuş bir gülümsemeyle. "Gerçekten bilmiyorum."

Ellerini şortunun ceplerine sokar. Şeffaf, beyaz plaj tişörtü geniş omuzlarını kaplar. "Lütfen, söyleyeceklerime alınma, ama gerçekten biriyle konuşmanı istiyorum. Bir terapistle. İstersen benimkini görebilirsin." Omuzlarını silker. "Oldukça iyidir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Senin terapistin mi var?"

"Evet." Sırtını kapıya yaslar. "Hayatının aşkının kalbini defalarca kırması, bazı hasarlara yol açıyor." Bana ağzı kapalı bir gülümseme atar. "Seni suçlu hissettirmek için söylemiyorum, ama bununla başa çıkmak için biraz yardıma ihtiyacım vardı."

ayrılık, bekar bir baba olmak ve yaptığım iş. Terapiyi sevdiğim ortaya çıktı, bu yüzden hala ayda bir kez onunla konuşuyorum."

Terapiye her zaman karşıydım, ama durumla pek başa çıkamıyorum, aslında hiç başa çıkamıyorum, bu yüzden denemeye değer olabilir.

"Onu görmeye razıyım," diyorum yumuşak bir sesle. "Sen de sorun yoksa." "Senin için randevu alacağım, ama Harlow?"

"Evet?" diye tereddütlerle soruyorum.

"En az beş kez gitmeni istiyorum. İki haftada bir. Benim için değil, başka bir şey ya da başka biri için değil, senin için. Konuşacak birine ihtiyacın var."

"Sanırım yapabilirim," diye kabul ediyorum.

"Güzel." Elini uzatıp omzumu sıkıyor. "Şimdi herkes bizim sevişmek için kaçtığımızı düşünmeden buradan gidelim."

"Spencer!"

Gülümser. "Bunun seni güldüreceğini biliyordum." Kolunu omuzlarıma dolayarak şakağıma öper.

Havai fişekler gökyüzünü aydınlatıyor ve Roe her iki elinde birer havai fişekle koşuşturuyor. Onu izlerken gülüyorum. Onun neşesi bulaşıcı. Ne kadar kötü şeyler olursa olsun, ya da ne kadar batırırsam batırayım, Monroe her zaman hayatımın en güzel parçası olacak. Genç yaşta hamile kalmak planımın bir parçası değildi, ama dürüst olmak gerekirse, her seferinde yine aynı seçimi yapardım, çünkü o kızın annesi olmadığım bir hayat yaşamak istemiyorum.

Spencer'ı görmeden önce hissediyorum.

Yanımda kumlara oturur. Günün çoğunu Liam, Ollie ve Jasper ile sörf tahtasında geçirmiştir. Onun varlığından uzaklaşmak güzeldi, çünkü o yanımdayken düşünmekte zorlanıyorum.

"Willa ve Jasper gelecek ay evleniyorlar mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum, sahilde onları ararken ve şenlik ateşinin yanında onları görüyorum. Monroe onlara koşarak yaklaşıyor ve bir tane daha

"Bu beni şaşırttı. Nedense büyük bir düğün bekliyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sessizleşir. "Jasper benden sağdıçı olmamı istedi."

"Bu konuda üzgün görünüyorsun."

Omuzlarını silkiyor, bacaklarını çekip kollarını dizlerinin üzerine koyuyor. "Onun yanında T.J. olmalıydı. Neredeyse on yıl oldu, biliyorum, ama onu hala özleyorum."

"O senin en iyi arkadaşındı." Elimi omzuna koyup, başparmağımla nazikçe okşayarak onu teselli ettim. "Onu her zaman özleyeceksin."

"Sanırım öyle," diye iç çeker. "Willa ve Jasper için gerçekten mutluyum, ama ben..."

Başını salladı ve dudaklarını ince bir çizgiye getirdi. "Ama ne?" diye sordum.

Bana bakar ve iç çeker. "İlk önce biz olacağımızı düşünmüştüm, biliyorsun."

"Spencer..."

"Seni suçlamak için söylemiyorum. Bu sadece gerçek." Elini kuma uzatıp kum tanelerini avucunda sıkıştırdıktan sonra parmaklarının arasından akıtıyor. "Terapistimden haber geldi. Pazartesi günü sana randevu verebileceğini söyledi."

"O kadar çabuk mu?" diye şaşkınlıkla soruyorum. "Ve tatil gününde sana cevap mı verdi?"

"Ben onun en sevdiği hastasıyım," diye şaka yaptı.

"Bunu pek istemiyorum," itiraf ettim. "Ama bunu yapmam gerektiğini biliyorum."

"Bence kendini daha iyi hissedeceksin." "Umarım," diye iç çekerim.

Havai fişekler daha sık atılmaya başlar ve konuşmayı zorlaştırır. Fişekler bittiğinde Spencer ayağa kalkar ve bana elini uzatır.

"Unutma," diyor yumuşak bir sesle. "Bunu benim, Monroe'nun ya da başka birinin için değil, kendin için yapıyorsun. Kendine bakman ve kendi duygularını öncelikli tutman normal. Bu seni bencil yapmaz."

Duymam gereken şey buydu.

Bazen, başkalarına destek olmak için kendime bakmam gerektiğini fark etmek zor oluyor. Kadınlar ve anneler olarak, kendimizi her zaman en sona koymak biraz fazla doğal hale geldi. O haklı, artık kendi duygularıma bakmaya başlamamın zamanı geldi ve terapi muhtemelen başlamak için en iyi yer.

BÖLÜM 71
SPENCER
ALTIZ YIL ÖNCE

"Mutlu yıllar sana, mutlu yıllar sana, mutlu yıllar sana, sevgili Monroe. Mutlu yıllar sana," diye şarkı söyler herkes.

"Mumunu üfle, tatlım." Harlow, bebek için aldığımız küçük pastanın üzerinde duran bir rakam şeklindeki mumu işaret eder.

Monroe kıkırdayıp gevezelik eder, pastayı yumruklar ve Harlow onun için mumu üfler. Monroe heyecanla ellerini çırpır.

Kızımızın doğumundan bu yana bir yıl geçtiğine inanamıyorum. Hayatımın en güzel ve en stresli yılıydı. Harlow, Roe'nun pastasındaki pembe kremayı parmağıyla alıp burnuma sürüyor ve gülüyor.

Onun daha iyi olduğunu görmek güzel.

Son iki ayda, annelik konusunda daha fazla özgüven kazandı ve sonunda bu konuda gelişmesini görmekten çok mutluyum. Bence o başından beri annelik görevini çok iyi yerine getiriyordu, ama *kendisi* öyle hissetmiyordu.

Monroe elini pastaya batırınca hepimiz kahkahalara boğulduk.

Her iki tarafın da tek torunu ve Willa'nın tek yeğeni olarak, çok şımartılmış bir bebek olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Burnumdaki kremayı silerim ve parmağımı yalarım. Harlow gözlerinde ateşle beni izliyor. Monroe doğduktan sonra aramızda sorunlar olduğu için değil, sadece ikimiz için zaman bulmak zorlaştı, ama sanki o sisin içinden çıkmaya başladığımızı hissediyorum.

Pasta bittiğinde, Monroe'nun hediyelerini açmasına izin verdik, bu çoğunlukla ikimizin onun için başlaması ve

O kağıtla oynarken, kaçınılmaz olarak birimiz devralıp hepsini temizleyene kadar.

Yine de, herkesle birlikte olmak ve küçük kızımızı kutlamak güzel bir gün. Güneşli, güzel bir gün — bir yıl önce Santa Monica'yı vuran fırtınayla tam bir tezat.

"Onu uyutmaya götüreceğim," diyor Harlow, Monroe'yu kollarımdan alırken. "Annem, sörf yapmak istersek ona göz kulak olacağını söyledi."

"Sörf tahtalarını alayım."

Babasının garajında herkesin kullanabileceği birkaç sörf tahtası var.

İkisini su kenarına götürüp Harlow'un gelmesini bekliyorum.

"Kolayca uykuya daldı," diyor, bu habere açıkça memnun olmuş bir şekilde. "Sanırım sonunda uyku saatine direnmeyi bıraktı."

"Bu, ikinci çocuğa hazır olduğun anlamına mı geliyor?" diye şaka yapıyorum. Kahkahaya boğuluyor. "Kesinlikle hayır."

"Bir gün daha ister misin?" diye soruyorum. Benim için fark etmez. Kendimi hep iki ya da üç çocuklu bir anne olarak görmüşümdür, ama Monroe tek çocukum olsa da mutlu olurum.

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor ve tasmayı ayak bileğine takıyor, sonra tahtayı kumdan çekip çıkarıyor. Ben de aynısını yapıyorum ve suya giriyoruz.

"Yakın zamanda değil, ama evet, belki bir gün olabilir. Ama şu anda, sadece bu çocukluk dönemini atlatmak ve onu okula başlatmak istiyorum, bir başkası hakkında düşünmeden önce."

"Bir sonraki çocuktan önce benimle evlenecek misin?" diye takılıyorum.

Evlilik konusunda ipuçları vermeye devam ediyorum, bu konudaki düşüncelerini anlamaya çalışıyorum. Dün onunla evlenebilirdim ama o istemiyorsa, onu çok erken evlenmeye zorlamak istemiyorum.

"Belki." Omuzlarını silkiyor. "Bu, bana evlenme teklif edeceksin demek mi?" "Belki," diye taklit ediyorum. "Evet diyecek misin?"

Gülüyor. "Olabilir."

"Güzel." Ona gülümserim, suya koşar ve sörf tahtalarımıza atlarız.

İstediğim Şey bu: o, Monroe ve bir gün sahilde bir ev, böylece
istediğim zaman sörf yapabileceğim.

BÖLÜM 72

HARLOW

Terapi çok zorlu bir süreç.

Onu hem seviyorum hem de nefret ediyorum.

Nefret ediyorum çünkü en derin güvensizliklerimi ve en derinlere gömdüğüm korkularımı ortaya çıkarıyor, ve aynı nedenlerden dolayı seviyorum, çünkü kaçındığım şeylerle yüzleşmemi sağlıyor.

Gözyaşlarımı mendille silerek, araba koltuğumu geriye yaslıyorum. Yola çıkmadan önce kendimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım var.

Bugün özellikle yorucu bir gündü. Roe doğduktan sonra ne kadar zorlandığımı anlattım. Annelik bana doğal gelmiyordu ve bu inanılmaz derecede sinir bozucuydu.

Ama Spencer'ın terapisti Dr. Michaels, olayları yeni bir bakış açısıyla görmeme yardımcı oluyor. Bana genç olduğumu ve doğum sonrası depresyonun bununla başa çıkmaya çalışan kimsenin suçu olmadığını hatırlatıyor. Yine de, bunun için hep kendimi suçladım. Roe'nun bebekken bu kadar çok ağlamasının bir nedeninin, bilinçaltında benim yeterince iyi olmadığını hissetmesi olduğunu düşünerek endişelendim.

Pencereme gelen bir vuruş beni korkutur ve bir çığlık atarım. Soluma bakarım ve Spencer'ı pencerenin dışında görürüm.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanarak koltuğumu tekrar yukarı kaldırıp camı indiriyorum. "Burada ne işin var?"

"Dr. Michaels ilk terapistimdi," diye hatırlatır bana. "İçeri girmek üzereydin ve senin arabanı gördüm." Gözleri bana dikilir ve eminim ki ağladığım için yüzüm pembe ve lekelidir. "İyi misin?"

"Harika," diye cevap verip başparmağımı kaldırdım. "Zor bir seans oldu." Doktora sadece üçüncü kez gidiyordum, ama ona açılmak şaşırtıcı derecede kolay olmuştu.

"Üzgünüm." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Yardıma oluyor mu?"

İlk randevumu ayarlamaktan öte, terapi konusunda beni rahatsız etmemesini takdir ediyorum.

"Sanırım öyle," diye cevap veriyorum ve klimayı açıyorum. "Hâlâ kendimi değersiz bir pislik gibi hissediyorum, ama yavaş yavaş iyileşiyoruz."

Başını yana eğdi. "Kendin hakkında böyle düşünmene çok üzülüyorum."

"Bu gerçek," diyorum. "Birazcık akli başında biri, nişanlısı evlenme teklif ettikten bir gün sonra onu aldatmazdı."

O çekinir. "Bir çokçok çok karmaşık kompleks bazı

"Doğru," diye onaylıyorum.

"İçeri girsem iyi olacak, ama seni gördüğüm için selam vermek istedim." Saate bakıp iç çektim. "İşe gitmem gerek."

Anlayışla başını salladı. "Yarın Roe'yu almaya geldiğimde görüşürüz."

"Evet. Görüşürüz."

O uzaklaşırken ben camı kapatırım. Dr. Michaels'a tüm duygularımı döktükten sonra, işim gitmek istediğim son yer ama paraya ihtiyacım var, bu yüzden katlanmak zorundayım.

Neyse ki vardiyam çabuk geçiyor ve Monroe'yu aldıktan sonra film gecesi için marketten alışveriş yapıyoruz.

Monroe'nun seçim yapmasına izin veriyorum, bu da atıştırılabilirlik olarak dinazor şeklinde tavuk nuggetları, barbekü aromalı cipsler ve cupcake'ler alacağımız anlamına geliyor.

"Hangi filmi izleyeceğiz?" diye soruyor, ben kapıyı daha açmamışken daireye girip patlıyor. "Coco'yu düşünüyordum."

"Bana mükemmel bir seçim gibi geliyor."

Alışveriş poşetlerini tezgahın üzerine koyup, her şeyi çıkarmaya başlıyorum.

"İkimiz de önce duş almamız gerekiyor," dedim ona. "Ve pijamalarımızı giymemiz."

"Duş almaktan nefret ediyorum," diye sızlanarak dramatik bir inilti çıkarır. "O zaman banyo yapalım," derim ve sütü buzdolabına koyarım.

"Onu daha çok nefret ederim."

"Duş olacak. Gir ve işini hallet. Saçını da kontrol edeceğim, sadece ıslatıp işin biteceğini düşünme bile. Şampuan ve sonra saç kremi. Duydun mu?"

"Evet, evet, evet," diye karşılık veriyor, bir elini kaldırıp ağzı gibi sallayarak. "Duydum."

Muhtemelen küstah olduğu için onu azarlamalıyım, ama biraz yaramaz olsa bile, nasıl hissettiğini rahatça söyleyebilmesini istiyorum. Büyüdüğünde, bazı düşünce ve duygularını benden saklaması gerektiğini düşünmesini istemiyorum.

Dinozor nuggetları için tavayı çıkarırken duş açılıyor.

Onları fırına koyup, kalan market alışverişlerini yerleştirmeyi bitiriyorum. Sonra Roe'yu kontrol etmeye gidip, saçını gerektiği gibi yıkadığından ve şampuanı ve saç kremi iyice duruladığından emin oluyorum.

Bitirdiğinde saçlarını taramasına yardım ediyorum ve sonra pijamalarını seçmek için koşarak gidiyor.

Hızlı bir duş aldıktan sonra, fırından dinozor nugget'ları çıkarır ve barbekü cipsleriyle birlikte ikimize de tabaklara koyarım. En sağlıklı akşam yemeği mi? Hayır. Ama bu bir film gecesi ziyafeti ve bunlar onun yemek istediği şeyler.

Yiyecek ve içeceklerimizi alıp kanepeye oturduk ve filmi başlattım.

Açılış jeneriği neredeyse bitmek üzereyken kızım soruyor: "Jameson artık beni sevmiyor mu?"

Bu soru beni gerçekten çok üzüyor. Ona, Jameson ve benim artık birlikte olmamaya karar verdiğimizizi ve bu yüzden onu göremeyeceğini açıkladım, ama o henüz çok küçük ve bunu tam olarak anlayabileceğini beklemiyordum. Onun kadar meraklı biri olarak, bu soruyu bu kadar geç sormasına biraz şaşırdım.

"Tabii ki, o hala senden hoşlanıyor."

Nugget'ı ketçapa batırıyor. "Ondan ayrılmadım. Hala onunla arkadaş olmak istiyorum. Onu özlüyorum."

Siktir.

Çocuklar nasıl oluyor da kalbinizi parçalamak için tam da doğru şeyi söylemeyi biliyorlar?

"Üzgünüm tatlım, ama insanlar ilişkilerini bitirdiklerinde, genellikle ondan sonra onları görmezsin."

"Anlıyorum," diyor kız sinirli bir şekilde. "Ama ben senden farklı olarak ona arkadaşlığımızı kesmesini istemedim."

Bunu onun anlayabileceği şekilde açıklamak sandığımdan daha zor. "Evet, ama Jameson benim erkek arkadaşımdı, sadece arkadaşım değildi. Bu da işleri karmaşıktırıyor."

"Her neyse," diye sinirli bir şekilde söylüyor. "Bence bu adil değil."

"Üzgünüm, tatlım." Omzundaki ıslak saçlarını okşuyorum. "Gerçekten üzgünüm."

Gözleri yaşlarla dolu olarak bana bakar. "Benden nefret etmiyor, değil mi? Vedalaşmadığım için mi?"

"Ah, Roe."

Aniden bunun terapide gündeme getirdiğim bir konu olmasını diliyorum, ama şimdiye kadar bu konuyu sorgulamadığı için üzerinde durmamıştım.

Çenesini ellerimle tutup ona şöyle dedim: "Jae'nin senden nefret edeceği bir dünya yok. Beni duyuyor musun? Sen harika, nazik, akıllı ve muhteşem bir kızsın."

"Ona mesaj atıp onu özlediğimi ve veda etmediğim için üzgün olduğumu söyler misin?"

Siktir, siktir, siktir.

O eşyalarını toplayıp gittiğinden beri onunla hiç konuşmadım ve kesinlikle konuşmayı da planlamıyordum. Onunla konuşup her şeyi yeniden gündeme getirmeden, işlerin bu şekilde bitmiş olmasından dolayı yeterince suçluluk duyuyorum. Ama Monroe'nun bu isteğini reddedemem. Açıkçası, son iki yıldır hayatının bu kadar büyük bir parçası olan birinin hayatından tamamen çıkmasının onun için sorun olmayacağını varsaymak benim hatamdı.

"Senin için ona mesaj atarım."

Gözleri heyecanla büyüdü. "Şimdi mi?"

Yediğim tek dinozor tavuk nuggetı midemde ağırlık yapıyor. "Evet, tabii."

Monroe kanepenin minderlerinden telefonumu alır ve bana uzatır. "Al bakalım. Hemen yap."

Tabağımı masaya bırakıp mesajı yazdım, göndermek için cesaretimi toplamadan önce beş kez falan okudum.

Ben: Bu mesajın ansızın geldiğini biliyorum ve cevap vermeni beklemiyorum, ama Monroe seni ne kadar özlediğini ve veda edemediği için senden nefret ettiğini düşündüğünü söyledi. Ona senin ondan nefret etmenin imkansız olduğunu söyledim, ama bunu senden duyarsa daha iyi hissedeceğini düşünüyorum.

Onun numaramı engellediğini düşündüğüm için gerçekten cevap beklemiyorum, ama birkaç dakika sonra telefonum çalıyor ve ekranında onun arabasında çekilmiş ikimizin bir selfiesi beliriyor.

Cevap verip vermemeyi tartışmaktan nefret ediyorum, ama cevap veriyorum, çünkü onun sesini duymak ruh halime ne yapacağını düşünmekten korkuyorum. Ama Roe'ya bunu yapamam.

"Alo?" diye cevap veriyorum. "Onunla konuşabilir miyim?"

Kızgın gibi gelmiyor, normal gibi geliyor. Kendisi gibi. Ve nedense, bu daha kötü geliyor, çünkü çok tanıdık geliyor. Sıcak tutan en sevdiğim battaniyem gibi.

"Roe, sana." Telefonu ona uzattım.

Telefonu benden alır ve kulağına dayar. "Jae?" diye sorar, o konuşunca gözleri büyür. "Bana kızgın değilsin, değil mi? Hoşça kal demediğim için özür dilerim. Seni bir daha göremeyeceğimi bilmiyordum."

Derin gürleyen sesi kulaklarıma ulaşıyor, ama sözlerini anlayamıyorum.

"Ben de seni özledim," diyor. "Birlikte takılabilir miyiz?" Onun söylediklerini dinliyor. "Annem de öyle dedi, ama bu bana hiç mantıklı gelmiyor, çünkü sana arkadaşlığımızı bitirmek istediğimi söylemedim." Bir süre durup tekrar dinliyor. "Oh. Ama bana kızgın değilsin, değil mi?" O ona başka bir şey söylüyor. "Tamam. Bende seni seviyorum Jae. Hoşça kal."

Telefonu kapatır ve kanepeye geri koyar. "Onunla konuşabildiğine memnun musun?" diye sorarım.

"Evet. Şimdi daha iyi hissediyorum."

Yumuşak bir şekilde gülüyorum. Çocuklar için her şeyin bu kadar basit ve kolay olmasını seviyorum. Yine de, onun bu konuda ne kadar rahatsız olduğunu fark etmemiştim, bu yüzden biraz açıklık kazanmasına sevindim.

Akşam ilerledikçe filmi izlemekte zorlanıyorum. Gözlerim sürekli telefonuma kayıyor ve Jameson ile konuşmayı hak etmediğimi çok iyi biliyorum. Hak ettiğim tek sonuca ulaştığımı biliyorum. Ama keşke onun sesini son bir kez daha duyup, ona ne kadar üzgün olduğumu tekrar söyleyebilseydim.

BÖLÜM 73

SPENCER

ALTı YIL ÖNCE

"Kes!" Yönetmen sesleniyor ve ben gölgeli çadıra doğru yöneliyorum.

Kaliforniya'da kışlık giysilerle Noel romantizm filmi çekmek oldukça rahatsız edici. Ceketimi çıkarıp bir şişe su alıyorum.

"Harika gidiyorsun," diyor rol arkadaşım Ashley arkamdan gelip kolumu sıkarak. "Bu akşam bir planın var mı? Ben ve diğer oyuncular dışarı çıkacağız, istersen sen de gelirsın."

"Hayır, teşekkürler, ben iyiyim."

Sonuncusu olduğunu düşünerek biraz daha su içiyorum, ama o dudaklarını büzüp kolumu tutuyor. "Hadi ama Spencer, bizimle hiç dışarı çıkmıyorsun. Söz veriyorum, çok eğlenceli olacak."

"Hayır, gerçekten, ben iyiyim. Evde bir kız arkadaşım ve kızım var ve onlarla olabildiğince çok zaman geçirmeyi seviyorum."

"Oh." Eli, yanmış gibi kolumdan çekildi. "Tamam. Bunu bilmiyordum."

Bunu bilmemesi beni şaşırttı, çünkü Harlow ve Monroe hakkında durmadan konuştuğumu hissediyorum. Onlar benim en sevdiğim konuşma konusudur ve her fırsatta Monroe'nun tombul pembe yanakları ve bebek dişleriyle fotoğraflarını göstermeden duramıyorum. On beş aylıkken saçları pigtail yapmaya yetecek kadar uzadı.

"Onu görmek ister misin?" diye soruyorum.

"Kızımı?" "Şey..." Gülümsemesi kayboluyor.

"Evet, tabii. Sanırım."

Telefonumu çıkarıp Monroe'nun en sevdiğim fotoğraflarından birkaçını açıyorum.

"Çok sevimli," diyor, ama sesinde ilgi yok. Telefonumu kaldırıyorum ve o diğer oyuncuların yanına gidiyor.

Kısa süre önce PR işlerimi yürütmesi için anlaştığım Lydia, bir sevgilim ve çocuğum olmasının bana puan kazandırmayacağını söyledi.

"Genç ve yakışıklı" olmanın beni pazarlayabilmesinin sadece bir parçası olduğunu, ancak "ulaşılabilir" olmanın çok yardımcı olacağını belirtti. Bekar

olmanın imajım için daha iyi olacağını defalarca söyledi, ama bunun gerçekleşme şansı yok. Harlow'u oyunculuktan daha çok seviyorum ve ikisinden birini seçmem gerekirse, her zaman Harlow'u seçeceğim. Lydia

bu cevabı pek beğenmedi ama bu konuda yapabileceği bir şey yok.

Suyumu bitiriyorum ve her şey sıfırlandığında sahneyi tekrar çekiyoruz.

Oyunculuk, hiç denemek istediğim bir şey olmamıştı, okulda tiyatroya bile katılmamıştım. Sörf ve kayak yapmakla daha çok ilgileniyordum. Ama bir karakterin kişiliğini üstlenip onu hayata geçirmeyi çok seviyorum.

Gün bittiğinde, diğer oyunculara veda edip eve gidiyorum.

Onlar Hollywood'un gece hayatının tadını çıkarabilirler, ama ben sadece kızlarımla birlikte olmak istiyorum. Benim yerim orası.

BÖLÜM 74

HARLOW

Kolumu Spencer'ın koluna takıyorum ve o beni koridorda eşlik ediyor. —bu sadece ailemin evinin önündeki kumlara hafifçe serpilmiş çiçek yaprakları. Jasper, kız kardeşimi beklemek için en sonda duruyor. Titrek bir nefes alıyor, arkamızı arıyor, ama henüz kız kardeşimi göremeyeceğini biliyorum.

Düğün küçük ve samimi bir tören olsa da, Willa saç ve makyajını yaptırmak ve fotoğrafçı tutmak için para harcadı. Ben yapmayı teklif ettim ama o reddetti, benim kız kardeşi olduğumu ve bu günü çalışmadan keyfini çıkarmamı istediğini söyledi.

Spencer'ı bırakıp yerime geçiyorum, o ise Jasper'ın yanında duruyor.

Willa babamızla birlikte evden çıktığında, kime daha çok bakacağımı bilemedim: ona mı, Jasper'a mı? Ona o kadar sevgiyle gülümsüyor ki, benim kalbim acıyor. Kız kardeşim dünyayı hak ediyor ve o da ona bunu veriyor. Yumruğunu ağzına götürüyor, gözleri yaşlarla doluyor. Ona, gördüğü en güzel şey gibi bakıyor ve Willa koridorun sonuna geldiğinde babam elini Jasper'a uzattığında, başını eğip parmak eklemlerine bir öpücük konduruyor.

Jasper'ın babası töreni yönetiyor ve konuşmaya başlıyor, bir an için dikkatimi çekiyor.

“Willa'nın bu yıllarda oğluma getirdiği tüm mutluluğu görmek benim için büyük bir zevkti. Onların evlilik törenini yönetmek için beni seçmiş olmalarından dolayı çok gurur duyuyorum. Onları gibi bir aşk nadir bulunur ve ben onların kaderlerinin ve T.J.'in onları bir araya getirdiğine inanıyorum.” Karısının yanındaki boş koltuğa, içinde T.J.'in çerçeveli fotoğrafının bulunduğu yere bakıyor.

Jasper'ın kardeşinin bugün burada olması önemliydi.

Jasper'ın babası başlatıyor başlatır yeminyeminlerini ve ben karşısına karşıya baktım ve yanlışlıkla Spencer ile göz göze geldim.

Bana attığı yoğun bakış beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

Gözlerinin ardındaki acıyı görmemek imkansız ve ifadesi sanki *"bu bizim olmalıydı"* diyor gibi.

Onun acı çekmesinden
nefret ediyorum. Bunun
benim hatam olmasından
nefret ediyorum.

Her şeyi mahvettiğim için nefret ediyorum.

Gözlerimi indirip Jasper ve Willa'nın söylediklerine odaklanıyorum.

Yüzükleri takas ettiklerinde gözlerim doluyor, ama bu geçmişe takılıp kaldığım için değil. Kız kardeşim için çok mutlu olduğum ve hayallerindeki adamı kocası olarak görebileceği için. Bunun onun için ne anlama geldiğini biliyorum. Hastalığının en kötü döneminde, kimsenin onu sevmeyeceğini düşünüyordu. O halindeki kendisi, şimdiki haline ne derdi acaba? Genç Willa'nın yetişkin Willa ile gurur duyacağını düşünmek istiyorum. Ama genç Harlow'un yetişkin Harlow ile gurur duyacağını söyleyemem.

"Artık gelininizi öpebilirsiniz."

Bu sözler beni düşüncelerimden koparır ve Jasper gülümser, Willa'nın yüzünü tutar ve ona doyamayacakmış gibi öperken ben de gülümserim.

Hayatım şu anda ne kadar berbat olsa da, bugün mutluluktan başka bir şey hissetmemek imkansız.

Jasper ve Willa koridordan geri dönüyorlar, Spencer ve ben de onları takip ediyoruz.

Jasper ve Willa daha fazla fotoğraf çekmeye giderken, Spencer ve ben törenin yapıldığı arka bahçeyi resepsiyon alanına dönüştürmeye yardım ediyoruz. Küçük bir toplantı olması, kız kardeşimin istediği her şeyin olmaması gerektiği anlamına gelmez.

Spencer ve ben tamamen zıt görevlerde yardım etmemize rağmen - ben annem ve Jasper'ın annesine masaları kurmada yardım ediyorum, Spencer ve diğerleri güneşten korunmak için çadır kuruyorlar - sık sık onun gözlerine bakıyorum. Bunun suçlusu hangimiz, emin değilim.

Terapi çok yardımcı oluyor, henüz birkaç seans geçirdim ama hala önümde uzun bir yol var.

Farkına vardığım bir şey var ki, o da başkalarını tekrar sevebilmek için önce kendimi sevmeyi öğrenmem gerektiği. Spencer'ın annesi bana bunu söylediğinde haklıydı. Ama bu zaman, düşünme ve iyileşme gerektiriyor.

Çoğumuz çalışıyoruz, bu yüzden arka bahçeyi bir vaha haline getirmek çok uzun sürmüyor.

Jasper ve Willa tekrar bize katılırlar ve ortadaki kendilerine ayrılmış masadaki yerlerini alırlar.

Bir el elbisemi çekiştiriyor ve Monroe'ya bakıyorum. "Bize tavuk kanadı verecekler mi? Acıktım."

Spencer onu kucağına alır ve ben cevap veremedim "Birazdan akşam yemeği servis edecekler" der.

"Ama tavuk şeritleri olacak mı?" diye tekrarlar ve ona, "*Bu ciddi bir mesele baba*" der gibi bakar.

"Sadece senin için tavuk şeritleri olacak."

"Güzel. Tek bilmek istediğim buydu." Kız, onun kucağında kıvrılır ve o da onu yere indirir. Kız, kız kardeşimin yanına koşar ve bugün belki de yüzüncü kez, "Prenses gibi görünüyorsun" der.

"Sen de tavuk kanadı ister misin?" diye sordu Spencer şakacı bir tonla.

"Sanırım gerek yok."

O başını sallar ve ellerini ceplerine sokar. "Ben... şey... birkaç aylığına ayrılacağım."

"Ne?" Kafamı onun yönüne çeviriyorum.

O da başını sallar. "Bu ayın sonunda gideceğim. Daha yeni öğrendim, çünkü neredeyse hiç olmayan bir şey oldu ve planları öne aldılar." Espri yapmadan güler. "Süper kahraman filmi için. Çekimlerin çoğunda İzlanda'da olmam gerekiyor."

"Ne kadar süreliğine?"

Bir rol için ülkeyi terk etmesi ilk kez olmuyor, ama daha önce hiç *aylarca* süreceğini söylememişti.

Dilini dudaklarına sürer ve çenesindeki bir kas seğirir. "Dört ay."

"Dört ay mı?" diye patladım.

Çenesini ovuşturur. "Biliyorum. İdeal değil."

"Daha önce Monroe'dan bu kadar uzun süre uzak kalmamıştın."

"Sanki bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Başını sallar. "Özür dilerim. Sana bağışlamak istemedim. Sadece... O kadar uzun süre ondan uzak kalacağım için endişeleniyorum. Sonsuza kadar değil ama öyle hissediyorum."

"Onun doğum gününü kaçıracaksın," diyorum yumuşak bir sesle.

O kararlı bir şekilde başını sallar. "Kesinlikle hayır. Aynı gün geri dönmek zorunda kalsam bile, onun için geri uçacağımdan emin olabilirsiniz."

"Sana göre buna değer mi? Oyunculuğu ne kadar seviyorsun?"

O yüzünü buruşturur. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevaplar. "Şimdiye kadar bir seferde birkaç haftadan fazla uzak kalmadığım için şanslıydım. Bu seferki farklı."

"Gitmemelisin demiyorum." Onu bencil ya da suçlu hissettirmek istemem. Tanrı biliyor ki, son birkaç ayda yeterince bencil kararlar verdim, kimseyi yargılama hakkım yok. Ayrıca, bu onun işi, kişisel hayatı değil. "Sadece merak ettim, gerçekten bu kadar çok seviyor musun?"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama gerçekten seviyorum. Bununla birlikte gelen şeyleri sevmiyorum - giyinip süslenmeyi, etkinlikleri, partileri veya paparazzileri, ama bunları sevmesem de, farklı karakterleri hayata geçirmeyi ne kadar sevdiğim için buna değer. Ama ben... Bunun Monroe ile olan ilişkimi etkilemesini hiç istemedim."

"Sadece birkaç ay, Spencer. O iyi olacak. Her gün seni aramasını sağlayacağım."

"Öyle mi?"

"Tabii ki." Koluna hafifçe vuruyorum. "Facetime boşuna var değil."

"Ben yokken sen de benimle konuşacak mısın?" diye alay ediyor.

"Duruma bağlı. Benimle konuşmak ister *misin*?"

Beni, kendimi son derece açıkta hissettiren bir şekilde süzer. "Seninle her zaman konuşmak isterim."

"Biliyorsun, böyle şeyler söylediğinde, Poppy'nin kötü dediği türden birisin."

"Öyleyim," diyor tereddüt etmeden.

Başımı eğiyorum. "Ama neden?" diye soruyorum. "Ben özel biri değilim."

Sıcak parmaklar çenemi okşayarak başımı kaldırıyor. "Yanılıyorsun. Benim için her zaman özel oldun."

Neden böyle hissettiğini anlayamıyorum. Benim bakış açımdan kendime baktığımda, ben sadece... normal, ortalama, hatta benim hatalarımı düşünürsek ortalamanın altında biriyim. Bu adamın hala bana tüm dünyasıymışım gibi bakması, benim için anlaşılması zor bir şey.

Bu konu üzerinde çok fazla durmak istemiyorum. Sonuçta bugün Willa ve Jasper'ın özel günü.

Spencer, bu konu hakkında daha fazla konuşacak halim olmadığını hissetmiş gibi, bileğimi sıkıyor.

"Sonra benim için bir dans ayır, tamam mı?"

"Evet, tamam." Jasper'ın ailesinin masasına gidip onlarla sohbet etmeye başlayan babamı izlerken, ben de kendi yerimi bulmaya giderim.

"O neydi öyle?" Annem fısıltıyla soruyor.

Monroe babamla meşgul olduğu için ben cevap veriyorum: "Dört aylığına İzlanda'ya gidiyor."

Annem şaşkınlıkla nefesini tutar. "Ne zaman?"

"Ayın sonunda dedi."

"Vay canına." O masamıza doğru gelirken annem ona bakar. Onu bizden ayrı oturtmak doğru olmazdı. "Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sorar annem hemen.

"Ne olursa olsun," diye cevap veriyorum. "Bu boşluk bana iyi gelebilir. Ne yapacağıma karar vermem için zaman kazanırım."

O da sempatiyle kaşlarını çatı.

"Bir şeyi bölüyormuşum gibi hissediyorum," diyor Spencer, sandalyesini çekerek. Aramızda Monroe'ya ait boş bir sandalye var. "Anneme bir süreliğine ayrılacağını söylüyordum," diye fısıldıyorum, böylece Monroe duymasın diye fısıldıyorum. Ona bunu kendisinin söylemesi gerektiğini biliyorum.

"Ah." Başını sallayarak, annemi görmek için bana doğru eğiliyor. "Bir süreliğine benden kurtulacağı için heyecanlı olduğunu mu söylüyordu?"

Annem gülüyor. "Bunun onu heyecanlandıracağını sanmıyorum."

Kaşlarını kaldırarak bana bakar, sırtarak beni yalanlamaya davet eder. "Senin bu kadar uzun süre yok olmandan asla mutlu olamam," diye itiraf ederim isteksizce.

Gülümsemesi genişler. "Benim etrafında olmam hoşuna gidiyor mu, Low?" Gözlerimi deviririm.
"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

BÖLÜM 75

HARLOW

"Bunu yapmana gerek yok," diyor Spencer, arabamın yolcu koltuğuna otururken. "Beni götürecek bir araba bulabilirdim."

"Biliyorum, ama Monroe seni havaalanına götürmek istedi."

Arka koltuğa bakarak ona göz atıyor. "Öyle mi?"

"Evet," diyor kız, "duh" tonuyla. "Sonsuza kadar gideceksin, bu yüzden uzun bir vedalaşmamız gerekiyor."

Spencer kaşlarını çatır. "Sonsuza kadar değil tatlım. Sadece dört ay ve doğum gününe kadar geri döneceğim."

"Emin misin? Google, dört bin mil uzakta olacağını söyledi ve bu çok uzak bir mesafe gibi görünüyor."

"Öyle," diye cevapladı, ben arabayı sürmeye başlarken. "Ama kilometrelerin, doğum gününde kızımdan uzak kalmama izin vermeyeceğim."

Arka aynaya bakıyorum ve Monroe'nun mutlu gülümsemesini görüyorum.

Babasının bu kadar uzun süre uzak kalacağından mutlu değil. Büyük resimde bakıldığında, dört ay çok uzun bir süre değil, ama küçük bir kız için bu süre sonsuz gibi geliyor.

Spencer'ı havaalanına götürmeyi planlamamıştım, ama Monroe dün bunu yapabilir miyiz diye sorduğunda, ona hayır diyemezdim. Okul haftaya başlıyor ve Spencer'ın her yıl olduğu gibi ilk gününde bizimle gelemeyeceğinden duyduğu hoşnutsuzluğu çoktan dile getirmişti.

"Uçakta olmak nasıl bir şey?" diye soruyor ona.

"Kalabalık," diye cevapladı. "Ama kalkış ve inişi seveceğini düşünüyorum."

"Bu ne demek?"

O bir açıklama yapmaya başlar ve onun takip eden sorularını yanıtlar.

LAX'e varana kadar direksiyonu sıkıca tutuyorum. Havaalanı çevresinde araba kullanmayı pek sevmem. Kalkış salonuna yanaşırım ve Spencer gözlerine bir çift güneş gözlüğü takar, güvenilir beyzbol şapkasını takar ve üzerine kapüşonlu sweatshirt'ünü geçirir. Ünlü olabilir, ama henüz özel uçakla uçacak düzeye gelmemiştir. Çektiği filmi tahmin ettiğim kadarıyla, film vizyona girdiğinde bu durum değişebilir.

Arabadan atlayıp onu takip ederek bagaja doğru yürüdüm.

"Üzgünüm," diyorum eski arabam hakkında. "Biraz sallaman gerekiyor."

Sırt çantasını açar açmaz omuzlarına alır ve kayıtlı bagajını alır. Arka koltuğun kapısını açarken, Monroe'ya onu sevdiğini söylediğini duyarım. Monroe ağlamaya başlayınca, onu teselli etmek için elinden geleni yapar, ama yapabileceği çok fazla bir şey yoktur, çünkü ne olursa olsun, o gidiyor.

"O iyi olacak," diye onu teselli ediyorum, Monroe'yu kucaklamayı bitirdiğinde. "Biliyorum," diye iç çekiyor, bana bakarak.

Ayrı yollara gitmemiz gerekiyor. Az sonra azar işiteceğimizden hiç şüphem yok, ama ikimiz de kıpırdayamıyoruz sanki.

Sonunda, "Monroe'nun beni arayacağını biliyorum, ama belki sen de beni arayabilirsin?" diyor.

"Belki." Onu kızdırmak istemiyorum, ama benim için en iyisinin ne olacağını bilmiyorum.

"Belki," diye tekrarlar. "Tamam." Başını sallar. "Elime ne geçerse onu alacağım."

Gitmek için dönüyor, ama ben kolunu tutuyorum. "Veda etmek için bana sarılmayacak mısın?"

Başını yana eğiyor. "Bunu istediğinden emin değildim." "Sarılmak sorun olmaz."

Valizini bırakıp beni hayatımın en sıkı, en sıcak kucaklamasıyla sarıyor. Vücudum adeta ona eriyor, rahat bir nefes alıyorum çünkü o bana evimi hatırlatıyor.

Beni bıraktığında gülümsüyor ve en azından olumlu bir notla ayrıldığımız için mutluyum.

"Aktarmam sırasında sana haber veririm." "Tamam. Sen git artık."

"Evet," diye iç çekerek çenesini ovuşturuyor. Bir şeyle mücadele ediyor gibi görünüyor, ama yine de yanağıma öpücük kondurduğunda şaşıyorum. Bunun üzerine, valizini arkasında sürükleyerek girişe doğru yönelir. Ben arabaya binerken, o omzunun üzerinden geriye bakıyor. Elimi sallayarak veda ediyorum, o da aynısını yapıyor. Sonra, gider.

Park ettiğimde dondurma dükkanı neredeyse boştu. Monroe dondurma için mola verebilir miyiz diye sorduğunda, ona hayır diyemezdin. Bugün olmazdı.

İçeri girerken adımlarında heyecanlı bir zıplama var. "Babama dondurmamın fotoğrafını gönderebilir miyim?" diye soruyor, cam vitrinin arkasındaki tüm lezzetlere bakarak.

"Gönderebiliriz, ama babana geç ulaşabilir."

"Onu istiyorum." Pembe ve mavi pamuk şeker aromalı dondurmayı işaret ediyor.

Sonunda sipariş verme sırası bize geldi, ben kendiminkini sipariş etmeden önce onun ne istediğini söylemesine izin verdim. Pencerenin yanındaki bistro masalarından birine oturup dondurmamızı yemeye başladık. Sanırım benim de bu ikramı ihtiyacım vardı.

İki top siparişimin yarısını yemiştin ki — bugün birden fazla top yiyebileceğim bir gün — Monroe önümde birden parladı. "Jae!" diye bağırdı, sandalyesinden zıplayarak koşmaya başladı.

Başımı çevirip arkama baktım ve tabii ki o da oradaydı, benim kadar şaşkın görünüyordu.

Monroe neredeyse ona saldırıyor ve o da şaşkınlıkla bir adım geri atıyor.

İkimiz de gözlerimizi kaçırmıyoruz. Onun gözlerinde şok var, benimkilerde de olduğu gibi, ama aynı zamanda açıkça görülebilen bir acı da var. Bu acının sorumlusu olduğumu biliyorum, bu yüzden bakışlarımı kaçırmak istesem de kaçırmıyorum, çünkü onun acısıyla yüzleşmeyi hak ediyorum.

"Dondurma alıp bizimle oturacak mısın?" diye soruyor Monroe heyecanla.

"Oh, şey..."

"Eminim Jae dondurmasını alıp gitmek zorundadır," diyorum ona. Gözlerimi tekrar ona çevirerek ekliyorum, "Ama istersen bizimle oturabilirsin."

Onu aylardır görmemiştim ve kötü görünüyordu. Zayıflamış, gözleri yorgun ve saçları normalden daha dağınıktı. Gözlüklerini yukarı itip başını salladı.

"Seni görmek güzel," diyor Monroe'ya. Onun seviyesine gelmek için çömeliyor. "Sarılabilir miyim?"

Monroe tereddüt etmeden kollarını onun boynuna doladı ve o gözlerini kapattı, yüzünde neredeyse rahatlamış gibi bir ifade vardı.

Ayağa kalktığı anda, Roe elini tutar ve onu cam vitrine doğru çeker. "Lezzetini seç, Jae."

Bana tekrar bakıyor, dudaklarında hafif bir gülümseme var.

Siparişini verip ödemeyi yaptıktan sonra, Roe onu masamıza çekiyor. "Roe," diye hafifçe azarlıyorum. "Bırak gitsin. Gitmesi gerekebilir."

Roe, öfkeyle onun elini bırakır. "Bu doğru mu? Gitmen mi gerekiyor?" diye suçlayıcı bir şekilde sorar.

"Hayır, ben... şey... kalabilirim. Annenin için sorun yoksa." Başını yana eğerek tepkimi ölçer.

"Bizimle oturabilirsin demiştim zaten."

Omuzlarını silkiyor. "Sadece nazik davranıyorsun sanmıştım." "Hayır." Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bizimle otur."

Bu biraz garip, inkar edemem, ama onu görmek de güzel.

"Nasılsın?" diye soruyorum. Bir zamanlar çok yakından tanıdığım biriyle biriyle sohbet etmek garip geliyor.

Gülüyor, sesi pek komik değil, ama boş da değil. "Daha iyiyim."

"Evet," diye iç çekiyorum. "Bunu tahmin etmeliydim."

"Spencer'la nasılsınız?" diye soruyor ve ne demek istediğini anlıyorum.

"Ben iyiyim, ama biz birlikte değiliz."

Kaçlarını çatar. "Değil misiniz?"

"Hayır." Kaşığımı temizleyerek yalıyorum. "Şu anda bir ilişkiye atılmanın benim için en iyisi olduğunu düşünmüyorum. Terapiye gidiyorum ve kendimi düzeltmeye çalışıyorum."

Gözleri şaşkınlıkla doldu. "Aferin sana."

"Willa teyzem evlendi," diye araya girer Roe. "Ben de çiçek kız oldum."

"Öyle mi?" diye şaşkınlıkla sorar. "Ne zaman oldu bu?"

"Yaklaşık üç hafta önce," diye cevaplarım.

"Bu yaz evlenmeyi planladıklarını bilmiyordum?" Ses tonunda bir suçlama var, sanki bu bilgiyi ondan bilerek saklamışım gibi.

"Bu hepimiz için sürpriz oldu. St. Joseph's'ta staj yeri bulabildi, bu yüzden bütün yaz boyunca bu bölgede kaldılar ve herkes birbirine çok yakın olduğu için bunun en mantıklı seçenek olduğunu düşündüler."

"Evet, sanırım öyle. Stajı için de onun adına sevindim."

Cüzdanımı alıp, oyuncak kapsül makinesi için birkaç çeyreklik çıkardım. "Bir şey almak ister misin?" diye Roe'ya sordum ve çeyrekleri ona doğru kaydırdım.

Dudaklarını yalayarak dondurmasının son kalıntılarını temizledi.

"Evet!" Hiç düşünmeden paraları alır ve dükkânın diğer ucuna koşar. O makinelerden nadiren bir şey almasına izin veririm, bu yüzden bunu geri çevirmeyecektir.

O gittiği için sandalyemi Jameson'a daha iyi bakacak şekilde çeviriyorum.

"Ne olursa olsun, özür dilediğimi bilmeni istiyorum. Gerçekten. Yaptığım şey iğrençti ve sen bunu hak etmedin. Bu seninle ilgili değildi, tamamen benimle ilgiliydi. Bunu bilmeni istiyorum. Bunun için çaba gösteriyorum. Ama evet... Sana bunu söylemek istedim, çünkü hiçbir şey yapmamışken, neyi yanlış yaptığını veya neyi daha iyi yapabileceğini düşündüğünü düşünmekten nefret ediyorum."

O başını sallar, parmaklarıyla fincanına hafifçe vurur. "Teşekkürler. Bunu duymaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, ama duydum." Dilini dudaklarına sürer ve bana doğru eğilir. Fısıltıyla, "Seni özledim" der.

"Ben de seni özledim," diye itiraf ediyorum.

Gözlüğü kayınca burnuna doğru kaydırır. "Sence ... sence tekrar bir araya gelme şansımız var mı?"

"Jameson," diye iç çekiyorum. Ses tonumdan hemen omuzları düşüyor. "Hayır. Öyle görmüyorum ve üzgünüm. Tekrar söylüyorum, bunun seninle bir ilgisi yok. Yaptığım şeyi affedebilsen bile, sana baktığımda hep bunu düşüneceğim ve kendimden nefret edeceğim. Hayatımı böyle yaşamak istemiyorum." Anlayışla başını sallar. Elimi onun elinin üzerine koyarım. "Senin için mükemmel bir kadın olduğumu biliyorum, beni dinle. O kadın olmak istedim, ama değilim ve umarım zamanı geldiğinde kalbini açmaya hazır olursun."

Sözlerimden pek ikna olmuş gibi görünmüyor ve onu suçlayabileceğimi sanmıyorum. Elini bırakıp ayağa kalkıyorum, o da kalkıyor.

Çöplerimizi atıyoruz ve ben Roe'yu ön koltuğa oturtuyorum. O da bizimle birlikte otoparka kadar geliyor ve arabamın yanında tereddüt ediyor.

"Hoşça kal Roe," diyor ve arabaya binmeden önce ona bir kez daha sarılmak için eğiliyor.

Dikleştiğinde, bana üzgün ama kabullenmiş bir ifadeyle bakıyor.

"Sanırım bu kadar."

"Sanırım öyle," diye onaylıyorum.

O da başını sallar ve ellerini ceplerine sokar.

"Hoşça kal, Harlow."

Yumuşakça, sevgiyle gülümsüyorum. Kalbimin küçük bir parçası her zaman ona ait olacak, diye düşünüyorum.

"Hoşça kal, Jameson," diye tekrarlıyorum.

O da başını sallayarak selam verir ve caddenin karşısındaki arabasına doğru yürür. Onun gidişini izlerken, aylardır hissetmediğim kadar hafiflediğimi fark ederim.

Kapanış her zaman kolay değildir, ama gereklidir.

BÖLÜM 76

HARLOW

Okula bırakmalar, dökülen kahve ve Spencer ile telefon görüşmeleri arasında zaman bulanık bir şekilde geçiyor.

Roe'nun doğum günü için geri dönmesi gereken tarihten birkaç gün önce, İzlanda'da saat sekiz olduğu için sabahın birinde kendimi onunla konuşurken buluyorum. Bana ne oluyor bilmiyorum, ama artık konuşmalarımızı iple çekmeye başladım. Spencer'ın dostluğumuzu özlediğini söylediğinde ne demek istediğini sonunda anladım galiba.

Genç yaşta aşık olmuş olabiliriz, ama her zaman önce arkadaş olduğumuzu hissettik.

"Burayı çok seveceksin," diyor, ayrıldığından beri binlerce kez "Burası çok güzel. Roe'nun lavanta tarlalarında koşup harika vakit geçirdiğini görebiliyorum."

"Gönderdiğin fotoğraflar muhteşem."

Onunla konuşurken karnımın üstüne yatıp bacaklarımı arkama doğru uzatıyorum.

"Belki sen ve Roe Noel için ziyarete gelmelisiniz?" diye öneriyor. O tatil hakkında konuşmamıştık. Ocak ayının ikinci haftasına kadar İzlanda'da olacağını biliyorum, bu yüzden tatil için eve gidip gelmesi pek mantıklı değil.

"Belki," diye düşünüyorum. "Ama uçak bileti pahalı olur."

"Uçak biletlerini ben öderim." Benim itiraz edeceğimi bildiği kesin, çünkü "Bu senin Noel hediyen olabilir" diyor.

"Düşüneceğim," diye cevap veriyorum ve sırt üstü yatıyorum. "Roe doğum gününde seni göreceği için çok heyecanlı."

"Onu çok özledim," diyor ve sesindeki hüznün çok açık. "Bu çok zor oldu."

Mümkün olduğunca sık FaceTime'da görüşsek de, bunun onun ya da onun için aynı şey olmadığını biliyorum.

"Kasım ayına girdik bile. Çok uzun sürmeyecek."

Ve burada sadece birkaç gün kalabilse de, bunun ikisine de yardımcı olacağını biliyorum.

"Sete gitmem gerek," diyor. "Sen de muhtemelen uyumaya ihtiyacın vardır."

"Evet," diye cevap veriyorum, ama ikimiz de telefonu kapatmak için hiçbir hareket yapmıyoruz. Kendimi gülümserken buluyorum. Bu bana, çıkmaya başladığımız ilk günleri, geç saatlere kadar mesajlaşıp telefonda konuştuğumuz ve ne kadar heyecanlı hissettiğimi hatırlatıyor.

"Telefonu kapatacak mısın?"

"Hayır," diye alay ediyorum.

"İlk telefonu kapatan ben olmayayım," diye sızlanıyor.

"Gerçekten bunu mu yapıyoruz?" diye gülüyorum.

"Evet, sanırım yapıyoruz," diye gülüyor. "Kötü adam ben olacağım ve telefonu kapatacağım. İyi uykular, Low."

"İyi geceler," diye cevap veriyorum. "Ya da sanırım günaydın." O gülüyor. "Sonra konuşuruz."

Ve sonra hat kesildi.

O kadar yorgunum ki hemen uykuya dalmam gerekirken, onunla tekrar görüşmenin nasıl bir şey olacağını düşünmeye başlıyorum ve yüzümdeki sızıttan kurtulamıyorum.

Spencer'ı Gelen Yolcu salonunun dışında gördüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı. Ayrıldığında olduğu gibi giyinmişti: güneş gözlüğü, beyzbol şapkası ve kapüşonlu sweatshirt.

Onun önüne park ediyorum ve o hızla arabaya atlayıp kemerini takıyor.

"Üzgünüm. O kızların kim olduğumu anladıklarından eminim." Arabayı bekleyen bir grup gence başıyla selam veriyor. "Orada kaos çıkmasını istemedim."

"Sorun değil," diyorum, kaldırımdan uzaklaşıp LAX'ten çıkış işaretlerini takip ederek. "Yolculuğun nasıldı?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, sorunsuz geçti. Genelde bir tür aksilik olur ama bu sefer her şey yolunda gitti. Sen benim uğurum olmalısın." Bana alaycı bir gülümseme atıyor.

"Ben mi? Şans mı? Sanmıyorum."

"Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim," diyor ve sırt çantasını arka koltuğa atarak bacaklarına daha fazla yer açıyor. "Monroe'nun seninle olacağını umuyordum."

"Okulda," diye hatırlattım. "Ama okulu asamaz mı?"

"İyi deneme." Ona yan gözle bakıyorum. "Sen de onun kadar kötüsün." Birkaç dakika sessizce yol alıyoruz.

"Henüz söylemedin, biliyorsun," diye düşünürken ben otoyolda sürerim.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Neyi söylemedim?"

Gülümser, gözlerinin köşeleri kırışır. "Beni özlediğini." Dudaklarımı büzüyorum, o gülüyor. "Sorun değil. Söyleme. Ama özlediğini biliyorum."

Bir iç çekerek itiraf ettim, "Seni özledim. Çok özledim." "İyi, çünkü ben de seni özledim."

Bu sözlerin içinde daha derin bir anlam var, ama ben bu anlamı çok fazla irdelemeye cesaret edemiyorum.

"Monroe bu gece seninle kalmak istiyor, bu yüzden eşyalarını yanımda getirdim. Onu okuldan birlikte alabiliriz, sonra da seni eve bırakırım."

Derin bir nefes alır. "Sadece birkaç ay oldu, biliyorum, ama yokluğumda onda bir değişiklik olmuş olmasından korkuyorum."

Ona anlayışlı bir gülümseme atıyorum. "Aynı. Söz veriyorum. Ama dışı sallanıyor, bu yüzden gitmeden önce dış perisi rolünü üstlenmen gerekebilir."

Elini dizime koyup hafifçe sıktığında irkildim.

"Seni özledim," diye mırıldanır.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bunu zaten söyledin."

"Biliyorum, ama bunu içtenlikle söylediğimi bilmeni istiyorum."

Elini çekince birden birkaç derece soğuduğumu hissediyorum.

Okula zamanında varıp, araçları bekleyenlerin sırasına giriyoruz ve çok geride kalmıyoruz. Yemin ederim, her zaman sıranın en başında olanlar üç saat erken geliyorlar, bu beni çok şaşırtıyor. Normal sırada bekleseniz, üç saatten daha kısa sürede sıranın sonuna gelirsiniz, o zaman neden bu kadar uzun süre bekleyip sıradan çabuk çıkmak için uğraşıyorsunuz? Herkesin kendi tercihi, sanırım.

Monroe'nun arabaya doğru koştuğunu görüyorum, koşarken sırt çantası yukarı aşağı sallanıyor.

Ona Spencer'ın benimle olacağını söyledim. Normalde onu aldığım günlerde bu kadar heyecanlı davranmaz.

Spencer arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyor ve Monroe'nun kollarına atlayabilmesi için çömeliyor.

"Baba! Eve geldin!" diye bağırıyor ve kollarını boynuna sıkıca doluyor. "Garip kokuyorsun."

Spencer onu yere indirip arka kapıyı açarken gülüyor. "Eminim havaalanı gibi kokuyorum."

"Yani havaalanları kötü kokuyor mu?" diye düşünür.

"Biraz," diye cevaplayarak arabaya geri biner. "Annem, bu gece benimle kalmak istediğini söyledi."

O da şiddetle başını sallar. "Evet. Yakında tekrar ayrılmak zorunda kalacaksın, o yüzden seninle olmak istiyorum."

Gözümün ucuyla Spencer'ın kaşlarını çatmasını kaçırıyorum. "O iyi," diye fısıldıyorum. "Sadece seni özlüyor seni özlüyor, hepsi bu."

Monroe, Malibu'ya giderken yol boyunca konuşup duruyor, ama Spencer'ın hiç aldırmadığını anlayabiliyorum. O sadece onunla birlikte olduğu için mutlu.

Bana kapı şifresini veriyor ve ben de arabayı evinin önüne çekiyorum. O ve Monroe arabadan atlıyorlar.

"Eşyalarını unutma," diye sesleniyorum ona. "Sırt çantayı ve diğer çantayı. Ve ödevini yap."

Spencer başını açık yolcu kapısından içeri sokar. "Gelmiyor musun?"

"Nereye?" diye soruyorum aptalca.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Akşam yemeğine falan kalmak istersin diye düşündüm.

Alt dudağımı ısırarak düşünürüm. "İstiyor musun? Onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmek istediğini sanıyordum."

Gülümser. "İki kızım da vakit geçirmeyi seviyorum."

"Tamam," diye kabul ediyorum ve kontağı kapatıyorum. "Kalacağım."

Spencer'ın yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirir. "Yiyecek bir şeyim yok, pizza sipariş etmemiz gerekecek."

İç çekerek cevap veriyorum, "Pizzaya asla hayır demem."

Birkaç saat sonra, Monroe yatakta, dışarısı karanlık ve Spencer bize birer dilim pizza ısıtıyor, ben de bir kadeh kırmızı şarap yudumluyorum. Uzun zaman önce eve gitmem gerekirdi, ama nedense gitmek istemiyorum.

Isıtılmış pizzayı tezgâhın üzerinden bana uzatıyor ve yanımdaki tabureye oturuyor.

"Pizza yediğimi kimseye söyleme," diye şaka yapıyor.

"Kime söyleyeyim ki?" diye karşılık veriyorum.

O dilimini ısıtıyor. "Şarap nasıl?"

"Lezzetli. Ne kadar ödediğini bilmek ister miyim?" Kaşlarını kaldırarak soruyorum.

Kafasını sallarken saçları sallanıyor. "Hayır, hiç de değil."

"Peki, ne kadar ödediysen" —bir yudum daha alıyorum— "buna değmiş.

O gülüyor. "Beğendiğine sevindim." Ciddi bir şekilde soruyor: "*Bizim hakkımızda* pek konuşmadığımızı biliyorum, ama sana açıkça söylemek istiyorum ki, bir gün sen hazır olduğunda, hala bizim bir ilişkimiz olmasını istiyorum. Sessiz kaldığım için fikrimi değiştirdiğimi düşünmeni istemiyorum."

Bardağımı masaya koyuyorum. Bu konuşmayı yapmaya hazır değilim, ama yapmamız gerektiğini biliyorum.

"Spencer, ben... neden?"

"Neden ne?" diye soruyor.

"Neden beni seviyorsun?"

Yüzü düşer. "Hala anlamıyorsun, değil mi?" Sıcak eli, neredeyse hissedilmeyecek kadar hafif bir dokunuşla yanağımı okşar. "Sanırım sana ilk gün aşık oldum, ev ekonomisi dersinde kurabiye yaparken, sen de kurabiyeleri yaktığım için bana çok kızmıştın. Hiç çekinmeden konuşmuştun, bu özelliğini çok *seviyorum*." Eli yüzümden düşer, ama onun dokunuşunu özlemeden önce, onun yerine benim elimi tutar. "T.J. ile yaşadığım keder sırasında beni ayakta tutan kişi olduğun için seni seviyorum. O dönemde birlikte olmak kolay bir insan değildim, ama sen beni anladığımı hissettirdin. Kız kardeşini koşulsuz sevdiğin için seni seviyorum. Her zaman benim destekçim olduğun için seni seviyorum. Ve çocuğumuzu taşıdığın ve büyüttüğün için seni seviyorum. Çiğ yumurtaları sevmemene rağmen Monroe için pişirdiğin için seni seviyorum." Bu söze gülüyorum. "Annelik görevini, kendi düşündüğünden çok daha iyi yerine getirdiğin için seni seviyorum. Sen en iyi annesin, Harlow. Bunu içtenlikle söylüyorum. Çevrendeki herkese ayırdığın zaman ve gösterdiğin özen için seni seviyorum. Ama en önemlisi, *seni* seviyorum.

—senin özünde kim olduğunu." Elini uzatıp avucunu kalbimin üzerine koydu. "Sevilmeye değer olduğunu gösteren tüm nedenleri göremediğin için üzülüyorum, ama ben görüyorum ve hazır olduğunda, hayatımızın geri kalanında her gün sana bu nedenleri gösteren kişi olmama izin verirsen onur duyarım."

Gözlerim yaşlarla doldu ve "Oh, lanet olsun" diye bağırdım, sonra ellerimi onun elinden çektim. "Beklediğim bu değildi." Kalbime koyduğu elini yukarı kaydırıp boynuma doladı. Beni kendine çekip alnımızı alnına değdirdi. "Seni hak etmiyorum," diye fısıldadım.

"Hak ediyorsun. Söz veriyorum, hak ediyorsun."

Beni bırakıp hızla konuyu değiştiriyor, Monroe'nun öğretmeni ve derslerinde nasıl gittiğini soruyor. Bu konuları daha önce konuşmamış değiliz, ama ağır bir sohbetten kurtulduğum için memnunum.

Pizzamızı ve şarabımızı bitirdiğimizde, eve arabayla gitmek için çok geç olmuştu.

"Bolca odam var," diye ısrar ediyor. "Hangisinde istersen kalabilirsin."

"Pijamam yok," diye itiraz ediyorum.

Omuz silkiyor. "Benim gömleğimle uyuyabilirsin. Zaten eskiden de öyle yapardın."

Bu hatırlatma omurgamdan bir ürperti geçirir. O da bunu fark eder, ama benimle dalga geçmez.

"O zaman kalacağım," diye cevap veriyorum sonunda.

"İyi." Gülümsemesini görmememi istercesine başını eğiyor.

Onu ayağa kaldırmaya yardım ettikten sonra onu takip ederek yukarı çıktım. Bir kapıyı iterek açtı ve önce içeri girip yatak başındaki lambayı yaktı.

"Bu oda iyi mi?"

"Harika." Beni kendi yatağında yatmaya zorlamadığı için minnettarım.

Biraz garip bir şekilde ellerini ovuşturuyor ve itiraf etmeliyim ki onu böyle görmek hoşuma gidiyor. Biraz gergin ve kendinden emin değil. Bu beni yalnız hissettirmiyor. "Sana bir gömlek getireyim."

O yokken, odaya bakınıp yumuşak, mavi tonlu renk paletini inceliyorum. Bu yeri dekore etmek için tuttuğu tasarımcı, her odada mükemmel bir iş çıkarmış.

Bir kapıyı açıyorum ve aynı renk paletinde çeşitli fayanslarla döşenmiş bir banyo görüyorum.

"Hey, işte gömlek ve sana Roe'nun fırçalarından bir tane getirdim."

Geri geldiğini duymadığım için irkiliyorum.

"Teşekkürler." Yumuşak, heather gri gömleği ve fırçayı alıyorum.

"Rica ederim." Beni çok açıkta hissettiren bir şekilde bana bakıyor. Boğazını temizleyerek birkaç adım geri çekiliyor. "Duş almana izin vereceğim. Umarım iyi uyursun."

"Teşekkürler. İyi geceler."

Yatak odasının kapısını arkasında sessizce kapatıyor.

Gömleği banyodaki tezgahın üzerine koyup duşu açıyorum. Saat geç ve yorgunum, ama yağmur duşu rüyaların vücut bulmuş hali ve kendimi duşta olması gerekenden daha uzun süre kalmış buluyorum.

Kurulanarak ıslak saçlarımı tarıyorum ve dolaşıklıkları ve düğümleri gidermeden önce fazla suyu olabildiğince sıkıyorum.

Yatak odasındaki yumuşak halının üzerinde yürüyerek, kalın battaniyeleri geri çekip altına girerken inlerim. Bu eve ne tür yataklar koyduğunu bilmiyorum ama muhteşemler.

Yorgun olduğum için hemen uykuya dalacağımı sanıyorum, ama birdenbire hangi pozisyonda yatsam da rahat edemiyorum.

İnleyerek battaniyeleri itip saate bakıyorum.

Bunu yapmamalıyım, ama kendimi durduramıyorum ve yatak odasından çıkıp koridordan Spencer'ın odasına doğru ilerliyorum.

Kapıyı yavaşça açıp içeriye bakıyorum, uyuyor mu yoksa uyanık mı diye. Oturur ve uzanarak ışığı açar.

"Uyuyamıyor musun?" diye soruyor.

Kafamı sallayıp arkamdaki kapıyı kapatıyorum ve kapıya yaslanıyorum.

"Burada uyuyabilir miyim?" diye soruyorum gergin bir şekilde.

"Sadece
uyuyabilirim."

Elini uzatıp yatağın diğer tarafındaki battaniyeleri geri çekiyor. Sessiz bir davet.

Hızla odanın diğer ucuna geçip yatağına tırmanıyorum. "Teşekkürler."

"Mhm," diye mırıldanır ve ışığı kapatmak için uzanır. "İyi geceler, Low."

"İyi geceler," esniyorum.

Yatak kilometrelerce büyük olsa da, sabah uyandığımda, sanki uykumda bilinçaltımda onu aramışım gibi, vücuduna sarılmış haldeyim.

Belki de mesele budur: zaman, mesafe, bunların hiçbiri önemli değil, çünkü biz her zaman birbirimize çekileceğiz.

BÖLÜM 77

HARLOW

Dışarıdaki masadaki tabakları toplarken, Roe okul arkadaşlarıyla kumda koşup futbol oynarken gülümsüyorum. Her yıl onun doğum günü beni nostaljik hissettiriyor. Ailem bunun göz açıp kapayıncaya kadar geçtiğini söylediğinde hep deli olduklarını düşünürdüm, ama şaka yapmıyorlarmış.

Spencer'ın sıcak varlığı üzerimde gölge gibi duruyor, elini sırtıma koymuş, pastadan kalanları almaya çalışıyor.

"Yemin ederim, onu daha yeni doğmuş bir bebek olarak kucağıma almıştım ve şimdi buradayız."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye iç çekiyorum.

"O dönüştü bir bir harika bir ama olmadı öyle değil mi?" O dikleşir ve benden uzaklaşır.

"En iyisi." Boğazım düğümlenir.

"Bu senin sayende," diye fısıldar nazikçe. "Sen harika bir annesin."

Kağıt tabakları annemin temizlik için çıkardığı çöp torbasına atarım.

"Teşekkürler, ama bu sadece benim sayemde değil. Senin, benim ailemin ve senin ailenin sayesinde. O en iyilerle çevrili."

"Kalan pastayı paketleyeceğim," diyor. "Yardım edeyim," diyorum ve onu içeriye takip ediyorum. İkimizin babaları da çocukları gözetiyor, bu yüzden onların emin ellerde olduğunu biliyorum.

O da benim gibi ailemin mutfağını çok iyi biliyor, bu yüzden yan yana gayretle çalışıyoruz. Bir ara, Spencer'la işlerin ne kadar kolay olduğunu unutmuşum. Böyle bir bağın olması çok nadir bir şey olmalı ve ben bunun ne kadar özel olduğunu anlayacak kadar genç değildim.

Spencer ile olan ilişkiyi terapide daha çok konuşuyorum, güvensizliğimin nedenini anlamaya çalışıyorum. Ona çok fazla suç yüklediğimi fark ettim.

Hollywood sahnesi, bu bütün resim değildi. Bu, benim kendi güvensizliğim ve o dünyanın ona, bize ne yapabileceğine dair korkularımdı ve bu yüzden beni terk edebileceğine dair paranoyak oldum. Böylece, o benim kalbimi kırmadan önce ben onun kalbini kırdım ve bu süreçte ikimizi de tahmin edemeyeceğimiz bir yörüngeye soktum. Ayrıca, Spencer'ın birlikte olduğum tek erkek olması nedeniyle yerleşme korkum, zaten kafamdaki düşüncelere yardımcı olmuyordu. Dr. Michaels, bu düşüncelere sahip olmamın normal olduğunu ve Spencer'ın hiç başka biriyle birlikte olmaması gerçeğiyle yanıldığım kanıtlansa bile, bu kendimi cezalandırmam gerektiği anlamına gelmediğini söylüyor.

Hayatıma devam etmeyi hak ediyorum.

Ama henüz o noktaya gelmedim, bu yüzden Spencer'a bunları söylemek istemiyorum. Yüzde yüz emin olmak istiyorum, çünkü emin olmadığımda olabilecekleri karmaşıklaştırmak istemiyorum. Ama sanırım neredeyse o noktaya geldim.

"Derin düşüncelere dalmış gibisin," diyor.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sanırım öyle. Son zamanlarda çok düşünüyordum."

"İzlanda hakkında mı?" diye alay ediyor.

Onun yanından geçip lavaboya doğru giderken gülüyorum. "Açıkçası, bununla ilgili şaka yaptığını sanmıştım."

"Sen yıka, ben kurulayayım," diye önerir ve lavaboya gelir. "Noel'de iki kızımın da benimle olması konusunda asla şaka yapmam."

"Orası buradan çok uzak ve ben hiç uçmadım," diye tereddüt ediyorum. Ben ve Monroe'nun pasaportları var, çünkü ben hazırlıklı olmayı seven biriyim, ama banka hesabımdaki acınası miktarı düşününce, onları hiç kullanmadım.

"Öyle," diye onayladı. "Ama oraya güvenli bir şekilde ulaşmanı sağlardım." "Peki bunu nasıl yapardın?" Ona temiz çatalları uzattım. "Bilmiyorum, ama bir yolunu bulurdum."

"Orası gerçekten inanılmaz güzel görünüyor," diye düşünürüm.

"Bence çok seveceksin, ama baskı yapmıyorum. Seni strese sokacak hiçbir şey yapmanı istemiyorum."

"Ama güzel olabilir," diye fısıldadım. "Sadece üçümüz tatilde."

Bana bakıyor ve gözlerindeki özlem dolu bakışla nefesimi kesiyor. "Gerçekten güzel olurdu," diyor, sesi biraz boğuk çıkıyor.

Pişman olmamayı umarak, "Tamam. Gidelim" diye cevap veriyorum.

Gülümsemesi neredeyse gözlerimi kamaştırıyor. Midem ters dönüyor. "Ciddi misin?"

"Evet," diyorum, zamanı geldiğinde uçuş kaygısından bayılmamayı umarak, çünkü bu çok utanç verici olurdu.

Kuru mutfak eşyalarını yere bırakır ve beni kucaklayarak nefesimi kesen bir sarılma ile havayı ciğerlerimden bir anda boşaltır.

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin," diye kulağıma fısıldadı. "Hiç bilemezsin."

Birlikte olmadığımız için, tatilleri o anda bize en uygun şekilde bölüştürdük. Bu, birimizin günün yarısını, diğerinin ise geri kalanını alması şeklinde olabilirdi. Ya da bir kişinin tüm tatili, diğerinin ise bir sonraki tatili alması şeklinde olabilirdi. Ama şimdi aklıma geldi de, Roe yanında olmadığına ne kadar yalnız hissetmiş olabileceği. Elbette, o yanımda olmadığına onu hep özlerdim, ama Jameson vardı.

"Şimdiye kadarki en güzel erken Noel hediyesi," diyor ve beni bırakmadan önce. "Buna değecek. Bana güven."

BÖLÜM 78

HARLOW

LAX'te yürürken Monroe'nun elini sıkıca tutuyorum. LAX çevresindeki trafiğin kötü olduğunu düşünüyorsam, havaalanının içindeki insan kalabalığı daha da kötü.

"Bu taraftan, tatlım." Onu bir yürüyen merdivene yönlendiriyorum.

Havaalanı bana çok kalabalık geliyor, ama beklediğimden daha iyi idare ediyorum. Kapımızı bulduktan sonra, Roe'nun atıştırmalık ve içecek seçmesine izin verirken, ben de çok ihtiyacım olan kahvemi alıyorum.

Noel'i her zaman ailem ve kız kardeşimle birlikte geçirdiğimiz için tatili onlarla geçirmemek garip olacak, ama Monroe ilk uçuşu ve babasıyla birlikte olacağı için çok heyecanlı.

Kapıya geri dönüp beklemek için yerleştik. Roe'ya iPad'ini ve kulaklıklarını verdim. Bilerek ona elektronik aletlerle çok fazla zaman geçirmesine izin vermiyorum, ama dikkatini başka yere çekmek istiyorum, böylece benim stresimi fark etmesin. Çocuklar sezgiseldir ve uçuş konusunda paniklediğimi fark ederse, o da benzer şekilde hissedebilir.

Kahvemi yudumlarken etrafa bakınıyorum ve olabildiğince çok şey görmeye çalışıyorum. Kesin olan bir şey var: Havaalanı insanları izlemek için harika bir yer.

Gözlerim tanıdık bir siluete odaklanır.

Hayır. O yapmaz...

Kişi bu yönde ilerlemeye devam eder ve yukarı bakarak kapıyı doğrular, ağızım açık kalır.

"Spencer?" diye fısıldarım.

Gözlerimi hızla kırıştırıyorum, adamın bir serap gibi ortadan kaybolmasını bekliyorum, ama hayır, o hala orada.

Kapıda bekleyen insanları tarar ve beni gördüğünde gözleri parlar. Doğruca oturduğumuz yere doğru gelir, ama ben hala onun kaybolmasını bekliyorum.

"Bu koltuğa oturabilir miyim?" Sağımdaki boş koltuğu işaret ediyor, çünkü Roe'yu kimsenin yanına oturamayacağı bir köşeye oturtmuştum.

Monroe nefesini tutar ve başını kaldırır. "Baba!" Tabletini ve kulaklıklarını kucağıma atar ve zıplayarak babasının bacaklarına sarılır.

"Merhaba tatlım." O da onu kucaklar.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar. "Seni görmeye geliyoruz."

Gülümser. "Biliyorum." Bana dönerek, "Gergin olduğumu biliyordum ve ilk uçuşunu yalnız yapmanı istemedim. Bazı işleri ayarladım, böylece en azından buraya gelip geri dönebileyim."

"Spencer," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Ah, bebeğim." Çömelir, nazik parmaklarıyla benimkini tutar. "Lütfen ağlama."

Ne zaman arkamı dönsem, bu adam bana sürekli olarak beni ne kadar önemseydiğini ve sevdiğini gösteriyor. Yıllarca kendimi ona layık olmadığımı ikna etmeye çalıştım. Doğum sonrası depresyonum özgüvenimi ve düşünme sürecimi gerçekten çok etkiledi. Dr. Michaels, içimdeki düşüncelerin beni ne kadar kötü etkilediğini görmemi sağladı. Doğum sonrası depresyonum geçtikten sonra işlerim düzeldi ve Spencer ile bir süre birlikte olduk, ama bu önemli değildi çünkü zihnimde hasar çoktan verilmişti. *Onun* sevgisini hak etmediğime kendimi ikna etmiştim.

"Neden?" diye sorduğumda sesim titriyor.

O cevap vermeden önce ne diyeceğini zaten biliyorum. "Çünkü seni seviyorum."

Yüzünü ellerimle tutuyorum. "Ben de seni seviyorum."

Gözleri büyür ve sanırım söylediklerimin ötesini de anlar.

Seni seçiyorum.

Bu yolculuk sırasında ona bir şans daha verip vermeyeceğini sormaya karar vermiştim. Sonunda geçmişte yaptığım hataları kendime affedebilecek noktaya geldim.

Beni takip eden sorularla zorlamıyor, bunun için minnettarım. Sadece yanıma oturup elimi tutuyor.

Uçağımızı beklerken, Spencer'ı tanıyan birkaç kişi fotoğraf çekilmek ister ve o da nazikçe fotoğraf çektirir ve

ona cesaretle bir şeyler söyleyen herkese nazikçe cevap veriyor.

Fotoğraflarımızın internette bir yerlerde yayınlanacağından eminim, ama gerçekten umurumda değil.

Dr. Michaels'a, bu kadar çok şeyi aşmama yardım ettiği için hayatımı borçlu olduğumu söyleyebilirim. Terapiyi asla bırakmayacağımı düşünüyorum. Hayatımı gerçekten daha iyi bir hale getirdi.

Uçağa binme zamanı geldiğinde, Spencer'a birinci sınıf biletler için kızmıyorum bile, çünkü açıkçası bunun için minnettarım. Daha fazla alan olması kaygımı hafifletecektir.

İlk uçuşumuz beklediğimden daha sorunsuz geçiyor ve bir aktarmadan sonra asıl varış noktamıza doğru yola çıkıyoruz.

Vardığımızda hava kararmıştı ve araştırmalarıma göre, bu mevsimde İzlanda'da gün ışığı sadece dört ila beş saat sürüyor. Eminim bu da çekimleri yavaşlatmıştır.

Monroe derin uykuda, bu yüzden Spencer onu otele taşıyor ve odasına çıkarıyor. Kapıyı açıp içeri giriyor ve çantalarımızı içeri sokabilmem için kapıyı benim için açık tutuyor. Monroe için yatak hazırladığını görünce gülümsüyorum. Odanın köşesinde bir Noel ağacı bile var. Onu nazikçe yatırıyor, ayakkabılarını çıkarıyor ve battaniyeyle örtüyor. Alnına bir öpücük konduruyor, sonra doğrulup bana dönüyor.

Bana bakarken gözleri sıcaklıkla doluyor.

"Burada olduğun için çok mutluyum."

"Öyle mi?"

"Ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin." Sesi titriyor.

"Spencer," diye fısıldarım, aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatarak. Kollarımı boynuna doluyorum, o da belime.

"Bunu ne kadar çok hayal ettiğimi bilemezsin." Dudakları saçlarıma değiyor. "Hiç bilemezsin."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu adamın kalbini binlerce kez kırdım ama o hala burada, hala beni seviyor. "Özür dilerim."

Başparmakları sırtımı nazik, yavaş daireler çizerek okşadı. "Üzülme, bebeğim. Bana geri döndün. Önemli olan bu." Alnını alnıma yaklaştırdı.

"İşleri yavaştan almak istiyorum," diye uyarıyorum onu. "Seninle tekrar çıkmak istiyorum."

Bana gülümser, elleri yanaklarımı bulur. "Yeniden benimle çıkmak isteseydin, benden ayrılıp başka biriyle birlikte olman gerekmezdi," diye alay eder.

"Kapa çeneni," diye gülüyorum.

"Ama bu sefer işler farklı olacak," diyor. Bir eli ensemin arkasına kayıyor. "İletişim kuracağız. Herhangi bir konuda kendinizi güvensiz hissederseniz benimle konuşacaksınız, ben de öyle. Aramızda söylenmemiş hiçbir şey kalmasını istemiyorum."

"Bunu yapabilirim. Dr. Michaels..."

Gözlerini kapatıp inliyor. "Bebeğim, lütfen terapistimizden bahsetme, tek istediğim senin içine girmek."

"Üzgünüm, bu biraz havayı bozdu, değil mi?"

Gülerek, "Biraz, ama yeterince değil," diyorum.

O beni kucaklayıp özel yatak odasına taşıyıp arkamızdan kapıyı kapattığında, küçük bir çığlık atmamak için elimi ağzıma kapatıyorum. Beni yatağa bırakıp kapıyı kapatıyor.

Bana doğru geri adım atarak, benim seviyeme gelmek için eğildi. Elleri kalçalarımın iki yanına kondu ve içim bir anda gerildi.

"Bana gerçekten ikinci bir şans mı veriyorsun, bebeğim?"

"Bence bu soruyu sorması gereken benim," diye alay ediyorum. "Ama evet."

Kalbim hızla çarparak, çaresizce bir öpücük için ağzını ararken, o geri çekildi. "Bayan Hansen, ilk buluşmadan önce öpüşmem."

"Oh, kes sesini." Yumruğumla gömleğini kavrar ve onu kendime çekerim.

Dudaklarımla gülümser ve sonra beni öper. Dudaklarını dudaklarıma bastırır, ben acı çekene ve daha fazlasını isteyene kadar öpücüğü derinleştirir, sonra dudakları kulak kepçemi bulur.

"Sen her zaman benim olacaktın."

ÜÇ YIL SONRA

Aralık, hızla yılın en sevdiğim ayı haline geldi.

Üç yıl önce, Harlow yeniden benim oldu. İki yıl önce, evlenme teklif ettim.

Bir yıl önce evlendik.

Ve bu yıl, dört kişilik bir aile olarak ilk Noelimizi kutluyoruz.

"Bence onu çok fazla besliyorsun," diyor Monroe, erkek kardeşi hakkında . "Yanakları tombullaşıyor."

Harlow gülüyor. "Ama tombul yanakları çok sevimli."

Wyatt sekiz hafta önce ailemize katıldı ve bu tam bir mutluluk. Harlow tekrar hamile kalmaktan ve sonrasında başa çıkması gerekenlerden dolayı endişeliydi, ama doktorları ona çok iyi bakıyor ve şu ana kadar her şey yolunda gidiyor. Yeni bir bebek ne kadar zor olsa da, hepimiz iyi uyum sağladık. Monroe kardeşine takıntılı ve şimdiden en iyi abla oldu. İkimiz de uzun süredir tek çocuk olduğu için bu durumu iyi idare edemeyebileceğinden endişeleniyorduk, ama bu çocuk bizi her zaman şaşırtıyor.

Arabayı Harlow'un ailesinin evinin önüne çekiyorum. Jasper ve Willa'nın arabası zaten garaj yoluna park edilmiş durumda. Bir yıl önce, onlar

Los Angeles bölgesinde yaşıyorlar ve Harlow'un onların yakınında olmalarını çok sevdiğini biliyorum. Özellikle de bizim hamileliğimizi açıkladıktan kısa bir süre sonra onların da bebek beklediklerini açıkladıklarında. Harlow'un yeğeni Lucy, Wyatt'tan üç hafta sonra doğdu. Kız kardeşlerin hamileliklerini birlikte paylaşabilmeleri çok özeldi.

"Tamam çocuklar, geldik." Harlow'a gülümsüyorum ve o bana başını sallıyor. *Çocuklar* diyebilmeyi seviyorum.

Hollywood'daki kariyerimi ne kadar sevsem de - ailemle birlikte olabilmek için daha az iş alsam da hala başarılı - asıl istediğim şey buydu.

Harlow ve bir sürü çocuk. Benim için zorlu yıllar oldu, ama onunla birlikte olmak için bunları tekrar tekrar yaşardım.

Arabadan atlayıp Wyatt'ın oturduğu araba koltuğunun kapısını açıyorum. Bana yapışkan bir gülümsemeyle bakıyor, ayakları heyecanla tekmeliyor. Kendimi övmek istemem ama o tam bir baba çocuğu. Onu koltuğundan çıkarıp kucağıma alıyorum ve arabanın diğer tarafında kızlarımla buluşuyorum.

İçeri girdiğimizde, taze pişmiş kurabiye kokusu burnuma çarpar ve konuşmaların arka planında Noel müziği çalar. Evin içine doğru ilerleyip mutfığa vardığımızda, en son gelenlerin biz olduğumuzu fark ederim. Willa ve Jasper burada olmakla kalmamış, Jasper'ın ailesi ve benim ailem de buradadır.

Hepimiz bir aradayız, her zaman olması gerektiği gibi.

"Yeğenime bakın," diyor Harlow. Tabaktan bir snickerdoodle kurabiyesi alıp ısıyor. Jasper'ın kollarında yatarken Lucy'nin çıplak ayağını gıdıklıyor. Willa yorgun görünüyor, ama masada oturup izlerken mutlu.

Bu günleri yaşamak için çok uzun süre bekledim ve hayal ettiğimden bile daha güzel oldular.

Harlow bana dönüyor, gözlerinde o kadar çok sevgi var ki, neredeyse geriye düşünüyorum. Ben dünyadaki en şanslı adamım.

Gülümseyerek bana doğru yürür. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Nasıl?"

Wyatt'ın başını okşuyor, ama gözleri benim üzerimde. "Seninmişim gibi," diye alay ediyor.

Başımı eğip, dudaklarını tatlı bir öpücükle buluyorum. "Çünkü öylesin."

Ama gerçekte, her zaman ona ait olan benim.

YAZARIN SON NOTU

Bu hikayenin benim için ne anlama geldiğini kelimelerle ifade etmek benim için zor.

Bu kitabı ilk olarak 2019 yılında yazmaya başladım ve büyük bir kısmını yazdım, ancak bir kenara bırakmak zorunda kaldım çünkü o zamanlar bu hikayeyi hakkıyla yazamayacağımı biliyordum. Ayrıca, ben kararlı bir şekilde Jameson'ın tarafındaydım. Uzun zamandır planım, Harlow ve Jameson'ın birlikte olmalarıydı. Spencer'in geçmişine dair bölümler o zaman da kitaba dahil edilmişti, bu yüzden onun bölümlerinin kitabın sonunda Harlow'un kiminle birlikte olacağını spoiler olarak görmüyorum. Harlow kiminle birlikte olursa olsun, onun ve Spencer'in ilişkilerinin nasıl başladığını görmek önemliydi bence.

Yıllar boyunca yazdıklarımı tekrar okuduğum zamanlar oldu, ama bir türlü yeni bir şeyler yazmaya geri dönemedim. Hatta Spencer'in kapağı için bir fotoğraf bile satın aldım, çünkü yine onun Jameson'la birlikte olacağına ikna olmuşum.

Sonunda, geçen bahar, sorunumun ne olduğunu anladım.

Kafamda, Harlow ve Jameson'ın birlikte olmasını o kadar çok istiyordum ki, bu yüzden takılıp kalmıştım ve gerçek hikayeyi göremiyordum.

Bu hikaye her zaman Harlow ve Spencer'in hikayesi olacaktı; birbirlerine geri dönme yolculukları.

Bu benim için yerine oturduğunda, kitap zahmetsizce akmaya başladı.

Bu hikaye, düşünce sürecimi ve ahlakımı sınadı, ancak en sevdiğim kitapları, rahatlık alanımın dışına çıktığımda yazdığımı fark ettim ve bu hikaye de farklı değil.

Harlow'un bazı insanlar için sevmesi zor bir karakter olacağını biliyorum ve bu sorun değil. Birçok yönden kusurlu, ama içinde bulunduğu koşulları göz önüne alındığında çok gerçekçi bir karakter olduğunu düşünüyorum. Üstesinden gelmesi gereken çok şey vardı. Bu kitap romantizm içeriyor olsa da, benim için bu

Harlow'un hikayesi. Demek istediğim, onun yolculuğu romantizmden daha önemli.

Bu kitabı okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim ve umarım, benim için olduğu gibi, bu karakterler uzun süre aklınızda kalır.

-Micalea

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

